

Uradni list Republike Slovenije

Internet: <http://www.uradni-list.si>

e-pošta: info@uradni-list.si

Št. **43** Ljubljana, petek **21. 4. 2006**

Cena **1650 SIT** · 6,88 EUR ISSN **1318-0576** Leto **XVI**

DRŽAVNI ZBOR

1835. Zakon o kolektivnih pogodbah (ZKoIP)

Na podlagi druge alineje prvega odstavka 107. člena in prvega odstavka 91. člena Ustave Republike Slovenije izdajam

U K A Z

o razglasitvi Zakona o kolektivnih pogodbah (ZKoIP)

Razlašam Zakon o kolektivnih pogodbah (ZKoIP), ki ga je sprejel Državni zbor Republike Slovenije na seji 4. aprila 2006.

Št. 001-22-52/06

Ljubljana, dne 12. aprila 2006

dr. Janez Drnovšek l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

Z A K O N

O KOLEKTIVNIH POGODBAH (ZKoIP)

I. SPLOŠNA DOLOČBA

1. člen

(namen in uporaba zakona)

(1) Ta zakon ureja stranke, vsebino, postopek sklenitve kolektivne pogodbe, njeno obliko, veljavnost in prenehanje, mirno reševanje kolektivnih delovnih sporov ter evidenco in objavo kolektivnih pogodb.

(2) Za vprašanja v zvezi s kolektivnimi pogodbami, ki niso urejena s tem ali drugim zakonom, se smiselno uporabljajo splošna pravila civilnega prava.

II. STRANKI KOLEKTIVNE POGODBE

2. člen

(stranki)

(1) Kolektivne pogodbe sklepajo sindikati oziroma združenja sindikatov kot stranka na strani delavk in delavcev (v nadaljnjem besedilu: delavec) in delodajalke in delodajalci

(v nadaljnjem besedilu: delodajalec) oziroma združenja delodajalcev kot stranka na strani delodajalcev (v nadaljnjem besedilu: stranki).

(2) Vlada Republike Slovenije ali ministrstvo, ki ga pooblasti, oziroma drug z zakonom pooblaščen organ kot stranka na strani delodajalca sklepa kolektivne pogodbe, ki se sklepajo za zaposlene v državnih organih Republike Slovenije, upravah samoupravnih lokalnih skupnosti, javnih agencijah, javnih skladih, javnih zavodih, javnih gospodarskih zavodih in drugih osebah javnega prava, če so posredni uporabniki državnega proračuna ali proračuna samoupravnih lokalnih skupnosti.

(3) Združenja sindikatov in delodajalcev lahko sklepajo kolektivne pogodbe v skladu s svojim statutom ali drugim ustreznim aktom.

III. VSEBINA KOLEKTIVNE POGODBE

3. člen

(obligacijski in normativni del)

(1) Kolektivna pogodba v obligacijskem delu ureja pravice in obveznosti strank, ki so jo sklenile, lahko pa tudi način mirnega reševanja kolektivnih sporov.

(2) Kolektivna pogodba lahko v normativnem delu vsebuje določbe, s katerimi se urejajo pravice in obveznosti delavcev in delodajalcev pri sklepanju pogodb o zaposlitvi, med trajanjem delovnega razmerja in v zvezi s prenehanjem pogodbe o zaposlitvi, plačilo za delo, ter drugi osebni prejemki in povračila v zvezi z delom, varnost in zdravje pri delu ali druge pravice in obveznosti, ki izhajajo iz razmerij med delodajalci in delavci, ter zagotavljanje pogojev za delovanje sindikata pri delodajalcu.

4. člen

(omejitev avtonomije pogodbenih strank)

Kolektivna pogodba lahko vsebuje le določbe, ki so za delavce ugodnejše od določb, vsebovanih v zakonih, razen v primeru, ko Zakon o delovnih razmerjih (Uradni list RS, št. 42/02) določa drugače.

5. člen

(hierarhija kolektivnih pogodb)

(1) Delodajalci, ki jih zavezuje kolektivna pogodba, se pri sklepanju kolektivnih pogodb na ožji ravni dogovorijo o pravicah in delovnih pogojih, ki so za delavce ugodnejši.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se lahko pod pogoji, ki se določijo s kolektivno pogodbo na širši ravni,

s kolektivno pogodbo na ožji ravni določijo tudi pravice in delovni pogoji, ki so za delavce drugačni ali manj ugodni.

IV. SKLENITEV IN OBLIKA KOLEKTIVNE POGODBE

6. člen

(splošno)

(1) Postopek za sklenitev kolektivne pogodbe se začne na pisni predlog ene od strank.

(2) V pisnem predlogu za sklenitev kolektivne pogodbe mora stranka opredeliti tudi vsebino predlagane kolektivne pogodbe. Druga stranka mora pisni odgovor poslati najpozneje v 30 dneh od dneva, ko je prejela predlog.

(3) Kadar nastopa kot stranka več sindikatov ali njihovih združenj oziroma več delodajalcev ali njihovih združenj, določi stranka za pogajanja pogajalsko skupino, podpisnik pogodbe pa je vsak od njih.

(4) Osebe, ki v imenu podpisnikov podpišejo kolektivno pogodbo, morajo imeti za podpis pisno pooblastilo v skladu s statutom ali drugim ustreznim aktom podpisnika.

7. člen

(naknaden pristop h kolektivni pogodbi)

(1) Sindikati in delodajalci oziroma njihova združenja lahko s soglasjem strank pristopijo k že sklenjeni kolektivni pogodbi in s tem postanejo njeni podpisniki.

(2) Reprezentativni sindikati in delodajalci oziroma njihova združenja lahko naknadno pristopijo h kolektivni pogodbi z razširjeno veljavnostjo, ki jo opredeljuje 12. člen tega zakona. Pristop ima pravne učinke od dneva, ko so o njem obveščeni podpisniki pogodbe.

(3) Pisni pristop iz prejšnjih odstavkov se objavi na način, ki je določen v 28. členu tega zakona.

8. člen

(pisnost kolektivne pogodbe)

Kolektivna pogodba se sklene v pisni obliki.

V. VELJAVNOST KOLEKTIVNE POGODBE

9. člen

(splošno)

(1) Kolektivna pogodba se lahko sklene za določen ali nedoločen čas.

(2) Kolektivna pogodba začne veljati petnajsti dan po objavi. Stranki pa se lahko v kolektivni pogodbi dogovorita za krajši rok.

10. člen

(veljavnost kolektivnih pogodb)

(1) Kolektivna pogodba velja za stranki kolektivne pogodbe oziroma njune člane.

(2) Kadar so med podpisniki kolektivne pogodbe združenja sindikatov ali združenja delodajalcev, se v kolektivni pogodbi določi, za katere člane združenja velja.

(3) Kolektivna pogodba obvezuje stranki kolektivne pogodbe oziroma njune člane iz prvega in drugega odstavka tega člena tudi kadar podpisnik izstopi iz združenja, vendar najdalj eno leto.

11. člen

(splošna veljavnost kolektivnih pogodb)

(1) Kolektivna pogodba velja za vse delavce pri delodajalcu oziroma pri delodajalcih, za katere kolektivna pogodba

velja, če kolektivno pogodbo sklene en ali več reprezentativnih sindikatov.

(2) Kadar posameznega delodajalca zavezuje več kolektivnih pogodb iste vrste na isti ravni, se uporabljajo določbe, ki so za delavce ugodnejše.

12. člen

(razširitev veljavnosti kolektivne pogodbe)

(1) Če kolektivno pogodbo ene ali več dejavnosti sklene en ali več reprezentativnih sindikatov in eno ali več reprezentativnih združenj delodajalcev, lahko ena od strank kolektivne pogodbe predlaga ministrici ali ministru (v nadaljnjem besedilu: minister), pristojnemu za delo, da razširi veljavnost celotne kolektivne pogodbe ali njenega dela na vse delodajalce v dejavnosti ali dejavnostih, za katere je sklenjena kolektivna pogodba.

(2) Minister ugotovi razširjeno veljavnost celotne ali dela kolektivne pogodbe, če je kolektivno pogodbo sklenil en ali več reprezentativnih sindikatov in eno ali več reprezentativnih združenj delodajalcev, katerega člani zaposlujejo več kot polovico vseh delavcev pri delodajalcih, za katere se predlaga razširitev veljavnosti kolektivne pogodbe.

(3) Minister je pri odločitvi o razširjeni veljavnosti celotne ali dela kolektivne pogodbe vezan na predlog predlagatelja iz prvega odstavka tega člena.

13. člen

(ugotovitev razširjene veljavnosti)

(1) Minister, pristojen za delo, razširjeno veljavnost celotne ali dela kolektivne pogodbe ugotovi s sklepom.

(2) Sklep se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

14. člen

(prenehanje razširjene veljavnosti)

(1) Razširjena veljavnost preneha s prenehanjem veljavnosti kolektivne pogodbe.

(2) Če gre za spremembo ali dopolnitev kolektivne pogodbe z razširjeno veljavnostjo, lahko minister, pristojen za delo, na predlog ene od strank, po predhodnem soglasju druge stranke, prekliče razširjeno veljavnost kolektivne pogodbe.

(3) Minister, pristojen za delo, ugotovi prenehanje razširjene veljavnosti kolektivne pogodbe na predlog ene od strank, če niso več izpolnjeni pogoji iz 12. člena tega zakona.

VI. PRENEHANJE KOLEKTIVNE POGODBE

15. člen

(prenehanje)

Kolektivna pogodba preneha veljati s potekom časa, za katerega je sklenjena, s sporazumom obeh strank o prenehanju veljavnosti ali z odpovedjo.

16. člen

(odpovedni rok)

(1) Primere in pogoje za odpoved kolektivne pogodbe ter odpovedni rok določita stranki s kolektivno pogodbo.

(2) Če kolektivna pogodba ne vsebuje odpovednega roka, se kolektivna pogodba lahko odpove z odpovednim rokom šestih mesecev.

(3) Kolektivne pogodbe, sklenjene za določen čas, ni mogoče predčasno odpovedati.

17. člen

(uporaba kolektivne pogodbe po prenehanju veljavnosti)

Po prenehanju veljavnosti kolektivne pogodbe se do sklenitve nove, vendar najdalj eno leto, če stranki ne določita

drugače, še naprej uporabljajo določbe normativnega dela, s katerimi se urejajo pravice in obveznosti delavcev in delodajalcev pri sklepanju pogodb o zaposlitvi, med trajanjem delovnega razmerja in v zvezi s prenehanjem pogodbe o zaposlitvi, plačilo za delo, ter drugi osebni prejemki in povračila v zvezi z delom ter varnost in zdravje pri delu.

VII. REŠEVANJE KOLEKTIVNIH DELOVNIH SPOROV

18. člen

(splošno)

(1) Kolektivni delovni spori se rešujejo na miren način s pogajanjem, posredovanjem in arbitražo ter v skladu z Zakonom o delovnih in socialnih sodiščih (Uradni list RS, št. 2/04 in 61/04) pred pristojnim delovnim sodiščem.

(2) Kolektivni delovni spori se rešujejo v skladu s tem zakonom, če postopek ni določen v kolektivni pogodbi.

19. člen

(interesni spor)

(1) Kolektivni delovni spor, ki je posledica različnih interesov strank (v nadaljnjem besedilu: interesni spor), nastane, kadar se stranki ne sporazumeta o posameznih vprašanjih glede sklenitve, dopolnitve ali spremembe kolektivne pogodbe.

(2) Postopek za mirno reševanje interesnega spora s posredovanjem ali arbitražo se začne, če ena od strank, v roku, ki ne sme biti krajši od šestih tednov in ne daljši od treh mesecev od dneva, ko je bil dan predlog za sklenitev, dopolnitev ali spremembo kolektivne pogodbe, pisno izjavi, da so bila pogajanja neuspešna.

(3) Vsaka stranka lahko s pisnim soglasjem druge stranke predlaga, da v interesnem sporu posreduje strokovnjakinja ali strokovnjak (v nadaljnjem besedilu: strokovnjak), ki ga imenuje minister, pristojen za delo. Stranka predlaga ministru, pristojnemu za delo, posredovanje s pisnim predlogom, ki mora vsebovati tudi opis spornih vprašanj in pisno soglasje druge stranke za rešitev spora s posredovanjem. Predlog lahko vsebuje tudi ime strokovnjaka.

(4) Če ni doseženo soglasje obeh strank za reševanje interesnega spora s posredovanjem ali če tudi po posredovanju ni rešen, se lahko stranki sporazumeta o reševanju interesnega spora z arbitražo. V takem primeru stranki določita posamezna sporna vprašanja in rok za njihovo rešitev ter se dogovorita, da bo veljala odločitev arbitraže. Arbitražna odločba postane del kolektivne pogodbe in se objavi na enak način kot kolektivna pogodba.

(5) Če se stranki strinjata z reševanjem interesnega spora s posredovanjem ali arbitražo, se morata med trajanjem postopka odpovedati vsaki obliki pritiska za izpolnitev svojih zahtev, zaradi katerih je nastal spor, razen če se ne sporazumeta drugače.

20. člen

(spor o pravicah)

(1) Kolektivni delovni spor o pravicah (v nadaljnjem besedilu: spor o pravicah) nastane, kadar se stranki ne strinjata z načinom izvajanja določb veljavne kolektivne pogodbe ali ena od strank ugotavlja njeno kršitev.

(2) Postopek za mirno reševanje spora o pravicah se začne s pisnim predlogom za pogajanje, ki ga stranka, ki meni, da se kolektivna pogodba krši oziroma nepravilno izvaja, pošlje drugi stranki skupaj z obrazložitvijo.

(3) Če spora o pravicah ni mogoče rešiti s pogajanjem, lahko vsaka stranka, s pisnim soglasjem druge stranke, predlaga, da v sporu posreduje strokovnjak, ki ga imenuje minister,

pristojen za delo. Stranka predlaga ministru, pristojnemu za delo, posredovanje s pisnim predlogom, ki mora vsebovati tudi opis spornih vprašanj in pisno soglasje druge stranke za rešitev spora s posredovanjem. Predlog lahko vsebuje tudi ime strokovnjaka.

(4) Če ni doseženo soglasje obeh strank za reševanje spora o pravicah s posredovanjem ali če tudi po posredovanju ni rešen, se lahko stranki sporazumeta o reševanju spora o pravicah z arbitražo. V takem primeru stranki določita posamezna sporna vprašanja in rok za njihovo rešitev ter se dogovorita, da bo veljala odločitev arbitraže. Arbitražna odločba se objavi na enak način kot kolektivna pogodba.

(5) Arbitražna odločba se šteje za izvršilni naslov. Vsaka stranka jo lahko izpodbija s predlogom na sodišču, pristojnem za delovne spore iz razlogov in po postopku, ki je določen z zakonom, ki ureja pravdni postopek.

(6) Če je bil spor o pravicah rešen s pogajanjem, posredovanjem ali arbitražo, se hkrati z rešitvijo spora določi tudi rok, v katerem mora stranka izpolniti odločitev.

(7) Arbitražna odločba velja za vse, za katere velja kolektivna pogodba.

(8) Če se stranki strinjata z reševanjem spora o pravicah s posredovanjem ali arbitražo, se morata med trajanjem postopka odpovedati vsaki obliki pritiska za izpolnitev svojih zahtev, zaradi katerih je nastal spor, razen če se ne sporazumeta drugače.

21. člen

(lista strokovnjakov za posredovanje)

Minister, pristojen za delo, na predlog reprezentativnih združenj sindikatov in delodajalcev, določi listo strokovnjakov, s katere se imenujejo strokovnjaki za posredovanje v posameznem primeru.

22. člen

(sestava arbitraže)

(1) Vsaka stranka imenuje v arbitražo enako število članic ali članov (v nadaljnjem besedilu: člani). Predsednico ali predsednika arbitraže (v nadaljnjem besedilu: predsednik arbitraže) pa stranki imenujeta sporazumno.

(2) S kolektivno pogodbo se lahko stranki dogovorita za ustanovitev stalne arbitraže, o številu njenih članov in postopku pred njo. Če je ustanovljena stalna arbitraža, stranki določita listo arbitrov, ki sodelujejo v posameznih arbitražah. Vsakokrat, ko se sproži arbitražni postopek, imenujeta stranki svoje arbitre s te liste, s katere sporazumno imenujeta tudi predsednika arbitraže.

(3) Minister, pristojen za delo, na predlog reprezentativnih združenj sindikatov in delodajalcev določi listo arbitrov, s katere se imenujejo arbitri kadar ni ustanovljena stalna arbitraža.

23. člen

(imenovanje arbitrov)

(1) Stranka predlaga uvedbo arbitražnega postopka skupaj z imenovanjem arbitrov s pisnim predlogom, ki ga pošlje drugi pogodbeni stranki. Ta lahko odgovori na predlog in imenuje svoje arbitre v osmih dneh od prejema predloga.

(2) Če se stranki ne sporazumeta o predsedniku arbitraže, lahko ena ali druga stranka predlaga, da predsednika imenuje sodišče, pristojno za delovne spore, z liste arbitrov iz tretjega odstavka prejšnjega člena.

24. člen

(postopek pred arbitražo)

V postopku pred arbitražo se smiselno uporabljajo določbe Zakona o delovnih in socialnih sodiščih, ki veljajo

za kolektivne delovne spore, če se stranki ne dogovorita drugače.

VIII. EVIDENCA IN OBJAVA KOLEKTIVNE POGODBE

25. člen (vodenje evidence)

(1) Kolektivne pogodbe sklenjene za območje države, se vpisujejo v evidenco kolektivnih pogodb. V evidenco se vpišejo naslov kolektivne pogodbe, podpisniki, datum sklenitve, začetek in prenehanje veljavnosti, spremembe in dopolnitve, pristop k že sklenjeni kolektivni pogodbi ter morebitna ugotovitev razširjene veljavnosti ali prenehanja razširjene veljavnosti celotne ali dela kolektivne pogodbe.

(2) Evidenco kolektivnih pogodb, sklenjenih za območje države, vodi ministrstvo, pristojno za delo.

26. člen (dolžnosti strank)

(1) Stranki kolektivne pogodbe morata za evidenco ministrstvu, pristojnemu za delo najpozneje v 30 dneh po sklenitvi poslati izvirnik sklenjene kolektivne pogodbe ali njenih sprememb oziroma dopolnitev in toliko izvodov, kolikor je podpisnikov kolektivne pogodbe.

(2) S kolektivno pogodbo se določi stranka, ki mora dostaviti pogodbo v evidenco. Če se stranki nista sporazumeli, dostavi pogodbo tista stranka, ki je prva napisana na pogodbi.

27. člen (potrdilo in hramba)

Ministrstvo, pristojno za delo, izda potrdilo o vpisu v evidenco in ga skupaj z enim izvidom sklenjene kolektivne pogodbe ali njenih sprememb oziroma dopolnitev pošlje vsakemu podpisniku kolektivne pogodbe. Izvirnik kolektivne pogodbe hrani ministrstvo, pristojno za delo.

28. člen (objava kolektivne pogodbe)

(1) Stranki morata sklenjeno kolektivno pogodbo objaviti. O načinu njene objave se dogovorita v kolektivni pogodbi.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka morata stranki kolektivno pogodbo, sklenjeno za območje države, skupaj s potrdilom o vpisu v evidenco objaviti v Uradnem listu Republike Slovenije.

29. člen (dostopnost kolektivnih pogodb)

Delodajalec mora omogočiti delavcem, da se seznani z vsemi kolektivnimi pogodbami, ki ga obvezujejo. V ta namen morajo biti kolektivne pogodbe vedno na razpolago na dostopnem mestu, na katerem se lahko delavci brez nadzora seznani z njihovo vsebino.

IX. NADZOR

30. člen (splošno)

Izvajanje kolektivnih pogodb nadzira organ, pristojen za inšpekcijo dela.

X. KAZENSKA DOLOČBA

31. člen

(1) Z globo od 500.000 do 1.000.000 tolarjev se kaznuje za prekršek delodajalec, ki zaposluje deset ali manj delavcev in za katerega velja kolektivna pogodba, če ne izpolni izvršljive odločitve o rešitvi spora o pravicah (šesti odstavek 20. člena).

(2) Delodajalec, ki zaposluje več kot deset delavcev in stori prekršek iz prejšnjega odstavka, se kaznuje z globo najmanj 1.000.000 tolarjev.

(3) Z globo najmanj 100.000 tolarjev se kaznuje odgovorna oseba delodajalca – pravne osebe ter odgovorna oseba v državnem organu, državni organizaciji ali lokalni skupnosti, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

XI. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

32. člen

(delodajalske asociacije z obveznim članstvom)

Ne glede na določbo prvega odstavka 2. člena tega zakona lahko v prehodnem obdobju treh let po uveljavitvi zakona na strani delodajalcev sklepajo kolektivne pogodbe tudi delodajalske asociacije z obveznim članstvom.

33. člen

(Zakon o sistemu plač v javnem sektorju)

Ne glede na določbe tega zakona velja za plače v javnem sektorju sistem kolektivnih pogodb, kot jih določa Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 70/05 – uradno prečiščeno besedilo).

34. člen

(prenehanje veljavnosti kolektivnih pogodb)

(1) Določbe kolektivnih pogodb, ki veljajo na dan uveljavitve tega zakona, se uporabljajo do preteka določenega roka veljavnosti oziroma do sklenitve novih kolektivnih pogodb, če niso v nasprotju s tem zakonom ali zakonom, ki ureja individualna delovna razmerja.

(2) Določbe kolektivnih pogodb, katerih sklenitelji na strani delodajalcev so samo delodajalske asociacije z obveznim članstvom, prenehajo veljati z iztekom prehodnega obdobja iz 32. člena tega zakona.

35. člen

(prenehanje veljavnosti zakonov)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona se prenehata uporabljati določbi 86. in 87. člena Zakona o temeljnih pravicah iz delovnega razmerja (Uradni list SFRJ, št. 60/89 in 42/90).

(2) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati določbe 112. do 119. člena Zakona o delovnih razmerjih (Uradni list RS, št. 14/90, 5/91 in 71/93).

36. člen

(uveljavitev zakona)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 102-01/90-6/47
Ljubljana, dne 4. aprila 2006
EPA 643-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

1836. Zakon o odnosih Republike Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja (ZORSSZNM)

Na podlagi druge alineje prvega odstavka 107. člena in prvega odstavka 91. člena Ustave Republike Slovenije izdajam

U K A Z**o razglasitvi Zakona o odnosih Republike Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja (ZORSSZNM)**

Razglušam Zakon o odnosih Republike Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja (ZORSSZNM), ki ga je sprejel Državni zbor Republike Slovenije na seji 4. aprila 2006.

Št. 001-22-54/06
Ljubljana, dne 12. aprila 2006

dr. Janez Drnovšek l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

Z A K O N**O ODNOSIH REPUBLIKE SLOVENIJE
S SLOVENCMI ZUNAJ NJENIH MEJA
(ZORSSZNM)****I. UVODNE DOLOČBE****1. člen**

(1) Ta zakon ureja odnose Republike Slovenije s Slovenci, ki živijo zunaj njenih meja in določa pristojnosti, ki jih imajo na tem področju organi Republike Slovenije.

(2) Zakon ureja tudi status Slovencev brez slovenskega državljanstva in repatriacijo.

2. člen

(1) Slovenci in Slovenke (v nadaljnjem besedilu: Slovenci) zunaj Republike Slovenije so:

– Slovenci v zamejstvu (zamejski Slovenci; zamejci); to so pripadniki avtohtone slovenske narodne skupnosti v sosednjih državah;

– Slovenci po svetu; to so zdomci in izseljenci, ki bivajo v sosednjih državah zunaj območja opredeljenega kot slovensko zamejstvo in v ostalih evropskih ter izvenevropskih državah.

(2) Slovensko zamejstvo so tista obmejna območja vseh štirih sosednjih držav, kjer prebiva avtohtono slovensko prebivalstvo.

3. člen

Zakon se nanaša na Slovence v zamejstvu in po svetu:

– z državljanstvom Republike Slovenije;
– s statusom Slovenca brez državljanstva Republike Slovenije;
– brez državljanstva Republike Slovenije in brez statusa.

4. člen

(1) Republika Slovenija spoštuje načelo Okvirne konvencije za varstvo narodnih manjšin in Evropske listine o regionalnih ali manjšinskih jezikih Sveta Evrope, da so narodne manjšine v Evropski uniji pomemben dejavnik sodelovanja med državami.

(2) Republika Slovenija podpira čezmejno sodelovanje med lokalnimi in regionalnimi oblastmi, v katerem je avtohtona slovenska narodna skupnost v sosednjih državah pomemben dejavnik.

II. TEMELJNA NAČELA**5. člen**

(1) Slovenci v zamejstvu in po svetu so enakovreden del enotnega slovenskega naroda.

(2) Republika Slovenija je matična domovina vseh Slovencev zunaj njenih meja in tudi država zaščitnica avtohtonih slovenskih narodnih skupnosti v sosednjih državah.

6. člen

(1) Območja sosednjih držav, kjer prebiva avtohtona slovenska narodna skupnost, in Republika Slovenija tvorijo skupni slovenski kulturni prostor.

(2) Prizadevanje za ohranitev in okrepitev slovenstva v skupnem slovenskem kulturnem prostoru sodi med poglobilne naloge Republike Slovenije.

7. člen

Skrb za Slovence v zamejstvu in po svetu je neločljiv in bistven del zunanje politike Republike Slovenije.

8. člen

Republika Slovenija spremlja in se dejavno zavzema za izvajanje vseh dvostranskih in večstranskih mednarodnih pogodb, ki zadevajo tudi interese in pravice avtohtone slovenske narodne skupnosti v sosednjih državah.

9. člen

Republika Slovenija skrbi za ohranjanje in razvoj slovenskega jezika in kulture, za ohranitev kulturne dediščine in narodne identitete med Slovenci v zamejstvu in po svetu.

10. člen

Republika Slovenija omogoča in pospešuje vključevanje zamejskih Slovencev v družbeno in politično življenje matičnega naroda.

11. člen

(1) Republika Slovenija podpira celovitost, subjektiviteto in avtonomnost avtohtone slovenske narodne skupnosti v sosednjih državah in spoštuje organizirane oblike enotnega predstavnštva posamezne skupnosti.

(2) V odnosih z avtohtono slovensko narodno skupnostjo v sosednjih državah Republika Slovenija uveljavlja državniški, demokratičen in partnerski pristop.

12. člen

Odnose s Slovenci zunaj njenih meja gradi Republika Slovenija na osnovi dolgoročne strategije ki se uresničuje:

– z institucionalnim povezovanjem na ravni organov in ustanov;
– z razvijanjem trajnostnih strategij za vsestransko krepitev slovenskih skupnosti v zamejstvu in po svetu;
– s finančno pomočjo.

III. NOSILCI**13. člen**

Poglavitna nosilca sodelovanja med Republiko Slovenijo ter Slovenci v zamejstvu in po svetu sta:

– Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu in
– Komisija Državnega zbora Republike Slovenije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu.

14. člen

(1) Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu (v nadaljnjem besedilu: urad) je centralni organ državne uprave za področje odnosov med Republiko Slovenijo in avtohtono slovensko narodno skupnostjo v sosednjih državah ter med Republiko Slovenijo in Slovenci po svetu. Vodi ga minister brez listnice.

(2) Urad je posredno vključen v informacijsko mrežo ministrstva, pristojnega za zunanje zadeve.

(3) Urad lahko preko ministrstva, pristojnega za zunanje zadeve, daje diplomatskim predstavništvom in konzulatom Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: diplomatsko-konzularna predstavništva Republike Slovenije) pobude s področja svojega dela.

15. člen

Urad je pristojen za opravljanje nalog, ki se nanašajo na:

- Slovence v zamejstvu in po svetu;
- njihovo kulturno, prosvetno, gospodarsko in politično in drugo povezovanje z matično državo Republiko Slovenijo;
- informiranje na področju pravne zaščite;
- informiranje, svetovanje in pomoč posameznikom ter organizacijam Slovencev v zamejstvu in po svetu;
- spremljanje in usklajevanje dejavnosti ministrstev na področju sodelovanja s Slovenci v zamejstvu in po svetu;
- oblikovanje in izvajanje državne politike do Slovencev v zamejstvu in po svetu;
- izvajanje in načrtovanje finančnih podpor Republike Slovenije Slovcem v zamejstvu in po svetu;
- izvajanje in načrtovanje finančne podpore organizacij civilne družbe v Sloveniji za sodelovanje s Slovenci v zamejstvu in po svetu ter na nadzor porabe javnih sredstev v teh organizacijah.

16. člen

(1) Komisija Državnega zbora Republike Slovenije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu (v nadaljnjem besedilu: komisija) je delovno telo Državnega zbora Republike Slovenije.

(2) Komisija je pristojna za opravljanje nalog, ki se nanašajo na:

- spremljanje stanja pri Slovencih v zamejstvu in po svetu;
- spremljanje sodelovanja organizacij civilne družbe s Slovenci v zamejstvu in po svetu;
- sooblikovanje politike Republike Slovenije na področjih, ki zadevajo Slovence v zamejstvu in po svetu;
- ustrezno vključevanje problematike Slovencev v zamejstvu in po svetu v zakone, kjer je to potrebno;
- zavzemanje za interese Slovencev v zamejstvu in po svetu pri sooblikovanju in sprejemanju državnih proračunov Republike Slovenije;
- sooblikovanje in predlaganje programov nacionalnega interesa na področju skrbi za Slovence v zamejstvu in po svetu;
- oblikovanje stališč do posameznih vprašanj s tega področja;
- informiranje Državnega zbora Republike Slovenije o splošnih in konkretnih problemih, s katerimi se srečujejo Slovenci v zamejstvu in po svetu;
- skrb za odpravljanje težav pri Slovencih v zamejstvu in po svetu ter upoštevanje njihovih mnenj in predlogov;
- spremljanje izvajanja politike Republike Slovenije do Slovencev v zamejstvu in po svetu s strani organov izvršne oblasti.

17. člen

O svojih aktivnostih pri izvajanju sodelovanja med Republiko Slovenijo ter Slovenci v zamejstvu in po svetu se urad ter Komisija Državnega zbora Republike Slovenije

za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu medsebojno obveščata.

18. člen

(1) Ministrstva, v okviru svojih delovnih področij, vzpostavljajo stike in razvijajo sodelovanja z organizacijami Slovencev zunaj Republike Slovenije.

(2) Dejavnosti ministrstev iz prejšnjega odstavka tega člena usklajuje urad.

(3) Ministrstva in drugi državni organi so dolžni urad sproti informirati o svojih dejavnostih na področju sodelovanja s Slovenci zunaj Republike Slovenije.

(4) Vloga pristojnih ministrstev kot nosilcev sodelovanja je opredeljena v posameznih poglavjih tega zakona, v posameznih področnih zakonih in podzakonskih aktih.

19. člen

V okviru svojih pristojnosti in možnosti vzpostavljajo stike in razvijajo sodelovanje z organizacijami Slovencev zunaj Republike Slovenije tudi ostali državni organi Republike Slovenije, organi lokalnih skupnosti, javni zavodi, verske skupnosti in organizacije civilne družbe.

20. člen

(1) Svet za Slovence v zamejstvu je stalno posvetovalno telo Vlade Republike Slovenije. Sestavljajo ga predstavniki državnih organov, institucij, političnih organizacij in organizacij civilne družbe iz Republike Slovenije in zamejstva.

(2) Svet za Slovence v zamejstvu zaseda najmanj dvakrat letno.

(3) Člane Sveta za Slovence v zamejstvu imenuje predsednik Vlade Republike Slovenije, ki tudi sklicuje in vodi seje sveta. Administrativno-tehnična opravila za Svet za Slovence v zamejstvu opravlja urad.

(4) Delovanje Sveta za Slovence v zamejstvu in njegovo sestavo v delu, ki se nanaša na člane Sveta iz Republike Slovenije določa poslovnik, ki ga sprejme Vlada Republike Slovenije.

(5) Člane Sveta za Slovence v zamejstvu, predstavnike Slovencev v zamejstvu, predlagajo predsedniku Vlade Republike Slovenije v imenovanje reprezentativne organizacije avtohtone slovenske narodne skupnosti v sosednjih državah.

(6) Predsednik Vlade Republike Slovenije imenuje v Svet za Slovence v zamejstvu po štiri predstavnike avtohtone slovenske narodne skupnosti iz Avtonomne dežele Furlanije-Julijske krajine (Republika Italija) in Zvezne dežele Koroške (Republika Avstrija) ter po dva predstavnika avtohtone slovenske narodne skupnosti iz Zvezne dežele Štajerske (Republika Avstrija) in Železne županije (Republika Madžarska). Predsednik Vlade Republike Slovenije imenuje v Svet za Slovence v zamejstvu tudi dva predstavnika avtohtone slovenske narodne skupnosti na Hrvaškem, katere pripadniki prebivajo v sedmih županijah Republike Hrvaške, ki mejijo na Republiko Slovenijo, in na območju mesta Zagreb.

21. člen

Svet za Slovence v zamejstvu:

- oblikuje in Vladi Republike Slovenije predloži v sprejetje dolgoročno strategijo razvoja odnosov s Slovenci v zamejstvu;
- svetuje Vladi Republike Slovenije in njenim ministrstvom v okviru njihovih zakonitih pristojnosti, povezanih z delovanjem in položajem Slovencev v zamejstvu;
- sodeluje pri izdelavi drugih strateških dokumentov ter razvojnih programov;
- sprejema stališča do dogodkov, povezanih z delovanjem in položajem Slovencev v zamejstvu.

22. člen

(1) Svet za Slovence po svetu je stalno posvetovalno telo Vlade Republike Slovenije. Sestavljajo ga predstavniki

državnih organov, institucij, političnih organizacij in organizacij civilne družbe iz Republike Slovenije in zdomstva ter izseljenstva.

(2) Svet za Slovence po svetu zaseda praviloma enkrat letno.

(3) Člane Sveta za Slovence po svetu imenuje predsednik Vlade Republike Slovenije, ki tudi sklicuje in vodi seje Sveta. Administrativno-tehnična opravila za Svet za Slovence po svetu opravlja urad.

(4) Delovanje Sveta za Slovence po svetu in njegovo sestavo v delu, ki se nanaša na člane Sveta iz Republike Slovenije določa poslovnik, ki ga sprejme Vlada Republike Slovenije.

(5) Člane Sveta za Slovence po svetu, predstavnike Slovencev po svetu, predlagajo predsedniku Vlade Republike Slovenije v imenovanje organizacije Slovencev po svetu.

(6) Predsednik Vlade Republike Slovenije imenuje v Svet za Slovence po svetu:

- štiri predstavnike Slovencev, živečih v evropskih državah, pri čemer sta dva predstavnika slovenskih izseljencev, živečih v državah nekdanje Jugoslavije;
- tri predstavnike Slovencev, živečih v Južni Ameriki, pri čemer sta dva predstavnika Slovencev živečih v Argentini;
- tri predstavnike Slovencev, živečih v Severni Ameriki, pri čemer sta dva predstavnika Slovencev živečih v Združenih državah Amerike, drugi pa predstavnik Slovencev, živečih v Kanadi;
- dva predstavnika Slovencev, živečih v Avstraliji;
- in enega predstavnika Slovencev, živečih v ostalih državah drugih celin.

23. člen

Svet za Slovence po svetu sodeluje pri oblikovanju in izvajanju politike ter strategije Republike Slovenije na področju skrbi za Slovence po svetu.

IV. OSNOVNA PODROČJA SODELOVANJA REPUBLIKE SLOVENIJE S SLOVENCMI ZUNAJ NJENIH MEJA

A. SODELOVANJE NA PODROČJU KULTURE

24. člen

(1) Urad v okviru svojih rednih programov skrbi tudi za kulturno sodelovanje s Slovenci zunaj Republike Slovenije, ohranjanje skupne kulturne dediščine ter za medsebojno izmenjavo dosežkov s tega področja.

(2) Urad pri pripravi razpisov za področje kulture in pri sprejemanju odločitev o financiranju pridobi strokovna stališča ministrstva, pristojnega za kulturo.

25. člen

(1) Ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, sklepa krovne bilateralne sporazume o sodelovanju v kulturi, izobraževanju in znanosti in iz njih izhajajoče izvedbene programe.

(2) Pri sklepanju bilateralnih sporazumov in programov se upoštevajo tudi interesi Slovencev, ki živijo v drugi državi pogodbenici.

26. člen

Arhiv Republike Slovenije vodi zbirno evidenco arhivskega gradiva v zamejstvu in po svetu, ki se nanaša na Slovenijo in Slovence.

27. člen

Javni arhivi v Republiki Sloveniji evidentirajo in izdelujejo vodnike ter druge pripomočke o arhivskem gradivu, ki je v zamejstvu in po svetu ter se nanaša na Slovenijo in Slovence.

28. člen

(1) Republika Slovenija vzpodbuja nastajanje javnih ali zasebnih centrov (arhivskih, informacijskih, kulturnih, ekonomskih) v tistih državah, kjer živi večje število Slovencev.

(2) V skladu z zakonodajo posamezne države slovenski center zbira in hrani izvirno zasebno arhivsko gradivo, ki je v tej državi nastalo in se nanaša na Slovenijo in Slovence.

(3) Odgovorni za delo z arhivskim gradivom v centrih morajo upoštevati strokovna načela arhivske stroke in biti za delo ustrezno usposobljeni.

(4) Skrb za strokovno izobraževanje in svetovanje ter strokovni nadzor opravlja Arhiv Republike Slovenije oziroma drugi javni arhivi v Republiki Sloveniji.

29. člen

V državah, kjer slovenski centri niso ustanovljeni, lahko javni arhivi Republike Slovenije in drugi evidentirajo izvirno arhivsko gradivo, ki se nanaša na Slovenijo in Slovence v teh državah, zbirajo reprodukcije tega gradiva in le izjemoma zbirajo izvirno arhivsko gradivo, v skladu s predpisi teh držav.

30. člen

(1) Javni zavod Radiotelevizija Slovenija je dolžan v okviru svojih, s področno zakonodajo opredeljenih nalog, skrbeti za ustrezno obveščanje Slovencev v zamejstvu in obveščanje javnosti v Republiki Sloveniji o problematiki Slovencev v zamejstvu in po svetu.

(2) Vsem zainteresiranim Slovincem zunaj Republike Slovenije, ki živijo na območju dosega satelitskega oddajanja oziroma sprejemanja signalov Radiotelevizije Slovenije, je ta dolžna omogočiti sprejemanje svojih programov brez vsakršnih odškodnin, naročnin ali drugih oblik plačevanja.

31. člen

(1) Republika Slovenija podpira obveščanje na področju tiskanih medijev tako, da tiskanim medijem nacionalnega pomena za obveščanje Slovencev v zamejstvu in po svetu namenja ustrezno finančno podporo, ki omogoča njihovo izhajanje.

(2) Do podpore so upravičeni mediji, ki imajo status tiskanega medija nacionalnega pomena za obveščanje Slovencev v zamejstvu in po svetu.

(3) Kriteriji za pridobitev statusa tiskanega medija nacionalnega pomena so:

- vsebinski koncept;
- število naročnikov;
- izvajanje obveščanja Slovencev zunaj Republike Slovenije kot primarna dejavnost izdajatelja;
- čas dosedanjega izhajanja zadevnega tiskanega medija;
- drugi kriteriji, določeni z zakoni ali podzakonskimi akti.

(4) O pridobitvi in odvzemu statusa tiskanega medija nacionalnega pomena za obveščanje Slovencev v zamejstvu in po svetu odloča urad na podlagi izpolnjevanja kriterijev iz tretjega odstavka tega člena.

B. OHRANJANJE SLOVENSKEGA JEZIKA IN IZOBRAŽEVANJE

32. člen

(1) Republika Slovenija zagotavlja Slovincem v zamejstvu in po svetu pogoje za ohranjanje in učenje slovenskega jezika. V ta namen:

1. organizira v evropskih državah, kjer živijo slovenski izseljenci in zdomci dopolnilni pouk slovenskega jezika in kulture za otroke, mladostnike in odrasle ter omogoča štipendije za njihovo udeležbo na tistih šolah slovenskega jezika v Sloveniji, ki so namenjene poučevanju slovenskega jezika za Slovence zunaj Republike Slovenije;

2. zagotavlja finančna sredstva za plačevanje najemnin za učne prostore v krajih, kjer izvajanje slovenskega dopolnilnega pouka ni mogoče v javnih izobraževalnih ustanovah;

3. nudi v izvenevropskih državah pomoč pri pouku slovenskega jezika za otroke, mladostnike in odrasle:

– v obliki strokovnega izpopolnjevanja učiteljev v Sloveniji in v tujini,

– pošiljanja učbenikov in drugih učnih sredstev ter

– delnega kritja materialnih stroškov, ki nastajajo pri pouku,

– zagotavljanja štipendij za udeležbo na tistih šolah slovenskega jezika v Sloveniji, ki so namenjene poučevanju slovenskega jezika za Slovence zunaj Republike Slovenije;

4. zagotavlja dodatno strokovno in jezikovno izpopolnjevanje učiteljev in vzgojiteljev, ki delujejo na slovenskih oziroma dvojezičnih vzgojno-izobraževalnih zavodih v zamejstvu in štipendije za udeležbo zamejskih otrok, mladostnikov ter odraslih na šolah slovenskega jezika v Sloveniji, ki so namenjene poučevanju slovenskega jezika za Slovence zunaj Republike Slovenije;

5. organizira strokovno poučne ekskurzije za učence in dijake;

6. vključuje zamejske šole v šolska tekmovanja in druge aktivnosti v Sloveniji;

7. podpira razvoj učenja slovenskega jezika na daljavo z uporabo sodobnih informacijsko komunikacijskih tehnologij.

(2) Za uresničevanje nalog iz prejšnjega odstavka tega člena je zadolženo ministrstvo, pristojno za šolstvo in šport, ter ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo. Pri uresničevanju nalog iz tretje in četrte alineje prejšnjega odstavka tega člena sodeluje tudi urad. Izvajalci so javne in zasebne vzgojne inštitucije rednih izobraževalnih programov.

33. člen

Ministrstvo, pristojno za šolstvo in šport, preverja stanje in spodbuja mlajše generacije k učenju ter ohranjanju slovenskega jezika preko staršev, učiteljev in diplomatsko-konzularnih predstavništev Republike Slovenije.

C. ZNANOST IN VISOKO ŠOLSTVO

34. člen

(1) Slovenci s stalnim prebivališčem zunaj Republike Slovenije, ki imajo državljanstvo Republike Slovenije, Slovenci s stalnim prebivališčem zunaj Republike Slovenije, ki imajo status Slovence brez slovenskega državljanstva, in Slovenci zunaj Republike Slovenije brez državljanstva in brez statusa se lahko v izobraževalne programe javnih visokošolskih zavodov v Republiki Sloveniji vpisujejo pod ugodnejšimi pogoji, na način, ki ga določa zakon, ki ureja področje visokega šolstva.

(2) Določba iz prvega odstavka tega člena smiselno velja tudi za pridobivanje štipendij, namenjenih Slovencem zunaj Republike Slovenije.

(3) Podrobnejše pogoje in način dodeljevanja štipendij iz drugega odstavka tega člena določi minister, pristojen za visoko šolstvo.

35. člen

Republika Slovenija organizacijsko in finančno podpira:

– povezovanje in sodelovanje med Slovenci v zamejstvu in po svetu in subjekti v Sloveniji na področjih znanosti ter razvoja novih tehnologij;

– vključevanje v tujini delujočih slovenskih strokovnjakov, mladih raziskovalcev in predavateljev v znanstveno-raziskovalne programe, ki jih izvajajo ustrezne institucije naše države;

– mednarodna srečanja, ki omogočajo navezovanje stikov in projektov sodelovanja s slovenskimi znanstveniki v tujini;

– ustanavljanje in delovanje lektoratov slovenskega jezika na univerzah na območjih, kjer živijo večje skupnosti Slovencev zunaj Republike Slovenije.

36. člen

Raziskovalne institucije Republike Slovenije posvečajo posebno pozornost raziskovanju pretekle in sedanje družbene stvarnosti slovenskih skupnosti v zamejstvu in po svetu.

37. člen

Za izvajanje ključnih nalog na področju znanstveno-raziskovalnega in izobraževalnega sodelovanja s slovenskimi znanstveniki v tujini je pristojno ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo.

D. ŠPORT

38. člen

(1) Republika Slovenija v okviru sprejete področne zakonodaje zagotavlja pogoje za ohranjanje stikov s Slovenci v zamejstvu in po svetu na področju športa in spodbuja neposredno sodelovanje slovenskih športnih organizacij s športnimi organizacijami Slovencev v zamejstvu in po svetu.

(2) Na razpise ministrstva, pristojnega za šport, in drugih nevladnih ustanov se lahko prijavijo športne krovne organizacije, slovenska športna društva in posamezniki iz zamejstva in po svetu.

(3) Slovenci v zamejstvu in po svetu imajo v zadevah iz prvega in drugega odstavka tega člena enake pravice kot slovenski državljani.

39. člen

(1) Sodelovanje z zamejskimi Slovenci poteka v obliki:

– prirejanja skupnih športnih srečanj;

– organiziranja seminarjev za strokovne in vodstvene delavce;

– pomoči pri organiziranju večjih športnih prireditev;

– pošiljanja trenerjev za pomoč zamejskim športnim organizacijam za njihove člane vseh starostnih skupin in vseh športnih zvrsti.

(2) Stiki s Slovenci po svetu potekajo, poleg neposrednega sodelovanja med pristojnimi športnimi organizacijami, tudi v obliki izmenjave informacij, strokovnega gradiva in literature za področje športa ter prirejanja skupnih športnih srečanj.

40. člen

Za izvajanje ključnih nalog na področju sodelovanja s športnimi organizacijami Slovencev v zamejstvu in po svetu je pristojno ministrstvo, pristojno za šport.

E. GOSPODARSKO IN REGIONALNO SODELOVANJE

41. člen

Pri izvajanju mednarodnega gospodarskega in regionalnega sodelovanja je ena od prioritet Republike Slovenije poglobitev sodelovanja z gospodarskimi, kmetijskimi in ostalimi organiziranimi strukturami Slovencev v zamejstvu in po svetu.

42. člen

(1) Oblikovanje in izvajanje politike gospodarskega in regionalnega sodelovanja s Slovenci v zamejstvu in po svetu temelji na naslednjih medsebojno usklajenih dokumentih: Strategiji gospodarskega razvoja Slovenije, Strategiji regionalnega razvoja Slovenije, Državnem razvojnem programu, programskih dokumentih za EU, Programu ukrepov za spodbujanje podjetništva in konkurenčnosti, Strategiji trga dela in zaposlovanja, Strategiji Republike Slovenije v informacijski družbi in regionalnih razvojnih programih.

(2) Veljavni dokumenti razvojnega načrtovanja iz prejšnjega odstavka tega člena se uskladijo z določbami tega zakona.

43. člen

(1) Ministrstvo, pristojno za gospodarstvo, in organ, pristojen za regionalni razvoj, določita izhodišča, cilje in namen, instrumente in način financiranja ukrepov za spodbujanje gospodarskega in regionalnega sodelovanja s Slovenci v zamejstvu in po svetu.

(2) Organ, pristojen za regionalni razvoj, pri izvajanju nalog, povezanih z oblikovanjem euregij in drugih čezmejnih regionalnih razvojnih povezav, skrbi za obveščenost, vključitev in zagotavljanje interesov Slovencev v zamejstvu.

44. člen

(1) Vlada Republike Slovenije ima za področje gospodarskega sodelovanja s Slovenci v zamejstvu in po svetu posebno svetovalno telo, imenovano Razvojno poslovni svet za Slovence po svetu (v nadaljnjem besedilu: razvojni svet).

(2) Razvojni svet opravlja naslednje naloge:

- sprejema smernice in priporočila za gospodarsko sodelovanje s Slovenci v zamejstvu in po svetu;
- skrbi za spodbujanje gospodarskega sodelovanja s Slovenci v zamejstvu in po svetu;
- obravnava, daje pobude in vrednoti predloge dokumentov iz 42. člena tega zakona z vidika gospodarskega sodelovanja s Slovenci v zamejstvu in po svetu.

(3) Sestavo, organizacijo in način opravljanja nalog razvojnega sveta določi Vlada Republike Slovenije.

V. IZVAJANJE FINANČNE PODPORE

45. člen

(1) S finančno podporo pomaga Republika Slovenija vzdrževati strukture in dejavnosti Slovencev zunaj Republike Slovenije.

(2) Finančne podpore so lahko deležne tudi organizacije civilne družbe, ki v Republiki Sloveniji delujejo na področju povezovanja in skrbi za Slovence v zamejstvu in po svetu.

46. člen

(1) Glavnina finančne podpore Slovincem v zamejstvu in po svetu je zagotovljena s posebnima stalnima postavkama v rednem letnem proračunu Republike Slovenije.

(2) Postavki iz prvega odstavka tega člena se nahajata pri proračunskem uporabniku Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.

47. člen

Postopek razdeljevanja sredstev določi Vlada Republike Slovenije z uredbo.

48. člen

(1) Pri razdeljevanju sredstev se upoštevajo analize, ocene, strategija ter interesi Republike Slovenije in potrebe, interesi, ocene ter predlogi Slovencev zunaj Republike Slovenije.

(2) Analize, ocene, interesi in potrebe iz prejšnjega odstavka tega člena se nanašajo na upravičenost posameznih prosilcev do finančnih podpor iz Republike Slovenije.

49. člen

(1) Vloga Sveta za Slovence v zamejstvu pri izvajanju finančne podpore avtohtoni slovenski narodni skupnosti v zamejstvu se določi z uredbo iz 47. člena tega zakona.

(2) Vloga Sveta za Slovence po svetu pri izvajanju finančne podpore slovenskim zdomcem in izseljencem se določi z uredbo iz 47. člena tega zakona.

50. člen

Možnost za pridobitev finančnih podpor iz Republike Slovenije imajo vsi Slovenci v zamejstvu, zdomci, izseljenci in njihovi potomci, kakor tudi vse njihove organizacije.

51. člen

Finančno podporo Republike Slovenije lahko prejme prosilec, ki izpolnjuje naslednje pogoje:

- da si z enkratnim dejanjem ali s trajno dejavnostjo prizadeva za materialno, socialno, politično, kulturno ali duhovno dobrobit pripadnikov slovenskega naroda zunaj Republike Slovenije oziroma za ohranitev in krepitev njihove slovenske identitete;
- da ima pozitiven odnos do povezovanja z matično domovino Republiko Slovenijo in
- da spoštuje postopke in obveznosti v zvezi z rabo proračunskih sredstev Republike Slovenije.

52. člen

(1) O tem ali prosilec izpolnjuje pogoje in merila za dodelitev finančne podpore Republike Slovenije presoja in odloča urad na podlagi določb uredbe iz 47. člena tega zakona.

(2) Izdane odločbe iz prvega odstavka tega člena veljajo izključno za tekoče proračunsko leto.

53. člen

Višina finančne podpore Republike Slovenije je odvisna od naslednjih meril:

- od izpričane vloge prosilca in njegovega pomena znotraj posamezne slovenske skupnosti;
- od obsega in kakovosti delovanja;
- od velikosti in razvejanosti strukture;
- od načrtov delovanja;
- od dejanskih stroškov in potreb;
- od nujnosti zadev;
- od simbolne vrednosti enkratnega dejanja, trajnega delovanja ali materialnega pričevanja;
- od višine finančne podpore, ki jo prosilec prejme z drugih virov.

54. člen

(1) Prejemnik podpore je dolžan finančna sredstva uporabljati namensko, zakonito, skladno z načrtom uporabe, ki je sestavni del prošnje za dodelitev podpore, in skladno z določbami tega zakona.

(2) Prejemniki finančne podpore so dolžni uradu v predpisanem roku predložiti natančna pisna poročila in dokazila o uporabi sredstev, tako kot je določeno z uredbo iz 47. člena tega zakona.

55. člen

Za zakonito in smotno izvajanje finančne podpore je odgovoren predstojnik urada.

56. člen

Urad je dolžan spremljati izvajanje finančne podpore in zbirati podatke o prispevkih, ki jih strukturam in dejavnostim Slovencev v zamejstvu in po svetu namenjajo ostali državni organi Republike Slovenije.

57. člen

Vsi državni organi Republike Slovenije, ki so v predhodnem letu del svojih proračunskih sredstev namenili tudi strukturam in dejavnostim Slovencev v zamejstvu in po svetu ali projektom, povezanim s Slovenci v zamejstvu in po svetu, so dolžni uradu posredovati natančne podatke o teh prispevkih najpozneje do konca meseca aprila tekočega leta.

VI. STATUS SLOVENCA BREZ DRŽAVLJANSTVA
REPUBLIKE SLOVENIJE

58. člen

Republika Slovenija je matična domovina vseh Slovencev, zato tudi Slovencem brez slovenskega državljanstva na svojem ozemlju priznava poseben status, ki imetnikom zagotavlja posebne pravice in ugodnosti.

59. člen

Status Slovenca brez državljanstva Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: status Slovenca brez slovenskega državljanstva) lahko pridobi tisti posameznik:

- ki je slovenskega rodu (slovenskega porekla);
- ki je aktiven v organizacijah Slovencev zunaj Republike ali je aktivno povezan z Republiko Slovenijo;
- ki ne pripada društvom, političnim strankam in drugim organizacijam, ki nasprotujejo mednarodnim, ustavnim in zakonitim pravicam Slovencev v zamejstvu oziroma aktivno delujejo zoper ustavno ureditev Republike Slovenije in

– kateremu državljanstvo Republike Slovenije ni bilo odvzeto po določbah zakona, ki ureja državljanstvo Republike Slovenije.

60. člen

Slovenski rod (slovensko poreklo) se dokazuje z izpiski iz rojstne matične knjige in drugimi ustreznimi dokazili.

61. člen

Ni pogoj, da predniki osebe, ki želi pridobiti status, izhajajo z območja, na katerem danes leži Republika Slovenija. Predniki osebe, ki želi pridobiti status, lahko izhajajo tudi iz zamejstva, zdomstva in izseljenstva.

62. člen

Do pridobitve statusa Slovenca brez slovenskega državljanstva so upravičene tudi mladoletne osebe.

63. člen

(1) Prosilec vloži vlogo za priznanje statusa na diplomatsko-konzularnem predstavništvu Republike Slovenije ali na uradu.

(2) Prosilec mora vlogi priložiti:

- pisno dokazilo o slovenskem rodu (slovenskem poreklu);
- pisno dokazilo o članstvu in aktivnostih v slovenskih organizacijah ali
- pisno dokazilo o njegovih vezeh z Republiko Slovenijo;
- pisno izjavo, da ne pripada društvom, političnim strankam in drugim organizacijam, ki nasprotujejo mednarodnim, ustavnim in zakonitim pravicam Slovencev v zamejstvu oziroma aktivno delujejo zoper ustavno ureditev Republike Slovenije.

64. člen

O pridobitvi statusa Slovenca brez slovenskega državljanstva odloča na prvi stopnji urad.

65. člen

(1) Urad izda odločbo o pridobitvi oziroma prenehanju statusa v skladu z določbami zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

(2) Zoper odločbo urada je dovoljena pritožba v skladu z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek, če ta zakon ne določa drugače.

(3) O pritožbi zoper odločbo urada odloča pritožbena komisija urada, ki deluje v senatu treh članov. Pritožbeno

komisijo imenuje generalni sekretar Vlade Republike Slovenije.

(4) Zoper dokončno odločbo pritožbene komisije je dovoljen upravni spor. Zadeve so prednostne in nujne.

66. člen

(1) Oseba s statusom Slovenca brez slovenskega državljanstva ima v Republiki Sloveniji zagotovljene naslednje pravice:

- pravico do ugodnejših vpisnih pogojev, določenih s statuti visokošolskih zavodov;
- pravico do enakopravnega nastopa na natečajih za znanstvene projekte, financirane z javnimi sredstvi, kot kandidat za nosilca projekta ali kot kandidat za sodelavca v projektu;
- dostop do vseh javnih kulturnih dobrin, pod enakimi pogoji, kot veljajo za slovenske državljane;
- pravico do vseh storitev javnih knjižnic, pod enakimi pogoji, kot veljajo za slovenske državljane;
- pravico do raziskovanja v javnih arhivih Republike Slovenije;
- možnost pridobitve statusa rednega člana Slovenske akademije znanosti in umetnosti;
- možnost pridobitve vseh priznanj in odlikovanj Republike Slovenije;
- pravico do pridobitve lastninske pravice na nepremičninah pod enakimi pogoji, ki veljajo za državljane Republike Slovenije;
- prednost pri kandidiranju za prosto delovno mesto – ob izpolnjevanju pogojev za opravljanje objavljenega dela – pred ostalimi tujci; pri čemer so mišljeni tujci, ki niso državljani držav članic Evropske unije.

(2) Pravico oseb s statusom Slovenca brez slovenskega državljanstva iz devete alineje prvega odstavka tega člena morajo spoštovati vsi delodajalci v Republiki Sloveniji.

67. člen

Druge pravice, ugodnosti in olajšave, ki jih lahko uveljavljajo osebe s statusom Slovenca brez slovenskega državljanstva in jih ta zakon ne navaja, določajo področni zakoni.

68. člen

Pravice iz tega zakona je mogoče uveljavljati izključno v slovenskem jeziku.

69. člen

Status Slovenca brez slovenskega državljanstva preneha:

- s smrtjo,
- s pridobitvijo državljanstva Republike Slovenije,
- z odrekom,
- z odvzemom.

70. člen

(1) Status Slovenca brez slovenskega državljanstva se odvzame, če oseba s svojim delovanjem škoduje interesom Republike Slovenije oziroma sramoti njeno ime in njene simbole ali če se naknadno ugotovi neresničnost navedenih oziroma ugotovljenih dejstev v dokazilih.

(2) Za delovanje, s katerim se škoduje interesom Republike Slovenije, se šteje:

- če oseba pripada organizaciji, katere aktivnost meri na rušenje ustavnega reda Republike Slovenije;
- če je oseba pogosti storilec kaznivih dejanj, ki se preganjajo po uradni dolžnosti, in prekrškov zoper javni red in mir;
- če oseba kot pripadnik tuje obveščevalne službe škoduje interesom Republike Slovenije ali če tem interesom škoduje s svojim delom v državnem organu ali organizaciji tuje države ali če tem interesom škoduje z drugimi dejanji.

VII. REPATRIACIJA

71. člen

(1) Repatriacija v pomenu tega zakona je tisto priseljevanje Slovencev v domovino, ki ga organizira in financira Republika Slovenija.

(2) Repatriacija iz prejšnjega odstavka se izvaja v skladu s predpisi, ki urejajo vstop, prebivanje in izstop tujcev iz Republike Slovenije, v kolikor določbe tega zakona ne določajo drugače.

(3) Poleg repatriacije v pomenu tega zakona podpira Republika Slovenija tudi druge oblike priseljevanja in vračanja slovenskih izseljencev in zdomcev ter njihovih potomcev.

(4) Načini podpore iz prejšnjega odstavka so določeni s posameznimi področnimi zakoni.

72. člen

(1) Po postopku repatriacije se v Republiko Slovenijo lahko priselijo Slovenci iz držav, za katere se ugotovi, da se nahajajo v hudi gospodarski in politični krizi in kjer so Slovenci izpostavljeni različnim pritiskom ter Slovenci, ki lahko doprinesejo k razvoju ter uveljavitvi Republike Slovenije.

(2) Odločanje o tem, kdaj je mogoče krizo v neki državi obravnavati kot hudo politično ali drugačno krizo je v pristojnosti ministrstva, pristojnega za zunanje zadeve.

73. člen

Repatriacija v smislu prvega odstavka prejšnjega člena tega zakona se financira iz proračuna in drugih virov.

74. člen

Urad je zadolžen za neposredno izvajanje repatriacije, razen za opravljanje zadev iz 83. in 84. člena tega zakona.

75. člen

Posameznik, ki se želi v Republiko Slovenije priseliti ali uživati spodbudo v smislu tega zakona, vloži prošnjo na uradu ali bližnjem diplomatsko-konzularnem predstavništvu Republike Slovenije in priloži priporočila ustreznih organizacij in inštitucij.

76. člen

(1) Odločbo o statusu repatriirane osebe izda urad.

(2) Odločba iz prejšnjega odstavka se posameznikom v tujino vroči v skladu z določbami zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

(3) Odločba o statusu repatriirane osebe in z njo pridobljene pravice ter obveznosti stopijo v veljavo s prihodom posameznika v Republiko Slovenijo.

(4) Pravnomočna odločba, s katero je bil prosilcu priznan status repatriirane osebe, velja kot dovoljenje za začasno prebivanje v Republiki Sloveniji.

(5) Status repatriirane osebe lahko traja največ 15 mesecev. Po prenehanju statusa repatriirane osebe, posameznik ne more več ponovno zaprositi za status.

77. člen

(1) Oseba, ki ji je omogočeno, da se v Republiko Slovenijo priseli po postopku repatriacije, dobi status repatriirane osebe s pravicami, ki jih določa 66. člen tega zakona.

(2) Poleg pravic, ki jih določa 66. člen, ima oseba s statusom repatriirane osebe še pravico do:

- brezplačnega zdravstvenega varstva;
- pouka slovenskega jezika za ožje družinske člane repatriirane osebe.

Pouk se organizira za osebe, ki ne obvladajo slovenščine v meri, potrebni za aktivno vključitev v slovensko okolje;

- pridobitve osebnega delovnega dovoljenja, ki ga mora, na podlagi predložene pravnomočne odločbe o po-

delitvi statusa repatriirane osebe, izdati Zavod Republike Slovenije za zaposlovanje.

(3) Za ožjega družinskega člana v pomenu tega zakona se šteje:

- zakonec oziroma izvenzakonski partner, če je zakonska oziroma izvenzakonska zveza obstajala že pred prihodom v Republiko Slovenijo,

- mladoleten neporočen otrok,

- sorodnik v ravni vrsti repatriirane osebe, če so te osebe brez sredstev za preživljanje, odvisne od repatriirane osebe in jih repatriirana oseba preživlja.

(4) Sorodstveno vez dokazujejo ožji družinski člani z ustreznim potrdilom oziroma drugim ustreznim dokumentom, s katerim je to vez mogoče dokazati oziroma, iz katerega je ta vez razvidna.

A. POGOJI

78. člen

(1) O upravičenosti posameznih oseb do repatriacije odloča urad na podlagi mnenj in predlogov slovenskih diplomatsko-konzularnih predstavništev, slovenskih izseljenskih organizacij v Sloveniji in po svetu, slovenskih rimokatoliških misij in misij drugih verskih skupnosti.

(2) Po postopku repatriacije se v Republiko Slovenijo lahko priseli tisti posameznik slovenskega rodu, ki izpolnjuje pogoje iz 59. člena tega zakona in ni bil v Sloveniji ali v državi, katere državljan je, obsojen na zaporno kazen, daljšo od enega leta, za kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, če je to dejanje kaznivo tako po predpisih njegove države kot tudi po predpisih Republike Slovenije.

(3) Izpolnjevanje pogojev iz prejšnjega odstavka tega člena dokazuje upravičenec tako, kot je predvideno v 60. členu tega zakona ter s priporočili slovenskih diplomatsko-konzularnih predstavništev, slovenskih rimokatoliških misij in misij drugih verskih skupnosti. Izpolnjevanje pogoja nekaznovanosti iz drugega odstavka tega člena dokaže upravičenec s potrdilom o nekaznovanosti oziroma neobsojenosti iz države, katere državljan je, oziroma z drugim ustreznim dokazilom.

79. člen

(1) Za nastanitev repatriiranih oseb lahko Vlada Republike Slovenije ustanovi dom za priseljevanje.

(2) Vlada Republike Slovenije v ustanovitvenem aktu določi upravljalca doma in vir njegovega financiranja.

80. člen

(1) Repatriiranim osebam je v domu za priseljevanje zagotovljena osnovna oskrba v skladu s standardi, ki jih predpiše minister, pristojen za delo, družino in socialne zadeve, in obsega:

- nastanitev in

- prehrano.

(2) Ožji družinski člani posameznika s statusom repatriirane osebe imajo možnost oskrbe v obsegu nastanitve in prehrane.

81. člen

(1) Repatriirane osebe, ki razpolagajo s pomembnejšimi lastnimi sredstvi, prispevajo sorazmeren del stroškov za oskrbo.

(2) Merila za odločanje o tem, kdaj je mogoče lastna sredstva opredeliti kot pomembnejša, določi ministrstvo, pristojno za delo, družino in socialne zadeve.

82. člen

(1) Repatriirane osebe so upravičene do oskrbe v domu za priseljevanje za obdobje največ 15 mesecev.

(2) Do sofinanciranja pod enakimi pogoji so upravičene tudi druge repatriirane osebe, ki niso nastanjene v domu za priseljence.

83. člen

(1) Posamezniki, ki imajo status repatriirane osebe, in njihovi družinski člani imajo do prenehanja statusa repatriirane osebe zagotovljeno brezplačno zdravstveno varstvo v obsegu, kot je zagotovljeno na podlagi obveznega zdravstvenega zavarovanja državljanov Republike Slovenije.

(2) Stroške za brezplačno zdravstveno varstvo iz prejšnjega odstavka tega člena pokriva Zavod za zdravstveno zavarovanje Republike Slovenije.

(3) Stroški, ki jih ima z zagotavljanjem brezplačnega zdravstvenega varstva iz prvega in drugega odstavka tega člena, se Zavodu za zdravstveno zavarovanje Republike Slovenije povrnejo iz vira, ki ga določa 73. člen tega zakona.

84. člen

(1) Repatriirane osebe, ki so brez dohodkov in drugih prejemkov ter zavezancev, ki so jih v skladu s predpisi Republike Slovenije dolžni in sposobni preživljati, so upravičene do denarne socialne pomoči.

(2) Kot dohodek in drugi prejemki iz prejšnjega odstavka se štejejo tisti, ki se po predpisih s področja socialnega varstva upoštevajo pri ugotavljanju upravičenosti do denarne pomoči.

(3) Pri ugotavljanju upravičenosti do denarne pomoči po tem zakonu se upošteva osnovni znesek minimalnega dohodka, določen s predpisi s področja socialnega varstva, in dohodek, ugotovljen na način, ki je s predpisi s področja socialnega varstva določen za ugotavljanje upravičenosti do denarne socialne pomoči, kolikor s tem zakonom ni določeno drugače.

(4) Višina denarne pomoči, merila in zahtevki za denarno pomoč se določijo v skladu s predpisi, ki urejajo začasno zaščito razseljenih oseb, kolikor s tem zakonom ni določeno drugače.

(5) O pravici do dodelitve denarne pomoči odloči pristojni center za socialno delo na območju prebivanja repatriirane osebe.

(6) Postopek za dodelitev denarne pomoči se začne na zahtevo repatriirane osebe.

(7) Zahtevek za denarno pomoč se vloži na obrazcu, ki ga predpiše minister, pristojen za socialno varstvo.

(8) Pravica do prejemanja denarne pomoči iz prvega odstavka tega člena traja, dokler je repatriirana oseba brez dohodkov, vendar največ 15 mesecev od pridobitve statusa.

(9) Repatriirana oseba, ki se zaposli v Republiki Sloveniji, izgubi pravico do denarne pomoči.

(10) Sredstva začasne denarne pomoči se črpajo iz vira, ki je določen z 73. členom tega zakona.

85. člen

(1) Republika Slovenija dodeli starejšim repatriiranim osebam, ki so pomembnejše prispevale k ohranitvi in razvoju slovenstva in slovenske kulture v tujini, posebne trajne priznavalnine.

(2) Posebne trajne priznavalnine dodeli Republika Slovenija tudi učiteljem in učiteljicam slovenskega dopolnilnega pouka, ki za poučevanje niso prejemale plačila.

(3) Podrobnejši kriteriji za dodelitev trajnih priznavalnin ter višine priznavalnin se določijo z uredbo vlade.

86. člen

(1) Posameznikom, ki so s svojim delovanjem v tujini pridobili kvalifikacije vrhunskega strokovnjaka, pred zaposlitvijo v Republiki Sloveniji ni potrebno opravljati strokovnih ali drugih izpitov.

(2) Določba prejšnjega odstavka tega člena ne velja za strokovne in druge izpite, s katerimi se preverjajo specifična znanja, ki terjajo natančno poznavanje stanja v Republiki Sloveniji (npr. pravniški državni izpit, itd.).

(3) Ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo, določi kriterije za priznavanje statusa vrhunskega strokovnjaka, določi strokovne in druge izpite iz prejšnjega odstavka tega člena in na podlagi predloga urada poda predhodno obvezujoče mnenje o obstoju omenjenih kriterijev za predlagane repatriirane osebe.

87. člen

Repatriirane osebe prijavijo začasno prebivališče na naslovu najete nepremičnine, pri sorodnikih, ki jim to omogočijo, pri dobrodelnih ustanovah oziroma izseljenjskih organizacijah ali v domu za priseljevanje.

VII. ZBIRANJE IN VARSTVO OSEBNIH PODATKOV

88. člen

(1) Zaradi vodenja evidenc, spremljanja stanja in odločanja o pravicah in dolžnostih, določenih s tem zakonom, zbira urad osebne in druge podatke iz naslova podeljevanja statusa Slovenca brez slovenskega državljanstva, repatriacije in medijske oskrbe. Podatke pridobiva urad neposredno od oseb, na katere se ti podatki nanašajo, od diplomatsko-konzularnih predstavništev Republike Slovenije, slovenskih izseljenjskih organizacij v Sloveniji in po svetu, slovenskih rimokatoliških misij in misij drugih verskih skupnosti, organov samoupravnih lokalnih skupnosti, nosilcev javnih pooblastil ter od drugih oseb javnega prava.

(2) Podatke so dolžni organi iz prejšnjega odstavka tega člena, razen slovenske rimokatoliške misije in misije drugih verskih skupnosti, posredovati uradu brezplačno na njegovo zahtevo.

(3) Osebne podatke, s katerimi razpolagajo slovenske rimokatoliške misije in misije drugih verskih skupnosti, pridobiva urad po dogovoru o načinu posredovanja osebnih podatkov. Osebni podatki se uradu posredujejo na podlagi pisnih privolitvev posameznikov, na katere se nanašajo.

(4) Urad zbira, obdeluje, upravlja, posreduje in shranjuje osebne ter druge podatke, potrebne za izvajanje nalog urada, določenih s tem zakonom, v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov in mednarodnimi konvencijami o varstvu osebnih podatkov.

89. člen

Evidenca podatkov, ki se vodijo o osebah, ki so pridobile status Slovenca brez slovenskega državljanstva, vsebuje naslednje podatke:

- osebno ime;
- datum in kraj rojstva;
- naslov stalnega in/ali začasnega prebivališča;
- telefonsko številko, elektronski naslov;
- dosežena stopnja izobrazbe, pridobljen poklic, če prosilec s tem pisno soglaša;
- državljanstvo;
- številka in vrsta potne listine;
- datum prenehanja statusa Slovenca brez slovenskega državljanstva;
- druge podatke, ki so po tem zakonu potrebni za odločanje o podelitvi statusa.

90. člen

Evidenca podatkov, ki se vodijo o osebah, ki so pridobile status repatriirane osebe, vsebuje naslednje podatke:

- osebno ime;
- datum in kraj rojstva;
- datum prihoda v Republiko Slovenijo;
- o zaposlitvah, dohodkih ter drugih prejemkih repatriirane osebe za namene odločanja o njeni nastanitvi;
- naslov začasnega prebivališča v Republiki Sloveniji;
- vrsta in naslov zadnjega stalnega in/ali začasnega prebivališča repatriirane osebe pred prihodom v Republiko Slovenijo;

- telefonsko številko, elektronski naslov;
- dosežena stopnja izobrazbe, pridobljen poklic, če prosilec s tem pisno soglaša;
- državljanstvo;
- številko in vrsto potne listine;
- razlogi, zaradi katerih je oseba postala repatriirana oseba;
- o socialnih prejemkih v času bivanja v Republiki Sloveniji;
- o dodeljeni posebni priznavalnini iz 85. člena tega zakona;
- osebna imena in naslovi začasnega prebivališča ožjih družinskih članov repatriirane osebe v Republiki Sloveniji;
- o šolanju, jezikovnem izpopolnjevanju in izobraževanju ter o pridobljeni izobrazbi v Republiki Sloveniji.

91. člen

(1) Urad lahko za namene medijske oskrbe ali obveščanja o delovanju urada obdeluje seznam naročnikov osrednje revije za Slovence po svetu.

(2) Seznam naročnikov iz prejšnjega odstavka vsebuje naslednje podatke:

- osebno ime naročnika;
- datum in kraj rojstva naročnika;
- naslov stalnega in/ali začasnega prebivališča naročnika;
- telefonsko številko, elektronski naslov naročnika;
- transakcijski ali drugi ustrezeni račun naročnika;
- davčno ali drugo ustrezno številko naročnika;
- podatke iz prejšnjih alinej o družinskih članih naročnika.

(3) Podatke iz prejšnjega odstavka urad pridobiva od naročnikov, na podlagi pisne privolitve pa jih lahko pridobi tudi od prosilcev za pridobitev statusa Slovence brez slovenskega državljanstva. Za pridobitev pisne privolitve lahko urad uporabi podatke iz 89. člena tega zakona.

(4) Podatke iz drugega odstavka tega člena hrani urad trajno. Za namene statističnih raziskav se lahko uporabijo tudi brez pisne privolitve naročnika.

92. člen

(1) Osebni podatki iz evidence, namenjene podeljevanju statusa Slovence brez slovenskega državljanstva, se hranijo še pet let po smrti, odreku ali prenehanju statusa osebi, na katero se ti podatki nanašajo.

(2) Osebni podatki iz evidence, namenjeni repatriaciji, se hranijo pet let po prenehanju statusa repatriirane osebe.

(3) Po preteku rokov iz prvega in drugega odstavka tega člena se osebni podatki hranijo v Arhivu Republike Slovenije.

VIII. KAZENSKÉ DOLOČBE

93. člen

(1) Z globo od 500.000 do 1.000.000 tolarjev se kaznuje za prekršek pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki ne izpolni obveznosti iz devete alineje 66. člena tega zakona.

(2) Z globo od 200.000 do 500.000 tolarjev se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe ali samostojnega podjetnika posameznika.

(3) Z globo od 200.000 do 500.000 tolarjev se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravné lokalne skupnosti, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 100.000 do 200.000 tolarjev se kaznuje za prekršek tudi posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

94. člen

(1) Za izvajanje in nadzor nad izvajanjem določb devete alineje 66. člena tega zakona je pristojen Inšpektorat Republike Slovenije za delo.

(2) Organ iz prejšnjega odstavka tega zakona lahko izreče globo za prekrške po tem zakonu v okviru razpona, predpisanega po tem zakonu.

IX. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

95. člen

Strategijo iz 12. člena tega zakona oblikuje in sprejme Vlada Republike Slovenije najkasneje v dveh letih po uveljavitvi tega zakona.

96. člen

Drugi podzakonski akti, ki jih je treba izdati na podlagi tega zakona, se izdajo najpozneje v dvanajstih mesecih od začetka veljavnosti tega zakona.

97. člen

Do ustanovitve doma za priseljevanje iz 79. člena tega zakona, se organ, pristojen za izvajanje repatriacije, poslužuje ustreznih prostorov v različnih objektih, ki so v lasti ministrstev, uradov in drugih državnih ustanov.

98. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Sklep o organizaciji in delovnem področju Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu (Uradni list RS, št. 138/04).

99. člen

Drugi stavek prvega odstavka 14. člena tega zakona začne veljati z naslednjim mandatom.

100. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-05/04-7/3

Ljubljana, dne 4. aprila 2005

EPA 473-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

1837. Zakon o finančnih konglomeratih (ZFK)

Na podlagi druge alineje prvega odstavka 107. člena in prvega odstavka 91. člena Ustave Republike Slovenije izdajam

U K A Z**o razglasitvi Zakona o finančnih konglomeratih (ZFK)**

Razlašam Zakon o finančnih konglomeratih (ZFK), ki ga je sprejel Državni zbor Republike Slovenije na seji 4. aprila 2006.

Št. 001-22-53/06

Ljubljana, dne 12. aprila 2006

dr. Janez Drnovšek l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

Z A K O N O FINANČNIH KONGLOMERATIH (ZFK)

1. poglavje TEMELJNE DOLOČBE

1. člen

(vsebina zakona)

(1) Ta zakon določa dopolnilni nadzor nad nadzorovanimi osebami, ki so del finančnega konglomerata, v skladu z zahtevami Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2002/87/ES z dne 16. 12. 2002 o dopolnilnem nadzoru kreditnih institucij, zavarovalnic in investicijskih družb v finančnem konglomeratu (UL L št. 35, z dne 11. 2. 2003, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2002/87/ES).

(2) Cilji dopolnilnega nadzora so predvsem:

- zagotoviti obvladovanje tveganj, ki so povezana s poslovanjem nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu in tako zagotavljati večjo stabilnost finančnega sektorja;
- ob sodelovanju pristojnih nadzornih organov in koordinatorja povečati učinkovitost nadzora nad nadzorovanimi osebami iz različnih finančnih sektorjev, kadar so le-te del finančnega konglomerata;
- povečati preglednost in varnost delovanja finančnega trga v Republiki Sloveniji kot sestavnega dela enotnega finančnega trga na območju držav članic Evropskih skupnosti, ki delujejo v okviru Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: območja Evropske unije).

2. člen

(opredelitev pojmov)

Posamezni pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

1. banka:

- je pravna oseba – banka, hranilnica oziroma hranilno-kreditna služba, ki je v Republiki Sloveniji pridobila dovoljenje Banke Slovenije za opravljanje bančnih storitev v skladu z zakonom, ki ureja bančništvo ali
- je pravna oseba, ki opravlja storitve sprejemanja depozitov in drugih vračljivih sredstev od javnosti in odobravanja kreditov za svoj račun in je pridobila dovoljenje za opravljanje teh storitev v drugih državah članicah ali v tretji državi;
- je družba, ki opravlja storitve izdaje elektronskega denarja v skladu z zakonom, ki ureja plačilni promet;

2. zavarovalnica:

- je pravna oseba, ki je v Republiki Sloveniji pridobila dovoljenje Agencije za zavarovalni nadzor za opravljanje zavarovalnih poslov v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo ali
- je pravna oseba iz druge države članice, ki opravlja zavarovalne posle in je za to v tej državi članici pridobila dovoljenje nadzornega organa te države članice ali
- je pravna oseba iz tretje države, v kateri je pridobila dovoljenje, ki bi, če bi bila ustanovljena v državi članici, sodila v okvir opredelitve pravne osebe iz prejšnje alineje, ter za poslovanje katere veljajo pravila, ki so vsaj tako stroga kot tista, ki jih določa zakon, ki ureja zavarovalništvo;

3. pozavarovalnica:

- je zavarovalnica iz prve alineje 2. točke tega člena, ki opravlja izključno posle pozavarovanja ali
- je pravna oseba, ki ni zavarovalnica iz 2. točke tega člena in katere osnovna dejavnost je prevzemanje tveganj, ki jih odstopijo zavarovalnice iz 2. točke tega člena ali druge pozavarovalnice;

4. pokojninska družba je pravna oseba, ki je v Republiki Sloveniji pridobila dovoljenje Agencije za zavarovalni nadzor za opravljanje dejavnosti prostovoljnega dodatnega pokojninskega zavarovanja v skladu z zakonom, ki ureja pokojninsko in invalidsko zavarovanje;

5. borzno posredniška družba:

– je pravna oseba, ki je v Republiki Sloveniji pridobila dovoljenje Agencije za trg vrednostnih papirjev za opravljanje storitev v zvezi z vrednostnimi papirji v skladu z zakonom, ki ureja trg vrednostnih papirjev ali

– je investicijsko podjetje iz druge države članice, katerega osnovna dejavnost ali poslovanje je opravljanje storitev v zvezi z vrednostnimi papirji za tretje osebe in za katero je v tej drugi državi članici pridobilo dovoljenje nadzornega organa te države članice ali

– je investicijsko podjetje iz tretje države, ki bi, če bi bilo ustanovljeno v državi članici, sodilo v okvir opredelitve investicijskega podjetja iz prejšnje alineje in je pooblaščen v tretji državi ter za poslovanje katerega veljajo pravila, ki so vsaj tako stroga kot tista, določena v zakonu, ki ureja trg vrednostnih papirjev;

6. družba za upravljanje:

– je pravna oseba, ki je v Republiki Sloveniji pridobila dovoljenje Agencije za trg vrednostnih papirjev za opravljanje storitev upravljanja investicijskih skladov v skladu z zakonom, ki ureja investicijske sklade in družbe za upravljanje;

– je družba iz druge države članice, katere osnovna dejavnost je upravljanje kolektivnih naložbenih podjetij za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) v obliki vzajemnih skladov in oziroma ali investicijskih družb, za katero je pridobila dovoljenje nadzornega organa druge države članice ali

– je pravna oseba s sedežem v tretji državi, ki bi potrebovala dovoljenje v skladu z zakonom, ki ureja investicijske sklade in družbe za upravljanje, če bi imela svoj sedež v Republiki Sloveniji;

7. nadzorovana oseba je oseba iz 1. do 6. točke tega člena;

8. finančni sektor je sektor, sestavljen iz ene ali več oseb bančnega sektorja, zavarovalniškega sektorja, sektorja trga vrednostnih papirjev ali iz mešanih finančnih holdingov iz 7. člena tega zakona, pri čemer:

a) bančni sektor predstavljajo:

- banke iz 1. točke tega člena in
- finančne institucije, ki niso banke in katerih osnovna dejavnost je pridobivanje kapitalskih deležev ali opravljanje finančnih storitev iz 2. do 12. točke Seznama dejavnosti, za katere velja vzajemno priznavanje, ki je Priloga I Direktive 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. marca 2000 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti kreditnih institucij (UL L št. 126, z dne 26. 5. 2000, str. 1, s spremembami) ali

– družbe, ki opravljajo pomožne bančne storitve v skladu z zakonom, ki ureja bančništvo;

b) zavarovalniški sektor predstavljajo:

- zavarovalnice iz 2. točke tega člena,
- pozavarovalnice iz 3. točke tega člena,
- zavarovalniški holdingi po zakonu, ki ureja zavarovalništvo in

– pokojninske družbe iz 4. točke tega člena;

c) sektor trga vrednostnih papirjev predstavljajo borzno posredniške družbe iz 5. točke tega člena;

d) družbe za upravljanje se za namen ugotovitve finančnega konglomerata in dopolnilnega nadzora štejejo za del sektorja iz finančnega sektorja iz 8.a, 8.b ali 8.c točke tega člena, v katerega so vključene v skladu s 6. členom tega zakona;

9. sektorska pravila so določbe zakonskih in podzakonskih aktov, ki določajo pravila glede ustanavljanja, poslovanja in nadzora poslovanja oseb posameznega finančnega sektorja;

10. nadrejena oseba po tem zakonu:

– je nadrejena družba v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe ali

– je oseba, ki po mnenju nadzornih organov dejansko izvaja prevladujoč vpliv nad podrejeno osebo;

11. podrejena oseba po tem zakonu:

- je podrejena družba v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe,
- je oseba, nad katero nadrejena oseba po mnenju nadzornih organov dejansko izvaja prevladujoč vpliv in
- je podrejena oseba podrejene osebe;

12. udeležba pomeni, da:

- je posamezna oseba neposredno ali posredno imetnik najmanj 20% glasovalnih pravic ali najmanj 20% deleža v kapitalu druge osebe ali

– ima posamezna oseba zaradi dolgoročne poslovne povezave vpliv na upravljanje druge osebe;

13. obvladovanje:

- je upravljavska, kapitalska ali druga povezava med obvladujočo in odvisno osebo v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe ali

– je razmerje med katero koli fizično ali pravno osebo z drugo osebo, ki je podobno razmerju iz prve alineje te točke, pri čemer se za odvisno osebo šteje tudi oseba, ki jo obvladuje odvisna oseba iz prve alineje te točke;

14. skupina je skupina oseb, ki jo sestavljajo:

- nadrejena oseba,
- podrejene osebe,
- osebe, v katerih je nadrejena oseba udeležena,
- osebe, v katerih so udeležene podrejene osebe,
- osebe, ki so z nadrejeno osebo povezane z upravljanjem na enotni podlagi po pogodbi, sklenjeni z nadrejeno osebo; ali po določbah podjetniške pogodbe ali statuta teh oseb ali drugega pravnega temelja; ali prek istih odgovornih oseb, ki predstavljajo večinski del organov vodenja, nadzora ali posloводства nadrejene osebe in ene ali več drugih oseb;

15. nadzorni organ je organ, ki je na podlagi sektorskih pravil pristojen za opravljanje nadzora nad nadzorovano osebo na posamični ali konsolidirani osnovi;

16. pristojni nadzorni organ:

- je nadzorni organ, ki je na podlagi sektorskih pravil pristojen za opravljanje konsolidiranega nadzora nad skupino oseb, v kateri je nadzorovana oseba iz finančnega konglomerata;

– je koordinator v smislu 19., 20. oziroma 21. člena tega zakona;

– je drug nadzorni organ, če tako odločijo nadzorni organi iz prve in druge alineje te točke, pri čemer upoštevajo predvsem:

- tržni delež nadzorovanih oseb iz finančnega konglomerata v drugih državah članicah, merjen z bilančno vsoto v bančnem sektorju ali sektorju trga vrednostnih papirjev ali z obračunanimi skupnimi premijami v zavarovalniškem sektorju, zlasti kadar je presežen 5% tržni delež;

– pomembnost posamezne nadzorovane osebe iz druge države članice za finančni konglomerat;

17. država članica je država članica Evropske unije ali država podpisnica Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (EGP);

18. tretje države so države, ki niso države članice;

19. Komisija je Evropska komisija;

20. dopolnilni nadzor je nadzor, ki ga pristojni nadzorni organ opravlja na podlagi tega zakona;

21. konsolidirani nadzor je nadzor na konsolidirani osnovi, ki ga nadzorni organi izvajajo po sektorskih pravilih;

22. Odbor je Odbor za finančne konglomerate iz petega odstavka 21. člena Direktive 2002/87/ES.

3. člen

(razmerje tesnejše povezanosti)

(1) Tesnejša povezanost pomeni razmerje, ko dve ali več fizičnih ali pravnih oseb neposredno ali posredno povezuje udeležba v smislu prve alineje 12. točke 2. člena tega zakona ali obvladovanje.

(2) Dve ali več fizičnih ali pravnih oseb je v razmerju tesnejše povezanosti tudi, če so trajno povezane z isto osebo v položaju obvladovanja.

4. člen

(opredelitev poslov v skupini)

Posli v skupini so posli med osebami v finančnem konglomeratu in posli, ki jih namesto nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu neposredno ali posredno izvede:

- druga oseba iz iste skupine ali
- fizična ali pravna oseba, ki je v razmerju tesnejše povezanosti z drugo osebo iz skupine, ne glede na to, ali gre za pogodbene ali nepogodbene obveznosti in ne glede na to ali gre za odplačne ali neodplačne posle.

5. člen

(opredelitev koncentracije tveganj)

(1) Koncentracija tveganj pomeni vse izpostavljenosti oseb v finančnem konglomeratu, na podlagi katerih lahko nastanejo izgube, ki so tako velike, da lahko ogrozijo kapitalno ustreznost ali finančni položaj nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu.

(2) Izpostavljenosti iz prejšnjega odstavka tega člena so lahko posledica kreditnih tveganj oziroma tveganj neizpolnitve nasprotne stranke, naložbenih tveganj, zavarovalnih tveganj, tržnih tveganj oziroma drugih tveganj ali kombinacije oziroma medsebojnega vplivanja teh tveganj.

6. člen

(vključitev družb za upravljanje)

(1) Nadzorni organi odločijo, po katerih sektorskih pravilih (bančnih, zavarovalniških ali trga vrednostnih papirjev) se družba za upravljanje vključi v okvir konsolidiranega nadzora bank in borznoposredniških družb in oziroma ali v okvir dodatnega nadzora zavarovalnic v zavarovalniški skupini.

(2) Pri sprejetju odločitve iz prejšnjega odstavka nadzorni organi smiselno uporabljajo sektorska pravila glede oblike in obsega vključitve finančnih institucij v okvir konsolidiranega nadzora bank in borznoposredniških družb ali sektorska pravila glede oblike in obsega vključitve pozavarovalnic v okvir dodatnega nadzora zavarovalnic v zavarovalniški skupini.

(3) Če je družba za upravljanje del finančnega konglomerata, jo pristojen nadzorni organ v sodelovanju z nadzornim organom, pristojnim za nadzor nad družbo za upravljanje, vključi v dopolnilni nadzor po tem zakonu v okviru izbranega sektorja iz finančnega sektorja, v skladu s prvim odstavkom tega člena.

7. člen

(mešani finančni holding)

Mešani finančni holding je nadrejena oseba, ki ni nadzorovana oseba po tem zakonu in ki skupaj s svojimi podrejenimi osebami, od katerih je najmanj ena nadzorovana oseba s sedežem v državi članici in drugimi osebami tvori finančni konglomerat.

8. člen

(finančni konglomerat)

(1) Finančni konglomerat je skupina, ki izpolnjuje naslednje pogoje:

– na vrhu skupine je nadzorovana oseba, ki je nadrejena osebi iz finančnega sektorja ali je v njej udeležena ali je s to osebo povezana na način iz pete alineje 14. točke 2. člena tega zakona;

– v skupini je najmanj ena oseba iz zavarovalniškega sektorja in najmanj ena iz bančnega sektorja ali iz sektorja trga vrednostnih papirjev;

– konsolidirana oziroma združena dejavnost oseb iz zavarovalniškega sektorja v skupini in konsolidirana oziroma združena dejavnost oseb iz bančnega sektorja in iz sektorja trga vrednostnih papirjev sta pomembni v smislu drugega ali šestega odstavka 9. člena in 10. člena tega zakona.

(2) Finančni konglomerat je tudi skupina, na vrhu katere ni nadzorovane osebe, če poleg pogojev iz druge in tretje alinee prvega odstavka tega člena izpolnjuje naslednje pogoje:

– najmanj ena podrejena oseba v skupini je nadzorovana oseba;

– dejavnosti v skupini se ob upoštevanju meril iz 9. člena tega zakona pretežno opravljajo v finančnem sektorju.

(3) Za finančni konglomerat se šteje tudi podskupina v skupini, če izpolnjuje pogoje iz prvega ali drugega odstavka tega člena.

(4) Za namen opredelitve finančnega konglomerata iz tega člena so nadzorovane osebe le tiste s sedežem v Evropski uniji.

2. poglavje UGOTOVITEV FINANČNEGA KONGLOMERATA IN KOORDINATORJA

9. člen

(merila za ugotovitev finančnega konglomerata)

(1) V skupini se pretežno opravljajo dejavnosti finančnega sektorja, če seštevek bilančnih vsot nadzorovanih in nenadzorovanih oseb iz posameznih finančnih sektorjev presega prag 40% bilančne vsote celotne skupine (koeficient bilančne vsote).

(2) Dejavnosti v posameznih sektorjih finančnega sektorja so pomembne, če povprečni koeficient posameznega sektorja iz finančnega sektorja, izračunan iz koeficienta bilančne vsote in koeficienta kapitalskih zahtev posameznih sektorjev iz finančnega sektorja presega 10%.

(3) Za namen iz prejšnjega odstavka tega člena se bančni sektor in sektor trga vrednostnih papirjev štejeta skupaj kot en sektor finančnega sektorja.

(4) Koeficient bilančne vsote posameznega sektorja iz finančnega sektorja se izračuna iz seštevka bilančnih vsot oseb posameznega sektorja iz finančnega sektorja v bilančni vsoti vseh oseb finančnega sektorja v skupini (koeficient bilančne vsote).

(5) Koeficient kapitalskih zahtev oseb posameznega sektorja iz finančnega sektorja se izračuna iz seštevka kapitalskih zahtev posameznega sektorja iz finančnega sektorja v skupini (koeficient kapitalskih zahtev).

(6) Ne glede na drugi odstavek tega člena se šteje, da so dejavnosti v posameznih sektorjih finančnega sektorja pomembne, če bilančna vsota najmanjšega finančnega sektorja v skupini presega 1.440.000.000.000 tolarjev.

10. člen

(najmanjši in najpomembnejši sektor)

(1) Najmanjši sektor v finančnem sektorju finančnega konglomerata je tisti z najmanjšim povprečnim koeficientom, ki se izračuna iz koeficienta bilančne vsote in koeficienta kapitalskih zahtev. Najpomembnejši sektor v finančnem sektorju finančnega konglomerata je sektor z največjim povprečnim koeficientom iz prejšnjega stavka tega odstavka.

(2) Za namene iz prejšnjega odstavka se bančni sektor in sektor trga vrednostnih papirjev štejeta skupaj kot en sektor finančnega sektorja.

11. člen

(izračun koeficienta bilančne vsote in kapitalskih zahtev)

(1) Pri izračunu koeficienta bilančne vsote iz četrtega odstavka 9. člena tega zakona se seštevajo bilančne vsote

posameznih oseb iz letnih računovodskih izkazov, če pa gre za udeležbo, se upošteva sorazmerni del bilančnih vsot posameznih oseb, pri katerih ima skupina udeležbo. Če so na voljo konsolidirani izkazi, se ti uporabijo namesto posameznih izkazov oseb v skupini.

(2) Pri izračunu koeficienta kapitalskih zahtev iz petega odstavka 9. člena tega zakona se smiselno uporabi prejšnji odstavek, pri čemer pa morajo nadzorni organi upoštevati določbe sektorskih pravil za izračun kapitalskih zahtev.

(3) Podrobnejši predpis v zvezi s prilagojenim načinom izračuna kapitalskih zahtev tudi za osebe v finančnem konglomeratu, ki niso nadzorovane ali niso vključene v izračun kapitalskih zahtev na konsolidirani osnovi, izda minister oziroma ministrica (v nadaljnjem besedilu: minister), pristojen za finance, v sodelovanju z Banko Slovenije, Agencijo za trg vrednostnih papirjev in Agencijo za zavarovalni nadzor.

12. člen

(izjeme pri ugotavljanju izpolnjevanja meril)

(1) Pristojni nadzorni organi lahko ob neizpolnjevanju meril iz drugega odstavka 9. člena tega zakona in izpolnjevanja merila iz šestega odstavka 9. člena tega zakona sporazumno sprejmejo odločitve, da skupine ne bodo obravnavali kot finančni konglomerat ali da se za skupino ne bodo uporabljale določbe tega zakona, ki se nanašajo na koncentracijo tveganj, posle v skupini ali sisteme notranjih kontrol ter obvladovanje tveganj, če presodijo, da uporaba teh določb ni potrebna oziroma bi bila glede na namen dopolnilnega nadzora neustrezna ali zavajajoča.

(2) Pri odločitvi, da skupine ne bodo obravnavali kot finančni konglomerat, morajo pristojni nadzorni organi upoštevati predvsem naslednja dejstva:

1. da sorazmerna velikost najmanjšega sektorja iz finančnega sektorja, merjena bodisi kot povprečni koeficient bodisi z bilančno vsoto ali kapitalskimi zahtevami, ne presega 5% ali

2. da tržni delež, merjen z bilančno vsoto v bančnem sektorju ali sektorju trga vrednostnih papirjev in tržni delež zavarovalniškega sektorja, merjen z obračunanimi skupnimi premijami, v kateri koli državi članici ne presega 5%.

(3) O odločitvah iz tega člena pristojni nadzorni organi obvestijo vse druge udeležene nadzorne organe.

13. člen

(izključitev oseb iz izračuna koeficientov)

(1) Pri ugotavljanju obstoja finančnega konglomerata lahko pristojni nadzorni organi s skupnim dogovorom izključijo osebo iz izračuna koeficientov iz 9. člena tega zakona, če gre za osebo, ki glede ciljev dopolnilnega nadzora predstavlja zanemarljivi del poslovanja skupine. Ob izključitvi več oseb na podlagi tega odstavka je treba te kljub temu vključiti, če skupaj presegajo okvir zanemarljivega pomena.

(2) Pristojni nadzorni organi s skupnim dogovorom lahko izključijo osebo iz izračuna koeficientov iz 9. člena tega zakona tudi, kadar bi bila njena vključitev neustrezna ali zavajajoča glede na cilje dopolnilnega nadzora. V tem primeru se koordinator pred sprejetjem odločitve posvetuje z drugimi pristojnimi nadzornimi organi, razen če gre za nujne primere.

(3) Pristojni nadzorni organi lahko s skupnim dogovorom izključijo osebo iz izračuna koeficientov iz 9. člena tega zakona tudi, kadar ima sedež v tretji državi, v kateri obstajajo pravne ovire za prenos informacij, potrebnih za izvajanje tega zakona.

(4) Za izognitev nenadni spremembi ureditve nadzora se pristojni nadzorni organi lahko dogovorijo, da se pri ugotavljanju finančnega konglomerata upošteva izpolnjevanje meril iz 9. člena tega zakona za pretekla tri leta glede na leto ugotavljanja finančnega konglomerata oziroma se za izpolnjevanje teh meril upošteva drugo obdobje, če se struktura skupine bistveno spremeni.

(5) Pristojni nadzorni organi lahko v izjemnih primerih na podlagi skupnega dogovora v osnovo za izračun izpolnjevanja meril iz 9. in 10. člena tega zakona namesto bilančne vsote vključijo sestavo prihodkov ali oziroma in zunajbilančne dejavnosti oziroma se sestava prihodkov ali oziroma in zunajbilančne dejavnosti prišteva v osnovo poleg bilančne vsote, če presodijo, da je to še posebno pomembno za doseganje ciljev dopolnilnega nadzora.

(6) Če je bil finančni konglomerat že ugotovljen, pristojni nadzorni organi odločitve iz prvega do četrtega odstavka tega člena sprejemajo na podlagi predloga koordinatorja tega finančnega konglomerata.

14. člen

(uporaba znižanih vrednosti pragov)

(1) Pristojni nadzorni organi lahko odločijo, da se za finančni konglomerat, ki je že predmet dopolnilnega nadzora v skladu s tem zakonom, znižata pragova iz prvega in drugega odstavka 9. člena tega zakona, če se njune vrednosti (koeficienti) znižajo pod 40% oziroma pod 10%. Znižani vrednosti pragov 35% oziroma 8% se uporabljata v naslednjih treh letih glede na leto ugotovitve znižanih vrednosti pragov, da se prepreči nenadna sprememba ureditve nadzora.

(2) Pristojni nadzorni organi lahko odločijo, da se za finančni konglomerat, ki je že predmet dopolnilnega nadzora v skladu s tem zakonom, zniža prag iz šestega odstavka 9. člena tega zakona, če bilančna vsota najmanjšega finančnega sektorja v skupini pade pod 1.440.000.000.000 tolarjev. Znižana vrednost 1.200.000.000.000 tolarjev se uporablja v naslednjih treh letih glede na leto ugotovitve znižanih vrednosti pragov, da se prepreči nenadna sprememba ureditve nadzora.

(3) V obdobju, na katero se nanašata prvi in drugi odstavek tega člena, lahko koordinator v dogovoru z drugimi pristojnimi nadzornimi organi odloči, da se znižane vrednosti prenehajo uporabljati.

15. člen

(sodelovanje nadzornih organov in posredovanje informacij pri ugotavljanju finančnega konglomerata)

(1) Nadzorni organi ki so nadzorovanim osebam izdali dovoljenja, morajo na podlagi tega zakona ugotoviti katero koli skupino, ki bi lahko predstavljala finančni konglomerat po tem zakonu. Pristojni nadzorni organi morajo medsebojno sodelovati in si na zahtevo ali na lastno pobudo medsebojno izmenjevati informacije, ki so bistvene za ugotovitev obstoja finančnega konglomerata, v skladu s tem zakonom.

(2) Če pristojni nadzorni organi po medsebojni izmenjavi informacij ne razpolagajo z zadostnimi informacijami, ki jih potrebujejo za ugotovitev obstoja finančnega konglomerata, jih pridobijo od nadzorovanih oseb v skupini.

(3) Pristojni nadzorni organi za prilagojeni izračun kapitalskih zahtev v skladu z 11. členom tega zakona zahtevajo ustrezne informacije od nadrejenih nadzorovanih oseb. Kadar na vrhu skupine ni nadzorovane osebe, lahko pristojni nadzorni organi pridobijo takšne informacije od nadrejene osebe.

(4) Med informacije iz prejšnjih odstavkov sodijo zlasti:

- podatki iz letnih in medletnih poročil za zadnja tri leta;
- izpisek delničarjev oziroma imetnikov deležev iz ustreznega registra delničarjev oziroma imetnikov deležev;
- poročilo o izračunu kapitalskih zahtev;
- organigram skupine iz prvega odstavka tega člena.

(5) Podrobnejši predpis v zvezi s posredovanjem informacij v skladu s tem členom izda minister, pristojen za finance, v sodelovanju z Banko Slovenije, Agencijo za trg vrednostnih papirjev in Agencijo za zavarovalni nadzor.

16. člen

(obvestilo o ugotovitvi finančnega konglomerata in določitev koordinatorja)

(1) Če nadzorni organ na podlagi meril iz tega zakona ugotovi, da je posamezna nadzorovana oseba del skupine, ki je ali ki bi lahko bila finančni konglomerat v skladu s tem zakonom, je dolžan o tem nemudoma obvestiti druge udeležene nadzorne organe skupine.

(2) Nadzorni organi, ki so prejeli obvestilo iz prejšnjega odstavka, na podlagi izpolnjevanja meril iz tega zakona ugotovijo ali skupina izpolnjuje pogoje za finančni konglomerat in določijo koordinatorja ali druge pristojne nadzorne organe v skladu s 16. točko 2. člena ter z 19., 20. in 21. členom tega zakona.

(3) Kadar nadzorovana oseba iz drugega odstavka 22. člena tega zakona ugotovi, da je del skupine, ki bi lahko predstavljala finančni konglomerat, mora v roku 8 dni od dneva ugotovitve o tem pisno obvestiti nadzorni organ. Podrobnejšo vsebino obvestila lahko s predpisom določi minister, pristojen za finance, v sodelovanju z Banko Slovenije, Agencijo za trg vrednostnih papirjev in Agencijo za zavarovalni nadzor.

17. člen

(odločba o ugotovitvi obstoja in prenehanju finančnega konglomerata)

(1) Koordinator mora o ugotovitvi, da je bila neka skupina spoznana za finančni konglomerat, izdati odločbo o ugotovitvi finančnega konglomerata in jo vročiti nadrejeni osebi, ki je na vrhu skupine. Nadrejena oseba v osmih dneh od prejema odločbe o ugotovitvi finančnega konglomerata obvesti o tem vse nadzorovane osebe v skupini.

(2) Če na vrhu skupine ni nadrejene osebe, koordinator vroči odločbo o ugotovitvi finančnega konglomerata nadzorovani osebi z največjo bilančno vsoto v najpomembnejšem sektorju iz finančnega sektorja v skupini. Ta nadzorovana oseba v osmih dneh od prejema odločbe o ugotovitvi finančnega konglomerata obvesti o tem vse nadzorovane osebe v skupini.

(3) Odločba o ugotovitvi finančnega konglomerata mora poleg sestavin, ki jih mora vsebovati vsaka odločba v skladu s prvim odstavkom 42. člena tega zakona, vsebovati tudi:

- navedbo oseb v skupini;
- navedbo pristojnega nadzornega organa in koordinatorja;
- poziv osebi iz prvega ali drugega odstavka tega člena, da v 15 dneh od prejema te odločbe sporoči koordinatorju ime finančnega konglomerata.

(4) Koordinator mora o ugotovitvi finančnega konglomerata obvestiti nadzorne organe, ki so izdali dovoljenja nadzorovanim osebam v skupini, organe v državi članici, v kateri ima mešani finančni holding svoj sedež, nadzorne organe v tretjih državah ob izpolnjenem pogoju enakovrednega nadzora, če ima nadrejena oseba sedež zunaj države članice in Komisijo.

(5) Če skupina preneha izpolnjevati merila za finančni konglomerat, mora oseba na vrhu skupine oziroma nadzorovana oseba iz drugega odstavka tega člena o tem pisno obvestiti koordinatorja v roku osmih dni od dneva ugotovitve o prenehanju izpolnjevanja meril za finančni konglomerat.

(6) Če koordinator ugotovi, da zaradi neizpolnjevanja pogojev iz 9., 10. ter 12. do 14. člena tega zakona dopolnilni nadzor ne bi bil več primeren, po posvetovanju z drugimi udeleženi nadzornimi organi vroči osebi iz petega odstavka tega člena odločbo o prenehanju finančnega konglomerata. Koordinator mora o prenehanju finančnega konglomerata obvestiti tudi osebe iz četrtega odstavka tega člena.

18. člen

(register finančnih konglomeratov)

(1) Ministrstvo, pristojno za finance, vodi register finančnih konglomeratov, ugotovljenih v skladu s tem zakonom (v nadaljevanju: register). Register je javno dostopen ter mora vsebovati podatke o imenu finančnega konglomerata, navedbo oseb v finančnem konglomeratu, navedbo pristojnih nadzornih organov in koordinatorja.

(2) Koordinator mora v desetih dneh od prejema sporočila iz tretje alineje tretjega odstavka 17. člena tega zakona ministrstvu, pristojnemu za finance, poslati podatke iz prejšnjega odstavka.

(3) Natančnejšo vsebino registra, postopek vpisa in izbrisa, ter način dostopa do podatkov v registru predpiše s podzakonskim aktom minister, pristojen za finance.

19. člen

(merila za določitev koordinatorja)

(1) Za zagotavljanje dopolnilnega nadzora nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu udeleženi nadzorni organi iz Republike Slovenije in drugih držav članic ter nadzorni organi držav članic, v katerih ima svoj sedež mešani finančni holding in nadzorni organi iz Republike Slovenije, če je tam sedež mešanega finančnega holdinga, izmed sebe imenujejo koordinatorja, odgovornega za usklajevanje in opravljanje nalog dopolnilnega nadzora.

(2) Pri imenovanju koordinatorja se upoštevajo zlasti naslednja merila:

1. če je na vrhu finančnega konglomerata nadzorovana oseba s sedežem v Republiki Sloveniji, naloge koordinatorja opravlja nadzorni organ, ki je izdal dovoljenje tej nadzorovani osebi v skladu s sektorskimi pravili;

2. če na vrhu finančnega konglomerata ni nadzorovane osebe, naloge koordinatorja opravlja nadzorni organ, določen v skladu z dodatnimi merili iz 20. člena tega zakona.

20. člen

(dodatna merila za določitev koordinatorja)

Dodatna merila za določitev koordinatorja so:

1. če je nadrejena oseba nadzorovane osebe mešani finančni holding, naloge koordinatorja opravlja nadzorni organ, ki je izdal dovoljenje tej nadzorovani osebi v skladu s sektorskimi pravili;

2. če imata najmanj dve nadzorovani osebi s sedežem v Republiki Sloveniji in v eni od drugih držav članic za nadrejeno osebo isti mešani finančni holding s sedežem v Republiki Sloveniji, ena od nadzorovanih oseb pa je pridobila dovoljenje v Republiki Sloveniji, naloge koordinatorja opravlja nadzorni organ, ki je izdal dovoljenje tej osebi v skladu s sektorskimi pravili;

3. če je več nadzorovanih oseb iz različnih finančnih sektorjev pridobilo dovoljenje v Republiki Sloveniji, kjer ima svoj sedež tudi mešani finančni holding, naloge koordinatorja opravlja nadzorni organ nadzorovane osebe iz najpomembnejšega sektorja finančnega sektorja;

4. če je na vrhu finančnega konglomerata več mešanih finančnih holdingov s sedeži v Republiki Sloveniji in v več drugih državah članicah in je v vsaki od teh držav nadzorovana oseba, naloge koordinatorja opravlja nadzorni organ nadzorovane osebe z največjo bilančno vsoto, če gre za osebe v istem sektorju finančnega sektorja ali nadzorni organ nadzorovane osebe v najpomembnejšem sektorju finančnega sektorja;

5. če je mešani finančni holding nadrejen najmanj dvema nadzorovanim osebam s sedežem v več državah članicah in hkrati nobena od nadzorovanih oseb ni pridobila dovoljenja v državi članici, kjer ima sedež mešani finančni holding, naloge koordinatorja opravlja nadzorni organ nadzorovane osebe z največjo bilančno vsoto v najpomembnejšem sektorju finančnega sektorja;

6. če na vrhu finančnega konglomerata ni nadrejene osebe ter v vseh drugih primerih, naloge koordinatorja opravlja nadzorni organ, ki je izdal dovoljenje nadzorovani osebi z največjo bilančno vsoto v najpomembnejšem sektorju finančnega sektorja.

21. člen

(izjeme pri upoštevanju meril za določitev koordinatorja)

(1) Nadzornim organom iz prvega odstavka 19. člena tega zakona na podlagi skupnega dogovora ni treba upoštevati meril iz 19. ter 20. člena tega zakona, če njihova uporaba ne bi bila primerna glede na strukturo finančnega konglomerata in sorazmerni pomen njegovih dejavnosti v posameznih državah in za koordinatorja določijo drug nadzorni organ.

(2) V primerih iz prejšnjega odstavka nadzorni organi pred sprejetjem odločitve pozovejo nadzorovano osebo iz drugega odstavka 22. člena tega zakona, ki je na vrhu finančnega konglomerata, da jim pošlje mnenje glede njihovega predloga iz prejšnjega odstavka.

3. poglavje

DOPOLNILNI NADZOR

3.1 Obseg dopolnilnega nadzora

22. člen

(obseg dopolnilnega nadzora)

(1) Nadzorovane osebe s sedežem v državah članicah, ki so del finančnega konglomerata, so predmet dopolnilnega nadzora v obsegu in na način, ki je določen s tem zakonom.

(2) Predmet dopolnilnega nadzora so na ravni finančnega konglomerata v skladu z določbami iz poglavij 3.2 (Obvladovanje tveganja) in 3.3 (Opravljanje dopolnilnega nadzora) tega zakona naslednje nadzorovane osebe s sedežem v Republiki Sloveniji:

1. vsaka nadzorovana oseba, ki je na vrhu finančnega konglomerata;

2. vsaka nadzorovana oseba, ki ji je nadrejen mešani finančni holding s sedežem v državi članici;

3. vsaka nadzorovana oseba, ki je povezana z osebo iz drugega sektorja finančnega sektorja z upravljanjem na enotni podlagi po pogodbi ali po določbah podjetniške pogodbe ali statuta te osebe ali drugega pravnega temelja ali prek istih odgovornih oseb, ki predstavljajo večinski del organov vodenja, nadzora ali posloводства osebe iz drugega finančnega sektorja.

(3) Če je finančni konglomerat podskupina drugega finančnega konglomerata, ki izpolnjuje zahteve iz prejšnjega odstavka, lahko pristojni nadzorni organi uporabijo določbe iz poglavja 3.2 (Obvladovanje tveganja) in 3.3 (Opravljanje dopolnilnega nadzora) tega zakona le za nadzorovane osebe iz tega drugega finančnega konglomerata, pojma skupina in finančni konglomerat pa se uporabljata le za ta drugi finančni konglomerat.

(4) Opravljanje dopolnilnega nadzora na ravni finančnega konglomerata ne pomeni, da nadzorni organi opravljajo posamični nadzor nad mešanim finančnim holdingom, nadzorovanimi osebami v finančnem konglomeratu iz tretje države ali nad nenadzorovanimi osebami v finančnem konglomeratu.

23. člen

(dopolnilni nadzor nad drugimi nadzorovanimi osebami)

(1) Nadzorovana oseba, ki ni predmet dopolnilnega nadzora po drugem odstavku 22. člena tega zakona in katere nadrejena oseba je nadzorovana oseba ali mešani finančni holding s sedežem v tretji državi, je predmet dopolnilnega

nadzora na ravni finančnega konglomerata v skladu z 52. in 53. členom tega zakona.

(2) Če ima pravna ali fizična oseba udeležbo ali kapitalne povezave v eni ali več nadzorovanih osebah, ki niso navedene v 22. členu tega zakona ali v prejšnjem odstavku ali če ima brez udeležbe ali kapitalskih povezav močan vpliv na te osebe, se pristojni nadzorni organi dogovorijo ali in v kakšnem obsegu bodo v skladu s cilji dopolnilnega nadzora izvajali dopolnilni nadzor nad temi nadzorovanimi osebami, kakor če bi skupaj sestavljale finančni konglomerat.

(3) Za izvajanje dopolnilnega nadzora iz prejšnjega odstavka mora biti najmanj ena oseba nadzorovana oseba s sedežem v državi članici, hkrati pa morata biti izpolnjena pogoja iz druge in tretje alineje prvega odstavka 8. člena tega zakona. Pri sprejetju odločitve o izvajanju dopolnilnega nadzora iz prejšnjega odstavka pristojni nadzorni organi upoštevajo cilje tega nadzora.

3.2 Obvladovanje tveganj

24. člen

(kapitalska ustreznost)

(1) Nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu morajo na ravni finančnega konglomerata razpolagati z ustreznim kapitalom, ki mora izpolnjevati najmanj kapitalne zahteve, izračunane v skladu s predpisom iz prvega odstavka 26. člena tega zakona.

(2) Nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu morajo sprejeti in izvajati ustrezno politiko zagotavljanja kapitalne ustreznosti na ravni finančnega konglomerata.

(3) Ne glede na metodo, ki se bo uporabila za izračun dopolnilnih kapitalskih zahtev nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu, mora nadzorovana oseba iz drugega odstavka 22. člena tega zakona zagotoviti, da bodo pri izračunu dopolnilnih kapitalskih zahtev na ravni finančnega konglomerata upoštevana načela, ki se nanašajo na:

- izločitev dvojne ali večkratne uporabe kapitala ter neustreznega ustvarjanja kapitala v skupini;
- zagotavljanje primernosti sestavin kapitala za pokritje dopolnilnih kapitalskih zahtev ob upoštevanju možnih omejitev prenosa kapitala znotraj skupine.

(4) Nadzorovana oseba iz drugega odstavka 22. člena tega zakona, ki je na vrhu finančnega konglomerata ali mešana finančni holding (če na vrhu finančnega konglomerata ni nadzorovane osebe) ali druga nadzorovana oseba v finančnem konglomeratu, ki jo po posvetovanju z drugimi pristojnimi nadzornimi organi in s finančnim konglomeratom z odločbo določi koordinator, je dolžna v skladu s predpisom iz prvega odstavka 26. člena tega zakona ter odločbo iz drugega odstavka 25. člena tega zakona in odločbo iz drugega odstavka 26. člena tega zakona najmanj enkrat v šestih mesecih opraviti izračun kapitala in dopolnilnih kapitalskih zahtev iz prvega odstavka tega člena ter koordinatorju poslati rezultat izračuna in ustrezne podatke, ki so bili podlaga za izračun.

(5) Za nadzor nad izvajanjem prvega do četrtega odstavka tega člena je pristojen koordinator.

25. člen

(izključitev oseb iz izračuna kapitalne ustreznosti)

(1) Za ugotavljanje kapitalne ustreznosti se v izračun iz prvega odstavka 24. člena tega zakona ter v dopolnilni nadzor na način in v obsegu, ki je določen v predpisu iz prvega odstavka 26. člena tega zakona, vključijo vse osebe iz finančnega sektorja. Koordinator od vsake osebe iz prejšnjega stavka lahko zahteva podatke, potrebne za izračun kapitalskih zahtev.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko koordinator za ugotavljanje kapitalne ustreznosti z odločbo izključi osebo v primerih iz prvega do tretjega odstavka 13. člena tega zakona.

(3) Če je koordinator posamezno osebo iz prejšnjega odstavka v skladu s prvim in drugim odstavkom 13. člena tega zakona izključil iz izračuna kapitalne ustreznosti, lahko nadzorni organ, če izključena oseba opravlja dejavnost v Republiki Sloveniji, podatke o tej osebi, ki bi olajšali nadzor nad nadzorovano osebo, zahteva od osebe na vrhu finančnega konglomerata.

26. člen

(izračun dopolnilnih kapitalskih zahtev)

(1) Za izračun dopolnilnih kapitalskih zahtev nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu minister, pristojen za finance, v sodelovanju z Banko Slovenije, Agencijo za trg vrednostnih papirjev in Agencijo za zavarovalni nadzor, izda podzakonski akt v skladu s tehničnimi načeli in metodami iz Priloge I k Direktivi 2002/87/ES, upošteva sektorske predpise posameznega finančnega sektorja.

(2) Koordinator posameznega finančnega konglomerata, po posvetovanju z drugimi udeleženi nadzornimi organi in z nadzorovano osebo na vrhu finančnega konglomerata oziroma z mešanim finančnim holdingom, z odločbo določi, katera metoda iz prejšnjega odstavka se bo uporabljala za ta finančni konglomerat.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek lahko nadzorni organ, če je na vrhu finančnega konglomerata nadzorovana oseba, ki ima dovoljenje za opravljanje poslov v Republiki Sloveniji ali mešana finančni holding s sedežem v Republiki Sloveniji, z odločbo zahteva, da se izračun opravi po metodi, predpisani s podzakonskim aktom iz prvega odstavka tega člena.

27. člen

(koncentracija tveganj)

(1) Nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu morajo na ravni finančnega konglomerata skrbeti za primerno koncentracijo tveganj.

(2) Koordinator opravlja dopolnilni nadzor koncentracije tveganj nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu v skladu s tem zakonom in na njegovi podlagi sprejetimi predpisi in sektorskimi pravili.

28. člen

(izvajanje dopolnilnega nadzora koncentracije tveganj)

(1) Nadzorovana oseba iz drugega odstavka 22. člena tega zakona, ki je na vrhu finančnega konglomerata ali mešana finančni holding (če na vrhu konglomerata ni nadzorovane osebe) ali druga nadzorovana oseba v finančnem konglomeratu, ki jo po posvetovanju z drugimi pristojnimi nadzornimi organi in s finančnim konglomeratom z odločbo določi koordinator, mora najmanj enkrat v šestih mesecih poročati koordinatorju o pomembnejših koncentracijah tveganj na ravni finančnega konglomerata in mu predložiti ustrezne podatke. Minister, pristojen za finance, v sodelovanju z Banko Slovenije, Agencijo za trg vrednostnih papirjev in Agencijo za zavarovalni nadzor, izda predpis o pomembnejših koncentracijah tveganj nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu v skladu s tem zakonom in Prilogo II k Direktivi 2002/87/ES.

(2) Pri nadzoru spoštovanja določb o koncentraciji tveganj koordinator spremlja predvsem tveganja iz drugega odstavka 5. člena tega zakona, z namenom ugotavljanja tveganj škodljivih vplivov na nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu, tveganj konflikta interesov in tveganj nespoštovanja oziroma izogibanja določbam sektorskih pravil ter stopnjo ali obseg navedenih tveganj.

(3) Nadzorni organi lahko na ravni finančnega konglomerata uporabljajo določbe sektorskih pravil o koncentraciji tveganj predvsem, da bi preprečili izogibanje določbam sektorskih pravil.

(4) Koordinator mora sproti obveščati Odbor o načelih, ki jih uporablja pri nadzoru koncentracije tveganj v finančnem konglomeratu.

29. člen

(omejitve in zahteve dopolnilnega nadzora koncentracije tveganj)

(1) Nadzorni organ lahko v skladu z določbami tega zakona in določbami sektorskih predpisov z odločbo določi količinske ali druge omejitve oziroma sprejme druge nadzorne ukrepe za doseganje ciljev dopolnilnega nadzora glede koncentracije tveganj na ravni finančnega konglomerata.

(2) Če je na vrhu finančnega konglomerata mešani finančni holding, se za ugotavljanje koncentracije tveganj uporabijo pravila najpomembnejšega sektorja v finančnem sektorju iz finančnega konglomerata za finančni sektor kot celoto, vključno z mešanim finančnim holdingom.

(3) Koordinator lahko od vsake osebe iz finančnega sektorja v finančnem konglomeratu zahteva podatke, ki so potrebni za nadzor nad pomembnejšimi koncentracijami tveganj na ravni finančnega konglomerata.

30. člen

(posli v skupini)

(1) Nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu morajo na ravni finančnega konglomerata skrbeti, da ne sklepajo takšnih poslov v skupini, ki bi imeli škodljiv vpliv na nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu ali ki bi povzročili nastanek konflikta interesov oziroma s katerimi bi se osebe iz skupine lahko izognile določbam sektorskih pravil.

(2) Koordinator opravlja dopolnilni nadzor poslov v skupini nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu v skladu z določbami tega zakona, na njegovi podlagi sprejetih predpisov in sektorskih pravil. Koordinator nadzoruje posle v skupini z namenom ugotavljanja tveganj škodljivih vplivov na nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu, tveganja konflikta interesov tveganja nespoštovanja oziroma izogibanja določbam sektorskih pravil ter ugotavljanja stopnje ali obsega navedenih tveganj.

(3) Koordinator po posvetovanju z udeleženi nadzorni organi in po posvetovanju z nadzorovano osebo na vrhu finančnega konglomerata oziroma z mešanim finančnim holdingom lahko z odločbo opredeli pomembne posle po vrednosti in vrsti. Do izdaje odločbe se šteje, da je posel v skupini pomemben, če njegova vrednost presega najmanj 5% skupnih kapitalskih zahtev na ravni finančnega konglomerata.

(4) Nadzorovana oseba iz drugega odstavka 22. člena tega zakona, ki je na vrhu finančnega konglomerata ali mešani finančni holding (če na vrhu konglomerata ni nadzorovane osebe) ali druga nadzorovana oseba v finančnem konglomeratu, ki jo po posvetovanju z drugimi pristojnimi nadzornimi organi in s finančnim konglomeratom z odločbo določi koordinator, mora najmanj enkrat v šestih mesecih poročati koordinatorju o vsakem pomembnem poslu nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu. Minister, pristojen za finance, v sodelovanju z Banko Slovenije, Agencijo za trg vrednostnih papirjev in Agencijo za zavarovalni nadzor, izda predpis o pomembnih poslih nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu v skladu s tem zakonom in Prilogo II k Direktivi 2002/87/ES.

(5) Nadzorni organi lahko na ravni finančnega konglomerata uporabljajo določbe sektorskih pravil o poslih v skupini, predvsem za preprečitev izogibanja določbam sektorskih pravil.

(6) Koordinator mora sproti obveščati Odbor o načelih, ki jih uporablja pri nadzoru poslov v skupini v finančnem konglomeratu.

31. člen

(omejitve in zahteve dopolnilnega nadzora poslov v skupini)

(1) Nadzorni organi lahko v skladu z določbami tega zakona in določbami sektorskih predpisov z odločbo določijo

dodatne količinske omejitve oziroma določijo dodatne kvalitativne zahteve ali sprejmejo dodatne nadzorne ukrepe za doseganje ciljev dopolnilnega nadzora poslov v skupini na ravni finančnega konglomerata.

(2) Če je na vrhu finančnega konglomerata mešani finančni holding, veljajo sektorska pravila glede poslov v skupini najpomembnejšega finančnega sektorja v finančnem konglomeratu za ta sektor kot celoto, vključno z mešanim finančnim holdingom.

(3) Koordinator od vsake osebe iz finančnega sektorja v finančnem konglomeratu lahko zahteva podatke, ki so potrebni za dopolnilni nadzor poslov v skupini na ravni finančnega konglomerata.

32. člen

(postopki upravljanja s kapitalom in tveganji ter sistemi notranjih kontrol)

(1) Nadzorovane osebe morajo na ravni finančnega konglomerata vzpostaviti ustrezne postopke upravljanja s kapitalom in tveganji ter sisteme notranjih kontrol, ki vključujejo ustrezne administrativne in računovodske postopke.

(2) Postopki upravljanja s kapitalom in tveganji morajo vključevati:

a) zanesljiv in pregleden sistem vodenja ter upravljanja s kapitalom in tveganji v skladu z odobrenimi strategijami in poslovnimi politikami nadzorovanih oseb iz prejšnjega odstavka ter njihovo periodično preverjanje na ravni finančnega konglomerata, vključujoč vsa predvidena tveganja;

b) ustrezne politike izpolnjevanja zahtev o kapitalski ustreznosti, ki vključujejo tudi vpliv njihovih poslovnih strategij na obseg in vrsto tveganj, ter na kapitalske zahteve v skladu s predpisi o kapitalski ustreznosti na ravni finančnega konglomerata;

c) ustrezne postopke, ki zagotavljajo:

- da so njihovi kontrolni sistemi za spremljanje tveganj učinkovito vgrajeni v njihovo organizacijo in
- da so sprejeti vsi ukrepi, ki zagotavljajo, da so vgrajeni sistemi notranjih kontrol v vseh osebah, vključenih v obseg dopolnilnega nadzora, konsistentni ter omogočajo merjenje, spremljanje in nadzor tveganj na ravni finančnega konglomerata.

33. člen

(sistemi notranjih kontrol)

Sistemi notranjih kontrol morajo vključevati:

- ustrezne sisteme ugotavljanja kapitalske ustreznosti, ki omogočajo odkrivanje in merjenje vseh pomembnih tveganj, ki se lahko pojavijo, ter določijo ustrezno uskladitev obsega kapitala glede na ugotovljena tveganja;
- zanesljive postopke poročanja in računovodske postopke za odkrivanje, merjenje, spremljanje ter nadzor poslov med osebami v skupini in koncentracije tveganj.

34. člen

(nadzor sistemov notranjih kontrol in postopkov upravljanja s kapitalom in tveganji)

(1) Vse nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu, vključene v dopolnilni nadzor, morajo imeti ustrezne sisteme notranjih kontrol za pripravo in pošiljanje informacij, pomembnih za dopolnilni nadzor.

(2) Koordinator nadzira sisteme notranjih kontrol in postopke upravljanja s kapitalom in tveganji v skladu z 32. in 33. členom tega zakona in prejšnjim odstavkom.

(3) Koordinator lahko od vsake osebe iz finančnega sektorja v finančnem konglomeratu zahteva podatke, ki so potrebni za dopolnilni nadzor nad delovanjem sistemov notranjih kontrol in postopkov upravljanja s tveganji na ravni finančnega konglomerata.

35. člen

(revizija nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu)

(1) Letno poročilo in konsolidirano letno poročilo nadzorovane osebe iz drugega odstavka 22. člena tega zakona mora pregledati pooblaščen revizor v skladu s sektorskimi pravili.

(2) Minister, pristojen za finance, v sodelovanju z Banko Slovenije, Agencijo za trg vrednostnih papirjev, Agencijo za zavarovalni nadzor in Slovenskim inštitutom za revizijo lahko podrobneje določi pogoje za izbiro revizorja oziroma revizorke (v nadaljnjem besedilu: revizor) nadzorovane osebe iz drugega odstavka 22. člena tega zakona ter podrobnejšo vsebino revizijskega pregleda in revizijskega poročila.

(3) Koordinator lahko od revizorja nadzorovane osebe zahteva dodatna pojasnila v zvezi z revizijskim pregledom.

36. člen

(pogoji za člane uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства v mešanih finančnih holdingih)

(1) Za člana oziroma članico (v nadaljnjem besedilu: član) uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства mešanega finančnega holdinga, ki je nadrejena oseba v finančnem konglomeratu, je lahko imenovana samo oseba z velikim ugledom in zadostnimi izkušnjami. Šteje se, da je pogoju iz prejšnjega stavka zadoščeno, če kandidat oziroma kandidatka (v nadaljnjem besedilu: kandidat) izpolnjuje naslednje pogoje:

1. da je neomejeno poslovno sposobna oseba, ki ima ustrezne osebnostne lastnosti in najmanj triletno delovne izkušnje, potrebne za vodenje poslova nadzorovane osebe, ki jih je pridobila na podlagi zaposlitve oziroma drugega pravnega razmerja z nadzorovano osebo, ali druge pravne osebe primerljive velikosti in dejavnosti kakor nadzorovana oseba, ali ki je strokovnjak na teh področjih;

2. da ni bil pravnomočno obsojen na kazen zapora več kakor tri mesece zaradi:

a) naklepno storjenih kaznivih dejanj zoper gospodarstvo ali

b) zaradi naslednjih kaznivih dejanj, storjenih iz malomarnosti: ogrožanje varnosti pri delu, prikrivanje, izdaja in neupravičena pridobitev poslovne tajnosti, pranje denarja, izdaja uradne tajnosti, povzročitev splošne nevarnosti ali izdaja državne tajnosti, ki še niso bila izbrisana iz kazenske evidence.

(2) Organ, pristojen za imenovanje kandidatov na mesto člana uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства mešanega finančnega holdinga, mora določiti podrobnejšo vsebino dokumentacije, s katero kandidat dokazuje izpolnjevanje pogojev iz prejšnjega odstavka.

(3) Organ, pristojen za imenovanje kandidatov na mesto člana uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства mešanega finančnega holdinga, lahko imenuje za člana uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства samo tistega kandidata, ki na podlagi listin in dokumentacije dokaže izpolnjevanje pogojev iz prvega odstavka tega člena. Organ iz prejšnjega stavka mora o svoji odločitvi v treh delovnih dneh od dneva imenovanja obvestiti koordinatorskega.

(4) Če organ, pristojen za imenovanje kandidatov na mesto člana uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства mešanega finančnega holdinga, ugotovi, da član uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства ne izpolnjuje več pogojev iz prvega odstavka tega člena, je to razlog za odpoklic. Organ mora o ugotovljenem neizpolnjevanju pogojev iz prvega odstavka tega člena v treh delovnih dneh od dneva ugotovitve o neizpolnjevanju pogojev obvestiti koordinatorskega.

(5) Če kandidat oziroma član uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства mešanega finančnega holdinga, ki je na vrhu skupine, ne izpolnjuje pogojev iz prvega odstavka tega člena, pa organ, pristojen za imenovanje

članov uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства mešanega finančnega holdinga, tega kandidata kljub temu imenuje za člana uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства oziroma člana uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства ne odpokliče v skladu z določbami prejšnjega odstavka, lahko koordinatorski predlaga sodišču, pristojnemu za sodno varstvo po sektorskih pravilih koordinatorskega, naj mešanemu finančnemu holdingu do imenovanja člana uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena, začasno prepove uresničevanje glasovalnih pravic, ki jih ima mešani finančni holding v njemu podrejenih osebah. Sodišče odloča po postopku, določenem v sektorskih pravilih koordinatorskega.

(6) Če pristojno sodišče v skladu s prejšnjim odstavkom mešanemu finančnemu holdingu začasno prepove uresničevanje glasovalnih pravic, istočasno na predlog koordinatorskega določi tudi pooblaščen osebo, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena in na katero do imenovanja člana uprave oziroma upravnega odbora oziroma posloводства, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena, prenese uresničevanje teh glasovalnih pravic. Ta pooblaščen oseba ima pravico do povrnitve stroškov in do nagrade za svoje delo, o čemer odloči navedeno sodišče in za kar solidarno jamčita mešani finančni holding in podrejena oseba, v kateri pooblaščen oseba uresničuje navedene glasovalne pravice.

3.3 Opravljanje dopolnilnega nadzora

37. člen

(naloge koordinatorskega)

Naloge, ki jih opravlja koordinatorski za zagotavljanje dopolnilnega nadzora, vključujejo:

1. usklajevanje zbiranja in pošiljanja bistvenih informacij v okviru rednega poslovanja in v nujnih primerih, vključno s pošiljanjem informacij, ki so pomembne za opravljanje nadzora nadzornih organov v skladu s sektorskimi pravili;

2. nadzor in oceno finančnega položaja finančnega konglomerata;

3. oceno skladnosti s pravili o kapitalski ustreznosti, koncentraciji tveganja in poslov v skupini v skladu s tem zakonom;

4. oceno sestave finančnega konglomerata, njegove organiziranosti in sistema notranjih kontrol v skladu s tem zakonom;

5. načrtovanje in usklajevanje nadzornih dejavnosti v okviru rednega poslovanja ter v nujnih primerih s sodelovanjem s pristojnimi nadzornimi organi;

6. druge naloge, ukrepe in odločitve, za katere je koordinatorski odgovoren v skladu s tem zakonom.

38. člen

(dogovor o koordinaciji)

(1) Koordinator in drugi pristojni nadzorni organi iz Republike Slovenije so med seboj in s pristojnimi nadzornimi organi iz drugih držav članic za vzpostavitev in učinkovito opravljanje dopolnilnega nadzora posameznega finančnega konglomerata dolžni skleniti dogovor o koordinaciji.

(2) Z dogovorom o koordinaciji se lahko določijo koordinatorski dodatne naloge, podrobneje se tudi lahko določijo z zakonom opredeljeni postopki odločanja med pristojnimi nadzornimi organi oziroma postopki sodelovanja z drugimi nadzornimi organi.

39. člen

(postopek pregleda)

Nadzorni organi opravljajo dopolnilni nadzor na način in v skladu s postopkom, določenim v sektorskih pravilih, če s tem zakonom ni določeno drugače.

40. člen

(ukrepi pristojnih nadzornih organov)

(1) Če nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu ne izpolnjujejo zahtev iz 24. do 34. člena tega zakona, mora nadzorni organ glede nadzorovane osebe oziroma koordinator glede mešanega finančnega holdinga sprejeti vse ustrezne ukrepe iz sektorskih pravil. Koordinator glede mešanih finančnih holdingov izvaja smiselno enake ukrepe, kakor jih določajo sektorska pravila.

(2) Nadzorni organ ali koordinator mora sprejeti ukrepe iz prejšnjega odstavka tudi, kadar nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu izpolnjujejo zahteve iz 24. do 34. člena tega zakona, vendar je njihova solventnost ogrožena ali kadar posli v skupini ali koncentracija tveganja ogroža finančni položaj nadzorovanih oseb.

(3) V primerih iz prvega in drugega odstavka tega člena se morata koordinator in nadzorni organ medsebojno obveščati in usklajevati svoje nadzorno ravnanje.

41. člen

(način izreka ukrepov nadzornih organov in prenos izvajanja posameznih nalog in ukrepov)

(1) Nadzorni organi sprejmejo ukrepe v skladu z določbami tega zakona in sektorskimi predpisi, ki so potrebni, da se nadzorovane osebe v finančnem konglomeratu ne morejo izogniti sektorskemu predpisu.

(2) Nadzorni organi lahko na nadzorne organe iz drugih držav članic na podlagi in ob pogoju dejanske vzajemnosti prenesejo izvajanje posameznih nalog ali ukrepov iz svoje pristojnosti. Udeleženi nadzorni organi ugotovijo obstoj dejanske vzajemnosti in natančno opredelijo način izvajanja posameznih nalog, ukrepov ali izvrševanja glob v posebnem medsebojnem pisnem dogovoru.

(3) Ukrepi, katerih namen je odpravljati ugotovljene kršitve ali razloge za takšne kršitve, se z odločbo izrečejo nadzorovani osebi, mešanemu finančnemu holdingu ali članom uprav, ki kršijo ta zakon.

(4) Zoper odločbo nadzornega organa je zagotovljen postopek sodnega varstva v skladu s tem zakonom in sektorskimi pravili.

42. člen

(uporaba določb o postopku)

(1) Nadzorni organ odloča o posamičnih zadevah, za katere je pristojen po tem zakonu, po postopku, določenem v sektorskih pravilih. Če v tem zakonu ali v sektorskih pravilih ni določeno drugače, se za postopek odločanja nadzornega organa uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

(2) Ne glede na določbe sektorskih pravil v postopku odločanja nadzornega organa iz prejšnjega odstavka veljajo pri odločanju nadzornih organov v posamičnih zadevah po tem zakonu naslednje določbe:

– pri odločanju o ugovoru zoper odredbo lahko nadzorni organ ugovor zavrže oziroma zavrne ali pa odredbo spremeni oziroma odpravi;

– vložitev rednih pravnih sredstev zoper odločbo, izdane na podlagi tega zakona, ne zadrži izvršitve odločb;

– rok za odgovor na tožbo zoper odločbo nadzornega organa je 30 dni od dneva vročitve odločbe;

– izredna pravna sredstva zoper odločbo nadzornega organa niso dovoljena oziroma ni mogoče zahtevati vrnitve v prejšnje stanje.

43. člen

(prekrškovni organ in odločanje o prekrških)

(1) Prekrškovni organ, ki odloča o prekrških, storjenih po tem zakonu, in izreka globe po tem zakonu, je v skladu z zakonom, ki ureja prekrške, za prekrške iz 1., 2. in 4. točke prvega odstavka 54. člena, 1., 3. in 4. točke prvega odstavka

55. člena, 1., 3. in 10. točke prvega odstavka 56. člena ter 2. točke prvega odstavka 57. člena tega zakona nadzorni organ, za prekrške iz 3. točke ter 5. do 12. točke prvega odstavka 54. člena, 2. in 5. točke prvega odstavka 55. člena, 2. točke, 4. do 9. točke in 11. do 13. točke prvega odstavka in tretjega odstavka 56. člena ter 1. in 3. točke prvega odstavka 57. člena tega zakona pa koordinator.

(2) Če je nadzorni organ hkrati koordinator, je nadzorni organ tudi prekrškovni organ za tiste prekrške iz prejšnjega odstavka, za katere je sicer pristojen koordinator.

(3) Globo, ki je predpisana v razponu, sme prekrškovni organ v hitrem postopku izrekat z odločbo tudi v višjem znesku, kot je najnižja predpisana višina globe.

44. člen

(sodelovanje in izmenjava informacij med koordinatorjem in nadzornimi organi)

(1) Kadar koordinator potrebuje informacije, ki so bile na podlagi sektorskih pravil že poslane drugemu nadzornemu organu iz Republike Slovenije ali druge države članice, jih pridobi neposredno od tega organa.

(2) Prisotnost koordinatorja, ki opravlja naloge dopolnilnega nadzora nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu, ne sme vplivati na opravljanje nalog in na pristojnosti nadzornih organov v skladu s sektorskimi pravili.

45. člen

(izmenjava informacij med koordinatorjem in nadzornimi organi)

(1) Nadzorni organi iz Republike Slovenije, ki izvajajo nadzor nad osebami v finančnem konglomeratu in koordinator iz Republike Slovenije, imenovan za posamezen finančni konglomerat, morajo med seboj ter z nadzornimi organi iz drugih držav članic in koordinatorjem iz druge države članice sodelovati in si izmenjevati informacije, ki so bistvenega pomena oziroma pomembne bodisi za opravljanje drugih nadzornih nalog po sektorskih pravilih bodisi po tem zakonu.

(2) Informacije iz prejšnjega odstavka si nadzorni organi izmenjujejo na zahtevo ali na lastno pobudo.

46. člen

(sodelovanje nadzornih organov)

Sodelovanje nadzornih organov iz prvega odstavka 45. člena tega zakona mora omogočati zbiranje in izmenjavo informacij zlasti o:

1. strukturi skupine z navedbo oseb, ki sestavljajo finančni konglomerat, in navedbo nadzornih organov nadzorovanih oseb v skupini;

2. strateški politiki finančnega konglomerata;

3. finančnem položaju finančnega konglomerata, posebno o kapitalski ustreznosti, poslih v skupini, koncentraciji tveganja in donosnosti;

4. večjih delničarjih in članih organov vodenja, nadzora ali posloводства oseb finančnega konglomerata;

5. organizaciji, upravljanju tveganja in sistemov notranjih kontrol na ravni finančnega konglomerata;

6. postopkih za zbiranje informacij od oseb v finančnem konglomeratu in preveritev teh informacij;

7. neustrezni strukturi oziroma povezanosti nadzorovanih oseb in drugih oseb v finančnem konglomeratu, ki bi lahko resneje prizadele poslovanje nadzorovane osebe;

8. večjih sankcijah in izrednih ukrepih nadzornih organov, izrečenih v skladu s sektorskimi pravili in tem zakonom.

47. člen

(izmenjava informacij med nadzornimi organi in centralnimi bankami)

(1) Nadzorni organi iz prvega odstavka 45. člena tega zakona si lahko s centralnimi bankami, Evropskim

sistemom centralnih bank in Evropsko centralno banko izmenjujejo tudi informacije, navedene v 46. členu tega zakona in druge informacije, ki jih potrebujejo za opravljanje svojih nalog glede nadzora nadzorovanih oseb v finančnem konglomeratu, v skladu z določbami iz sektorskih pravil in tem zakonom.

(2) Nadzorni organi iz prvega odstavka 45. člena tega zakona so se, ob upoštevanju svojih pristojnosti na ravni posamičnega nadzora, dolžni pred sprejetjem vsake odločitve, ki je pomembna za opravljanje nadzora drugih nadzornih organov, posvetovati glede naslednjih vsebin:

- sprememb v delničarski, organizacijski ali vodstveni sestavi nadzorovanih oseb finančnega konglomerata, ki zahtevajo soglasje ali dovoljenje nadzornega organa;

- večjih sankcij ali izrednih ukrepov nadzornih organov.

(3) Če bi posvetovanje lahko ogrozilo učinkovitost odločitve ali v nujnih primerih, se nadzorni organ ni dolžan posvetovati v skladu s prejšnjim odstavkom. O tem mora nemudoma obvestiti druge nadzorne organe iz prvega odstavka 45. člena tega zakona.

48. člen

(druge pristojnosti koordinatorja in nadzornih organov)

(1) Koordinator lahko pozove nadzorne organe države članice, v kateri ima nadrejena oseba sedež in ki sami ne opravljajo dopolnilnega nadzora, da od nadrejene osebe pridobijo informacije, pomembne za izvajanje nalog koordinatorja in mu jih pošljejo.

(2) Kadar je nadzorni organ že pridobil informacije v skladu s sektorskimi pravili, jih lahko pridobi od njega nadzorni organ, ki opravlja dopolnilni nadzor.

(3) Zbiranje in posedovanje podatkov o nenadzorovanih osebah iz finančnega konglomerata ne pomeni, da je nadzorni organ pristojen za izvajanje nadzora nad temi osebami na posamični podlagi.

49. člen

(preveritev informacij)

(1) Nadzorni organi morajo na zahtevo nadzornega organa druge države članice v zvezi z namenom izvajanja dopolnilnega nadzora preveriti informacije o osebi, ki je del finančnega konglomerata in ima sedež v Republiki Sloveniji.

(2) Nadzorni organi, ki prejmejo zahtevo iz prejšnjega odstavka, lahko preveritev v okviru svojih pristojnosti bodisi izvedejo sami bodisi jo dovolijo izvesti pooblaščenemu revizorju ali drugemu strokovnjaku, ki ga določijo v dogovoru z nadzornim organom, ki je vložil zahtevo ali samemu nadzornemu organu, ki je vložil zahtevo.

(3) Nadzorni organ, ki je vložil zahtevo, lahko sodeluje pri preveritvi v primerih iz prvega in drugega odstavka tega člena.

50. člen

(dostop do informacij)

(1) Nadzorni organi, ki opravljajo dopolnilni nadzor, imajo pravico dostopa do vseh informacij o nadzorovanih in nenadzorovanih osebah iz finančnega konglomerata, ki bi bile lahko odločilne za potrebe dopolnilnega nadzora.

(2) Nadzorovane in nenadzorovane osebe iz finančnega konglomerata morajo nadzornim organom omogočiti dostop do informacij iz prejšnjega odstavka ali jim jih poslati na njihovo zahtevo.

(3) Fizične ali pravne osebe, nadzorovane ali nenadzorovane osebe, ki so vključene v dopolnilni nadzor v skladu s tem zakonom, ne smejo ovirati medsebojne izmenjave informacij, ki bi bile lahko odločilne za potrebe dopolnilnega nadzora.

51. člen

(varovanje zaupnih informacij)

Z informacijami, ki jih nadzorni organi pridobijo v zvezi z opravljanjem dopolnilnega nadzora, zlasti pri izmenjavi informacij med nadzornimi organi ter med nadzornimi in drugimi organi v skladu s tem zakonom in drugimi zakoni, ki varujejo zaupnost teh informacij, so vse osebe dolžne ravnati kakor z zaupnimi informacijami ter spoštovati pravila o varstvu poslovne skrivnosti in sporočanju zaupnih informacij v skladu s sektorskimi pravili.

3.4 Tretje države

52. člen

(nadrejena oseba s sedežem v tretji državi)

(1) Nadzorni organ mora preveriti ali so nadzorovane osebe v Republiki Sloveniji, katerih nadrejena oseba ima sedež v tretji državi, pod nadzorom nadzornega organa te države, ki je enakovreden nadzoru v skladu z določbami tega zakona.

(2) Preveritev izvede nadzorni organ, ki bi bil koordinator po merilih iz 19. in 20. člena tega zakona, če bi se uporabila v delu skupine v Republiki Sloveniji, na zahtevo nadrejene osebe s sedežem v tretji državi ali katere izmed nadzorovanih oseb, ki so pridobile dovoljenje v državi članici ali na svojo lastno pobudo.

(3) Nadzorni organ iz prejšnjega odstavka tega člena se mora pri izvajanju preveritve po tem členu posvetovati z drugimi pristojnimi nadzornimi organi. Pred sprejetjem odločitve glede enakovrednosti nadzora se mora posvetovati tudi z Odborom in upoštevati njegova navodila.

53. člen

(neenakovreden nadzor tretje države)

(1) Če enakovreden nadzor iz prvega odstavka 52. člena tega zakona ni zagotovljen, nadzorni organ izvaja dopolnilni nadzor nadzorovane osebe s smiselno uporabo določb tega zakona. Pri tem lahko uporabi katero koli drugo metodo, s katero se dosežejo cilji dopolnilnega nadzora.

(2) Pred začetkom izvajanja nadzora v skladu s prejšnjim odstavkom se mora nadzorni organ posvetovati z drugimi pristojnimi nadzornimi organi in pridobiti soglasje koordinatorja.

(3) Nadzorni organ lahko v skladu s prvim in drugim odstavkom tega člena zahteva tudi ustanovitev mešanega finančnega holdinga s sedežem v državi članici in opravlja dopolnilni nadzor nad nadzorovanimi osebami v finančnem konglomeratu, kjer je ta holding na vrhu skupine. Nadzorni organ je dolžan o sprejetih drugih metodah iz tega člena obvestiti druge sodelujoče nadzorne organe in Komisijo.

4. poglavje

KAZENSKÉ DOLOČBE

54. člen

(najhujše kršitve nadzorovane osebe)

(1) Z globo od 10,000.000 do 90,000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje nadzorovana oseba:

1. če kot nadrejena oseba pristojnemu nadzornemu organu na zahtevo ne sporoči informacij, potrebnih za ugotovitev finančnega konglomerata, oziroma podatkov za prilagojeni izračun kapitalskih zahtev iz tretjega odstavka 15. člena tega zakona in drugih potrebnih podatkov, na način, z vsebino in v rokih, ki so določeni v predpisu, izdanem na podlagi petega odstavka 15. člena tega zakona;

2. če pristojnemu nadzornemu organu v nasprotju z drugim odstavkom 15. člena tega zakona ne sporoči informacij za ugotovitev obstoja finančnega konglomerata;

3. če ne opravi izračuna kapitala in dopolnilnih kapitalnih zahtev v skladu s četrtem odstavkom 24. člena tega zakona ali koordinatorju v nasprotju s četrtem odstavkom 24. člena tega zakona ne pošlje rezultata izračuna in ustreznih podatkov, ki so bili podlaga za izračun;

4. oseba na vrhu finančnega konglomerata, ki na zahtevo nadzornega organa države članice, v kateri izključena oseba opravlja dejavnost, temu v nasprotju s tretjim odstavkom 25. člena tega zakona ne pošlje podatkov o izključeni osebi;

5. ki v nasprotju s prvim odstavkom 25. člena tega zakona koordinatorju ne pošlje podatkov, potrebnih za izračun kapitalnih zahtev;

6. če ne opravi izračuna dopolnilnih kapitalnih zahtev v skladu z odločbo iz tretjega odstavka 26. člena tega zakona;

7. če koordinatorju ne poroča o koncentraciji tveganja v skladu s prvim odstavkom 28. člena tega zakona;

8. če koordinatorju ne poroča o podatkih, ki so potrebni za nadzor nad pomembnejšimi koncentracijami tveganja v skladu s tretjim odstavkom 29. člena tega zakona;

9. če koordinatorju ne poroča o pomembnih poslih v skupini v skladu s četrtem odstavkom 30. člena tega zakona oziroma mu ne pošlje podatkov v skladu s tretjim odstavkom 31. člena tega zakona;

10. če koordinatorju ne pošlje podatkov, ki so potrebni za dopolnilni nadzor nad zagotavljanjem sistemov notranjih kontrol in postopkov upravljanja tveganja na ravni finančnega konglomerata v skladu s tretjim odstavkom 34. člena tega zakona;

11. če koordinatorju v predpisanem roku ne dostavi podatkov v skladu s četrtem odstavkom 59. člena tega zakona;

12. če koordinatorju v predpisanem roku ne dostavi podatkov v skladu s petim odstavkom 59. člena tega zakona.

(2) Z globo od 600.000 do 3.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje odgovorna oseba nadzorovane osebe, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

55. člen

(lažje kršitve nadzorovane osebe)

(1) Z globo od 3.000.000 do 30.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje nadzorovana oseba:

1. če v roku in na način, določen s predpisom iz tretjega odstavka 16. člena tega zakona, ne obvesti nadzornega organa, da je del skupine, ki bi lahko predstavljala finančni konglomerat;

2. če kot oseba iz drugega odstavka 17. člena tega zakona ali kot oseba na vrhu skupine v nasprotju s petim odstavkom 17. člena tega zakona ne obvesti koordinatorja, da je skupina prenehala izpolnjevati merila za finančni konglomerat;

3. če kot nadrejena oseba oziroma kot oseba iz drugega odstavka 17. člena tega zakona v nasprotju s prvim oziroma drugim odstavkom 17. člena tega zakona ne obvesti vseh nadzorovanih oseb v skupini, da ji je bila vročena odločba o ugotovitvi finančnega konglomerata;

4. če v nasprotju z drugim odstavkom 50. člena tega zakona nadzornemu organu ne omogoči dostopa do informacij za potrebe dopolnilnega nadzora;

5. če v nasprotju s tretjim odstavkom 50. člena tega zakona ovira medsebojno izmenjavo informacij za potrebe dopolnilnega nadzora.

(2) Z globo od 100.000 do 1.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje odgovorna oseba nadzorovane osebe, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

56. člen

(kršitve oseb v skupini)

(1) Z globo od 10.000.000 do 50.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje:

1. mešani finančni holding, ki kot nadrejena oseba pristojnemu nadzornemu organu ne pošlje informacij za potrebe prilagojenega izračuna kapitalnih zahtev v skladu s tretjim in petim odstavkom 15. člena tega zakona;

2. mešani finančni holding, ki ne opravi izračuna kapitala in dopolnilnih kapitalnih zahtev v skladu s četrtem odstavkom 24. člena tega zakona ali koordinatorju v nasprotju s četrtem odstavkom 24. člena tega zakona ne pošlje rezultata izračuna in ustreznih podatkov, ki so bili podlaga za izračun;

3. mešani finančni holding, ki je na vrhu finančnega konglomerata, ki na zahtevo nadzornega organa države članice, v kateri izključena oseba opravlja dejavnost, temu v nasprotju s tretjim odstavkom 25. člena tega zakona ne pošlje podatkov o izključeni osebi;

4. oseba iz finančnega sektorja, ki v nasprotju s prvim odstavkom 25. člena tega zakona koordinatorju ne pošlje podatkov, potrebnih za izračun kapitalnih zahtev;

5. mešani finančni holding, ki ne opravi izračuna dopolnilnih kapitalnih zahtev v skladu z odločbo iz tretjega odstavka 26. člena tega zakona;

6. mešani finančni holding, ki je na vrhu skupine, ki koordinatorju ne poroča o koncentraciji tveganja v skladu s prvim odstavkom 28. člena tega zakona;

7. oseba iz finančnega sektorja v finančnem konglomeratu, ki v nasprotju s tretjim odstavkom 29. člena tega zakona koordinatorju ne pošlje podatkov, ki so potrebni za nadzor nad pomembnejšimi koncentracijami tveganja na ravni finančnega konglomerata;

8. mešani finančni holding, ki je na vrhu skupine, ki koordinatorju ne poroča o pomembnih poslih v skupini v skladu s četrtem odstavkom 30. člena tega zakona;

9. oseba iz finančnega sektorja v finančnem konglomeratu, ki v nasprotju s tretjim odstavkom 31. člena tega zakona koordinatorju ne pošlje podatkov, potrebnih za dopolnilni nadzor poslov v skupini na ravni finančnega konglomerata;

10. mešani finančni holding, ki v nasprotju z drugim odstavkom 50. člena tega zakona nadzornemu organu ne omogoči dostopa do informacij iz prvega odstavka 50. člena tega zakona;

11. mešani finančni holding, ki v nasprotju s tretjim odstavkom 50. člena tega zakona ovira medsebojno izmenjavo informacij, ki bi bile lahko relevantne za potrebe dopolnilnega nadzora;

12. mešani finančni holding, katerega organ, pristojen za imenovanje članov uprave, v nasprotju s prvim stavkom petega odstavka 36. člena tega zakona ne zavrne kandidature za člana uprave mešanega finančnega holdinga;

13. mešani finančni holding, katerega organ, pristojen za imenovanje članov uprave, v nasprotju s prvim stavkom šestega odstavka 36. člena tega zakona ne odpokliče člana uprave mešanega finančnega holdinga.

(2) Z globo od 500.000 do 2.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 3.000.000 do 30.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje:

1. mešani finančni holding, katerega organ, pristojen za imenovanje članov uprave, v nasprotju z drugim stavkom četrtega odstavka 36. člena tega zakona ne obvesti koordinatorja o svoji odločitvi o imenovanju kandidata za člana uprave mešanega finančnega holdinga;

2. mešani finančni holding, katerega organ, pristojen za imenovanje članov uprave, v nasprotju z drugim stavkom petega odstavka 36. člena tega zakona ne obvesti koordinatorja o zavrnitvi kandidata za člana uprave mešanega finančnega holdinga;

3. mešani finančni holding, katerega organ, pristojen za imenovanje članov uprave, v nasprotju z drugim stavkom šestega odstavka 36. člena tega zakona ne obvesti koordinatorja o ugotovljenem neizpolnjevanju pogojev za članstvo v upravi mešanega finančnega holdinga.

(4) Z globo od 100.000 do 1.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

57. člen

(kršitve drugih oseb)

(1) Z globo od 10.000.000 do 50.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje:

1. revizorska družba, ki opravlja revizijo nadzorovane osebe in ki koordinatorju na podlagi zahteve iz drugega odstavka 35. člena tega zakona ne predloži dodatnih pojasnil v zvezi z revizijskim pregledom;

2. nenadzorovana oseba iz finančnega konglomerata, ki nadzornemu organu v nasprotju z drugim odstavkom 50. člena tega zakona ne omogoči dostopa do informacij iz prvega odstavka 50. člena tega zakona;

3. nenadzorovana oseba, vključena v dopolnilni nadzor v skladu s tem zakonom, ki v nasprotju s tretjim odstavkom 50. člena tega zakona ovira medsebojno izmenjavo informacij, ki bi bile lahko relevantne za potrebe dopolnilnega nadzora.

(2) Z globo od 500.000 do 2.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

5. poglavje

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

58. člen

(izražene vrednosti v eurih)

Z dnem uvedbe eura kot denarne enote v Republiki Sloveniji se:

– v šestem odstavku 9. člena tega zakona namesto zneska »1.440.000.000.000 tolarjev« uporabljaja znesek »6 milijard eurov«;

– v drugem odstavku 14. člena tega zakona namesto zneska »1.440.000.000.000 tolarjev« uporabljaja znesek »6 milijard eurov«, namesto zneska »1.200.000.000.000 tolarjev« pa znesek »5 milijard eurov«.

59. člen

(roki za izmenjavo podatkov in predložitev poročil)

(1) Nadzorni organi si morajo za namen ugotavljanja finančnega konglomerata izmenjati razpoložljive podatke o nadzorovanih osebah najpozneje v 30 dneh po poteku roka za predložitev revidiranih konsolidiranih računovodskih izkazov za leto 2005.

(2) Nadzorni organi, ki so prejeli podatke iz prejšnjega odstavka tega člena, v 60 dneh po poteku roka iz prejšnjega odstavka na podlagi določb 8. do 13. člena tega zakona ugotovijo ali skupina izpolnjuje pogoje za finančni konglomerat in določijo koordinatorja v skladu z 19., 20. oziroma 21. členom tega zakona.

(3) Nadzorni organi za namene tega člena lahko zahtevajo dodatne podatke od nadzorovanih in nenadzorovanih oseb, če je to nujno zaradi ugotavljanja finančnega konglomerata. Nadzorovana ali nenadzorovana oseba mora nadzornemu organu na njegov poziv v 15 dneh zagotoviti dodatne podatke iz prejšnjega stavka.

(4) Nadzorovana oseba mora koordinatorju v 18 mesecih od prejema odločbe ali obvestila o ugotovitvi finančnega konglomerata predložiti poročilo o uskladitvah s tem zakonom in predpisi, izdanimi na njegovi podlagi. Poročilo mora priložiti:

1. izpisek delničarjev iz centralnega registra nematerializiranih vrednostnih papirjev za imetnike kvalificiranih deležev v skladu s sektorskimi pravili;

2. opis organizacije sistemov notranjih kontrol in pravila poslovanja notranjih kontrol za obvladovanje tveganja;

3. poročilo o izpolnjevanju kapitalskih zahtev;

4. organigram;

5. druge dokaze o uskladitvah, ki jih zahteva pristojni nadzorni organ.

(5) Če nadzorovana oseba ravna v nasprotju s prejšnjim odstavkom oziroma če iz predloženih listin izhaja, da se v skladu s prejšnjim odstavkom ni uskladila s tem zakonom, lahko nadzorni organ izreče ustrezne ukrepe v skladu z določbami sektorskih pravil.

(6) Banka Slovenije, Agencija za trg vrednostnih papirjev in Agencija za zavarovalni nadzor lahko predpišejo podrobnejši način usklajevanja nadzorovanih oseb iz njihove pristojnosti za namene tega člena.

60. člen

(izdaja predpisov)

Minister, pristojen za finance, v sodelovanju z Banko Slovenije, Agencijo za trg vrednostnih papirjev in Agencijo za zavarovalni nadzor v 12 mesecih od uveljavitve tega zakona izda predpise na podlagi tega zakona.

61. člen

(začetek uporabe posameznih določb)

Dopolnilni nadzor v skladu s tem zakonom se začne izvajati s 1. januarjem 2007, pri čemer se določbe tega zakona v zvezi z računovodskimi izkazi začnejo uporabljati za finančno leto, ki se začne 1. januarja 2007 oziroma, ki se začne v koledarskem letu 2007.

62. člen

(uveljavitev zakona)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 450-02/05-11/1

Ljubljana, dne 4. aprila 2006

EPA 661-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

1838. Resolucija o preprečevanju in zatiranju kriminalitete (RePZK)

Na podlagi 109. člena Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 35/02 in 60/04) je Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 31. marca 2006 sprejel

RESOLUCIJO o preprečevanju in zatiranju kriminalitete (RePZK)

1. UVOD

Življenje v varnem okolju je temeljna človekova pravica in neprecenljiva družbena vrednota. Kriminaliteta lahko zaradi številnih negativnih socialnih, ekonomskih in družbeno-moralnih posledic prizadene pomemben delež prebivalstva ter ogrozi nacionalno varnost v celoti. Poleg klasičnih oblik kriminalitete predstavljajo v času globalizacijskih procesov grožnjo varnosti zlasti mednarodni organizirani kriminal, ilegalni migracijski tokovi, trgovanje z ljudmi, ilegalno trgovanje s prepovedanimi drogami, orožjem ter predmeti kulturne dedi-

ščine. Zaradi vpetosti v mednarodne gospodarske, finančne in politične tokove ogrožajo notranjo stabilnost tudi pranje denarja, korupcija in terorizem. Posebno nevarnost zdravju in življenju predstavlja ekološka kriminaliteta v najširšem smislu, nacionalno identiteto pa siromašijo različne oblike ogrožanja kulturne dediščine. Soočanje s kriminaliteto v nacionalnem in mednarodnem okviru zahteva celovit, načrten in sistematičen odziv državnih institucij, civilne družbe in vseh državljanov na nacionalni, regionalni in lokalni družbeni ravni.

Resolucija o preprečevanju in zatiranju kriminalitete v Republiki Sloveniji (v nadaljevanju resolucija) temelji na Resoluciji o strategiji nacionalne varnosti Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 56/01), ki opredeljuje splošne politične okvire zagotavljanja varnosti države in državljanov tudi na notranjevarnostnem področju. Resolucija upošteva že sprejete strategije in usmeritve na posameznih parcialnih področjih, ki posredno ali neposredno oblikujejo nacionalno varnostno okolje.

2. CILJI RESOLUCIJE

Strateški interes Republike Slovenije je krepitev pravne in socialne države, zagotovitev stabilnega gospodarskega razvoja, spoštovanje človekovih pravic in svoboščin ter zagotavljanje takšnega družbenega okolja, ki bo vplivalo na zmanjšanje kriminalitete.

Cilji resolucije so naslednji:

1. usmeriti napore državnih institucij in civilne družbe v ustvarjanje okoliščin, ki bodo omogočile visoko kakovostno raven individualnega in družbenega življenja in s tem zmanjšanje kriminalitete ter zagotavljale življenje v varnem okolju;

2. zagotoviti usklajeno delovanje zakonodajne, izvršilne in sodne veje oblasti in drugih institucij ter njihovo sodelovanje z nevladnimi organizacijami in organizacijami civilne družbe pri oblikovanju in izvajanju politike preprečevanja in zatiranja kriminalitete;

3. določiti ključna področja nacionalne varnosti in podati usmeritve na področju preprečevanja in zatiranja kriminalitete ter s tem ustvariti pogoje za integracijo kriminalitetne politike v vse politike, predvsem na področju preprečevanje kriminalitete.

Resolucija izhaja iz koncepta človekove varnosti, ki varnost pojmuje kot celovit in trajnosten koncept in proces, ki sega na vsa področja človekovega življenja. Ključni pogoj za človekovo varnost in hkrati njena bistvena vsebina je družbena integracija posameznika, ki bi jo lahko najenostavneje opredelili kot njegov občutek in prepričanje, da je enakopravno in celovito vključen v družbeno okolje, v katerem živi in dela. To je najbolj učinkovito mogoče zagotoviti tako, da so slehernemu posamezniku zagotovljene človekove pravice in svoboščine ter enake možnosti za angažiranje, uresničevanje in razvoj vseh njegovih ustvarjalnih potencialov, za kar so posebej pomembni izobraževanje, ki mora vključevati vse ravni in postati vseživljenjski, kontinuiran proces, zagotavljanje ekonomske, družbene in vse druge možnosti za ustvarjalno delo posameznika in družbenih skupin, socialna in zdravstvena varnost. V demokratičnih družbah so ključni še politična in družbena participacija, vzpostavljanje mehanizmov za preprečevanje eskalacije konfliktov in mehanizmov za njihovo demokratično upravljanje in razreševanje.

Poleg enakopravne družbene integracije slehernega posameznika je treba zagotoviti tudi enakopravno integracijo družbenih skupin, zlasti manjšin in marginalnih skupnosti.

V tem kontekstu je treba tudi presoditi, kam je najbolj učinkovito vlagati omejena sredstva in vire, da bi lahko dosegli kar najboljše rezultate, vsekakor pa je treba premisliti tudi nekatere tradicionalne koncepte, ki se nanašajo na varnost in ki temeljijo predvsem na uporabi represivnih pristopov in sredstev, saj z njimi ni mogoče zagotoviti celovite človekove varnosti in razrešiti ključnih varnostnih problemov sodobnih družb.

3. USMERITVE NA PODROČJU KRIMINALITETNE POLITIKE

Na področju preprečevanja in zatiranja kriminalitete je treba upoštevati naslednje načelne usmeritve:

1) Za uspešno zagotavljanje notranje varnosti je bistvenega pomena usklajeno delovanje zakonodajne, izvršilne in sodne veje oblasti, učinkovita gospodarska politika in ustrezne politike na socialnem, zdravstvenem, zaposlitvenem, vzgojno-izobraževalnem in drugih področjih. Prav tako pomembne so oblike situacijske prevencije, ki odpravljajo možnosti in priložnosti za izvrševanje kaznivih dejanj ter socialna reintegracija storilcev kaznivih dejanj.

2) Boj zoper kriminaliteto je načrten in usmerjen proces, dejavnosti na področju preprečevanja in zatiranja kriminalitete pa morajo biti naravnane dolgoročno. Čeprav je hiter odziv represivnih organov izjemno pomemben dejavnik v boju zoper kriminaliteto, so še pomembnejši preventivni mehanizmi, ki dolgoročneje posežejo v vse družbene pore in ustvarjajo strukturne okoliščine, neugodne za izvajanje kaznivih dejanj in razvoj kriminalnih karier. Zato je treba ustvariti razmere za usklajeno sodelovanje vseh družbenih akterjev, od državnih institucij do družine, kjer se oblikujejo primarne vrednote in norme. Represivni organi ne morejo biti edini in ključni dejavnik za reševanje družbenih konfliktov.

3) Kriminaliteta ima strukturne družbene učinke. Hromi zaupanje v delovanje državnih institucij ter spodbuja družbene konflikte, ki lahko vodijo v ekstremizem. Zato je potreben odločen boj zoper njo. Kriminaliteta po drugi strani predstavlja resno grožnjo demokraciji tudi v primerih poenostavljanja rešitev na področju njenega preprečevanja in zatiranja, kar lahko omogoči različne oblike kršitev človekovih pravic in svoboščin ter dostojanstva. Zato je pomembno nenehno iskanje ravnovesja med učinkovitostjo boja zoper kriminaliteto in pravili, ki jih zahtevajo vladavina prava ter spoštovanje človekovih pravic in svoboščin.

4) Vzroki za kriminaliteto so različni, prav tako so lahko različni odzivi nanjo. Sodelovanje in usklajevanje dela vseh oblikovalcev ter izvajalcev kriminalitetne politike spodbuja nadaljnje skupno iskanje oblik ter možnosti za reševanje varnostne in kriminalitetne problematike, prispeva k sprotnemu ocenjevanju praks in razvoju novih programov na vseh družbenih ravneh.

5) Družbena razmerja morajo temeljiti na zaupanju, kar lahko pomembno prispeva k zmanjševanju materialne in moralne škode, ki nastaja kot posledica kriminalitete. Za uspešno uresničevanje kriminalitetne politike je potrebna podpora javnosti.

6) Posebno pozornost je treba nameniti ranljivim skupinam prebivalstva in poskrbeti za mehanizme njihove družbene integracije. Kriminaliteta je pogosto povezana s socialno izključenostjo in marginaliziranostjo. Odtujenost ljudi, medgeneracijski, medkulturni, medetnični in drugi konflikti zahtevajo vzpostavitev oziroma krepitev raznolikih socialnih omrežij, ki nastopajo kot družbeno vezivo. Pri tem imajo posebno vlogo kulturne, verske in druge organizacije in društva civilne družbe, ki lahko prispevajo h kulturi dialoga, strpnosti in družbeni integraciji ter obenem tudi razbremenijo državo v organizacijskem in finančnem smislu.

7) Učinkovita kriminalitetna prevencija zahteva spremljanje gibanja, strukture in obsega kriminalitete ter viktimiziranosti državljanov. Politika na področju zagotavljanja varnosti mora temeljiti na kakovostnih znanstvenih in drugih podatkih in analizah, kar zagotavlja objektivni pregled nad problematiko, onemogoča stihijsko reagiranje ter minimizira možnosti zlorab represivnih mehanizmov države. Sistematično analitično spremljanje kriminalitete mora biti kontinuiran proces.

8) Poleg primarne socializacije in internalizacije družbenih vrednot v družini, v okviru katere se postavljajo temeljna pravila obnašanja, mora pomembno vlogo dobiti sekundarna socializacija, ki poteka na ravni osnovne šole in drugih inšti-

tucij, v katere so vključeni otroci. Strokovno in laično javnost je treba načrtno obveščati o vseh pojavnih oblikah nasilja nad otroki in tako krepiti netolerantnost do teh pojavov ter tudi tako prispevati k zmanjšanju kriminalitete.

9) Lokalna raven je tista, kjer se najbolj neposredno odražajo interesi ter uresničujejo pobude ljudi. Partnerstvo na lokalni ravni lahko prispeva k povečanju varnosti, saj omogoča celovit pogled na varnostne probleme in kriminaliteto.

10) Storilce kaznivih dejanj je treba v večji meri vključiti v programe resocializacije in rehabilitacije, kar mora postati obvezni del prestajanja kazni za kazniva dejanja nasilniništva. Prav tako pa je treba zagotoviti mrežo strokovnih služb za rehabilitacijo povzročiteljev kaznivih dejanj nasilja.

11) Izvajanje programov preprečevanja povratništva in zagotavljanje alternativne izvršitve izrečenih krajših zapornih kazni ter drugih preventivnih dejavnosti zahteva usklajeno delovanje inštitucij in partnerstvo države z organizacijami civilne družbe. To velja tudi za žrtve kaznivih dejanj, ki potrebujejo specifično obravnavo v vseh fazah postopka. Celovito pomoč žrtvi je s strani države in civilne družbe treba zagotoviti zlasti v obdobju premagovanja posledic kaznivih dejanj.

12) Z dejavno vključitvijo v mednarodne integracije je postala notranja varnost Republike Slovenije sestavina širšega varnostnega okolja. Slovenija je z vstopom v Evropsko unijo in NATO soodgovorna tudi za varnost ostalih držav članic kot tudi za globalno varnost.

13) Volja nosilcev oblasti se na področju boja zoper kriminaliteto odraža v zagotavljanju celovite, tudi materialne podpore ter nadzora nad implementacijo strategij in programov na državni, regionalni in lokalni ravni.

4. OCENA STANJA NA PODROČJU KRIMINALITETE

Ocena razsežnosti kriminalitete temelji na več virih podatkov, in sicer uradni statistiki, viktimizacijskih študijah, subjektivni oceni ogroženosti državljanov ter ocenah, s katerimi razpolagajo nevladne organizacije. V Republiki Sloveniji štejemo med uradno statistiko policijsko kriminalno statistiko in pravosodno statistiko od vložitve ovadbe do pravnomočnega dokončanja postopka. Podrobnejša Ocena stanja na področju preprečevanja in zatiranja kriminalitete, na podlagi katere je izdelan predlog resolucije je v prilogi 1, ki je sestavni del te resolucije.

4.1 STRAH PRED KRIMINALITETO IN ZAUPANJE DRŽAVLJANOV V DELO DRŽAVNIH ORGANOV

Državljeni iz različnih razlogov ne prijavijo vseh kaznivih dejanj, katerih žrtve so, zato viktimizacijske raziskave pomembno dopolnjujejo uradne statistične ocene kriminalitete. Podatki kažejo, da je zaradi kaznivih dejanj v Republiki Sloveniji po (samo)oceni prebivalstva prizadetih skoraj 30% državljanov. Pripravljenost ljudi za prijavljanje kaznivih dejanj je relativno nizka in znaša celo pri kaznivih dejanjih z znaki nasilja le petino vseh obravnavanih kaznivih dejanj.

4.2 PODATKI O KRIMINALITETI

Uradni podatki kažejo na naraščanje števila prijavljenih kaznivih dejanj. Vzroke je po eni strani mogoče iskati v relativnem poslabšanju varnostnih razmer, po drugi strani pa v večji ozaveščenosti oškodovancev in zato doslednejšem prijavljanju kaznivih dejanj. Izrazit statistični porast kaznivih dejanj po letu 1995 je mogoče deloma pojasniti tudi kot posledico različnega tolmačenja kazenske zakonodaje glede predlagalnih deliktov. Po letu 1998 se je povečalo tudi število obtoženih in obsojenih oseb.

Analiza podatkov kaže spremembo strukture kaznivih dejanj. Naraščajo kazniva dejanja z elementi nasilja, zlasti zoper življenje in telo ter spolno nedotakljivost. Več je tudi umorov po naročilu, ki so posledica izsiljevanja in zastraševanja ali so storjeni iz premoženjskih razlogov. V zadnjem desetletju se je povečalo število prijavljenih in odkritih dejanj spolnega nasilja, zlasti spolnega napada na otroke. Otroci in

mladostniki so po podatkih organov kazenskega pregona posebej ogrožena skupina prebivalstva, kar vzbuja skrb zaradi možnih izjemno škodljivih psihosocialnih posledic pogosto dolgotrajnih zlorab. Po podatkih nevladnih organizacij je nasilje prisotno v vsaki peti slovenski družini. V zadnjih letih se je prav tako povečalo število prijavljenih kaznivih dejanj kršitve spolne nedotakljivosti z zlorabo položaja.

Povečuje se tudi število statistično zabeleženih kaznivih dejanj premoženjske kriminalitete. Klasična premoženjska kriminaliteta v obliki tatvin, vlomov ter vandalizma je poleg nasilnih in spolnih kaznivih dejanj najbolj številčna oblika kriminalitete, ki pomembno vpliva na subjektivni občutek varnosti državljanov. Povečuje se število mladoletnih storilcev premoženjskih kaznivih dejanj, vse večji je tudi delež storilcev odvisnikov od drog, v primerih hujših premoženjskih kaznivih dejanj pa prevladujejo povratniki ter pripadniki organiziranih kriminalnih skupin. Za mladoletniško kriminaliteto je značilno, da storilci izvajajo predvsem kazniva dejanja zoper premoženje ter življenje in telo. Mladoletniška kriminaliteta je pogosto povezana z družbeno marginaliziranostjo in oteženimi možnostmi za doseganje izobrazbe in zaposlitve.

Lastninsko preoblikovanje družbenih podjetij in ustanavljanje zasebnih gospodarskih družb ter druge procese v gospodarstvu so spremljale številne nove oblike poslovnih in finančnih goljufij, lažni stečaji ter povzročitve stečajev zaradi nevestnega gospodarjenja. Z novimi pojavnimi oblikami gospodarske kriminalitete so se začele spreminjati tudi tradicionalne oblike, kot so korupcijska kazniva dejanja, tihotapstvo, zlorabe položaja ali pravic in davčne zatajitve, ki so dobile vse značilnosti organizirane kriminalitete. Število evidentiranih kaznivih dejanj s področja gospodarske kriminalitete se je v zadnjih osmih letih pomembno povečalo in predstavlja najpogostejšo skupino kaznivih dejanj, s katero se ukvarjajo organi kazenskega pregona. Škoda, povzročena z gospodarskimi kaznivimi dejanji, se povečuje in je dosegla že preko 60% vse neposredne škode, povzročene s kaznivimi dejanji. Vse več je kaznivih dejanj, s katerimi se napada premoženje države in proračun Republike Slovenije. Z vstopom v Evropsko unijo in globalizacijo trga smo priče mednarodnega finančnega kriminala.

Na področju organizirane kriminalitete se povečuje število kaznivih dejanj v zvezi s tihotapljenjem in preprodajo prepovedanih drog. Poseben problem predstavljajo tudi posli s predhodnimi sestavinami. Republika Slovenija se zaradi tranzitne lege že od nastanka samostojne države srečuje s problematiko tihotapljenja ljudi. Kazniva dejanja prepovedanega prehoda čez državno mejo, ki so posledica organizirane kriminalitete, predstavljajo kar tretjinski delež v skupnem številu vseh kaznivih dejanj organizirane kriminalitete. Podatki kažejo tudi na vse večjo organiziranost ter mednarodno povezanost kriminalnih skupin. Kazniva dejanja trgovanja z ljudmi so pogosto povezana s problematiko prostitucije, pri čemer so žrtve vse pogostejše mladoletne osebe, pri izvajanju kaznivih dejanj pa se uporabljajo najhujše oblike nasilja. Slovenija je ciljna, tranzitna in izvorna država trgovanja z ljudmi.

Na področju korupcije naraščajo zlasti kazniva dejanja nedovoljenega dajanja daril, zlorabe uradnega položaja ter zlorabe položaja ali pravic v širšem smislu. Skrb vzbujajo podatki o nizki stopnji protikorupcijske ozaveščenosti v zasebnem sektorju, nelojalni konkurenci in monopolih, o prisotni patronaži in nepotizmu ter favoriziranju osebnih vezi. V javni sferi predstavlja enega osrednjih izvorov korupcije nizka stopnja integritete oseb na visokih javnih funkcijah, nezadostna transparentnost postopkov javnega naročanja in različne oblike razdeljevanja javnih sredstev.

Pranje denarja je večinoma posledica predhodne storitve kaznivih dejanj zlorabe položaja ali pravic, neupravičene proizvodnje in prometa z mamili, zatajitev finančnih obveznosti, goljufij in tihotapstva. V zadnjih letih se med predhodnimi kaznivimi dejanji pogostejše pojavljajo tudi korupcijska

kazniva dejanja v ožjem smislu. Skoraj polovica sumljivih transakcij se nanaša na pranje denarja iz kaznivih dejanj, storjenih v tujini.

Pri obravnavi mednarodnega terorizma je treba upoštevati procese mednarodne politične, ekonomske in varnostne integracije, v katerih je Republika Slovenija aktivna. Za varnostni položaj države so pomembni zlasti pojavi krepitve islamskega radikalizma na Balkanu in v širši regiji. Poseben problem lahko v razmerah odprtega gospodarstva predstavlja trgovanje gospodarskih subjektov v primerih, ko dobički presežejo varnostne interese. Takšen problem se pojavlja pri izvozu blaga tako imenovane dvojne rabe, ki ga lahko države uvoznice ali posamezniki uporabijo tudi v teroristične namene.

Kriminaliteta na področju kulturne dediščine v zadnjih letih narašča. Med kaznivimi dejanji na področju premične kulturne dediščine so najpogostejše tatvine, namerne poškodbe in vandalizem, nenadzorovana arheološka izkopavanja ter goljufije. V zadnjih letih se je na trgu pojavilo veliko predmetov kulturne dediščine, ki izvirajo iz kaznivih dejanj, storjenih na območju nekdanje Jugoslavije. Stanje kulturne dediščine ogrožajo tudi nezadostna situacijska prevencija, nezadostno obveščanje in ozaveščanje širše javnosti, pranje denarja, pomanjkljiv informacijski sistem ter nezadostno fizično in tehnično varovanje.

Število kaznivih dejanj v zvezi z varovanjem okolja in naravnih dobrin se povečuje, kar ni le posledica večje ozaveščenosti o nujnosti varovanja okolja, temveč tudi dejanskega povečanja hujših kaznivih dejanj. Zaradi velikih stroškov, ki nastajajo kot posledica varovanja okolja, je vse več pripravljenosti za njegovo zavestno obremenjevanje in uničevanje. Posebej problematično je neurejeno odlaganje gradbenih in azbestno-cementnih odpadkov ter nezadostno število zgrajenih komunalnih čistilnih naprav. Okolje obremenjujejo tudi številni posegi v obliki nezakonitih izkopov, pri čemer nastaja poleg materialne tudi velika ekološka škoda.

4.3 PREVENTIVA NA PODROČJU KRIMINALITETE

Preprečevanje kriminalitete zadeva dejavnosti številnih državnih institucij in civilne družbe. Gre za dejavnosti, ki celovito preprečujejo razvoj deviantnega vedenja pri posamezniku, skupinah posameznikov in v družbi kot celoti. Cilj preventivnih dejavnosti je vplivanje na vrednote in stališča državljanov, da ne bi kršili dogovorjenih norm in z dejanji ne bi škodili življenju, zdravju in premoženju drugih fizičnih ali pravnih oseb, ter z nedovoljenimi posegi ogrožali žive in nežive narave in kulturne dediščine.

Uspešno, učinkovito in zakonito delovanje institucij predstavlja pomembno generalno preventivo pred kriminaliteto. Pravočasno preprečevanje, odkrivanje, kazenski pregon ter sankcioniranje storilcev kaznivih dejanj ustvarja družbeno klimo, v kateri se kriminaliteta ne izplača. To pa terja kakovostno delo na področju zaznavanja problemov, zbiranja dokazov, priprave obtožnih aktov ter končnega sankcioniranja kršiteljev. V Republiki Sloveniji se nekatere institucije že vrsto let soočajo s problemom neučinkovitosti. Predvsem to velja za pravosodni sistem v širšem smislu (vanj lahko prištevamo organe odkrivanja, pregona in sojenja), saj sproženi postopki, včasih tudi brez zadostnih dokazov, ki trajajo dolgo, hromijo zaupanje ljudi ne le v delovanje pravosodnega sistema, temveč tudi vseh institucij. Zlasti velike spremembe je v obdobju po osamosvojitvi doživelo državno tožilstvo, ki je pomembno okrepilo vlogo pri usmerjanju in vodenju dela organov odkrivanja.

Zlasti pomemben dejavnik psihosocialnega zdravja posameznika, družine in družbe v celoti so ugodne razmere na področju socialne preventive. Zdravi ekonomski temelji družbe preprečujejo revščino in socialno izključenost ter široko paleto potencialne socialne patologije, povezane z njo. Republika Slovenija je v času po osamosvojitvi izvajala proces družbeno-gospodarskega preoblikovanja, ki je prizadel številne zaposlene v zasebnem sektorju. Delež nezaposlenih

se je v tem obdobju gibal nad 10% aktivnega prebivalstva (leta 2000 je bila brezposelnost 12,2%, v letu 2004 10,6% in v maju 2005 10,2%), čeprav znaša tako imenovana anketna brezposelnost, ki se preverja skladno z navodili Mednarodne organizacije dela in Statističnega urada Evropske unije, kar omogoča primerljivost z drugimi državami, ki izvajajo takšne ankete, v letu 2000 7,7% in v letu 2004 6,1% in je ena najnižjih v Evropski uniji. Slovenija se med državami evropske petindvajseterice kot tudi petnajsterice uvršča med države z nižjo – podpovprečno brezposelnostjo, saj je bila stopnja anketne brezposelnosti v evropski petnajsterici maja 2004 8,1%, v evropski petindvajseterici pa 9,0%. Zaradi neenake gospodarske strukture in porazdeljenosti posameznih panog pa so se določene regije v Sloveniji znašle v še posebej neugodnih socialnih okoliščinah ter določeni brezperspektivnosti, ki je lahko prav tako generator različnih oblik socialne patologije na regionalni ravni.

Nacionalni program socialnega varstva do leta 2005 (Uradni list RS, št. 31/00) in iz njega izhajajoči dokumenti so določili strategijo, osnovna načela, izhodišča in cilje ter ukrepe in naloge posameznih dejavnikov za zagotavljanje socialne varnosti posameznikov in družbenih skupin. V pripravi pa je že nov nacionalni program socialnega varstva, ki bo opredelil ključne probleme, naloge in ukrepe na tem področju za prihodnje obdobje.

Republika Slovenija je leta 1999 sprejela Program boja proti revščini in socialni izključenosti, da bi na ta način spodbudila zaposlovanje, izobraževanje in strokovno usposabljanje prebivalstva, povečala ponudbo socialnih in neprofitnih stanovanj ter zvišala socialnovarstvene dodatke tistim, ki si sami ne morejo zagotoviti preživetja. Vlada Republike Slovenije je leta 2004 sprejela Nacionalni akcijski načrt o socialnem vključevanju za obdobje 2004 do 2006. Namen dokumenta je pospeševanje socialnega vključevanja in socialne kohezije prebivalcev skozi zagotavljanje večje dostopnosti do storitev in virov sredstev za življenje. Dokument obravnava področja, kot so socialne storitve, zaposlovanje, stanovanjska politika, zdravstvo, pravno varstvo pa tudi dostopnost do kulture in prostočasnih dejavnosti. V Republiki Sloveniji poleg storitev mrež javne službe, ki jih zagotavlja država na področju socialnega varstva, deluje tudi več kot 100 nevladnih organizacij ter večje število zasebnikov s koncesijo ali dovoljenjem za delo. V tem okviru se izvajajo storitve socialne preventive, prve socialne pomoči, osebne pomoči, pomoči družini na domu in za dom ter institucionalno varstvo. Socialna preventiva je namenjena preprečevanju socialnih stisk in organizaciji samopomoči socialno ogroženih ter zajema ciljne skupine mladih, družin in ostarelih. Socialna preventiva za mlade se izvaja v okviru mladinskih delavnic, skupin za samopomoč, preventivnih programov v šolah, učne pomoči učencem in dijakom ter različnih oblik letovanj otrok in mladine. Storitve prve socialne pomoči, s katerimi se posamezniku ali družini pomaga prepoznati socialne stiske, zajemajo osebno pomoč in pomoč družini. Osebna pomoč se izvaja v obliki svetovanja posameznikom in družinam s težavami v odnosih, problemom zaradi vedenjskih težav ali zasvojenosti ali zaradi nesposobnosti za samostojno življenje v okolju. Skupno je bilo v letu 2004 te storitve deležnih 24.808 odraslih, 1.332 otrok in mladostnikov in 10.253 družin.

Preventiva pred nasiljem v družini je v določeni meri že vgrajena v nekatere dejavnosti zdravstva na primarni ravni, kot so na primer obiski družin s strani patronažne službe ter preventivni pregledi otrok v predšolskem in šolskem obdobju, ki lahko služijo tudi kot psihosocialna podpora družini. Obenem je skozi tovrstne dejavnosti zdravstvenih služb mogoče pravočasno prepoznati družine z večjim tveganjem za pojav nasilja oziroma tiste, kjer je nasilje že prisotno. K ugotavljanju nasilja lahko pomembno prispeva prijavna dolžnost zdravnikov in zdravstvenih delavcev.

Tudi institucije na področju vzgoje in izobraževanja se soočajo s problematiko nasilja med in nad mladimi. Varnost

otrok in preprečevanje nasilja je ena izmed pomembnih nalog šole. Pristojne institucije že izobražujejo strokovne delavce šole o tem, kako naj šola učence varuje pred nadlegovanjem, trpinčenjem, zatiranjem, diskriminacijo in dejavnostmi, ki so v nasprotju z zakonom in splošno sprejetimi civilizacijskimi normami ter pred tem, da bi jih namerno poniževali drugi učenci, delavci šole in ostali, ki vstopajo v šolski prostor. Prav tako si pristojne državne institucije prizadevajo olajšati nalogo staršev na področju kakovostnega preživljanja prostega časa, kar je posebej pomembno za razvoj socialnih spretnosti otrok in zmanjševanje stresa. V ta namen se investirajo sredstva zlasti v izgradnjo športne infrastrukture.

Pomembna spodbujevalca kriminalitete sta alkoholizem in nedovoljene droge. Prvi vpliva na nasilje in agresivnost (v družini, na športnih in drugih prireditvah, v prometu in drugje), drugi pa je pogosto v ozadju številnih oblik tako imenovane sekundarne kriminalitete (tatvine, izsiljevanje in podobno). Zakon o omejevanju porabe alkohola (Uradni list RS, št. 15/03) je določil ukrepe in načine omejevanja porabe alkohola ter ukrepe za preprečevanje škodljivih zdravstvenih, ekonomskih in socialnih posledic njihove rabe, zlasti med mladimi, s čimer so ustvarjeni pogoji za vplivanje na stališča in navade predvsem mladih do uživanja alkohola in posledično zmanjšanja njegovih škodljivih učinkov. Z Nacionalnim programom na področju drog so prav tako postavljeni temelji za učinkovitejšo preventivo na tem področju. Program celovito in sistematično ureja to področje v Sloveniji in vključuje strategijo ter akcijski načrt. Vsebinsko je opredeljeno področje zmanjšanja povpraševanja po drogah s poudarkom na preventivnem delu v vzgoji in izobraževanju, v družinskem okolju, na delovnem mestu, v lokalnem okolju in civilni družbi.

Na področju situacijske preventive so že vzpostavljene določene oblike sodelovanja države na lokalni ravni. Sodelovanje na področju varnosti predvideva tudi obstoječa zakonodaja o lokalni samoupravi. Organi lokalne skupnosti (župan) lahko ustanovijo varnostne svete, sosvete, komisije in druge oblike posvetovalnih teles. V Sloveniji je ustanovljenih 110 varnostnih sosvetov, kar pomeni, da so organizirani v nekaj več kot polovici slovenskih občin. Njihova ustanovitev in delovanje je odvisno predvsem od motiviranosti državnih organov in prebivalcev lokalne skupnosti.

5. USMERITVE NA PODROČJU BOJA PROTI KRIMINALITETI

Na podlagi ocene kriminalitete v Republiki Sloveniji, mednarodnih okoliščin ter obveznosti, ki jih ima Republika Slovenija do mednarodne skupnosti, je treba dejavnosti za preprečevanje in zatiranje kriminalitete osredotočiti zlasti na terorizem, gospodarsko kriminaliteto, organizirano kriminaliteto, korupcijo, nasilje v družini, zanemarjanje ter spolno zlorabo otrok in mladoletnikov, varovanje kulturne dediščine in varovanje okolja.

Da bi dosegli zastavljen cilj, to je obvladovanje oziroma omejevanje kriminalitete na navedenih področjih, je treba opredeliti usmeritve, dejavnosti in ukrepe na področju preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj, pregon storilcev ter njihovega sankcioniranja. Resolucija zato navaja le splošne in načelne usmeritve, dejavnosti in ukrepi pa bodo konkretizirani v nacionalnem programu, strategijah in izvedbenih načrtih.

5.1 PREPREČEVANJE KRIMINALITETE

Za preprečevanje kriminalitete je potreben celovit pristop k zmanjševanju prisotnosti nasilja in nasilnega reševanja konfliktov. Različne socialne interakcije vplivajo na načine odzivanja na konflikte, ki so sestavina vseh družbenih odnosov. Nasilje je skrajna oblika reakcije na konflikt. Veščine nenasilne komunikacije in nenasilnega reševanja konfliktov so zelo pomemben element ne le institucionaliziranega vzgojno-izobraževalnega procesa, temveč vseživljenjskega učenja, saj onemogočajo, da bi postalo nasilje družbeno

sprejemljivo in prepoznano kot legitimno sredstvo uresničevanja interesov v družbi. V ta namen je treba izkoristiti vse možnosti, ki jih zagotavljajo vzgojno-izobraževalni mehanizmi in množični mediji.

Družino država in družba prepoznavata kot družbeno obliko, v kateri se pridobivajo primarna občutja varnosti, zaželenosti in družbene sprejetosti. Kadar razmere v družini ne omogočajo ustreznih okoliščin za psihosocialni razvoj članov (zlasti otrok) ali ga kakorkoli ogrožajo, je družba dolžna intervenirati. Učinkovita preventivna dejavnost je mogoča le ob pravočasnem, usklajenem in tvornem sodelovanju neposrednega sorodstvenega in sosedskega okolja, vzgojno-izobraževalnih institucij, lokalne skupnosti, ustanov socialnega dela ter organov odkrivanja in kazenskega pregona. Pomembno vlogo pri zagotavljanju oblik pomoči družini imajo tudi institucije civilne družbe. Preventivno delo na področju preprečevanja nasilja v družini ter zanemarjanja in spolne zlorabe otrok in mladoletnikov je ključen element boja proti kriminaliteti, saj ima lahko škoda, ki jo nasilje pušča na osebnosti mladega človeka, dolgoročne negativne posledice. Ker so storilci tovrstnih kaznivih dejanj bili v preteklosti večkrat tudi sami žrtve družinskega in spolnega nasilja, so zelo pomembni programi dela z žrtvami tovrstnih zlorab.

Na proces socializacije poleg družine in socialnih skupin vplivajo vse institucije, s katerimi se srečuje posameznik od rojstva do smrti. Družbena integracija poteka na več ravneh, podlaga pa je družbeni dogovor, ki predpostavlja zaupanje in spoštovanje dogovorjenih pravil. Integriteta oziroma ravnanje v skladu s sprejetimi pravili ne zavezuje le posameznika, temveč vse institucije. Če slednje ne izvajajo s pravili določene vloge, se lahko skrha zaupanje v dogovorjena pravila. Z načrtno izgradnjo in uveljavitvijo ustreznih etičnih pravil za delovanje vseh družbenih dejavnikov je mogoče uveljaviti načelo etičnosti kot najboljšo preventivo pred družbeno deviantnimi pojavi. Viktimizacijske študije kažejo nizko stopnjo zaupanja v delo institucij na področju preprečevanja in zatiranja kriminalitete, zato je treba okrepiti zaupanje državljanov v delo institucij. To pa je mogoče le s povečanjem učinkovitosti delovanja, profesionalnim odnosom zaposlenih, krepitvijo integritete in transparentnosti delovanja v celoti.

Usmerjen vpliv na posameznikove vrednote poleg družine omogoča predvsem šolski sistem, zlasti v obdobju zakonsko obveznega šolanja. Zveza med prestopništvom in šolo ni preprosta, zato je treba problematiko razumeti širše, v povezavi s kompleksnimi družbenimi okoliščinami. Sprožilni dejavniki prestopništva so lahko posledica neurejenih družinskih razmer, zlorab v otroštvu, pritiskov v šoli in neuspehov, šolske prakse, nerealnih pričakovanj staršev in podobno. Uspešno preventivno delo temelji na pravočasnem prepoznavanju učenčevih težav, tesnem sodelovanju z družino ter hitri in učinkoviti intervenciji ustreznih služb. Zelo pomembno je ustvarjanje pozitivnega šolskega ozračja, sprejeti jasna pravila vedenja, motivacije manj uspešnih in manj zainteresiranih otrok, odprava njihove morebitne marginalizacije ter sprotno reševanje medsebojnih konfliktov ob upoštevanju otrokovih pravic in dostojanstva. Poleg programov za učence je treba izobraževati tudi učitelje, s posebnimi programi pa tudi starše (šola za starše), pri čemer je treba iskati vedno nove možnosti, kako vsebine približati staršem. Posebej pomembni so programi kakovostnega preživljanja prostega časa, ki predstavljajo možni način socialne integracije marginalnih socialnih skupin. Potreben je usmerjen, ciljni pristop k delu z bolj tveganimi socialnimi skupinami mladih, kot so to povratniki storilci kaznivih dejanj, odvisniki od drog, nasilniki in drugi. Spodbujati je treba vse oblike preventivnega dela na področju odvisnosti.

Na ravni situacijske preventive je treba spodbujati samozaščitno vedenje državljanov in institucij ter zvišati splošno raven varnostne zavesti. To je pomembno pri prizadevanju za zmanjšanje klasične premoženjske kriminalitete. S proaktivnim pristopom pri urbanističnem in drugem načrtovanju

je mogoče pomembno prispevati k bolj varnemu urbanemu okolju. Situacijska prevencija je ključna pri varovanju kulturne in naravne dediščine ter okolja.

Pomembna je tudi nadaljnja decentralizacija državnih institucij in njihova večja prisotnost na lokalni ravni, kar je skladno z idejami Evropske listine o lokalni samoupravi, s tem pa tudi povečanje odgovornosti lokalne uprave pri preprečevanju kriminalitete. Posebno pozornost je treba posvetiti integriteti, to je strokovnosti, neodvisnosti ter zakonitosti dela zaposlenih v organih odkrivanja, pregona in sojenja. Preprečevanje kriminalitete je učinkovito, če je zasnovano na lokalni ravni. V dejavnosti na lokalni ravni se zaradi narave problematike (kriminalna prevencija zadeva vse prebivalce lokalne skupnosti) poleg institucionaliziranih oblik sodelovanja (lokalna uprava, policija, socialne organizacije, gospodarstvo, šolstvo, športni klubi, cerkve, politične stranke, mediji, univerza in podobno) lahko vključijo tudi prebivalci neposredno.

Na lokalni ravni se lahko preventiva izvaja tudi v obliki situacijske preventive v ožjem smislu (povečanje prometne varnosti z izgradnjo križišč, nadvozov, ureditev pločnikov, javna razsvetljava, tehnično in fizično varovanje, urbanistično načrtovanje in gradnja stanovanjskih naselij, obnova zane-marjenih naselij, zgradb in podobno), kar vse lahko zmanjša možnosti in priložnosti za izvajanje kaznivih dejanj. Lokalna skupnost je tudi najbolje seznanjena z varnostno problematiko v okolju, zato so formalne oblike nadzora ter številni ukrepi za zagotovitev varnosti lahko tudi dejansko učinkoviti, konkretno merljivi ("cost-benefit") in opravičujejo sredstva, vložena v preventivo. Zaradi številnih neformalnih oblik nadzora so lahko problemi pravočasno prepoznani, s tem pa je možno tudi proaktivno ukrepanje.

Z ustanavljanjem lokalnih izpostav sicer centraliziranih državnih institucij (oddelki, postaje, uradi, agencije, pisarne) se zmanjšuje stopnja odtujenosti centralne oblasti. Ljudje dojemajo lokalne izpostave kot bolj dostopne in odprte. Na lokalni ravni lahko na področju kriminalitete situacijsko preventivno uspešno deluje zlasti policija. Ta je že pred leti pričela izvajati strategijo v skupnost usmerjenega policijskega dela, ki v ospredje postavlja situacijsko preventivo. Poudarek je na metodah in oblikah dela, kot so svetovanje, delo v posvetovalnih telesih, delo v policijskih pisarnah, izobraževanje otrok in odraslih, neformalne oblike druženja in povezovanja z državljani ipd. Pri tem je zlasti pomembna vloga vodje policijskega okoliša. Fizična prisotnost policistov na lokalni ravni, njihova vpetost v življenje lokalnega okolja (seznanjenost s problemi, osebni stik s problematičnimi osebami, zlasti mladimi, ustno svetovanje in opozarjanje in drugo) in seveda njihov osebni zgled ne prispevajo le k večjemu občutku varnosti državljanov, temveč obenem demotivira tudi potencialne storilce kaznivih dejanj.

Nekatere varnostne naloge, ki so bile do sedaj v izključni pristojnosti državnih organov se demonopolizirajo in prenašajo na zasebnovarnostne službe. Policija in drugi državni organi nimajo nikjer dovolj moči, zato postaja zasebno varstvo dopolnilno varstvu, ki ga država zagotavlja preko nacionalnovarnostnega sistema. Tako je umestitev subjektov zasebnega varstva v nacionalnovarnostni sistem še kako upravičena. Pri preprečevanju kriminalitete pa imajo subjekti zasebnega varstva lahko pomembno vlogo, seveda ob strogi regulaciji njihovega delovanja. Zato je potrebno iskati zasebnemu varstvu posebno mesto v okviru nacionalnovarnostnega sistema kot samostojno prvino, predvsem v okviru zagotavljanja notranje varnosti.

5.2 ODKRIVANJE IN PREISKOVANJE KRIMINALITETE

Na področju odkrivanja in preiskovanja kriminalitete je treba okrepiti zaupanje državljanov v delo organov preiskovanja in odkrivanja in jih pritegniti k večjemu sodelovanju za prijavljanje kaznivih dejanj.

Za izboljšanje dela institucij pri odkrivanju in preiskovanju so potrebne tudi nekatere organizacijske spremembe, ki lahko prispevajo k usklajenemu razvoju državnega tožilstva, policije in drugih državnih organov.

Uspešnost pri odkrivanju in preiskovanju kriminalitete je odvisna zlasti od sodelovanja med državnimi organi in institucijami, zlasti ko gre za kompleksnejša in zahtevnejša preiskovalna področja, kot so terorizem, organizirani kriminal, gospodarski kriminal, korupcija in pranje denarja, pa tudi na tistih področjih, kjer je zaradi narave problematike potreben širši pristop (nasilje v družini, varstvo okolja, kulturne in naravne dediščine in podobno). Učinkovito sodelovanje temelji na pravočasnem obveščanju, neposredni izmenjavi podatkov in institucionalizaciji sodelovanja.

Posebno skrb je treba nameniti strokovni usposobljenosti kadrov. To je mogoče v obliki priprave, usklajitve in izvedbe programov izobraževanja, usposabljanja in specializacije z delovnega področja državnih organov in institucij, ki sodelujejo v obravnavanju kriminalitete, od predkazenskega postopka do zaključka kazenskega postopka. Velik poudarek je treba nameniti interdisciplinarnemu pristopu in se aktivno vključevati v mednarodne izobraževalne projekte.

K boljšemu preiskovanju in odkrivanju kriminalitete prispeva tudi nenehno posodabljanje taktik in metod dela, zlasti na področju preiskovanja organiziranih kriminalnih skupin, kriminalitete belega ovratnika ter kriminalitete na področju kulturne dediščine.

Delo z žrtvami kaznivih dejanj in njihova zaščita lahko pomembno pripomore k odkrivanju in zlasti preiskovanju kriminalitete. Izvajanje programov zaščite žrtev in prič je koristno zlasti v boju zoper najtežje oblike kriminala. Na tem področju je posebej pomembno spodbujanje delovanja nevladnega sektorja.

Na področju mednarodnega sodelovanja je treba zlasti okrepiti njegove neposredne oblike, vzpostaviti sistem hitrega obveščanja in izmenjave podatkov ter se vključiti v mednarodna informacijska omrežja. Krepiti in razvijati je treba sodelovanje z vsemi mednarodnimi organizacijami in institucijami s tega področja v Evropski uniji in na svetovni ravni. Nujna je tudi prisotnost v organih mednarodnih institucij, kjer morajo sodelovati vrhunski kadri in poskrbeti za kakovosten povraten prenos znanja in informacij.

Da bi lahko uspešno odkrivali kazniva dejanja, so potrebne nekatere spremembe zakonodaje. To velja zlasti za področje nasilja v družini, gospodarske kriminalitete, pranja denarja v povezavi s financiranjem terorizma in transnacionalnim organiziranim kriminalom ter za področje varovanja kulturne dediščine in okolja. Prav tako je potrebna čimprejšnja dokončna implementacija evropskih predpisov zlasti na področju gospodarske kriminalitete, pranja denarja, varovanja okolja ter varstva kulturne in naravne dediščine.

5.3 KAZENSKI PREGON STORILCEV KAZNIVIH DEJANJ

Na področju kazenskega pregona je treba zlasti pospešiti kazenski postopek. S selektivnim pristopom pri sprejemanju odločitev o uvedbi kazenskih postopkov je mogoče doseči, da se že pred uvedbo sodnih postopkov skozi alternativne kazenske postopke, uporabo diskrecijske pravice ter različne oblike restorativnega sodstva, odloči o precejšnjem številu vloženi kazenskih ovadb brez sodne intervencije. Skozi usmerjanje predkazenskega postopka lahko državni tožilci že ob odkritju lažjih kaznivih dejanj ob sodelovanju policije in socialnih služb odločijo o obliki in vsebini potrebnih ukrepov. Posebej je to umestno pri obravnavi mladoletniške kriminalitete. Koncentracija dokaznih predlogov, pridobitev ustreznih strokovnih mnenj že v predkazenskem in preiskovalnem postopku prispevajo k tožilčevemu odločanju. Kazenske postopke pred sodišči je mogoče pospešiti z dominantno vlogo državnega tožilca v postopku do obtožbe in z njegovim angažiranim sodelovanjem na glavni obravnavi.

Osredotočiti se je treba na kakovostno pripravo obtožnice in verodostojno zagotoviti dokaze že v fazi predhodnega postopka. Zelo pomembno je, da so v okviru usmerjanja s strani državnega tožilstva že v prvi fazi odkrivanja kaznivega dejanja vključeni strokovnjaki s specialnimi znanji. Preiskovalnemu sodniku in državnemu tožilcu bi morali dopustiti možnost, da se seznani z vsemi izjavami in dokazi, zbranimi v predkazenskem postopku in jima prepustiti odločitev o tem, kaj od tega v nadaljnjem postopku uporabiti oziroma izločiti. Državni tožilec bi moral v dokaznem predlogu obtožbe izčrpati vse dokazno gradivo in v okviru tega že vnaprej predvideti potrebo po novih dokazih.

K skrajšanju postopkov lahko prispeva tudi zahteva po kontinuiranem vodenju glavnih obravnav in dopustitev preložitve le v natanko določenih primerih. Postopke obravnave močno podaljšujejo tudi večkratne zahteve po izločitvi sodnika in ostalih udeležencev v procesu. Da bi skrajšali postopke obravnave, bi bilo treba omejiti možnost odpovedi pooblastil zagovorniku ter v večji meri zagotoviti, da višja sodišča tudi sodijo in ne le razveljavljajo prvostopne sodbe in jih vračajo v ponovno obravnavo. Pri omejevanju pritožbenih možnosti bi morali izhajati iz zaupanja do prvostopnih sodišč. Prav tako bi lahko zožili krog upravičencev za vlaganje izrednih pravnih sredstev in omejili možnost za njihovo uporabo.

5.4 SANKCIONIRANJE STORILCEV KAZNIVIH DEJANJ

Eno najpomembnejših prizadevanj na področju sankcioniranja storilcev kaznivih dejanj je zmanjšanje sodnih zaostankov. V ta namen je treba posodobiti delovanje kazenskih sodišč in vzpostaviti stik s skupnostjo, v kateri delujejo, s postopnimi spremembami in dopolnitvami Zakona o kazenskem postopku ustrezno preurediti kazenski postopek ter preučiti obstoječo organizacijo kazenskih sodišč in na ta način razdeliti pristojnosti med sodišča. Kriteriji kakovosti dela kazenskih sodišč morajo biti pošteno in učinkovito vodenje postopki brez nepotrebnih sistemskih zastojev. V ta namen je smiselno razmisliti o ustanovitvi posebnega organa, ki bo spremljal delovanje organov odkrivanja in pravosodnih organov, v skladu s Sodnim redom zagotoviti doslednejše oblikovanje specializiranih oddelkov pri sodiščih ter proučiti uvedbo novih možnosti za alternativno reševanje kazenskih zadev.

Ker je med storilci kaznivih dejanj velik delež povratnikov, je treba veliko večjo pozornost nameniti programom resocializacije storilcev kaznivih dejanj. Ti morajo zajemati tudi programe postpenalnega vključevanja v delovno in življenjsko okolje, pri čemer mora biti vzpostavljeno tesno sodelovanje s socialnimi inštitucijami in institucijami civilne družbe, ki lahko pripomorejo k uspešni integraciji teh oseb.

6. URESNIČEVANJE RESOLUCIJE

Resolucija temelji na oceni stanja kriminalitete in opredeljuje splošna načela in strateške cilje, ki predstavljajo temelj za pripravo nacionalnega programa, strategij ter izvedbenih načrtov na tej podlagi. Za uresničevanje resolucije so odgovorni organi varnostnega sistema v ožjem smislu (policija, obveščevalne in varnostne službe, državno tožilstvo, pravosodni organi ter nadzorni in inšpekcijski organi), drugi državni organi ter institucije, ki z uresničevanjem dejavnosti prispevajo k notranji stabilnosti in varnosti v širšem smislu (šolstvo, zdravstvo, socialno varstvo in drugo), nevladne organizacije in civilna družba (gospodarstvo, verske, kulturne, etnične in druge ustanove) ter državljani sami.

Vlada Republike Slovenije mora na podlagi 135. člena Zakona o policiji (Uradni list RS, št. 102/04 – uradno prečiščeno besedilo in 14/05) do 31. 1. 2007 poslati v obravnavo Državnemu zboru Republike Slovenije nacionalni program preprečevanja in zatiranja kriminalitete za petletno obdobje, ki bo konkretno opredelil naloge in ukrepe državnih organov, sodelovanje nevladnih organizacij in organizacij civilne

družbe, določil roke za izvedbo ter naloge in ukrepe finančno ovrednotil. Usmeritve iz te resolucije so temelj za njegovo izdelavo.

Za spremljanje izvajanja resolucije Vlada Republike Slovenije v skladu z načeli učinkovite kriminalnoproventivne politike ustanovi posvetovalno koordinacijsko telo, sestavljeno iz predstavnikov državnih organov, strokovne javnosti, lokalnih skupnosti, civilne družbe in drugih. Rezultati izvajanja resolucije bodo merljivi na podlagi raziskav, anket in skupnih akcij. Po sprejemu nacionalnega programa preprečevanja in zatiranja kriminalitete Vlada Republike Slovenije enkrat letno poroča Državnemu zboru o njegovem uresničevanju.

Št. 212-05/05-52/1

Ljubljana, dne 31. marca 2006

EPA 633-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., i.r.

PRILOGA 1

OCENA STANJA NA PODROČJU PREPREČEVANJA IN ZATIRANJA KRIMINALITETE

1. SPLOŠNA OCENA STANJA NA PODROČJU BOJA PROTI KRIMINALITETI

Oceno stanja na področju kriminalitete je možno izdelati le na podlagi analize več virov podatkov, in sicer uradne statistike, viktimizacijskih študij, subjektivnih ocen ogroženosti državljanov (tako imenovanih raziskav strahu pred kriminaliteto) in podatkov, s katerimi razpolagajo nevladne ustanove. V Sloveniji štejemo med uradno statistiko policijsko kriminalno statistiko in pravosodno statistiko od vložitve ovadbe do pravnomočnega dokončanja postopka.

1.1 URADNA STATISTIKA

Uradni podatki kažejo naraščanje števila prijavljenih kaznivih dejanj. Vzroke je po eni strani mogoče iskati v poslabšanju varnostnih razmer, po drugi strani pa v večji ozaveščenosti oškodovancev in zato doslednejšem prijavljanju kaznivih dejanj. Izrazit statistični porast kaznivih dejanj po letu 1995 je možno deloma pojasniti tudi kot posledico različnega tolmačenja kazenske zakonodaje predlagalnih deliktov. Po letu 1998 se je povečalo tudi število obtoženih in obsojenih oseb.

Tabela 1: Število evidentiranih kaznivih dejanj v obdobju 1981–2004

Leto	Število kaznivih dejanj
1981	32.377
1982	43.557
1983	51.047
1984	45.014
1985	42.776
1986	38.118
1987	35.421
1988	38.735
1989	39.967
1990	38.353
1991	42.250
1992	54.085
1993	44.278
1994	43.635

Leto	Število kaznivih dejanj
1995	38.178
1996	36.587
1997	37.173
1998	55.473
1999	61.693
2000	69.045
2001	74.795
2002	77.218
2003	76.643
2004	86.568

Podrobnejša analiza podatkov kaže spreminjanje strukture kaznivih dejanj. Naraščajo kazniva dejanja z elementi nasilja, zlasti kazniva dejanja zoper življenje in telo ter spolno nedotakljivost. Na področju gospodarske kriminalitete še vedno nedokončana privatizacija nekdanjih družbenih podjetij privlači potencialne storilce kaznivih dejanj "belega ovratnika", prav tako narašča število finančnih goljufij. Večina premoženjske kriminalitete se vse bolj kaže kot sekundarna oziroma kot posledica širše družbene patologije, še posebej zlorab prepovedanih drog, saj so storilci teh kaznivih dejanj pogosto odvisniki. Povečuje se tudi število kaznivih dejanj, ki jih izvršijo mladoletne osebe. Po podatkih tožilstva med kaznivimi dejanji, ki jih izvedejo mladoletniki, prevladujejo kazniva dejanja zoper premoženje, temu pa sledijo kazniva dejanja zoper življenje in telo. Naraščajočo mladoletniško kriminaliteto je mogoče povezovati zlasti z družbeno marginalizacijo in oteženimi možnostmi za doseganje izobrazbe ter posledično zaposlitve.

1.2 VIKTIMIZACIJSKE ŠTUDIJE IN (SAMO)OCENE OGROŽENOSTI DRŽAVLJANOV

Viktimizacijske raziskave pomembno dopolnjujejo uradne statistične ocene kriminalitete, ki temeljijo izključno na ugotovljenih oziroma prijavljenih kaznivih dejanjih. Viktimizacijske študije kažejo delež državljanov – žrtev kaznivih dejanj. Ljudje namreč iz različnih razlogov ne prijavijo vseh kaznivih dejanj.

Viktimizacijska raziskava, ki je bila v Republiki Sloveniji izvedena leta 2000, je mednarodno primerljiva. V veliki meri je potrdila domnevo, da ljudje ne prijavijo vseh kaznivih dejanj, katerih žrtve so. V letu 2000 je bilo po podatkih raziskave neprijavljenih več kot 60% poskusov vloma, skoraj 50% spolnih prestopkov in 47% telesnih napadov oziroma groženj z njimi. V povprečju je bilo v raziskovanem obdobju oškodovanih kar 27% državljanov, pri čemer je vprašalnik zajel tudi oškodovanca s področja potrošniških goljufij in korupcije. Delež oškodovanih je velik zlasti v prestolnici, saj je bilo 40% živečih v Ljubljani žrtev kaznivega dejanja. Raziskava je pokazala, da je kriminaliteta v Sloveniji predvsem problem urbanih središč. V mestih so ljudje najpogostejše oškodovani zaradi tatvin iz vozil, vandalizma nad vozili (namernega poškodovanja vozil), tatvin koles ter vlomov. Po izjavah državljanov se več kot 40% kriminalnih dogodkov pripeti doma ali v neposredni bližini bivališča. Tovrstne raziskave so posredno tudi kazalec (ne)zaupanja ljudi do dela državnih organov, saj je nepripravljenost za prijavo kaznivih dejanj lahko tudi odraz prejšnjih izkušenj z njihovim delom. Pripravljenost državljanov za prijavo kaznivih dejanj je v omenjeni raziskavi dokaj nizka. Celotno pri kaznivih dejanjih z znaki nasilja znaša le približno 20%. V Republiki Sloveniji kar 80% kaznivih dejanj z elementi nasilja ostaja v tako imenovanem "temnem polju".

Zanimive rezultate ponujajo tudi študije strahu pred kriminaliteto, ki merijo subjektivna občutja pri zaznavanju kriminalitete. Kot take so odraz preteklih izkušenj ljudi, vpliva medijskih informacij, širšega ali ožjega družinskega, sosedskega, delovnega oziroma mnenjskega okolja. Študija strahu pred kriminaliteto med prebivalci Ljubljane (Visoka policijsko-varnostna šola, 2002) je pokazala, da se kakorkoli ogrožene zaradi

kriminalitete počuti več kot tretjina prebivalcev (36,4%). Ta podatek ne odstopa bistveno od podobnih raziskav v tujini, kjer se samoocena ogroženosti prebivalstva prav tako giblje v podobnem razmerju. Čeprav je na podlagi podatkov raziskave v Ljubljani, kot največjem slovenskem urbanem središču, rezultate težko posploševati na ozemlje celotne Slovenije, je zaradi neobstoja drugih študij vendarle smiselno navesti njene osnovne ugotovitve. Pokazalo se je, da na občutke ogroženosti oziroma strah pred kriminaliteto vplivajo predvsem spol (ženske se počutijo bolj ogrožene kot moški), ekonomska sposobnost prebivalstva (revnejši doživljajo več občutkov ogroženosti), starost (bolj ogrožene se čutijo starejši od 56 let in mladostniki), telesne sposobnosti in telesno zdravje, vključenost v socialna omrežja (osamljeni se čutijo bolj ogrožene) ter zaznavanje samega sebe kot potencialne žrtve kaznivih dejanj. Rezultati so prav tako pokazali, da prebivalci glavnega mesta tuje dojemajo kot vir ogrožanja, ter štejejo določena območja (ulice in četrti) kot varnostno bolj tvegana.

2. OCENA STANJA NA PODROČJU PREPREČEVANJA KRIMINALITETE

Preprečevanje kriminalitete zahteva dejavnosti številnih državnih institucij in civilne družbe. Gre za dejavnosti, ki zelo kompleksno preprečujejo razvoj deviantnega vedenja pri posamezniku, skupinah in družbi kot celoti. Posegajo v vrednostne temelje družbe, na katerih temeljijo sprejete pravne norme. Cilj preventivnih dejavnosti je vplivati na državljan, da ne bodo kršili dogovorjenih norm in s svojimi dejanji ne bodo škodili življenju, zdravju in premoženju drugih fizičnih ali pravnih oseb, ter z nedovoljenimi posegi ogrožali žive in nežive narave. Ob tem se je treba zavedati, da so tudi dogovorjena pravila podvržena spremembam, a imajo vendarle nekatere trajnejše civilizacijske temelje.

2.1 GENERALNA PREVENTIVA

Človek je kot družbeno bitje vpet v najrazličnejše oblike socialnih interakcij in omrežij, ki oblikujejo njegov pogled na svet. Interakcije se odražajo tudi kot konflikti, ki so sestavina vseh družbenih odnosov, zato je pomembno, kako se posamezniki nanje odzovejo in kako jih rešujejo. Veščine nenasilne komunikacije in nenasilnega reševanja konfliktov morajo predstavljati ne le integralno vsebino institucionaliziranega izobraževalnega procesa, temveč vseživljenjskega učenja. V dobi elektronskih medijev, množičnega institucionaliziranega izobraževanja in naraščajočega vpliva civilne družbene sfere, je nenasilne vzorce reševanja konfliktov mogoče približati vsakemu posamezniku. Za skupnost, ki stremlji k blaginji prebivalstva, je bistvenega pomena, da nasilje ne postane družbeno sprejemljivo ali celo prepoznano kot legitimno sredstvo uresničevanja interesov v družbi.

Na proces posameznikove socializacije poleg družine in socialnih skupin pomembno vplivajo vse institucije, s katerimi se človek srečuje od rojstva do smrti. Socializacija je proces "podružbljanja" človeka, njegovega primarnega (družina) in sekundarnega vraščanja (vrstniki, delovno okolje) v družbo kot skupnost posameznikov, institucij ter kultiviranja odnosov, ki nastopajo med njimi. Ravnanje v skladu s sprejetimi pravili ne zavezuje le posameznikov, temveč tudi institucije oziroma državo kot celoto.

Uspešno, učinkovito, zakonito delovanje institucij in države kot celote predstavlja pomembno generalno preventivno pred kriminaliteto. Pravočasno preprečevanje, odkrivanje, kazenski pregon ter sankcioniranje storilcev kaznivih dejanj ustvarjajo splošno družbeno klimo, v kateri se kriminaliteta preprosto "ne izplača". To pa terja kakovostno delo tako pri ugotavljanju problemov, zbiranju dokazov, pripravi tožb kot tudi končnim sankcioniranjem kršiteljev. V Sloveniji se nekatere institucije že vrsto let soočajo s problemom neučinkovitosti. Predvsem to velja za pravosodje, saj dolgotrajni postopki hromijo zaupanje ljudi v delovanje pravosodnega sistema. Treba se je zavedati, da ljudje gradijo svoje zaupanje v pravno (in pravično) državo tudi na podlagi sodnih razpletov zlasti kazenskih primerov.

Zaradi tega je treba s posebno skrbjo omogočiti vse možnosti za neodvisno, zakonito in strokovno delo vseh organov odkrivanja, pregona in sojenja, prav tako pa z načrtno izgradnjo in uveljavitvijo ustreznih etičnih pravil za delovanje vseh fizičnih in pravnih oseb v družbi poskrbeti za uveljavitev načela etičnosti kot najboljše preventive pred družbeno deviantnimi pojavi, v ta namen pa izkoristiti vse možnosti vzgojnih, šolskih in medijskih mehanizmov.

2.2 POSEBNE OBLIKE PREVENTIVE

2.2.1 Socialna preventiva

Družino država in družba prepoznavata kot socialno skupino, v kateri se pridobivajo primarna občutja varnosti, zaželenosti in družbene sprejetosti. V družini potekajo temeljni socializacijski procesi, ki so izjemno pomembna popotnica za posameznikovo nadaljnje psihosocialno življenje. Družina je namreč tista, v kateri otroci najprej razvijejo odnos do sebe, drugega ter skupnosti kot celote. Vedenjski vzorci, ki jih družina posreduje posamezniku, so pomembna osnova za razvoj osebnosti. Kadar razmere v družini ne omogočajo ustreznih okoliščin za psihosocialni razvoj njenih članov (še zlasti otrok) oziroma ga kakorkoli ogrožajo, je družba dolžna posredovati. Bistvenega pomena je, da so problemi v družini pravočasno odkriti in da ustrezne službe nastopijo pravočasno. Učinkovita preventivna dejavnost je mogoča le ob usklajenem in tvornem sodelovanju neposrednega okolja (staršev, sorodnikov, sosedov), vzgojno-izobraževalnih institucij, lokalne skupnosti, ustanov socialnega dela, organov odkrivanja in kazenskega pregona ter sodstva (mehanizmi poravnave). Pomembno vlogo pri zagotavljanju najrazličnejših oblik pomoči družini imajo poleg države tudi institucije civilne družbe.

Preventiva pred nasiljem v družini je v določeni meri vgrajena že v nekatere dejavnosti zdravstva na primarni ravni, kot je npr. obisk patronažne službe v družini z novorojenčkom ter preventivni pregledi v predšolskem in šolskem obdobju, ki lahko služijo tudi kot psihosocialna podpora družini. Obenem je skozi tovrstne dejavnosti zdravstvenih služb mogoče prepoznati družine z večjim tveganjem za pojav nasilja oziroma tiste, kjer je nasilje že prisotno. K ugotavljanju nasilja lahko prispeva tudi prijavna dolžnost zdravnikov in zdravstvenih delavcev, čeprav to področje še ni povsem ustrezno urejeno. Ministrstvo za zdravje ugotavlja, da je treba določiti standardne postopke ob prijavi suma, kot je obvezno dokumentiranje, ki bi lahko bilo uporabljeno tudi pri morebitnem sodnem postopku. Tudi dostop do ustrezne strokovne (psihosocialne, pedopsihiatrične ali kakšne druge) pomoči žrtvam in storilcem ni povsod ustrezen, saj primanjkuje strokovnjakov oziroma služb, ki bi zagotavljale ustrezno pomoč.

Državno tožilstvo ugotavlja, da je v družinskih konfliktih še vedno premalo angažirana socialna služba tako v času pred storitvijo kaznivega dejanja kot tudi po obravnavi dejanja na tožilstvu in sodišču, ko je treba žrtvi ponuditi oporo in jo po potrebi namestiti v drugo okolje. Izkazalo se je, da imajo pomembno preventivno vlogo tudi različne oblike poravnave, ki ponujajo storilcu kaznivega dejanja in družini možnost, da se vzpostavijo novi odnosi ob podpori strokovne (terapevtske) pomoči. Oblike ozaveščanja in terapevtskega dela v družini se lahko izvajajo tudi, ko je neko dejanje že storjeno (npr. v obliki odloženih pregonov). Državni tožilci pogrešajo možnost, da bi starša, ki neprimerno ravnata z otrokom, napotili v ustrezno posvetovalnico in po uspešno izvedenem postopku svetovanja in psihološke pomoči ovadbo ovrgli. Analiza primerov, ki jo je izvedlo državno tožilstvo v primeru zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja je namreč pokazala na vrsto sprožilnih dejavnikov v družinah, ki vodijo v nasilna dejanja (Skupno poročilo tožilstva, 2002), veliko konfliktnih stanj pa bi bilo mogoče rešiti že s pomočjo terapevtskega pristopa. Storilci tovrstna kazniva dejanja pogosto izvedejo pod vplivom alkohola, razlogi pa so večinoma neurejene družinske razmere in predvsem razmere med storilcem in žrtvijo, prevelika pričakovanja staršev od otrok

ter šolski neuspeh in problemi, povezani z odraščanjem, kot so obiskovanje zabav, nepravočasni prihodi domov ipd.

Usmerjen vpliv na posameznikove vrednote lahko poleg družine zagotovi šolski sistem, zlasti v obdobju obveznega šolanja, ki so ga po zakonu dolžni absolvirati vsi otroci do 15. leta starosti. Zveza med prestopništvom in šolo ni preprosta, zato je treba to problematiko razumeti širše, v okviru celovitih družbenih okoliščin. Šola je okolje osebnostne rasti, kjer se z učenci ukvarjajo usposobljeni strokovnjaki. Prestopništvo ima veliko vzrokov. Sprožilni dejavniki zanj so lahko posledica neurejenih razmer v družini, zlorab, ki jih je otrok doživel v otroštvu, lahko pa je povezano tudi s pritiski v šoli, šolskim neuspehom, šolsko prakso, nerealnimi pričakovanji staršev. Uspešno preventivno delo temelji na pravočasnem prepoznavanju težav učenca, tesnem sodelovanju z družino ter hitri in učinkoviti intervenciji ustreznih služb. Zelo pomembno je ustvarjanje pozitivnega ozračja v šoli, jasnost zahtev glede pravil vedenja, motivacija manj uspešnih in manj zainteresiranih učencev, odprava njihove morebitne marginalizacije, sprotno reševanje medsebojnih konfliktov ob upoštevanju otrokovih pravic in dostojanstva. Poleg programov za učence je potrebno izobraževanje učiteljev, s posebnimi programi pa tudi staršev (šola za starše). Nekatere dejavnosti (zlasti v obliki predavanj v vrtcih in šolah) že potekajo, iskati pa je treba vedno nove možnosti, kako te vsebine približati staršem.

Zlasti pomembno je, da imajo otroci in mladostniki možnost kakovostnega preživljanja prostega časa in jim je v sodelovanju z lokalno skupnostjo in različnimi društvi ter združenji omogočen dostop do izobraževalnih, kulturnih in športnih vsebin tudi izven časa, ki ga preživijo v šoli. Programi kakovostnega preživljanja prostega časa predstavljajo možni način socialne integracije različnih socialnih skupin.

Nekateri pedagogi opozarjajo, da je nasilje vse bolj prisotno tudi v šolah. Nasilje med dijaki, grožnje učiteljem in dijakom, izsiljevanja, nasilje dijakov nad učitelji, orožje, mamila so v slovenskih šolah realnost. Raziskave kažejo, da so slovenski srednješolci tudi izrazito tvegana skupina mladostnikov v zvezi z zlorabami drog in to celo v evropskem merilu. Po podatkih Evropskega centra za droge v Lizboni se Slovenija po razširjenosti drog med srednješolci nahaja med najbolj ogroženimi v Evropi. Vse bolj narašča zlasti uživanje kanabisa in sintetičnih drog.

Pomemben dejavnik psihosocialnega zdravja posameznika, družine in družbe v celoti so ugodne razmere na področju socialne preventive. Zdravi ekonomski temelji družbe preprečujejo revščino in socialno izključenost ter široko paleto potencialne socialne patologije, povezane z njo. Republika Slovenija po osamosvojitvi izvaja proces družbenoekonomskega preoblikovanja, ki je prizadel številne zaposlene zlasti v zasebnem sektorju. Delež nezaposlenih se je v tem obdobju gibal nad 10% aktivnega prebivalstva (leta 2000 je bila brezposelnost 12,2%, v letu 2004 10,6% in v maju 2005 10,2%), čeprav znaša anketna brezposelnost, ki se preverja skladno z navodili Mednarodne organizacije dela in Statističnega urada Evropske unije, kar omogoča primerljivost z drugimi državami, ki izvajajo takšne ankete, v letu 2000 7,7% in v letu 2004 6,1% in je ena najnižjih v Evropski uniji. Slovenija se med državami evropske petindvajsetice kot tudi petnajstere uvršča med države z nižjo – podpovprečno brezposelnostjo, saj je bila stopnja anketne brezposelnosti v evropski petnajsterici maja 2004 8,1%, v evropski petindvajseterici pa 9,0%. Zaradi neenake gospodarske strukture in porazdeljenosti posameznih panog pa so se določene regije v Sloveniji znašle v še posebej neugodnih socialnih okoliščinah ter določeni brezperspektivnosti, ki je lahko prav tako generator različnih oblik socialne patologije na regionalni ravni.

Nacionalni program socialnega varstva do leta 2005 (Uradni list RS, št. 31/00) in iz njega izhajajoči dokumenti so določili strategijo, osnovna načela, izhodišča in cilje ter

ukrepe in naloge posameznih akterjev za zagotavljanje socialne varnosti posameznikov in družbenih skupin. V pripravi pa je že nov nacionalni program socialnega varstva, ki bo opredelil ključne probleme, naloge in ukrepe na tem področju za prihodnje obdobje.

Republika Slovenija je leta 1999 sprejela Program boja proti revščini in socialni izključenosti, da bi na ta način spodbudila zaposlovanje, izobraževanje in strokovno usposabljanje prebivalstva, povečala ponudbo socialnih in neprofitnih stanovanj ter zvišala socialnovarstvene dodatke tistim, ki si sami ne morejo zagotoviti preživetja. Vlada RS je leta 2004 sprejela Nacionalni akcijski načrt o socialnem vključevanju za obdobje 2004 do 2006. Namen dokumenta je pospeševanje socialnega vključevanja in socialne kohezije prebivalcev skozi zagotavljanje večje dostopnosti do storitev in virov sredstev za življenje. Dokument obravnava socialne storitve, zaposlovanje, stanovanjsko politiko, zdravstvo, pravno varstvo pa tudi dostopnost do kulture in prostovoljnih dejavnosti. V Republiki Sloveniji poleg storitev mrež javne službe, ki jih zagotavlja država na področju socialnega varstva, deluje tudi več kot 100 nevladnih organizacij ter večje število zasebnikov s koncesijo ali dovoljenjem za delo. V tem okviru se izvajajo storitve socialne preventive, prve socialne pomoči, osebne pomoči, pomoči družini na domu in za dom ter institucionalno varstvo. Socialna preventiva je namenjena preprečevanju socialnih stisk in organizaciji samopomoči socialno ogroženih ter zajema ciljne skupine mladih, družin in ostarelih. Socialna preventiva za mlade se izvaja v okviru mladinskih delavnic, skupin za samopomoč, preventivnih programov v šolah, učne pomoči učencem in dijakom ter različnih oblik letovanj otrok in mladine. Storitve prve socialne pomoči, s katero se posamezniku ali družini pomaga prepoznati socialne stiske, zajema osebno pomoč in pomoč družini. Osebna pomoč se izvaja v obliki svetovanja posameznikom in družinam s težavami v odnosih, problemom zaradi vedenjskih težav ali zasvojenosti ali zaradi nesposobnosti za samostojno življenje v okolju. V letu 2004 je bilo te storitve deležnih 24.808 odraslih, 1.332 otrok in mladostnikov ter 10.253 družin.

Alkoholizem in droge predstavljajo enega pomembnih spodbujevalcev kriminalitete. Prvi vpliva na nasilnost (v družini, na športnih in drugih prireditvah, v prometu itd.), droge pa so v ozadju številnih oblik "sekundarne kriminalitete" (tatvine, izsiljevanje ipd.). Zakon o omejevanju porabe alkohola (Uradni list RS, št. 15/03) je določil ukrepe in načine omejevanja porabe alkohola ter ukrepe za preprečevanje škodljivih zdravstvenih, ekonomskih in socialnih posledic rabe alkohola, še posebej med mladimi. S programom za omejevanje porabe alkohola in zmanjševanje škodljivih posledic njegove rabe, so ustvarjene okoliščine za vplivanje na stališča predvsem mladih ljudi do uživanja alkohola. Ukrepi za omejevanje porabe alkohola so zlasti prepoved prodaje in ponudbe alkoholnih pijač osebam, mlajšim od 18 let, in osebam, ki kažejo očitne znake odvisnosti od alkohola, uvedba časovnih omejitev prodaje alkoholnih pijač in popolna prepoved prodaje na krajih, kjer se izvajajo dejavnosti vzgoje, izobraževanja, zdravstva, športa ter v obratih javne prehrane.

Prvi bolj organizirani programi preventivnih dejavnosti na področju boja zoper zlorabo drog segajo v leto 1992, ko je nastal tudi prvi strateški dokument na tem področju. Ta je določil vrsto dejavnosti, in sicer preventivo zasvojenosti, zdravljenje odvisnosti, socialno obravnavo odvisnih od prepovedanih drog in zmanjševanje ponudbe prepovedanih drog. Z nacionalnim programom so postavljeni temelji za učinkovitejšo preventivo na tem področju. Nacionalni program na področju drog celovito in sistematično ureja področje nelegalnih drog v Sloveniji in vključuje strategijo in akcijski načrt. Strategija pomeni strokovno in politično vizijo razvoja različnih dejavnosti preprečevanja zlorabe drog. S predlogom se uvajajo nova načela, kot so multidisciplinarnost, integralnost, uravnoteženost in globalnost reševanja problematike. Vsebinsko so opredeljena vsa področja, tako zmanjšanje

povpraševanja po drogah (s preventivnim delom v vzgoji in izobraževanju, družinskem okolju, na delovnem mestu, v lokalnem okolju in civilni družbi) kot zmanjšanje ponudbe drog, problematika sintetičnih drog, pospeševanje mednarodnega sodelovanja. Opredeljen je tudi razvoj informacijskega sistema na področju prepovedanih drog in drugih dejavnosti.

Republika Slovenija je po letu 1990 zajela epidemija uporabe prepovedanih drog, med katerimi sta bili v prvi fazi najbolj pogosti uživanje marihuane in heroína. Šlo je za svojevrsten šok, na katerega država ni bila pripravljena in nekaj let celo ni uspela dovolj natančno ovrednotiti pojava. Najprej je bilo treba dokazati, da problem obstaja in da je potrebna ustrezna intervencija. Nevladni sektor in lokalna skupnost sta se relativno hitro odzvala s samoorganiziranjem, medsebojnim povezovanjem in prostovoljnim delom. Strokovnjaki so še leta 1991 ocenjevali, da je v Sloveniji le 70 oseb odvisnih od heroína. Danes epidemiologi govorijo o 6000 do 10.000 uporabnikov heroína. Za mlade je značilno predvsem eksperimentiranje z drogo, zlasti z marihuano in sintetičnimi drogami.

Ključni problemi na področju preventivnega dela na področju drog so povezani s financiranjem programov. Predvsem nevladni programi so vse do druge polovice devetdesetih let dobesedno životarili, kasneje pa se je z vidnim prispevkom države stanje izboljšalo, a še vedno ne v meri, ki bi omogočila zadosten razvoj nevladnega sektorja. Poseben problem predstavlja dejstvo, da v Sloveniji nevladni sektor ne pridobiva dodatnih denarnih sredstev iz gospodarstva ali od drugih pravnih subjektov, kot je to značilno za zahodno Evropo. Pereč problem na tem področju je tudi nezadostno število programov zdravljenja in terapevtske obravnave. V začetku leta 2002 je bilo v tujini na zdravljenju več kot 100 slovenskih državljanov.

2.2.2 Situacijska preventiva

Kot kažejo izkušnje drugih držav je preventiva na področju preprečevanja kriminalitete najbolj učinkovita, če je zasnovana na lokalni ravni in če je težišče njenega izvajanja prav tako na lokalni ravni. V dejavnosti na lokalni ravni se zaradi narave problematike (kriminalna prevencija zadeva vse prebivalce lokalne skupnosti) poleg institucionaliziranih oblik sodelovanja (lokalna uprava, policija, socialne organizacije, gospodarstvo, šolstvo, športni klubi, cerkve, politične stranke, mediji, univerza) lahko vključijo tudi občani neposredno.

Poleg socialne preventive se na lokalni ravni preventiva učinkovito izvaja tudi v obliki situacijske preventive v ožjem smislu (povečanje prometne varnosti z izgradnjo križišč, nadvozov, podvozov ureditev pločnikov, javna razsvetljava, javno in zasebno tehnično in fizično varovanje, urbanistično načrtovanje in gradnja stanovanjskih naselij, obnova zanemarjenih naselij in zgradb), kar vse lahko prispeva k zmanjšanju možnosti in priložnosti za izvajanje kaznivih dejanj. Lokalna skupnost je tudi najbolj seznanjena z varnostno problematiko v svojem okolju, zato so formalne oblike nadzora ter številni ukrepi za zagotovitev varnosti lahko tudi dejansko učinkoviti, učinki pa so običajno konkretno merljivi ("cost-benefit") in opravičujejo sredstva, vložena v preventivo. Prav tako potekajo v lokalni skupnosti številne neformalne oblike nadzora, zaradi katerih se lahko pravočasno prepoznajo problemi, s tem pa je mogoče tudi aktivno ukrepanje.

Določene oblike sodelovanja države na lokalni ravni na področju varnosti predvideva že zakonodaja. Organi lokalne skupnosti (župan) lahko ustanavljajo varnostne svete, sosvete, komisije in druge oblike posvetovalnih teles. Po podatkih iz leta 2002 je v Sloveniji ustanovljenih 110 tovrstnih posvetovalnih oblik. Njihova ustanovitev in delovanje sta odvisna od motiviranosti lokalne skupnosti, ki je premosorazmerna z intenzivnostjo varnostne problematike. Z ustanavljanjem lokalnih izpostav sicer centraliziranih institucij države (oddelki, postaje, uradi, agencije) se zmanjšuje stopnja odtujenosti centralne oblasti. Zaradi bližine dojemajo ljudje lokalne izpostave kot bolj dostopne in odprte, lokalni problemi pa se lažje rešujejo lokalno.

Prisotnost države in s tem oblasti mora biti jasno vidna tudi na lokalni ravni. Pri tem ne sme biti poudarek na izkazovanju moči, temveč na kakovosti odnosov, ki temeljijo na svetovanju, pomoči ter partnerskem sodelovanju s prebivalci. Na lokalni ravni lahko situacijsko-preventivno deluje predvsem policija in zasebne varnostne službe, ki na podlagi svojega delovanja postajajo pomemben subjekt zagotavljanja notranje varnosti. Policija je že pred leti pričela izvajati strategijo v skupnost usmerjenega policijskega dela, ki v ospredje postavlja prav situacijsko preventivo. Poudarek je na metodah in oblikah dela, kot so svetovanje, delo v posvetovalnih telesih, delo v policijskih pisarnah, izobraževanje otrok in odraslih, neformalne oblike druženja in povezovanja z državljani ipd. Pri tem je zlasti pomembna vloga vodje policijskega okoliša. Fizična prisotnost policistov na lokalni ravni in njihova vpetost v življenje lokalnega okolja (seznanjenost s problemi, osebni stik s problematičnimi osebami, zlasti mladimi, ustno svetovanje in opozarjanje) zagotavljata ne le skrb za državljane, temveč hkrati demotivirata potencialne storilce kaznivih dejanj.

Leta 2004 je bilo manj primerov kaznivih dejanj zoper življenje in telo, ki so bili posledica delovanja organiziranih kriminalnih združb, naraslo pa je število primerov, ki so izvirali iz slabih odnosov v družini in sporov med posameznimi socialnimi skupinami. Značilni so bili umori partnerjev, katerih storilec je nato naredil samomor, in različni krvni delikti, v katerih so bili udeleženi Romi.

3. OCENA STANJA NA PODROČJU ODKRIVANJA IN ZATIRANJA KRIMINALITETE

3.1 KAZNIVA DEJANJA ZOPER ŽIVLJENJE IN TELO TER SPOLNO NEDOTAKLJIVOST

Nasilniška kriminaliteta zajema umore, poskuse umorov, hude in posebno hude telesne poškodbe, detomore, lahke telesne poškodbe, kazniva dejanja zoper javni red in mir ter nekatere druge vrste kaznivih dejanj. Nasilniška kriminaliteta vzbuja strah zlasti med najbolj nemočnimi, kot so otroci, ženske, starejši oziroma tiste osebe, ki so tudi drugače pogostejše žrtve nasilja.

Umori v Sloveniji v zadnjih letih ne naraščajo, a zaskrbljujejo spremembe v njihovi strukturi. Gre zlasti za pojav umorov po naročilu ki so praviloma neraziskani, umorov v družini in za nekatere bolj brutalne oblike umorov, storjenih zaradi izsiljevanja ali zastraševanja.

Po podatkih tožilstva prevladujejo umori, ki temeljijo na družinskih ali socialnih vezeh. Vse pogostejši in vse bolj organizirani pa so umori in poskusi umorov iz nizkotnih nagibov, največkrat premoženjskih.

Tabela 2: Kazniva dejanja zoper življenje in telo

Leto	Skupaj	Umor – dokončan	Umor – poskus	Posebno huda telesna poškodba	Huda telesna poškodba	Lahka telesna poškodba	Druga kazniva dejanja
1981	1.736	38	38	26	354	912	368
1982	2.095	37	35	28	434	1.053	508
1983	2.104	32	48	19	416	1.087	502
1984	1.986	24	59	27	405	1.013	458
1985	1.681	35	44	15	334	791	462
1986	1.684	31	27	26	386	741	473
1987	1.642	26	51	18	374	661	512
1988	1.750	35	44	11	367	634	659
1989	1.607	32	41	21	337	571	605
1990	1.718	37	41	13	376	523	728
1991	1.726	39	39	28	412	434	774
1992	2.069	43	54	21	400	577	974
1993	2.132	24	44	18	450	531	1.065
1994	1.936	33	54	20	393	518	918
1995	2.107	43	47	20	457	1.026	514
1996	1.947	34	65	28	445	970	405
1997	1.918	34	44	22	406	1.024	388
1998	2.066	13	48	11	382	1.166	446
1999	2.119	25	45	22	384	1.222	421
2000	2.111	22	50	21	410	1.445	163
2001	2.715	15	35	18	405	1.785	457
2002	2.991	25	46	20	397	2.106	397
2003	2.884	20	37	18	295	2.087	427
2004	2.777	29	47	8	322	2.049	322

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

Posebna pozornost organov odkrivanja je namenjena nasilju, zlasti v družini, nad otroci in ženskami, oblikam organiziranega nasilja, kot je prisiljena prostitucija oziroma trgovina z ljudmi ter nasilnim spolnim dejanjem zoper otroke in mladoletnike. V zadnjih letih je naraslo število prijavljenih oziroma odkritih dejanj spolnega nasilja, zlasti spolnega napada na osebe, mlajše od 15 let. Storilci teh dejanj so večinoma v sorodstvenem razmerju z žrtvami (oče, očim, stric) oziroma imajo ekonomski in avtoritativni vpliv (vzgojitelj, učitelj) na svoje žrtve. Povečalo se je tudi število prijav kaznivih dejanj kršitve spolne nedotakljivosti z zlorabo položaja. Število obravnavanih kaznivih dejanj zoper spolno nedotakljivost se je v letu 2004 povečalo za 3,8%. Med njimi je poraslo zlasti število posilstev in poskusov posilstva ter spolnih napadov na osebe, mlajše od 15 let, kaznivih dejanj spolnega nasilja in zlorabe slabotne osebe pa je bilo manj. Preiskanih je bilo 88,5% (93,1%) kaznivih dejanj zoper spolno nedotakljivost. Razmeroma visoka preiskavnost je posledica tega, ker je žrtev največkrat osebno poznala osumljenca.

Tabela 3: Kazniva dejanja zoper spolno nedotakljivost

Leto	Skupaj	Posilstvo	Poskus posilstva	Spolno nasilje	Kršitev spolne ned. z zlorabo položaja	Spolni napad na otroka	Druga kazniva dejanja
1990	213	62	43	26	8	63	11
1991	232	49	44	30	6	92	11
1992	231	60	39	30	13	76	13
1993	235	69	32	22	13	83	16
1994	259	48	31	32	18	115	15
1995	275	55	28	28	25	89	50
1996	252	50	18	24	11	89	60
1997	282	57	17	35	15	117	41
1998	409	60	23	77	21	176	52
1999	376	57	18	78	20	159	44
2000	362	86	14	73	24	147	18
2001	467	90	22	73	15	221	46
2002	498	84	26	76	28	239	45
2003	420	57	13	75	27	196	52
2004	358	73	14	64	26	153	28

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

3.1.1 Nasilje v družini

Nasilje v družini zajema v prvi vrsti nasilje nad otroki, ženskami, ostarelimi. Pri opredelitvi pojma je problematična opredelitev družine, ki jo zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih opredeljuje kot skupnost staršev in otrok, ne upošteva pa razsežnosti družine, ki so lahko tudi širše.

Pojavna oblika kriminalitete, ki se odraža kot nasilje v družini, je v zadnjih letih deležna večje pozornosti. Strokovne službe in družba v celoti so bolj občutljive v njegovem prepoznavanju, zato tudi ni nenavadno, da število odkritih kaznivih dejanj in prekrškov z elementi nasilja narašča. Resnost problema je še vedno podcenjevana, čeprav gre za kriminaliteto, pri kateri je oškodovanec nenehno ali dlje časa izpostavljen fizičnemu, psihičnemu ali spolnemu nasilju. Nasilje v družini se lahko stopnjuje in vodi v najhujša kazniva dejanja, kot so umori. Zaskrbljujoči so podatki iz policijskih evidenc, ki kažejo, da več kot 70% umorov v Sloveniji spada med "družinske umore". Glede na pogosto znana pretekla nasilna ravnanja storilcev, bi bilo številne tragedije s pravočasnim posredovanjem morda mogoče preprečiti.

Eden glavnih problemov pri oceni obsega nasilja v družini izhaja iz narave dejanj, saj se ta dogajajo v zasebnem okolju. Žrtev tovrstnih nasilnih dejanj je cela družina, ne glede na to, ali mu je izpostavljen posameznik ali vsi člani. Običajno so

družine, v katerih se pojavlja nasilje, zaprte, okolje pa le redko posega vanje. Posebej problematično je, da je kot nasilje najpogostejše prepoznano le nasilje z vidnimi (fizičnimi) posledicami, ne pa tudi psihično nasilje in spolne zlorabe. Zato obstajajo le posredne ocene nasilja na podlagi podatkov o žrtvah. Prav tako je o nasilju v družini na podlagi zbranih podatkov policije in tožilstva mogoče sklepati le posredno, saj so skrita v ozadju drugih kaznivih dejanj in kršitev. Po ocenah nekaterih nevladnih organizacij je nasilje prisotno v vsaki četrti družini. Podatki tudi kažejo, da se največje število kaznivih dejanj zgodi v stanovanjskih poslopjih. Najbolj ogrožena je starostna skupina od 34 do 44 let. V zadnjem času posebej izstopa problematika nasilja po razvezah in stikih razvezanih staršev z otroki.

V letu 2004 se je po večletnem naraščanju zmanjšalo število kaznivih dejanj nasilja v družini s 5.224 v letu 2003 na 5.066 ali za 3,0%. Največ tovrstnih kaznivih dejanj je bilo zoper človekove pravice in svoboščine ter zoper življenje in telo, sledila so jim kazniva dejanja zoper javni red in mir, zoper družino, zakonsko zvezo in mladino ter zoper spolno nedotakljivost.

V letu 2004 je bilo 40 primerov "družinskih umorov" oziroma poskusov umora, ki so se v osemnajstih primerih končali s smrtjo, med motivi pa sta prevladovala ljubosumje in sovraštvo.

Kazenski zakonik ne opredeljuje nasilja v družini kot posebnega kaznivega dejanja. Del ravnanj z obeleži nasilja je inkriminiran v 21. poglavju kaznivih dejanj zoper zakonsko zvezo, družino in mladino, ostala pa so navedena glede na posledico v okviru drugih kaznivih dejanj. Pojem družine kot objekta napada oziroma nasilja v sedanjem kazenskem zakoniku opredeljuje le dopolnitev 299. člena KZ, ki govori o nasilništvu (sprememba v letu 1999). Ob proučevanju možnosti za sistemsko ureditev področja preprečevanja nasilja v družini bo treba proučiti tudi ustreznost ureditve kaznivih dejanj zoper zakonsko zvezo, družino in mladino v kazenskem zakoniku. Podobno tudi zakon o prekrških zoper javni red in mir primere družinskega nasilja obravnava le posredno (nasilje kot prekršek), in še to v primeru motenja okolja zaradi hrupa, ropota ali razgrajanja, ogrožanja varnosti v zasebnem prostoru ali motenja nočnega miru in počitka. Novi predlog zakona bo to natančneje uredil.

Poglavitni problem je še vedno prevelika družbena toleranca do nasilja, iskanje vzrokov za nasilje pri žrtvah nasilja in nezadosten preventivni pristop (odprava vzrokov družinskega nasilja).

3.1.2 Nasilje nad otroki

Iz poročil tožilstva je razvidno, da so otroci in mladostniki najbolj ogrožena skupina prebivalstva v Republiki Sloveniji. Zaradi kaznivih dejanj zanemarjanja mladoletne osebe in spolnega napada na otroka, mlajšega od 15 let, je bilo v letu 2002 obravnavanih 495 oseb, kar je za kaznivimi dejanji zoper gospodarstvo (2090), mamili (1125) ter prepovedanimi prehodi čez državno mejo (745) četrta največja skupina

ovadb, ki jih je obravnavalo tožilstvo. Podatek je posebej zaskrbljujoč zaradi izjemno škodljivih psihosocialnih posledic nasilja nad mlado žrtvijo. Zlorabe moči se lahko pri otroku in kasneje odrasli osebi odražajo kot psihosocialna motnja ter deviantno vedenje. Analiza primerov, ki jo je izvedlo tožilstvo v primeru zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja z njo, je pokazala, da je spremljevalec teh kaznivih dejanj v veliki meri alkoholizem.

Z vsemi obravnavanimi kaznivimi dejanji je bilo poškodovanih ali oškodovanih 3.046 (3.229) otrok in mladoltnikov, kar je predstavljalo 5,9% (7,1%) vseh oškodovancev. Otroci in mladoltniki so bili najpogostejše žrtev kaznivih dejanj zoper premoženje. Policija je obravnavala tudi 210 (241) kaznivih dejanj zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja ter 218 (196) kaznivih dejanj spolnega napada na osebo, mlajšo od 15 let.

3.2 KLASIČNA PREMOŽENJSKA KRIMINALITETA

Klasična premoženjska kriminaliteta zajema različna kazniva dejanja zoper premoženje, kot so vlomi, tatvine, ropi, drzne in roparske tatvine, poškodovanje tuje stvari, klasične goljufije, požigi ipd. Dejanja predstavljajo največjo skupino statistično zabeleženih kaznivih dejanj, zato vsake spremembe v načinu beleženja, pripravljenosti prijavljanja, kazenskopravni ureditvi ali politiki pregona pomembno vplivajo na statistična gibanja in stanje celotne registrirane kriminalitete. Gre za dejanja, ki poleg nasilnih in spolnih kaznivih dejanj najbolj prizadenejo državljane in močno vplivajo na subjektivni občutek varnosti, zaradi obsega primerov pa tudi na oceno uspešnosti delovanja policije, tožilstva in sodstva.

Tabela 4: Kazniva dejanja zoper premoženje

Leto	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004
štev. k. d. zoper premoženje	23.645	22.698	7.441	45.342	48.157	53.527	54.835	55.983	66.303

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

V Republiki Sloveniji v zadnjih letih število statistično zabeleženih kaznivih dejanj premoženjske kriminalitete močno narašča. Spremembe so v precejšnji meri posledica različnega obravnavanja teh dejanj s strani policije in državnega tožilstva.

Tabela 5: Vrste premoženjskih kaznivih dejanj

K. d.	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004
tatvine	9.885	9.660	14.659	17.192	18.597	23.806	23.803	24.770	28.176
vlomi	7.729	7.359	13.492	16.187	15.962	15.617	16.431	16.947	22.460
ropi	507	341	379	463	474	503	449	349	398
drzne tatvine	353	327	754	783	811	811	816	839	788
rop. tatvine	26	37	51	52	58	76	78	82	83
pošk. t. stvari	1.637	1.701	3.787	4.449	5.015	5.986	6.356	5.758	6.963
požigi	64	75	84	61	78	67	69	101	65

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

Klasična premoženjska kriminaliteta prevladuje predvsem pri povratnikih in pri mladoletnih storilcih kaznivih dejanj. Policija ocenjuje, da predvsem hujša premoženjska kazniva dejanja izvajajo specialni povratniki, organizirane kriminalne združbe ter odvisniki od prepovedanih drog.

Iz leta v leto se povečuje število premoženjskih kaznivih dejanj z veliko materialno škodo, kamor sodijo tudi kazniva dejanja "avtomobilske kriminalitete". Storilci teh kaznivih

dejanj so vse bolj drzni, organizirani in povezani s tujimi kriminalnimi združbami. Združujejo se v organizirane skupine, opremljeni so s sodobno tehniko za tatvine vozil (specialno orodje in elektronski pripomočki za tatvine vozil, pripomočki za nočno opazovanje). Obremenjenost slovenskega prostora z avtomobilsko kriminaliteto se je po osamosvojitvi Republike Slovenije toliko povečala, da jo je mogoče obravnavati kot posebno obliko premoženjske kriminalitete.

Tabela 6: Tatvine in odvzemi vozil

Leto	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004
tatvine in odvzemi	1.159	1.138	1.210	1.217	1.389	1.360	1.058	1.353	1.310	1.151	1.214	1.355	945	1035

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

Posebna oblika je kriminaliteta, ki jo omogoča računalniška tehnologija. Gre za različne oblike vdorov v računalniške sisteme oziroma baze podatkov ter različne oblike kršenja avtorskih pravic. Materialna škoda je v primeru tovrstnih zlorab lahko ogromna.

Tabela 7: Evidentirana kazniva dejanja na področju računalniške kriminalitete

kaznivo dejanje	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004
Izdelovanje in pridobivanje pripomočkov, namenjenih za kaznivo dejanje vdora v računalniški sistem	1	3	2	0	0	6	0	2
Neupravičen vstop v zaščiteno računalniško bazo podatkov			9	12	2	6	2	8
Neupravičeno izkoriščanje avtorskega dela	1	2	14	11	23	17	12	16
Vdor v računalniški sistem	1	3	13	15	6	1	0	0

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

3.3 ORGANIZIRANA KRIMINALITETA

Kazenski zakonik v petnajstem odstavku 126. člena določa definicijo hudodelske združbe, v 297. členu pa kaznivo dejanje hudodelskega združevanja, ki ga v temeljni obliki stori tisti, ki v taki združbi sodeluje, v kvalificirani obliki pa tisti, ki tako združbo vodi ali organizira. V zvezi s kaznivimi dejanji, ki so značilna v okviru organiziranega kriminala, pa so v skladu s sistematiko kazenskega zakonika predvidene kvalificirane oblike, če so storjena v hudodelski združbi (127., 185., 187., 196., 252., 255., 302., 310., 311., 387.a in 388.a člen).

Zaradi potreb po enotnem in sistematičnem spremljanju organizirane kriminalitete je Svet Evropske unije v letu 1997 sprejel dokument¹, ki v točki IV. navaja 11 karakteristik oziroma elementov organizirane kriminalitete.

V skladu z navedenim konceptom govorimo o organizirani kriminaliteti tedaj, ko so izpolnjeni štirje obvezni kriteriji:

- združba vsaj treh ljudi
- deluje v daljšem časovnem obdobju
- cilj je premoženjska korist (dobiček) ali družbena moč

– izvrševanje težjih kaznivih dejanj (uradno pregonljivih kaznivih dejanj)

in dva od sedmih neobveznih kriterijev:

- uporaba nasilja in /ali korupcije
- delovanje na mednarodni ravni
- vpletenost v pranje denarja
- uporaba notranjih pravil ravnanja
- točno določena delitev vlog in nalog za člane
- uporaba podjetniškega načina delovanja
- vplivanje na medije, gospodarstvo, državno upravo, politiko.

Gre za celovito opredelitev z vsemi značilnostmi organizirane kriminalitete, ki za Evropski policijski urad (Europol) in slovensko policijo predstavlja ustrezen okvir za ugotavljanje

in evidentiranje organizirane kriminalitete in s tem tudi za razmejevanje z drugimi oblikami kriminalitete.²

Republika Slovenija se je v obdobju po osamosvojitvi soočila z naraščanjem organiziranega kriminala, kar se je kazalo v povečanju kaznivih dejanj nezakonite trgovine s prepovedanimi drogami, ljudmi in orožjem ter naraščanjem števila organiziranih kriminalnih združb. Zaradi geografske lege je Republika Slovenija neposredno izpostavljena tako imenovani balkanski poti, ki predstavlja vir ogrožanja varnosti ne le Republike Slovenije, temveč tudi držav regije in Evropske skupnosti. Po relativni umiritvi razmer na Balkanu je oživel zlasti nedovoljeno trgovanje s prepovedanimi drogami, ljudmi in orožjem ter tihotapljenje visoko obdavčljivega blaga. Trgovina z drogami, ljudmi in orožjem poteka predvsem v smeri vzhod-zahod, v nasprotni smeri pa se tihotapijo ukradena vozila.

Tabela 8: Kazniva dejanja organizirane kriminalitete

Leto	Število k. d.
1997	1.038
1998	1.136
1999	1.116
2000	898
2001	924
2002	551
2003	388
2004	225

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

¹ Dokument št. 6204/2/9 ENFOPOL 35 REV 2 – Poročanje o organizirani kriminaliteti v EU je bilo obravnavano v delovni skupini za "policijsko sodelovanje" Sveta EU v okviru pravosodja in notranjih zadev.

² Pri obravnavi problematike organizirane kriminalitete s policijskega vidika je pojem organizirane kriminalitete opredeljen v skladu s sprejetim pojmovanjem, ki je hkrati tudi osnova za evidentiranje kaznivih dejanj organizirane kriminalitete ter organiziranih kriminalnih združb in tudi osnova za statistični prikaz, ki torej ne temelji samo na kazenskopravni opredelitvi hudodelske združbe, kot je to opisano v prvem odstavku.

Z vključitvijo Slovenije v Evropsko unijo je še pomembnejše mednarodno sodelovanje na področju boja zoper organizirano kriminaliteto. Slovenija je sklenila vrsto dvostranskih sporazumov o sodelovanju, sodelovanje pa je še posebej intenzivno na operativni ravni ter pri izobraževanju, ki ga ponujajo različne mednarodne organizacije skozi projekte PHARE (za droge, pranje denarja), UNDCP (droge, prikriti ukrepi), OCTOPUS, PACO (organiziran kriminal in korupcija). Slovenski predstavniki sodelujejo v vrsti mednarodnih teles EU, kot je delovna skupina izvedencev držav podpisnic predpristopnega pakta o organiziranem kriminalu (PAPEG), delovna skupina za boj proti organiziranemu kriminalu držav Srednjeevropske pobude, ocenjevalna komisija Sveta Evrope za države kandidatke za vstop v EU glede pranja denarja (PC-R-EV), Skupina držav Sveta Evrope za boj proti korupciji (GRECO). Pomembno je sodelovanje Slovenije v regiji znotraj Pakta stabilnosti za Jugovzhodno Evropo in v dvostranskih odnosih z državami nekdanje Jugoslavije.

3.3.1 Kriminaliteta v zvezi s prepovedanimi drogami

Prepovedane droge so zelo kompleksen družbeni problem, saj generirajo druge oblike socialne patologije in kriminalitete (nasilje v družini, klasična kriminaliteta, prometna varnost, varnost javnega reda in miru). Raziskave in podatki kažejo, da problematika prepovedanih drog v slovenskem prostoru narašča, in sicer se povečuje tako povpraševanje kot tudi njihova ponudba. Po ocenah naj bi bilo v Sloveniji med 10.000 in 15.000 uživalcev prepovedanih drog, po oceni evropskega spremljanja (monitoringa) v Lizboni pa je Slovenija po razširjenosti drog med srednjeolci med najbolj ogroženimi državami v Evropi. Narašča zlasti uživanje kanabisa (marihuano je po raziskavi Espad iz leta 1999 poskusilo kar 26% dijakov 1. letnikov) in sintetičnih drog, zloraba heroína pa se umirja. Vse bolj so razširjene "designer droge", po katerih posegajo predvsem občasni uporabniki.

Letna rast odkritih kaznivih dejanj s področja prepovedanih drog je med 10 in 25%, število odkritih kršitev neupravičene posesti pa letno naraste za četrtno. Po podatkih tožilstva za leto 2002 so se storilci ukvarjali s preprodajo večjih količin heroína, kokaina, ekstazija in marihuane, drogo pa so tihotapili iz Turčije in Makedonije preko Slovenije v zahodno Evropo. Poseben problem predstavljajo posli s predhodnimi sestavinami, ki se uporabljajo za ilegalno proizvodnjo heroína. Zaradi velikih dobičkov se z izvajanjem tovrstnih dejanj ukvarja vse več oseb.

Na področju prepovedanih drog je policija v letu 2004 obravnavala 997 ali 28,7% več kaznivih dejanj neupravičene proizvodnje in prometa z mamili kot leta 2003, med katerimi je bilo po oceni 92 ali 9,2% kaznivih dejanj posledica organizirane kriminalne dejavnosti. Obravnavala je tudi 234 kaznivih dejanj omogočanja uživanja mamil. Policisti so zaradi obeh vrst kaznivih dejanj ovadili osumljence 1.374-krat. Obravnavanih je bilo tudi 2.755 ali 26,4% manj kršitev zakona o prometu s prepovedanimi drogami kot leta 2003. Upad odkritih kaznivih dejanj omogočanja uživanja mamil in prekrškov zakona o prometu s prepovedanimi drogami je posledica večje učinkovitosti dela policije pri odkrivanju in preiskovanju kaznivih dejanj neupravičene proizvodnje in prometa z mamili, s čimer je prispevala k zmanjševanju njihove ponudbe na ilegalnem trgu.

Tabela 9: Kazniva dejanja neupravičene proizvodnje in prometa z mamili

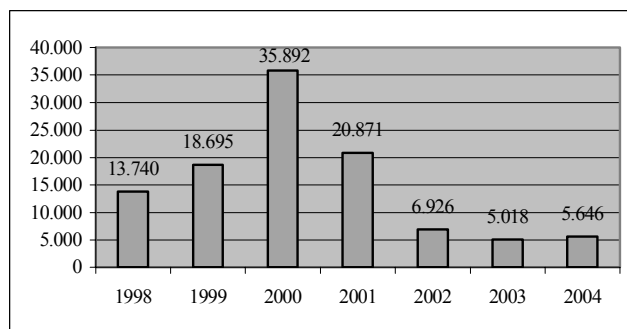
Leto	Število k. d.
1997	964
1998	998
1999	1.370
2000	1.121
2001	1.164

Leto	Število k. d.
2002	1.140
2003	1.046
2004	1.231

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

3.3.2 Ilegalne migracije (tihotapljenje ljudi)

Slovenija se zaradi tranzitne lege pogosto srečuje s problematiko ilegalnih migracij. Število ilegalnih migrantov se letno spreminja. Kot kažejo podatki, so zelo pomembni vplivi političnih in gospodarskih razmer na Balkanu, državah vzhodne Evrope in Bližnjega ter Daljnega vzhoda. Ocene o tem, kolikšno je dejansko število ilegalnih migrantov, so zgolj približne. Po ugodnem gibanju v letih 1998 in 1999 se je število prijetih ilegalnih migrantov izrazito povečevalo v letu 2000, po letu 2000 pa se je število ponovno umirilo, saj je bilo zadnja tri leta zabeleženo skoraj enako število ilegalnih migracij.

Graf 1: Nedovoljeni prehodi čez državno mejo v letih 1998–2004

Kazniva dejanja prepovedanega prehoda čez državno mejo kot posledica organizirane kriminalitete, predstavljajo tretjinski delež v skupnem številu vseh kaznivih dejanj organizirane kriminalitete. Podatki o naraščanju števila dejanj organizirane kriminalitete, ob sicer zmanjšanjem skupnem številu kaznivih dejanj prepovedanega prehoda čez državno mejo, kažejo tudi na vse boljšo organiziranost kriminalnih združb pri tihotapljenju ilegalcev. V letu 2004 je bilo odkritih 389 kaznivih dejanj prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države, od tega sta bili 102 kaznivi dejanji posledica organizirane kriminalitete. Preiskanih je bilo 237 ali 60,9% kaznivih dejanj, osumljenci pa so bili ovadeni 606-krat.

Po podatkih tožilstva so glavni organizatorji največkrat povezani s kriminalnimi organizacijami v tujini (Hrvaška, Bosna in Hercegovina, Italija). Ta kazniva dejanja so za storilce kaznivih dejanj še vedno privlačna zaradi velikih zaslužkov in relativno nizkih kazni v primerjavi s tistimi v sosednjih državah. Večina ilegalnih prebežnikov prihaja iz Srbije in Črne gore ter Albanije.

3.3.3 Trgovina z ljudmi

Kazniva dejanja trgovanja z ljudmi so največkrat tesno povezana s problematiko prostitucije. Policija obravnava letno med 20 do 40 tovrstnih primerov. Zaskrbljujoče je zlasti dejstvo, da so žrtve tudi mladoletne osebe in da se pri izvajanju kaznivih dejanj uporabljajo tudi najhujše oblike nasilja (spravljanje v suženjsko razmerje).

Slovenija je ciljna, tranzitna in izvorna država trgovanja z ljudmi. Kazniva dejanja trgovanja z ljudmi se v precej prikriti obliki kažejo kot prepovedani prehodi, kar onemogoča njihovo učinkovito odkrivanje in preiskovanje. Organom odkrivanja, preiskovanja in kazenskega pregona uspe največkrat dokazati le prepovedan prehod državne meje. Žrtve kaznivih dejanj iz najrazličnejših razlogov niso pripravljene posredovati informacij o organizacijah in organizatorjih trgovanja.

Nadaljnje razsežnosti ilegalnih migracij so odvisne od širših migracijskih pritiskov na celotno zahodno Evropo. Migracijska, vizumska in azilantska politika Slovenije in držav v bližnji sosesčini pomembno vplivajo na organiziranje prepovedanih prehodov državne meje. Kljub splošnemu upadanju nedovoljenih migracij ni pričakovati zmanjšanja dejavnosti kriminalnih skupin organizatorjev prepovedanih prehodov državne meje in trgovanje z ljudmi. Kot ciljna država je Slovenija aktualna tudi zaradi izvajanja prostitucije, v prihodnje pa bo verjetno postala še bolj pomembna izvorna država trgovanja z ženskami in otroki (mladoletnicami oziroma mladoletniki) z namenom spolnega izkoriščanja.

V letu 2004 so bile uveljavljene spremembe kazenskega zakonika, ki na novo urejajo področje prostitucije in trgovine z ljudmi. Zaradi spremenjenih znakov kaznivega dejanja je bilo oteženo utemeljevanje suma zlorabe prostitucije. Policija je obravnavala 8 kaznivih dejanj prostitucije, osumljenci pa so bili ovadeni 11-krat. Pri preiskovanju 2 kaznivih dejanj spravljanja v suženjsko razmerje je bilo odkritih 5 žrtev teh dejanj.

Tabela 10: Kazniva dejanja na področju prostitucije in trgovanja z ljudmi

Leto	Zvodništvo	Spravljanje v suženjsko razmerje	Posredovanje pri prostituciji
1997	4		22
1998	3		22
1999		4	20
2000	1	2	10
2001		2	17
2002		10	21
2003	1	2	13
2004	5	2	3

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

3.3.4 Trgovanje z ukradenimi vozili

Tatvine vozil so velik problem držav Evropske unije, kjer je letno ukradenih več kot milijon vozil. Po analizah Interpola je trgovina z ukradenimi vozili po številu kaznivih dejanj in problematiki na drugem mestu dejanj organiziranega kriminala (za drogami). Ukradena vozila običajno zapustijo ozemlje Republike Slovenije in se legalizirajo v nekaterih državah nekdanje Jugoslavije ali pa so prodana naprej proti Vzhodu. Zaradi geografske lege je Republika Slovenija vezni člen med zahodnim in vzhodnim delom Evrope. Vozila, ukradena v državah zahodne Evrope, predvsem v Italiji, Franciji in Španiji, v Republiko Slovenijo vstopijo zlasti iz Republike Italije.

Policija je v letu 2004 obravnavala 704 tatvin motornih vozil, s katerimi so bili lastniki oškodovani za 1,6 milijarde tolarjev. Ukradena vozila višjega cenovnega razreda so bila največkrat odpeljana v tujino, zlasti v vzhodne države, vozila srednjega in nižjega cenovnega razreda pa so bila uporabljena za popravilo poškodovanih vozil v Sloveniji.

Policija je odkrila in zasegla 93 vozil, ukradenih v tujini, največ na mejnih prehodih. Odkriti so bili primeri, ko so storilci v tujini ukradena vozila srednjega in višjega razreda pri nas registrirali na podlagi ponarejenih dokumentov o vozilu in dokazil o plačanih dajatvah, nato pa so jih prodajali po tržnih cenah. Storilci se vse bolj povezujejo in pri izvrševanju kaznivih dejanj uporabljajo moderne mehanske in elektronske pripomočke, zaradi česar imajo tatvine motornih vozil čedalje več značilnosti mednarodne organizirane kriminalitete.

3.4 GOSPODARSKA KRIMINALITETA

Gospodarska kriminaliteta je pojav, ki se kvantitativno in kvalitativno spreminja. Njene pojavne oblike so odvisne od družbenega in gospodarskega sistema, v katerem se pojavljajo, od veljavne zakonodaje, razvoja novih tehnologij in drugih dejavnikov, ki vplivajo na poslovanje. Značilnost gospodarske kriminalitete je ne glede na okolje v katerem se pojavlja, precejšnje "temno polje", saj posledice tovrstnih kaznivih dejanj največkrat niso neposredno vidne, še posebej pri kaznivih dejanjih, pri katerih oškodovanec ni fizična ali pravna oseba, ampak država ali njene pravne norme. Obseg odkrite gospodarske kriminalitete je tako odvisen od sposobnosti in zmožnosti organov odkrivanja, zakonodaje, pripravljenosti oškodovancev in drugih za prijavljanje kaznivih dejanj, interesov nosilcev oblasti.

Po spremembi družbeno-gospodarskega sistema v Sloveniji je prišlo do spremembe strukture in pojavnih oblik gospodarske kriminalitete. Pojavila so se kazniva dejanja, povezana z lastninskim preoblikovanjem družbenih podjetij, in dejanja, povezana z ustanavljanjem zasebnih gospodarskih družb, kot so različne oblike poslovnih in finančnih goljufij, lažnih stečajev ter povzročitev stečajev z nevestnim gospodarjenjem. S sprejetjem novega kazenskega zakonika se je področje gospodarske kriminalitete razširilo tudi na kazniva dejanja pranja denarja, zlorabe avtorskih pravic in intelektualne lastnine ter na kazniva dejanja, povezana s trgovino vrednostnih papirjev, igralništvom in varovanjem okolja. Ob nastanku novih pojavnih oblik so se začele spreminjati tudi oblike tradicionalne gospodarske kriminalitete, v katero sodijo korupcijska kazniva dejanja, tihotapstvo, zlorabe položajev ali pravic in davčne zatajitve.

Težave pri preiskovanju gospodarske kriminalitete so se začele s privatizacijo družbenega premoženja, ustanavljanjem velikega števila novih gospodarskih družb, večinoma z omejeno odgovornostjo in minimalnim ustanovitvenim kapitalom. S prehodom na tržno ekonomijo so nastale številne nove finančne institucije, finančni instrumenti in storitve, ki jih pred tem nismo poznali. Začeli so se množični stečaji gospodarskih družb, preoblikovanje podjetij v delniške družbe in s tem povezan nastanek borze in trga vrednostnih papirjev. Zato so se pojavile specifične oblike gospodarske kriminalitete, kot so kazniva dejanja v povezavi s kapitalskim trgov, bankami in hranilnicami, davčnimi zatajitvami in stečaji velikih gospodarskih družb.

Iz statističnih podatkov je razvidno, da se je število evidentiranih kaznivih dejanj s področja gospodarske kriminalitete v zadnjih osmih letih povečalo za več kot 100%, prav tako se je za več kot 100% povečala nastala škoda. Poleg tega se v strukturi celotne kriminalitete delež gospodarske kriminalitete giblje okoli 10%, medtem ko je delež škode, povzročene s gospodarskimi kaznivimi dejanji nad 50%.

V letu 2004 je policija obravnavala 5.825 gospodarskih kaznivih dejanj ali 18,7% manj kot leto prej. Na zmanjšanje je najbolj vplival upad števila poslovnih goljufij (s 1.672 na 1.054) in kaznivih dejanj izdaje nekritega čeka ter zlorabe bančne ali kreditne kartice (z 2.687 na 1.465). Povečalo pa se je število tipičnih gospodarskih kaznivih dejanj, kot so kazniva dejanja goljufije, pri katerih so bile uporabljene poslovne listine (s 539 na 710), ponareditve ali uničenja poslovnih listin (z 202 na 461), poneverbe (s 477 na 581) ter zlorabe uradnega položaja ali pravic (s 67 na 151). Med netipičnimi kaznivimi dejanji zoper gospodarstvo se je najbolj povečalo število kaznivih dejanj neupravičene uporabe tuje firme, vzorca ali modela (s 5 na 50). Struktura gospodarske kriminalitete se ni bistveno spremenila, še vedno so prevladovala kazniva dejanja z goljufivim namenom (različne vrste goljufij, ponarejanja in preslepitve). Po oceni policije se je višina škode, povzročene z gospodarsko kriminaliteto, povečala s 14,3 v letu 2003 na 24,2 milijarde tolarjev ali za 69,2% v letu 2004.

Tabela 11: Število vseh kaznivih dejanj in kaznivih dejanj gospodarske kriminalitete ter pripadajoča škoda 1995–2004

Leto	Število vseh k. d.	Vsa škoda (v mio SIT)	Število k. d. gosp.	Gosp. škoda (v mio SIT)
1995	38.178	13.500,00	4.162	8.700,50
1996	36.587	23.700,00	4.976	18.400,00
1997	37.451	18.582,56	4.860	11.756,00
1998	55.259	26.794,70	5.719	19.823,50
1999	61.693	19.910,56	5.128	10.812,00
2000	67.617	29.311,00	6.337	13.045,00
2001	74.759	34.263,00	7.215	16.815,00
2002	77.218	33.524,00	8.527	19.815,00
2003	76.643	27.640,38	7.168	14.268,51
2004	86.568	39.051,74	5.825	24.157,61

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

Odkrivanje in preiskovanje gospodarske kriminalitete je zahtevno in odgovorno opravilo, ki zahteva kakovosten kader z dolgoletnimi delovnimi izkušnjami, saj so storilci večinoma odgovorne osebe pravnih oseb, ki imajo praviloma visoko izobrazbo in vsa potrebna znanja. Za uspešno odkrivanje in dokazovanje gospodarskih kaznivih dejanj je poleg poznavanja kriminalistične stroke treba obvladati še vrsto dodatnih specifičnih znanj, kot npr. poznavanje finančnih predpisov, borznega poslovanja, statusnega prava, davčne zakonodaje, ekonomike poslovanja, računovodstva, računalništva ter carinskih in drugih predpisov. Visoka stopnja fluktuacije med kriminalisti, ki preiskujejo gospodarsko kriminaliteto, je povzročila pomanjkanje kadra z zadostnimi delovnimi izkušnjami ter ustrezno izobrazbo in usposobljenostjo. Fluktuacija je v glavnem posledica nižje ovrednotenih delovnih mest v enotah za preiskovanje gospodarske kriminalitete glede na primerljiva delovna mesta v državni upravi in gospodarstvu. Problem predstavljajo tudi neustrezne delovne razmere in pomanjkanje tehnične opreme.

Nove oblike gospodarske kriminalitete so zahtevale drugačno organiziranje nadzornih institucij, ustanovitve novih institucij in preoblikovanje starih, vendar je koordinacija med njimi ponekod pomanjkljiva ali pa je sploh ni. Pomanjkanje strokovnjakov, njihova razpršenost po posameznih organih in institucijah ter počasna izmenjava informacij še dodatno zmanjšuje uspešnost in učinkovitost obvladovanja gospodarske kriminalitete. Težave pri odkrivanju in preiskovanju gospodarske kriminalitete nastajajo tudi zaradi pogosto pomanjkljivih predpisov, ki urejajo določeno poslovanje gospodarskih subjektov, ter nepravilnega prilagajanja kazenske zakonodaje novim pojavnim oblikam tovrstne kriminalitete. Dokončanje lastninjenja družbenega premoženja, premijanje vloge države na gospodarskem področju in začetek delovanja integralnega in globalnega trga bo zelo verjetno prinesel nove možnosti za razraščanje sodobne gospodarske kriminalitete. Poleg porasta tradicionalnih gospodarskih kaznivih dejanj je pričakovati tudi porast organizirane gospodarske kriminalitete in kaznivih dejanj na škodo proračunskih sredstev in oškodovanj subvencijskih sredstev.

Nove naloge, ki jih je treba izvajati po vstopu v Evropsko unijo, so povezane predvsem z nadzorom nad nepravilnostmi in goljufijami na področju skupne kmetijske politike in nadzorom nad gibanjem blaga, zlasti visoko obdavčenega.

Pričakovati je podobne težave, kot jih imajo druge države članice Evropske unije, ki so zaradi goljufij pri subvencioniranju kmetijske politike že utrpeli veliko škodo, zaradi izogibanja plačevanja davka na dodano vrednost pa so izpadli prihodki proračuna. Po nekaterih predvidevanjih bi lahko izpad prihodkov proračuna po vstopu zaradi davčnih zatajitev in izogibanja plačevanju davčnih obveznosti znašal lahko tudi do 40%, kar pomeni, da bo treba vložiti več sredstev v zaščito finančnih interesov države.

Zaradi naraščanja števila kaznivih dejanj pri nas in v drugih državah, še zlasti kaznivih dejanj, ki prinašajo veliko premoženjsko korist, se bo povečevala tudi nevarnost pranja denarja. Storilci kaznivih dejanj iz tujine bodo Slovenijo in njen finančni ter gospodarski sistem skušali uporabljati za izvajanje kaznivih dejanj pranja denarja, pri čemer nekateri podatki kažejo, da bo Slovenija postajala bolj zanimiva tudi kot končna destinacija, v katero bo investiran umazan denar. Poleg preprečevanja pranja denarja in korupcije, preprečevanja goljufij in drugih kaznivih dejanj, ki ogrožajo finančne interese EU, bo treba v prihodnje veliko pozornost nameniti preprečevanju financiranja terorizma in terorističnih skupin.

3.4.1 Ponarejanje gotovine in drugih plačilnih instrumentov

Problematika ponarejanja gotovine in drugih plačilnih instrumentov je že vrsto let nespremenjena. Odstopanja nastajajo ob preiskovanju obsežnejših zadev. Kazenskoopravno področje urejata 249. in 251. člen Kazenskega zakonika. Preiskovanje tovrstnih kaznivih dejanj je dovoljeno s pomočjo posebnih metod in sredstev. Kljub jasni zakonodaji in relativno visokim predpisanim kaznim, so izrečene kazni pogosto mile, storilci so kaznovani le pogojno ali oproščeni in le malo je obsodilnih sodb.

Policija pri preprečevanju in zatiranju tovrstne kriminalitete dobro sodeluje z Banko Slovenije, ki edina v državi opravlja strokovne ekspertize sumljivih bankovcev. Policisti in kriminalisti so relativno dobro usposobljeni za preiskovanje tovrstnih kaznivih dejanj.

Januarja 2002 je Evropska unija uvedla evro in s tem nadomestila 12 obstoječih valut, med drugimi italijansko liro in nemško marko, ki sta predstavljali kar 50% vseh zaseženih ponaredkov v Sloveniji. Napoved Unije, da bo po uvedbi nove valute prišlo do porasta kaznivih dejanj, kot so drzne tatvine, ropi, goljufije ipd., se je uresničila tudi v Sloveniji. Ker je ameriški dolar valuta, ki že dlje časa ne dosega potrebnih varnostnih standardov in kakovosti, bo tudi v prihodnosti verjetno večkrat ponarejena valuta. Po letu 2006 se bo zaradi napovedanega prostega pretoka delovne sile, blaga in storitev problematika na področju ponarejanja denarja izenačila s problemi v ostalih državah članicah. Tehnologija bo omogočila razvoj izredno kakovostnih in popolnih ponaredkov, s čimer se bodo ukvarjale zlasti organizirane kriminalne združbe. Policija je v letu 2004 obravnavala tudi 1.772 kaznivih dejanj ponarejanja denarja, osumljence pa je ovadila 401-krat. Zaseženih je bilo 2.426 ponaredkov, od tega 1.188 slovenskih tolarjev, 1.152 evrov, 68 ameriških dolarjev in 18 ponaredkov ostalih valut. Ponaredki domače valute so bili razmeroma slabi, ponaredki evrov pa boljši.

3.4.2 Pranje denarja

Pranje denarja sodi med tiste organizirane oblike kriminalitete, za katero velja, da jo je toliko, kolikor so pristojne institucije za njihovo odkrivanje dejavne.

Pranje denarja je bilo v Republiki Sloveniji prvič opredeljeno kot kaznivo dejanje v Kazenskem zakoniku leta 1994 (252. člen). Gre za kazniva dejanja prikrivanja premoženjske koristi, ki izvira iz predhodno storjenih kaznivih dejanj. Slovenija je celovito zakonsko uredila to področje (Zakon o preprečevanju pranja denarja in na njegovi podlagi izdani podzakonski akti, Kazenski zakonik, Zakon o kazenskem postopku, Zakon o odgovornosti pravnih oseb za kazniva de-

nja) ter ratificirala vse pomembnejše mednarodne konvencije Sveta Evrope, OECD in OZN, zakonodaja pa je uskladila tudi z obema Direktivama EU. Zakonodaja je v zadnjih štirih letih doživela nekaj pomembnih dopolnitev, v pravni red pa so bili vnešeni nekateri novi mednarodni standardi.

Kot kažejo podatki, je pranje denarja v Sloveniji večinoma posledica predhodne storitve kaznivih dejanj zlorabe položaja ali pravic, neupravičene proizvodnje in prometa z mamili, davčnih zatajitev, goljufij, tihotapstva in kaznivih dejanj, povezanih z ilegalnimi migracijami. V zadnjih štirih letih se med predhodnimi kaznivimi dejanji pogosteje pojavljajo tudi korupcijska kazniva dejanja v ožjem smislu. Zaradi nenehnega povečevanja števila premoženjskih kaznivih dejanj in nekaterih kaznivih dejanj organiziranega kriminala (promet z nedovoljenimi mamili, ilegalne migracije, poslovne in davčne goljufije ter tihotapstvo cigaret in alkoholnih pijač), je mogoče pričakovati, da se bo s povečano količino nezakonitega denarja povečala tudi potreba po njegovem pranju. Zaradi vključevanja v evropske finančne in kapitalske tokove bo slovenski finančni sistem še bolj privlačen za izvajanje tovrstnih kaznivih dejanj.

Skoraj polovica vseh obvestil o sumljivih transakcijah, ki jih je urad za preprečevanje pranja denarja posredoval policiji in državnemu tožilstvu, se je nanašala na pranje denarja iz kaznivih dejanj, storjenih v tujini, oziroma na pranje denarja, ki so ga slovenski državljani izvedli v tujini.

Policija in tožilstvo sta v letih 1995–2004 prejela obvestila o 129 primerih sumljivih transakcij. V istem obdobju je policija na pristojna državna tožilstva podala 47 kazenskih ovadb zoper 129 fizičnih oseb zaradi utemeljenega suma storitve 70 kaznivih dejanj pranja denarja.

Število kaznivih dejanj pranja denarja je glede na celotno število kaznivih dejanj zanemarljivo. Popolnoma drugače pa kažejo podatki o zneskih protipravne premoženjske koristi oziroma količini "umazanega denarja", saj gre letno večinoma za nominalne zneske, ki presegajo 4 milijone evrov.

Tabela 12: Število kazenskih ovadb in kaznivih dejanj pranja denarja ter zneski "umazanega denarja" od 1995–2004

Leto	Število kazenskih ovadb	Število kaznivih dejanj	Protipravna premoženjska korist v SIT
1995	1	2	-
1996	1	7	1.100.000.000
1997	3	5	23.600.000
1998	12	13	690.000.000
1999	3	3	12.000.000
2000	9	15	154.170.000
2001	6	11	166.540.000
2002	5	5	219.000.000
2003	4	5	253.175.000
2004	3	4	172.300.000
Skupaj:	47	70	2.790.785.000

vir: Urad za preprečevanje pranja denarja

Bančni sektor je dobro usposobljen za ugotavljanje sumov pranja denarja, to pa ne velja za zavezanca iz kapitalnega, zavarovalniškega in nepremičninskega sektorja. Tudi poslovanje menjalnic in igralnic ustreza formalnim zakonskim

zahtevam, vendar te ne kažejo dovolj pripravljenosti za sodelovanje pri odkrivanju in sporočanju sumljivih transakcij. Število sporočenih sumljivih transakcij uradu za preprečevanje pranja denarja se je leta 2004 povečalo, kar bo posledično vodilo tudi do povečanega števila odkritih kaznivih dejanj. Razlog za to je leta 2002 razširjen krog zavezancev za sporočanje sumljivih transakcij in tudi jasna določitev odgovornosti Banke Slovenije, ATVP, AZN, UNPIS in drugih primarnih nadzornikov za izvajanje nadzora nad zavezanci. Vzpostavitev odgovornosti primarnih nadzornikov (Banke Slovenije, ATVP, AZN, UNPIS in drugih) tudi za nadzor nad izvajanjem nalog na področju preprečevanja pranja denarja in doslednejša uveljavitev odgovornosti zavezancev za kršitve predpisov, dodatna pooblastila organom na področju nadzora, zaostreitev zahtev po obvezni identifikaciji pri poslovanju s knjižicami na geslo ali prinositelja in dosledno ugotavljanje dejanskega lastnika tujih fiduciarnih in "off shore" podjetij, zmanjšujejo tveganje, da bi Slovenija postala "pralnica denarja".

Z vstopom Slovenije v EU so se spremenili mejni režimi. Nekateri vzpostavljeni mehanizmi spremljanja prenosov gotovine in vrednostnih papirjev na prinosnika pri prehodu državne meje (razen na meji s Hrvaško in na letališčih ter pristaniščih) so bili opuščeni že sredi leta 2004. EU bo do konca 2005 sprejela predpis, s katerim bo vzpostavila režim spremljanja prenosov gotovine in vrednostnih papirjev na prinosnika (v vrednosti nad 10.000 evrov) preko schengenske meje, vendar še ni znano, kdaj bo ta dejansko vzpostavljen. Slovenija bo zaradi članstva v EU postala bolj zanimiva tudi za tiste organizirane kriminalne skupine, ki so jo doslej uporabljale zgolj kot tranzitno državo in pri nas niso kupovale nepremičnin, ustanovljale ali dokapitalizirale podjetij ali se stalno ali začasno naseljevale. Razmere se že spreminjajo, saj nekatere kriminalne skupine in posamezniki z območja držav naslednic nekdanje Zveze sovjetskih socialističnih republik že "investirajo" denar sumljivega izvora. Zaradi lažjega dostopa do različnih skladov EU je mogoče pričakovati tudi povečanje števila goljufij in posledično pranja na ta način pridobljenega denarja. Odpravljanje omejitev pri finančnem in deviznem poslovanju rezidentov v tujini, popolno odpiranje finančnega in kapitalnega trga tujim investitorjem, privatizacija bank in zavarovalnic, še vedno neučinkovito poslovanje davčnih svetovalcev ter odpiranje Slovenije tujini za opravljanje odvetniških storitev prav tako povečuje tveganja na področju pranja denarja.

Poleg spremenjenih mednarodnih okoliščin otežujejo učinkovit boj zoper kriminaliteto tudi nekatere notranje okoliščine, in sicer:

- v Sloveniji se soočamo s preobremenjenostjo sodišč in delno zastarelim in neučinkovitim kazenskim postopkom, kjer prihaja do nepotrebnega podvajanja procesnih opravil. Kljub nekaterim projektom, s katerimi se poskuša povečati učinkovitost sodstva, je to tudi po oceni tujih strokovnjakov še vedno počasno in za obravnavo problematike pranja denarja strokovno in organizacijsko premalo usposobljeno. Za več postopkov je bilo v preteklih letih na podlagi analize statističnih podatkov ugotovljeno, da tudi po vloženi in pravno močni obtožnici več let ni bila razpisana glavna obravnava ali pa se o pritožbi dlje časa ni izreklo pristojno višje sodišče. Več kot 50% predlogov za uvedbo postopka o prekršku na podlagi zakona o preprečevanju pranja denarja, je zastaralo. Sprejete so bile spremembe in dopolnitve Zakona o kazenskem postopku (ZKP-G, Uradni list RS, št. 101/05), ki bolje ureja začasno zavarovanje zahtevka za odvzem premoženjske koristi pridobljene s kaznivim dejanjem;

- nepotrebno škodo oziroma izgubljeni prihodek za proračun predstavlja tudi prepogosto izrekanje pogojnih namesto denarnih kazni in odstopanje od kazenskih postopkov, v katerih so bila začasno zasežena ali zavarovana velika denarna sredstva, skupaj z denarjem tujim državam;

- finančno preiskovanje zahteva visoko usposobljene kadre in prav neznanje je pogosto razlog za zanemarjanje kazenskih postopkov v zvezi s kaznivim dejanjem pranja denarja.

Zaradi junija 2003 sprejetih novih mednarodnih standardov mednarodne skupine Financial Action Task Force (FATF), za junij 2005 predvidenega sprejema nove, že tretje Direktive EU na področju preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma ter zaradi maja 2005 sprejete nove Konvencije Sveta Evrope o pranju denarja, financiranju terorizma, odkrivanju, zasegu in zaplembi premoženjske koristi iz kaznivih dejanj, bo treba leta 2005 in 2006 dopolniti zakon o preprečevanju pranja denarja, kazenski zakonik in zakon o kazenskem postopku.

3.4.3 Carinske kršitve

Za zaščito finančnih interesov Republike Slovenije (RS) je pomembno področje nadzora pretoka blaga ter odkrivanje in zatiranje tihotapstva preko državne meje. S povezovanjem držav v skupni gospodarski prostor na področju nadzora pretoka blaga bo postopoma prenehala vloga uvoznih dajatev kot finančnih ovir pri trgovanju, v ospredju pa bodo predvsem naloge na področju izvajanja prepovedi in omejitev vnosa in iznosa blaga v interesu zdravja in življenja ljudi, živali in rastlin, varstva okolja in narave, javnega reda, morale itd. Carina izvaja naloge preventivne zaščite potrošnika (slabi, neakovostni ali nevarni izdelki) in zaščite pravic intelektualne lastnine ter odkriva kazniva dejanja, s katerimi se skuša nezakonito ustvarjati premoženjsko korist na račun oškodovanja finančnih interesov RS, ki so z integracijo v EU postali skupni interesi držav Evropske unije. Nove naloge, ki se bodo pričele izvajati po zakonodaji Evropske unije, so povezane z nadzorom nad subvencijami za izvožene kmetijske izdelke, nadzorom nad temi izdelki in njihovim gibanjem ter gibanjem visoko obdavčenega blaga na celotnem območju RS. Po vstopu RS v Evropsko unijo se je carinska služba morala umakniti z notranjih meja med državami članicami. S tem je zelo oslabljen nadzor nad prostim pretokom blaga med državami članicami še zlasti za nekatere visoko obdavčene vrste blaga. Presplošno dorečeni postopki in predpisi EU na področju nadzora prenosa trošarinskih izdelkov preko notranjih meja med državami članicami so veliko potencialno področje za izigravanje trošarinske in davčne zakonodaje v smislu izogibanja carinskega nadzora in s tem utaje plačila predpisanih dajatev v proračun. Carinski nadzor je možno izvajati na celotnem območju RS in pri ugotovljenih nepravilnostih proti pooblaščenim trošarinskim prejemnikom voditi ustrezne upravne postopke. V notranjem prometu med državami članicami in RS je možen vnos trošarinskih izdelkov na območje RS tudi s strani drugih podjetij ali posameznikov, ki poskušajo izigravati carinski nadzor in se izogniti plačilu dajatev. Brez ustreznega nadzora je odkrivanje tovrstnega kriminala zelo oteženo. Večja učinkovitost pri nadzoru pretoka trošarinskega blaga in odkrivanju goljufij na tem področju je možna z vpeljavo učinkovitejših postopkov v delovanje carinske službe. To pa zahteva povečanje pooblastil uradnikom, ki nadzirajo pretok blaga in seveda ustrezno spremembo zakonodaje.

Pri nadzoru pretoka blaga ter odkrivanju in zatiranju tihotapstva ni mogoče govoriti o konstantni nominalni vrednosti kršitev, saj sta njihovo število in vrednost odvisna od vrste dejavnikov. Gospodarska kriminaliteta je področje, kjer prihaja do velikih razlik med podatki o odkritih kaznivih dejanjih ter storilcih in njihovim dejanskim številom. Ponarejanje, pranje denarja in korupcija so področja, kjer je vloga carine velika in prispeva k njihovemu zmanjševanju, saj spremlja gibanje blaga, ki mu sledijo denarni tokovi. Tesna povezanost obeh tokov pogosto pripelje na sled zelo prikritim kaznivim dejanjem.

Tabela 13: Kršitve, ki jih je odkrila carina na mejnih prehodih in v naknadnih kontrolah

	2000	2001	2002	2003	2004
carinski prekrški	2.319	3.028	1.951	1548	976
kazniva dejanja		6	2	2	2

vir: Carinska uprava RS

V tabeli so prikazana kazniva dejanja, za katera je Carinska uprava Republike Slovenije podala ovadbo na pristojno državno tožilstvo, odkritih primerov pa je več.

Posebej pomembno področje je odkrivanje tihotapljenja prepovedanih drog in orožja. Število odkritih primerov v zadnjih letih kaže, da se ta problematika ne povečuje. Svetovna carinska organizacija ocenjuje, da je prišlo do določene preusmeritve tihotapstva z balkanske poti, spremembe tihotapskih poti pa so v veliki meri odvisne tudi od uspešnosti mejnih služb posameznih držav.

Tabela 14: Poskusi tihotapljenja drog, orožja in streliva čez državno mejo

	2000	2001	2002	2003	2004
droge	30	24	27	21	19
orožje in strelivo	21	28	21	25	22

Vir: Carinska uprava RS

Število kršitev na gospodarskem področju se po ugotovitvah pristojnih organov zmanjšuje, vendar postajajo primeri strokovno vse zahtevnejši. Narašča zlasti število primerov, ki zaradi ozkosti ali nedorečenosti zakonodaje sodijo v "sivo polje". Slabosti na zakonodajem področju otežujejo delo, posebna ovira pa so pristojnosti pri odkrivanju in preiskovanju. Pooblastila za izvedbo posameznih dejanj v predkazenskem postopku ima le policija, zaradi česar se delo carine in policije pogosto podvaja. Podvajanje je obremenjujoče v primerih, ko zadostuje že administrativni postopek pridobivanja podatkov in dokumentov. Poseben problem predstavlja pomanjkanje usposobljenih strokovnjakov. Ker imajo carinski delavci specifična znanja za nadzor pretoka blaga, lahko preiskovalnemu sodniku izdatno strokovno pomagajo. Učinkovito delo organov, ki se ukvarjajo z zaščito finančnih interesov, hromi tudi pomanjkljivo medinstitucionalno sodelovanje, saj ni izdelanih učinkovitih mehanizmov za skupno delovanje. Oviro predstavlja nezmožnost neposrednega dostopa do posameznih podatkovnih baz ter neizdelani standardi za ustanavljanje in delovanje multidisciplinarnih skupin strokovnjakov različnih organov pri razkrivanju nepravilnosti na področju zaščite finančnih interesov. Problemi so posebej pereči pri preiskovanju bolj zapletenih primerov gospodarskega kriminala z elementi organiziranosti in korupcije v državnih organih in povezanih gospodarskih subjektih, kjer je za preiskavo potrebno daljše časovno obdobje, večje število strokovnjakov z multidisciplinarnim znanjem in večja materialno-tehnična in finančna podpora.

3.4.4 Davčne zatajitve

V okoliščinah družbene lastnine so na področju gospodarskega kriminala prevladovala kazniva dejanja zlorab, v času lastninskega preoblikovanja podjetij pa so se razširila predvsem kazniva dejanja goljufij. Z olastnitvenjem se gospodarski kriminal postopno usmerja na oškodovanje proračuna, in sicer tako pri "vhodu" (davčne zatajitve) kot pri transferjih denarnih sredstev iz proračuna (zlorabe uradnega položaja). Gre za kazniva dejanja, ki neposredno napadajo zavarovane dobrine na fiskalnem področju. Število kaznivih dejanj davčne zatajitve se je od leta 1998 močno povečalo.

Tabela 15: Kazniva dejanja davčne zatajitve

Leto	Število kaznivih dejanj	Škoda v milijonih SIT
1998	47	1.923,00
1999	61	1.734,00
2000	83	1.486,57

Leto	Število kaznivih dejanj	Škoda v milijonih SIT
2001	121	3.168,34
2002	99	1.753,58
2003	83	1.081,06
2004	87	2.225,70

vir: Ministrstvo za finance – DURS

Davčni nadzor je pomemben dejavnik v boju zoper gospodarsko kriminaliteto. Ta nastaja pri gospodarskem poslovanju, katerega sestavni del je davčno načrtovanje, obračunavanje in plačevanje davkov. Pri preverjanju poslovanja davčnih zavezancev pa nadzorniki odkrivajo tudi druga kazniva dejanja, kot so ponarejanje in uničenje poslovnih listin, oškodovanje upnikov, poslovne goljufije, preslepitve pri pridobitvi posojila idr.

Ker zahteva davčno področje ozko specializacijo in visoko strokovno znanje, bi se morale preiskave s tega področja izvajati znotraj specializiranega organa z določenimi preiskovalnimi pooblastili. S tem bi omogočili večjo učinkovitost inšpekcije v predkazenskem postopku, kar bi imelo velik preventivni učinek. To potrjujejo tudi izkušnje drugih evropskih držav, ki imajo davčno preiskavo že organizirano v sistemu davčne službe. Specializacija organa z določenimi preiskovalnimi pooblastili je potrebna tudi zaradi vstopa Slovenije v Evropsko unijo. Pojavile se bodo nove možnosti davčnih zlorab, in sicer utaje davka na dodano vrednost (DDV) z "davčnimi vrtiljaki", saj pri intrakomunitarnem prometu med državami članicami Evropske unije ne bo več carinske kontrole, davčni zavezanci pa bodo morali pri nabavi blaga sami obračunati DDV. Področja poslovanja, ki so v državah Evropske unije deležna posebno kritične obravnave, so: promet z mobilnimi telefoni (kurantno blago), promet s plemenitimi izdelki (zlato, platina, briljanti), promet z računalniškimi komponentami in dejavnosti na področju gradbeništva. Republika Slovenija lahko v boju zoper utaje sledi izkušnjam držav članic Evropske unije. Na področju predregistracijskih dejavnosti, to je operativnega preverjanja informacij, ki izhajajo iz podatkov, podanih ob prijavi, lahko določijo rizične zavezance, razkrije njihova ozadja (v povezavi z VIES in sodelovanju med državami EU), zahteva finančno garancijo itd.

3.5 KORUPCIJA

Policija in organi kazenskega pregona skladno z določbami kazenskega zakonika pod pojem korupcije prištevajo kazniva dejanja kršitve proste odločitve volivcev, sprejemanje podkupnine pri volitvah, nedovoljeno sprejemanje daril, nedovoljeno dajanje daril, jemanje podkupnine, dajanje podkupnine, sprejemanje daril za nezakonito posredovanje in dajanje daril za nezakonito posredovanje. Število kaznivih dejanj, ki jih je obravnavala policija od osamosvojitve dalje, niha med 20 in 60 primerov letno. V zadnjem obdobju se je razumevanje pojma korupcije razširilo tudi na zlorabo uradnega položaja in pravic in podobna kazniva dejanja. Kot kažejo podatki za leto 2002, so med kaznivimi dejanji korupcije narasla zlasti kazniva dejanja neupravičenega dajanja daril, poleg tega pa tudi zlorabe uradnega položaja in pravic ter kazniva dejanja zlorabe položaja ali pravic, ki jih štejemo med korupcijska dejanja v širšem smislu.

Področje korupcije je v zadnjem času eno bolj raziskovanih socialnopatoloških pojavov v Sloveniji, država pa je vključena tudi v mednarodne raziskovalne projekte na tem področju. Uradna statistika vendarle ne kaže, da je korupcija v Sloveniji poseben varnostni problem. Ta ocena se bistveno razlikuje od ocen, pridobljenih na podlagi viktimizacijskih študij, ocen ogroženosti in javnomnenjskih raziskav. Čeprav uradni podatki državnih organov o stanju korupcije niso posebej zaskrbljujoči, javnomnenjske raziskave kažejo, da je ob-

seg temnega polja tovrstne kriminalitete lahko tudi nekajkrat večji. Prva splošna raziskava o korupciji v Republiki Sloveniji iz leta 2002 je pokazala, da so državljani prepričani o veliki razširjenosti korupcije (kar 44,2% anketirancev je sodilo, da javni uslužbenci sprejemajo podkupnino), da pa imajo s korupcijo manj neposrednih izkušenj (32,3% je imelo izkušnje s tem pojavom). Domnevati je mogoče, da je strah pred korupcijo v dobršni meri tudi posledica medijske odmevnosti posameznih primerov zlorab ali domnevnih zlorab. Rezultati raziskav tako lahko kažejo bolj na povečanje občutljivosti državljanov za to problematiko kot pa na dejansko povečanje števila kaznivih dejanj.

Tabela 16: Število korupcijskih kaznivih dejanj (v ožjem smislu)

Leto	Štev. vseh k. d.
1991	21
1992	39
1993	51
1994	55
1995	35
1996	32
1997	19
1998	33
1999	56
2000	43
2001	58
2002	51
2003	54
2004	18

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

Ob očitnem nezaupanju državljanov v delo uradnih institucij so zaskrbljujoči predvsem podatki o nizki stopnji protikorupcijske osveščenosti v zasebnem sektorju, o prisotni patronaži in nepotizmu ter o nakazanih številnih kršitvah zakonodaje in etike na področjih zdravstva in javnega naročanja. Iz raziskav v gospodarstvu je razvidno, da se cca. 43% slovenskim menedžerjem korupcija v državi zdi velik problem. Kot največjo oviro pri delovanju njihovega podjetja štejejo sodstvo (48%) in davki. 22% podjetij vsaj včasih neuradno nagradi javne uslužbence in funkcionarje, na poslovanje podjetij pa v največji meri vplivata patronaža in nepotizem (36%). Kar 31% anketiranih menedžerjev meni, da lahko korupcija vsaj do neke mere pripomore k razvoju in rasti njihovega podjetja in slovenskega ekonomskega sistema nasprotno, kar 48% pa jih meni, da je korupcija neizbežen del slovenskega ekonomskega sistema. 52% vseh menedžerjev meni, da v njihovem podjetju ne potrebujejo etičnega kodeksa.

Med mnenjskimi raziskavami je v svetu najbolj znan indeks (CPI) Transparency International, ki odraža mnenje državljanov posamezne države o stopnji in obsegu korupcije v njihovi državi. Slovenija se v raziskavi iz leta 2004 skupaj z Estonijo uvršča med korupcijsko manj obremenjene države Srednje in Vzhodne Evrope. Zaskrbljuje dejstvo, da se je položaj države na lestvici v zadnjih nekaj letih poslabšal, poslabšala pa se je tudi njena ocena.

Leta 2000 je skupina držav proti korupciji (GRECO) Sveta Evrope Slovenijo opozorila na nekatere pomanjkljivosti. Problemizirala je zlasti način imenovanja tožilcev in sodnikov, pomanjkljivo spremljanje njihovega premoženjskega stanja, neustrezno ureditev predkazenskega postopka, preveliko možnost uporabe političnih kriterijev pri odločanju o kršitvah predpisov o nezdružljivosti opravljanja javne funkcije s pridobitno dejavnostjo in pri odločanju o imuniteti poslancev, nezadostno zaščito policije pred po-

litičnim vmešavanjem v konkretne postopke, kot osnovni problem pa pomanjkanje nacionalne strategije na področju preprečevanja korupcije in neobstoja organa, ki bi skrbel za usklajeno in koordinirano akcijo vseh državnih in nedržavnih institucij na tem področju.

V drugem krogu ocenjevanja je GRECO opozoril predvsem na potrebo po dodatnem usposabljanju na področju odgovornosti pravnih oseb za kazniva dejanja, na neustrezno organiziranost policijskih protikorupcijskih enot in na spremljanje učinkov izvajanja novih predpisov na področju sistema javnih uslužbenecv in dostopa do informacij javnega značaja.

Po letu 2000 je Slovenija postala članica GRECO in posebne delovne skupine OECD za preprečevanje korupcije, ustanovljene so bile specializirane policijske enote, Urad vlade RS za preprečevanje korupcije in leta 2004 Komisija za preprečevanje korupcije, določena je bila kontaktna točka za sodelovanje z Evropskim uradom za goljufije (OLAF), zakonodaja je večinoma usklajena z zakonodajo EU.

Ekonomске, politične in druge razmere lahko vplivajo na razvoj korupcije v širšem smislu. Dejavniki, kot so recesija v gospodarstvu, nelojalna konkurenca in monopoli, nepotizem in favoriziranje osebnih zvez idr., lahko pripomorejo k razraščanju korupcije. Z vstopom Slovenije v EU in s tem v širši evropski politični ter gospodarski prostor utegnejo razmere na področju korupcije dobiti tudi širše razsežnosti. Hitrejšje medsebojne politične ter gospodarske povezave in s tem tudi dostop do različnih političnih ter finančnih ugodnosti bodo prav tako razširile možnosti koruptivnih ravnanj.

3.6 TERORIZEM IN EKSTREMNO NASILJE

Terorizem, kakršnega poznamo danes, ni več pretežno ozko politično motiviran, temveč je vzroke zanj treba iskati v verskih, ideoloških in številnih drugih ozadjih. Pri obravnavi mednarodnega terorizma in ekstremizmov vseh vrst je treba upoštevati procese globalizacije, v katerih je Slovenija vse bolj dejavna.

Za varnostni položaj Slovenije so pomembni zlasti pojavi krepitve islamskega radikalizma na Balkanu in v širše. Z vključevanjem v zahodne integracije, zlasti v NATO, postaja Slovenija ena izmed možnih tarč islamskih ekstremistov. Terorizmu bi morali v bodoče nameniti več pozornosti in ga obravnavati ločeno od ostalih nasilnih dejanj. Mednarodni terorizem je eno izmed varnostnih področij, ki zahteva učinkovito koordinacijo predvsem določenih institucij na nacionalni ravni, saj gre za varnostno izjemno občutljivo področje, katerega uspešno preprečevanje in zatiranje je odvisno zlasti od kakovostnega obveščevalnega dela in spremljanja finančnih transakcij varnostno zanimivih oseb.

Poseben problem v razmerah sproščenega in odprtega gospodarskega razvoja predstavlja trgovanje gospodarskih subjektov, saj lahko dobički presežejo varnostne interese. Takšen problem se pojavlja pri izvozu blaga za dvojno rabo, ki ga lahko "malopridne države" ali posamezniki uporabijo v teroristične namene. Gospodarski subjekti lahko nastopajo kot proizvajalci ali posredniki pri prodaji sestavnih delov vojaškega orožja in opreme oziroma delov in opreme pri izdelavi orožja.

V Republiki Sloveniji v zadnjih desetih letih ni bilo ugotovljenih kaznivih dejanj s področja terorizma. Pojavljali so se posamezni primeri bombnih eksplozij in groženj z njimi, ki so bili povezani z osamosvojitveno vojno. Po letu 1993 podobnih kaznivih dejanj ni bilo. Bombne eksplozije in grožnje z eksplozijo, ki jih je obravnavala policija, so bile posledica delovanja organiziranih kriminalnih združb brez terorističnega ozadja. Policija je v letu 2004 obravnavala 143 kaznivih dejanj nedovoljene proizvodnje in prometa orožja ali razstrelilnih snovi, od tega so bila 4 kazniva dejanja posledica organizirane kriminalne dejavnosti. Policija je ugotovila, da storilci tiho tapijo orožje predvsem iz držav nekdanje Jugoslavije v države zahodne Evrope.

Problematika orožja in eksplozivnih snovi je izrazito kompleksna in zahteva sodelovanje različnih državnih institucij (in še posebej policije) pri pripravi vseh zakonskih in podzakonskih aktov s tega področja. Glede trgovine z orožjem in eksplozivnimi snovmi ter sredstvi za množično uničevanje in blagom za dvojno uporabo, je mogoče oceniti, da se tovrstna kriminaliteta ne bo zmanjševala, dokler se razmere v regiji ne bodo povsem uredile. Z vstopom v EU bo Slovenija postala kvečjemu še bolj zanimiva kot ciljna država za tovrstne tihotapske mreže. Obstaja realna nevarnost, da bo Slovenija z vstopom v EU postala pomembna vstopna točka in odskočna deska za tihotapce orožja, eksplozivnih snovi, sredstev za množično uničevanje ali sredstev z dvojno rabo, ki ga bodo kriminalne združbe želele tržiti na kriminalnem ali terorističnem trgu v državah Evropske unije.

3.7 DRUGE OBLIKE KRIMINALITETE

3.7.1 Varovanje kulturne dediščine

Republika Slovenija ima izredno bogato kulturno dediščino, saj je bila, zgodovinsko gledano, vpeta v kulturno zelo raznolik prostor. Na majhnem ozemlju tako srečujemo kulturne vplive različnih civilizacij. Rezultat je bogastvo premične in nepremične kulturne dediščine, ki je nastajala od naselitve prvih ljudstev na tem območju.

Kriminaliteta na področju kulturne dediščine zajema številna nedovoljena dejanja. Med kaznivimi dejanji na področju premične kulturne dediščine so najpogostejše tatvine predmetov iz sakralnih objektov, galerij, muzejev oziroma posameznih umetniških predmetov in delov arhitekture. Precej je namernih poškodb (vandalizma), ki prispevajo k propadanju dediščine. K odtujevanju dediščine prištevamo tudi nenadzorovana arheološka izkopavanja. V Sloveniji izginjajo predvsem zavarovani muzejski in zasebni eksponati. Zelo pogoste so tatvine marmornatih kamnin iz baročnega obdobja, kamnitih portalov in okenskih okvirjev, kiparskih izdelkov (dopsrni kipi ali male plastike), lesenih stropnih ali stenskih oblog, skulptur ali njihovih delov in podobno. Iz galerij oziroma muzejev storilci najraje odnašajo slike in kipce. Med ukradenimi predmeti iz sakralnih objektov prevladujejo kipci angelov in svetnikov, svečniki, kelhi, monštrance in ciboriji ter umetniške slike. Zaradi povečane možnosti terorističnih napadov so v zadnjem času ogroženi nekateri osrednji nacionalni zavodi, ki se nahajajo v neposredni bližini ameriške ambasade (Narodni muzej, Narodna in Moderna galerija).

Dediščina, ki jo prištevamo med premično kulturno dediščino, se večinoma nahaja v muzejih, galerijah in arhivih. Zakon določa, da so muzejski predmeti in galerijski eksponati, ki se hranijo v zbirkah, kulturni spomenik. Ti predmeti (gre za približno 1.360.000 enot) so vključeni v nacionalno muzejsko mrežo in shranjeni v posebnih depojih oziroma skladiščih. Kar tretjina skladišč (s 500.000 muzejskimi predmeti) v Sloveniji ni ustrezno tehnično varovana. Manjši in vrednejši del eksponatov je celo stalno razstavljen v prostorih, ki so večinoma nezaščiteni oziroma pomanjkljivo zaščiteni (steklene vitrine in fizični oziroma videonadzor). Kako zelo je pomembno tehnično varovanje, pove podatek, da je od osamosvojitve Slovenije do danes prišlo le do enega vloma v muzej in ene tatvine vrednejše slike v prostorih, kjer so bile nameščene alarmne naprave. V Sloveniji ni niti enega razstavišča, ki bi premoglo zaščito v obliki infrardeče zaves. Če pride do kaznivega dejanja nad predmeti kulturne dediščine, je pomembno, da so ta ustrezno fotografsko dokumentirana, kar sploh omogoči nadaljnje poizvedovanje. Izdaja mednarodne tiralice ni možna brez vseh relevantnih podatkov. Ob prijavi kaznivega dejanja tatvine predmeta se pogosto izkaže, da obstaja o njem pomanjkljiva dokumentacija. Največkrat ni znana njegova velikost, neznan je material izdelave, način obdelave, ni fotografske dokumentacije, pogosto je neznano tudi avtorstvo.

Vse arhivsko gradivo je po zakonu kulturni spomenik. Shranjeno je v sedmih državnih in treh cerkvenih arhivih. Ve-

čina gradiva v državnih arhivih je ustrezno fizično in tehnično varovana, desetina gradiva pa je še vedno shranjena v depojih, ki niso opremljeni s protivlomnimi napravami. Gradivo v cerkvenih arhivih ni varovano s protivlomnimi napravami.

V register nepremične kulturne dediščine je vpisanih 12751 enot, poleg tega pa obstaja še 7523 kulturnih spomenikov, ki so razglašeni za stalni spomenik ter 196 enot s statusom začasnih spomenikov. Inventar v nepremičnem kulturnem spomeniku tvori celoto s spomenikom in zato predstavlja njegov integralni del. Stanje kulturne dediščine je včasih ogroženo tudi zaradi malomarnosti institucij, ki bi morale zanjo skrbeti (pravna praznina v primeru iztekačasne razglasitve za kulturni spomenik).

Izvajanje preventivnih dejavnosti za zaščito nepremične kulturne dediščine je zelo težko izvedljivo, saj gre pogosto za nezavarovane objekte, ki stojijo na samem (na primer odročne podružnične cerkve). Tatvine in vlomi so pogosto prijavljeni prepozno, ko so ukradeni predmeti že odnešeni, prodani ali celo uničeni, največkrat celo prethotapljeni čez mejo. Občasno prihaja tudi do primerov namernega fizičnega uničevanja spomenikov.

Statistični podatki o številu kaznivih dejanj na področju kulturne dediščine se zbirajo šele od leta 1999.

Tabela 17: Evidentirana kazniva dejanja na področju varovanja kulturne dediščine

Leto	Število kaznivih dejanj
1999	45
2000	240
2001	257
2002	243
2003	258
2004	241

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

Po oceni policije navedeni podatki predstavljajo le okoli 60–70% dejanskega števila kaznivih dejanj na tem področju. Med kaznivimi dejanji v zadnjih štirih letih so prevladovala tatvine oziroma velike tatvine, poškodovanja tuje stvari, v manjši meri tudi goljufije (ponaredki). V zadnjih letih se je pri nas pojavilo veliko zelo dobrih ponaredkov slik znanih avtorjev iz zahodne Evrope. Na trgu se je pojavilo tudi veliko umetnin, ki izvirajo iz kaznivih dejanj, storjenih na območju republik nekdanje Jugoslavije. V omenjenem obdobju je bilo ugotovljenih tudi precej primerov poškodovanja ali uničenja stvari posebnega kulturnega ali zgodovinskega pomena, a le trije primeri nedovoljenega izvoza in uvoza stvari posebnega kulturnega ali zgodovinskega pomena.

Ključni problemi pri varovanju kulturne dediščine so nezadostno fizično in elektronsko varovanje ter pomanjkljiv nadzor nad prometom s kulturno dediščino. Na tem področju obstajajo tudi določene zakonske pomanjkljivosti. Ker gre za področje, katerega preiskovanje zahteva specifična znanja, se organi odkrivanja in preiskovanja srečujejo s problemom pomanjkljive usposobljenosti, neustrezne organiziranosti, posebno oviro pa predstavlja tudi neusklajenost dela carine, policije in drugih ustanov, odgovornih za varovanje kulturne dediščine, kar prispeva k nezadostnemu nadzoru prometa nad predmeti, ki so razglašeni za kulturni spomenik. Zakonodaja je pomanjkljiva tudi pri opredelitvi kaznivih dejanj, saj se, na primer, večina poskusov nedovoljenega izvoza obravnava le kot prekršek.

3.7.2 Varovanje okolja in naravnih dobrin

Pojem varstva okolja v najširšem pomenu zajema varovanje ljudi, živali, rastlin in naravnih ter drugih virov. Ker gre za omejene dobrine, lahko njihovo strokovno nenadzorovano

in nezakonito izkoriščanje poruši občutljivo ravnovesje v naravi in povzroči neprecenljivo škodo, številne družbene konflikte in celo vojne. Zdravo življenjsko okolje je temeljni pogoj za preživetje ekosistemov, človeka in družbe nasploh.

Zaradi industrijskega načina proizvodnje, izključno profitne ekonomske usmerjenosti in množične potrošnje, so naravne dobrine, ki omogočajo življenje na planetu, ogrožene. S povečano obremenjenostjo okolja narašča tudi zavest o nujnosti racionalne rabe naravnih virov in predvsem njihove zaščite. Učinkovito varovanje okolja zajema odkrivanje in preprečevanje ravnanj, ki imajo ali bi lahko imele negativne posledice.

Zaradi velikih stroškov, ki nastajajo kot posledica varovanja okolja, je vse več gospodarskih subjektov in posameznikov pripravljenih zavestno obremenjevati in uničevati okolje ter s tem kršiti zakonodajo. Neposredni stroški zaradi kršitev so pogosto manjši kot stroški ekološkega poslovanja. Izkušnje nekaterih visoko industrijsko razvitih držav kažejo, da so odstranjevanje nevarnih odpadkov prevzele organizirane kriminalne združbe, ki jih odlagajo ali uničujejo na nedovoljene načine. Tihotapljenje nevarnih snovi, odlaganje nevarnih odpadkov, trgovanje s prepovedanimi kemikalijami so samo nekatere oblike organiziranega okoljskega kriminala. Boj proti okoljski kriminaliteti je veliko zahtevnejši kot npr. boj zoper nedovoljeno trgovino s prepovedano drogo, saj so v ozadju pogosto interesi velikih kapitalskih lobijev, ki lahko vplivajo na odločitve nosilcev oblasti.

Pravno podlago za ukrepanje v Republiki Sloveniji predstavljajo zakon o varstvu okolja, zakon o ohranjanju narave, zakon o vodah in zakon o gensko spremenjenih organizmih in številni podzakonski akti. Na področju varovanja okolja je Slovenija v zadnjih letih prilagodila zakonodajo evropskim standardom. V Sloveniji se število kaznivih dejanj v zvezi z varovanjem okolja iz leta v leto povečuje. To kažejo statistični podatki o evidentiranih kaznivih dejanjih.

Tabela 18: Število kaznivih dejanj ekološke kriminalitete

Leto	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004
Število k. d.	100	133	128	131	155	152	136

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

Statistično povečanje števila kaznivih dejanj ni le posledica večje ozaveščenosti o nujnosti varovanja okolja, temveč gre za dejansko povečanje hujših kaznivih dejanj te vrste, pri čemer ni upoštevano veliko temno polje (neprijavljena dejanja) in še večje sivo polje (ugotovljena, toda neraziskana kazniva dejanja). Policijske statistike zato ne odražajo dejanskega stanja in jih je treba dopolniti s podatki inšpekcijskih služb in drugimi podatki. Okoljska inšpekcija, ki deluje v okviru Inšpektorata RS za okolje in prostor (organ v sestavi Ministrstva za okolje, prostor in energijo), je npr. v letu 2002 izdala skupno 3461 odločb ter podala 196 predlogov sodnikom za prekrške in 4 ovadbe za kazniva dejanja. Po podatkih pristojnih inšpekcij na področju ravnanja z odpadki gospodarstvo v Sloveniji večinoma izpolnjuje zahteve zakonodaje. Še vedno je neurejeno odlaganje gradbenih odpadkov ter azbestno-cementnih odpadkov. V Republiki Sloveniji je le okoli 60% zavezancev, katerih delovanje je popolnoma usklajeno z vsemi predpisi s področja varstva voda. Večina industrijskih objektov ima čiščenje tehnoloških odpadnih voda urejeno, poseben problem pa je nezadostno število zgrajenih komunalnih čistilnih naprav, kar je povezano s finančno sposobnostjo države in lokalnih skupnosti. Po podatkih tožilstva narašča število nedovoljenih posegov v okolje v obliki nezakonitih izkopov gramoza, prodaja in mivke, pri čemer poleg kaznivega dejanja tatvine in velike tatvine, nastaja velika ekološka škoda zaradi razvrednotenja naravnega okolja.

Temeljni problemi na področju varovanja okolja v Republiki Sloveniji je obsežno "temno polje" na področju odkrivanja kršiteljev, realna (ne)moč kazni za kršitelje, kadrovske težave institucij, pristojnih za odkrivanje in splošna raven ozaveščenosti o varovanju okolja.

3.7.3 Varnost v cestnem prometu

Prometna varnost v Sloveniji že dlje časa izrazito zmanjšuje kakovost življenja državljanov. Od leta 1995 do vključno leta 2000 je v Sloveniji zaradi posledic prometnih nesreč po nekaterih ocenah nastalo 358 milijard tolarjev škode.

Slovenija je leta 2002 sprejela Nacionalni program varnosti cestnega prometa v Republiki Sloveniji, katerega cilj

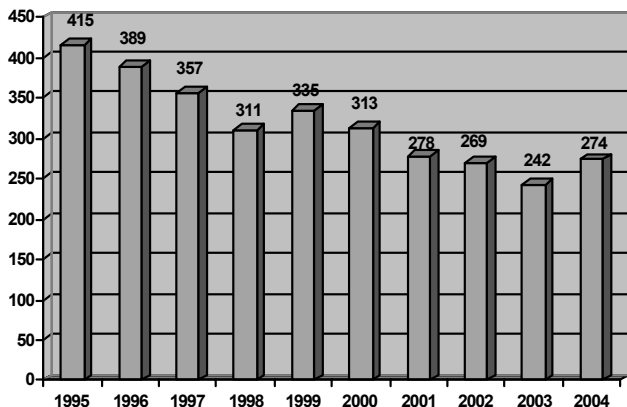
je zmanjšanje števila umrlih na cestah (na 210 v letu 2005) ter vzpostavitev sistematičnega, strokovnega, usklajenega in učinkovitega dela na področju prometne varnosti. Nov Zakon o varnosti cestnega prometa (ZVCP-1), ki se je začel uporabljati 1. 1. 2005 prav tako določa temelje za nadaljnje organizirane in koordinirane ukrepe na področju varnosti cestnega prometa, ki sledijo ciljem Programa varnosti EU do leta 2010.

Nacionalni program je usmerjen v zagotavljanje varnosti trem najbolj ogroženim skupinam udeležencev, in sicer pešcem, kolesarjem in mladim voznikom osebnih vozil, ki so obravnavani kot potencialne žrtve prometnih nesreč. Poleg tega se program usmerja tudi na dva najpogostejša vzroka prometnih nesreč, to je na hitrost in alkohol.

Tabela 19: Prometne nesreče z mrtvimi in telesno poškodovanimi ter njihove posledice v letih 1995–2004

Leto	Prometne nesreče			Posledice		
	skupaj	nesreče s smrtnim izidom	nesreče s telesnimi poškodbami	mrtvi	hudo poškodovani	lahko poškodovani
1995	6.936	369	6.567	415	2.537	5.440
1996	6.648	332	6.316	389	2.190	5.568
1997	7.244	323	6.921	357	2.150	6.459
1998	5.837	272	5.565	311	1.685	5.687
1999	7.009	307	6.702	335	2.074	7.010
2000	8.469	289	8.180	313	2.995	8.579
2001	9.199	243	8.956	278	2.689	9.984
2002	10.199	239	9.960	269	1.571	12.359
2003	11.815	220	11.595	242	1.411	15.487
2004	12.721	254	12.467	274	1.391	17.332

vir: Ministrstvo za notranje zadeve, Policija

Graf 2: Mrtvi v prometnih nesrečah v letih 1995–2004

Ocenjena škoda zaradi žrtev v prometu znaša letno približno 64 milijard tolarjev. Za doseg zastavljenih ciljev bi morala Republika Slovenija letno vložiti v ukrepe za zagotavljanje varnosti cestnega prometa od 5 do 8% sredstev od višine škode, ki nastaja kot posledica nesreč v prometu.

3.7.4 Kazniva dejanja zoper vojaško dolžnost

Med kazniva dejanja na področju vojaške dolžnosti spadajo neizpolnitev ukaza in odrekanje poslušnosti, upiranje nadrejenemu, odklonitev sprejema ali uporabe orožja, lažni raporti in lažna poročila, samovoljna odstranitev in beg iz obrambnih sil, grdo ravnanje s podrejenim, kršitev predpisov o stražarjenju, opustitev ukrepov za varnost ljudi in premoženja v vojaški enoti, opustitev zavarovanja pri vojaških va-

jah, izdaja vojaške tajnosti, odgovornost za kaznivo dejanje, storjeno na ukaz nadrejenega.

Pristojnost za preiskovanje kaznivih dejanj v predkazenskem postopku imata v skladu z zakonom o obrambi Obveščevalno-varnostna služba ministrstva za obrambo (OVS) OVS in vojaška policija.

Kazniva dejanja zoper vojaško dolžnost številčno ne predstavljajo pomembnega deleža vseh kaznivih dejanj. V letu 2002 so predstavljala le 6% vseh obravnavanih kaznivih dejanj. V več kot 98% je šlo za kazniva dejanja samovoljne odstranitve in bega iz obrambnih sil. Pri ostalih je šlo za dejanja, storjena iz malomarnosti, in sicer za opustitev ukrepov za varnost ljudi in premoženja v vojaški enoti ter za opustitev zavarovanja pri premoženju. Glavna značilnost kaznivih dejanj po 277. členu Kazenskega zakonika je, da so storilci izključno naborniki na služenju vojaškega roka. Izvajanje vseh bistvenih elementov vojaške dolžnosti v miru (vojaški rok ipd.) se je prenehalo izvajati v oktobru 2003. Gre za prenehanje izvajanja vojaške dolžnosti v miru, zato lahko predvidevamo, da se bo število določenih kaznivih dejanj zmanjšalo, nekaterih drugih pa povečalo.

V letih 2003 in 2004 ni zabeleženih kaznivih dejanj po 277. členu Kazenskega zakonika.

4. OCENA STANJA NA PODROČJU KAZENSKEGA PREGONA STORILCEV KAZNIVIH DEJANJ

Državnim tožilstvom je uspelo v preteklih letih zao- stanke, kljub vsakoletnemu povečevanju pripadlih zadev, v precejšnji meri zmanjšala. Že od srede 90. let se zaostanki zmanjšujejo tudi kot posledica uporabe alternativnih načinov reševanja sporov, zlasti uvedbe instrumenta poravnave ter odložitve pregona. S tem je razbremenjen kazenski postopek

v t.i. bagatelnih kaznivih dejanjih, tožilci pa se lažje osredotočijo na pregon težjih kaznivih dejanj. Tožilstva prejmejo letno tudi do 70% zadev, ki bi jih lahko uvrstili med t.i. bagatelno kriminaliteto. Gre za kazniva dejanja, za katera je zagrožena kazen do treh let zapora in jih obravnavajo okrajna sodišča.

Število ovadb se v zadnjih letih zelo povečuje. Od leta 1996 je skupno število ovadb naraslo za četrtno. Pojav je po mnenju tožilstva obvladljiv, saj sta v razmerju do celotnega prebivalstva v kazniva dejanja vpletena manj kot 2% prebivalstva.

Tabela 20: Število ovadb, sproženih kazenskih postopkov in vloženih obtožnih aktov od leta 1999 do 2004

	Vse prejete ovadbe	Obravnavane ovadbe (polnoletni storilci)	Sproženi kazenski postopki	Vloženi obtožni akti
1999	61.673	41.207		
2000	70.585	41.697	15.965	12.387
2001	76.471	41.711	15.254	14.445
2002	76.884	43.112	15.484	14.384
2003	76.484	43.646	14.752	13.852
2004	86.585	43.707	14.480	13.586

vir: Skupno poročilo o delu državnih tožilstev za leto 2004

Državna tožilstva so v letu 2004 zavržla ovadbe zoper 13.824 oseb (32% obravnavanih ovadenih polnoletnih storilcev), kar je bila posledica uporabe alternativnih kazenskih postopkov, ocene o neznatni družbeni nevarnosti dejanj ali drugih vzrokov. Po uspešnem postopku poravnania so bile zavržene ovadbe zoper 705 oseb in po odloženem pregonu zoper 1533 oseb. V letu 2004 je bilo pred sodiščem spoznanih za krive 8.189 oseb, oproščenih obtožbe je bilo 788 oseb, za 1930 oseb pa je bila izdana zavrnilna sodba. S pomočjo alternativnih oblik obravnavanja bagatelnih kaznivih dejanj je bilo torej zavrženih skupno 2.238 ovadb. Poleg tega so bile po poravnavi in odloženem pregonu zavržene ovadbe zoper 539 ovadenih mladoletnih storilcev kaznivih dejanj, kar predstavlja 33% vseh zavrženih ovadb zoper mladoletnike.

Ob koncu leta 2004 so ostale nerešene ovadbe zoper 10.261 oseb, kar je za 659 oseb manj kot v letu 2003.

V prihodnosti se bo še bolj okrepila uporaba raznih oblik restorativnega (poravnalnega) sodstva. Gre za koncept poravnalne pravice, ki temelji na storilčevi poravnavi in popravku škode, povzročene s kaznivim dejanjem. Pri tem je poudarek predvsem na odgovornosti storilca do žrtve. V sodelovanju med storilcem, žrtvijo in družbeno skupnostjo se uporabljajo najrazličnejši načini in sredstva za povrnitev stvari v prejšnje stanje ali nadomestitve povzročene škode.

4.1 PREDKAZENSKI POSTOPEK

Z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju ZKP-E; Uradni list RS, št. 56/03) je bil uveljavljen novi 160.a člen Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 116/03 – uradno prečiščeno besedilo). Navedeni člen določa, da državni tožilec pri izvrševanju svojih pooblastil po tem zakonu lahko usmerja delo policije z obveznimi navodili, strokovnimi mnenji in predlogi za zbiranje obvestil in izvedbo drugih ukrepov, za katere je pristojna policija, z namenom, da se odkrijeta kaznivo dejanje in storilec oziroma da se zberejo podatki, potrebni za odločitev državnega tožilca. Zakon o kazenskem postopku v 160.a členu tudi določa, da postopek, primere, roke in način usmerjanja in obveščanja predpiše Vlada Republike Slovenije.

Uredba o sodelovanju državnega tožilstva in policije pri odkrivanju in pregonu storilcev kaznivih dejanj (v nadaljnjem besedilu: Uredba; Uradni list RS, št. 52/04) na podlagi določbe drugega odstavka 160.a člena Zakona o kazenskem postopku natančneje določa postopek, primere, roke in način medsebojnega obveščanja med policijo in državnim tožilstvom ter usmerjanja predkazenskih postopkov v konkretnih zadevah s strani pristojnih državnih tožilcev.

Namen Uredbe je natančnejša določitev sodelovanja policije in državnih tožilstev pri odkrivanju kaznivih dejanj in storilcev, ki ga na splošnejši in bolj načelni ravni določa Zakon o kazenskem postopku.

V skladu z Uredbo bo lahko državni tožilec usmerjal delo policije s strokovnimi mnenji, navodili in predlogi za zbiranje obvestil in izvedbo drugih ukrepov, da se odkrijeta kaznivo dejanje in storilec, oziroma, da se zberejo podatki, pomembni za odločitev državnega tožilca, ter s svojo udeležbo pri procesnih dejanjih in drugih opravilih v predkazenskem postopku. Gre predvsem za natančnejšo podzakonsko določitev v praksi že tekočih postopkov sodelovanja policije in državnega tožilstva pri odkrivanju in pregonu storilcev kaznivih dejanj. Zaradi omogočanja usmerjanja poteka predkazenskega postopka s strani državnega tožilca so v Uredbo vključene tudi določbe o medsebojnem obveščanju med policijo in državnim tožilstvom. Zaradi posebnosti predkazenskih postopkov v zadevah, kjer so podani pogoji za uporabo prikritih preiskovalnih ukrepov, je obveščanje in usmerjanje za take primere urejeno v posebnem poglavju.

V predkazenskem postopku poleg tožilstva sodelujejo policija in drugi državni organi, katerih vloga je zaradi posebnih znanj in pooblastil ključnega pomena pri odkrivanju in preiskovanju nekaterih kaznivih dejanj (na primer pranja denarja, davčnih zatajitev, trgovanja z notranjimi informacijami in podobno). Pomanjkljiva koordinacija, medsebojno obveščanje in sodelovanje navedenih organov v predkazenskem postopku je ob formalno nejasni vlogi državnega tožilca pri vodenju takih medresorskih skupin pogosto razlog za nepotrebno podvajanje nalog in izvedenih ukrepov.

Podatki kažejo, da se na področju odkrivanja in preiskovanja nekaterih kaznivih dejanj, kjer gre za veliko premoženjsko korist, v zadnjem letu povečuje število izrečenih začasnih ukrepov za zavarovanje odvzema premoženjske koristi že v predkazenskem postopku. Zaradi pred kratkim sprejetih predpisov, ki podrobno urejajo okoliščine ravnanja z začasno zaseženimi predmeti in denarjem, ter zaradi vse večjega števila držav, s katerimi lahko Slovenija sodeluje na tem področju, se bo število začasnih ukrepov v tej fazi postopka še povečalo.

4.2 PREISKAVA IN PREISKOVALNA DEJANJA

Tožilstva vlagajo sorazmerno veliko število zahtev za preiskavo (približno zoper 15% vseh ovadenih oseb). Pri tem gre večinoma za "generalne" zahteve za preiskavo, od zasllišanja obdolženca do izvedbe vseh drugih dokazov. Na sodiščih trajajo preiskave dolgo, v zahtevnih primerih tudi tri leta. Dokazna vrednost zbranega gradiva zato sčasoma izgublja na pomenu in aktualnosti. Pripor in drugi alternativni ukrepi se uporabljajo pri težjih kaznivih dejanjih. Pri tem so "drugi ukrepi" za zagotovitev obdolženčeve navzočnosti uporabljeni v izjemno redkih primerih.

Preiskovalni sodniki v večini preiskovanih primerov le registrirajo izvajanje dokazov, ki jih predlagajo stranke. Ostajajo namreč brez motiva po zagotovitvi trdne dejanske podlage za obtožbo. Ukvarjajo se s parcialnim delom kazenskega postopka brez soodgovornosti za končni uspeh.

4.3 OBTOŽBA

Obtožbe državnih tožilcev so preveč formalne. Zato so izreki nejasni in zaradi številnih podrobnosti v opisu nepregledni. Obrazložitve obtožnih aktov so pogosto nepotrebne.

4.4 GLAVNA OBRAVNAVA

Glavne obravnave so zaradi številnih preložitvev izjemno dolge. Tudi v pripornih primerih trajajo več kot dve leti. Ureditev nekaterih institutov v Zakonu o kazenskem postopku omogoča njihovo zlorabo in s tem zavlačevanje.

4.5 PRITOŽBA IN IZREDNA PRAVNA SREDSTVA

Pritožbeni postopek je zaradi dopuščanja široke možnosti uporabe tega pravnega sredstva vplival na zaupanje v trdnost pravnega sistema. Vendar pa številne razveljavitve prvostopenjskih sodb nenormalno podaljšujejo kazenske postopke. Ob tem višja sodišča ne izrabljajo možnosti za spremembo prvostopenjskih sodb, ki jih omogoča zakonodaja. Izredna pravna sredstva se lahko vlagajo tako zaradi napačnih ugotovitev dejanskega stanja (obnova) kot tudi zaradi kršitev zakona. Krog upravičencev je zelo širok.

5. OCENA STANJA NA PODROČJU SANKCIONIRANJA STORILCEV KAZNIVIH DEJANJ

5.1 KAZENSKA SODIŠČA

Sodišča so v preteklem desetletju doživela reformo celotnega sodnega sistema, kar je povzročilo velike normativne in organizacijske spremembe. Spremenila se je procesna zakonodaja, prišlo pa je tudi do izredne kadrovske fluktuacije v sodniških vrstah, kar je bistveno zmanjšalo učinkovitost kazenskega sodstva. Reforma sodstva v letih 1994 in 1995 je zaradi organizacijskih in kadrovskih sprememb vplivala na storilnost pred in po izvedbi sodne reforme. Kot ugotavlja analiza Vrhovnega sodišča (2002), je šlo za izjemen splet številnih okoliščin, ki so vplivale na negativno delo in učinkovitost sodišč in sodnikov (neprimerna organizacija sodišč, pomanjkljiva in neustrezna procesna zakonodaja, nezadostni nadzorni mehanizmi, slaba informatizacija, neustrezne kadrovske, materialne, prostorske okoliščine in drugo).

Kazenska sodišča v Sloveniji so pred letom 1990 letno izrekla obsodilne sodbe približno 12.000 polnoletnim osebam, po 1990. letu pa se je to število manjšalo in doseglo najnižjo točko leta 1995, ko so sodišča izrekla le še 3.462 obsodb. Število obsojenih je po letu 1995 pričelo naraščati in leta 2002 že doseglo raven izpred desetletja (7.646 obsojenih oseb). V letu 2003 je bilo zaključenih 13.193 kazenskih zadev; od tega: 2.049 zavrženih obtožnih aktov, 1.916 ustavljenih postopkov, 836 oproščenih obtožb, 1.621 zavrnjenih obtožb, 33 izrečenih varnostnih ukrepov brez izreka kazni, 6.736 obsodb in 2 odstopa v tujino.

Kazenske zadeve okrožnih sodišč so ena redkih vrst zadev, kjer je število sodnih zaostankov v primerjavi s letom 2000 naraslo. Okrožna sodišča šele zadnji dve leti uspejo rešiti več zadev, kot jih pripade, prav tako se je število sodnih zaostankov v letu 2004 v primerjavi s prejšnjim letom zmanjšalo za 3%. Zaskrbljujoče pa je zmanjševanje deleža zadev, ki so rešene prej kot v enem letu in naraščanje deleža najdalgotrajnejših postopkov.

Dolgotrajni kazenski postopki, še zlasti če gre za pomembne odmevne zadeve, povzročajo nezaupanje v sodne organe tako obtožencev kot tudi oškodovancev. Prav zaradi tega je bilo danih več pobud za njihovo skrajšanje. Z zaostanki se v največji meri spopada največje, ljubljansko okrožno sodišče. Racionalnejše postopanje v kazenskih zadevah bi bilo mogoče z ustanovitvijo specializiranih oddelkov kazenskih sodišč, v katerih bi opravljali delo najbolj izkušeni sodniki.

V zadnjih letih je prišlo tudi do sprememb na področju kaznovalne politike. V drugi polovici 80. let so sodišča izrekala do 37% denarne kazni, od konca osemdesetih let pa se je ta delež začel zniževati; leta 1994 (torej pred začetkom veljavnosti nove zakonodaje) je znašal le 11%, v letih veljavnosti sistema denarnih zneskov (od 1. 1. 1995 do 29. 1. 1999) se je zmanjšalo celo na 7,4%. Tega leta uveljavljen novi/stari način izrekanja denarne kazni (v določenem znesku, brez določanja dnevnih zneskov) ni prinesel sprememb, saj se je

delež denarne kazni tudi v naslednjih letih zniževal in dosegel leta 2000 komaj 5,9%. Delež kazni zapora, ki je leta 1990 znašal 16,6%, se je zniževal in je znašal leta 1997 12,7%, leta 2000 se je ponovno povzpela na 17,6%. Takšen delež je precej nad evropskimi standardi, ki se gibljejo okrog 5-10%. V zadnjih letih je opaziti spremembo kaznovalne politike, kar zadeva višino izrečene kazni zapora. Opazna je tendenca izrekanja daljših kazni, sodišča uporabljajo tudi maksimum kazni zapora, ki je bil z novelo Kazenskega zakonika iz leta 1999 še zvišan. Dolžina povprečne kazni zapora, ki jo izreka sodišča, je v Sloveniji precej nad evropskim povprečjem.

Na področju mednarodne pravne pomoči v kazenskih zadevah gre vsebinsko za zadeve male pravne pomoči v civilnih in kazenskih zadevah (vročanje pisanj in posredovanje zaprosil), posredovanje v postopkih priznanja in izvrševanja tujih sodnih odločb, priprava pojasnil o pravu RS za tuje organe in pojasnil o pravu tujih držav za organe RS, odstopa oziroma prevzema kazenskih pregonov, izročitve, tranzite in prenosa izvršitev kazni.

Tabela 21: Vse zadeve mednarodne pravne pomoči v letih 2003/04

Leto	Nerešene 1. 1. v letu	Nove	Skupaj zadev v delu	Rešene	Nerešene 31. 12. v letu
2003	2249	5944	8193	5624	2569
2004	2569	4370	6939	4600	2339

vir: Ministrstvo za pravosodje

Zadeve sodelovanja z Mednarodnim sodiščem za nekdanjo Jugoslavijo se ne vodijo v splošni statistiki, ampak posebej. Teh zadev je bilo v letu 2001 osem, v letu 2002 in 2003 pa po pet. Izvedena je bila tudi ena predaja osebe.

Republika Slovenija je po osamosvojitvi ratificirala številne večstranske mednarodne pogodbe, ki urejajo mednarodno pravno pomoč v kazenskih zadevah oziroma posamezne institute s tega področja, in sicer: Evropsko konvencijo o izročitvi z obema dodatnima protokoloma (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 22/94), Konvencijo o transferju obsojenih oseb (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 13/93) in Evropsko konvencijo o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah z dodatnim protokolom (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 25/99). Poleg navedenih je Republika Slovenija ratificirala tudi več mednarodnih pogodb, ki se vsebinsko nanašajo le na posamezna kazniva dejanja ali skupine kaznivih dejanj in vsebujejo določbe o mednarodni pravni pomoči v kazenskih zadevah in izročitvi ter tako predstavljajo posebne pravne vire za to področje. Nekatere pomembnejše konvencije so Konvencija o pranju, odkrivanju, zasegu in zaplemi premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 11/97), Evropska konvencija o zatiranju terorizma (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 27/00), Kazenskopravna konvencija o korupciji (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 7/00), Konvencija o boju proti podkupovanju tujih javnih uslužbencev v mednarodnem poslovanju (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 1/01) in Sporazum o nedovoljenem prometu po morju za izvajanje 17. člena Konvencije Združenih narodov zoper nezakonit promet mamil in psihotropnih snovi (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 27/00). Konvencijo Združenih narodov zoper nezakonit promet mamil in psihotropnih snovi (Uradni list SFRJ – Mednarodne pogodbe, št. 14/90) je Slovenija nasledila z Aktom o notifikaciji nasledstva glede konvencij OZN in konvencij, sprejetih v Mednarodni agenciji za atomsko energijo (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 9/92). Republika Slovenija je ratificirala Kon-

vencijo ZN proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu s Protokoli in Konvencijo o prenosu postopkov v kazenskih zadevah (Strasbourg, 15. 5. 1972).

Republika Slovenija je pristopila h Konvenciji o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije in Protokolu, zavezuje pa jo tudi 36 dvostranskih pogodb do 25 držav. Po letu 1991 je bilo sklenjenih šest pogodb (s Hrvaško Pogodba o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, Pogodba o izročitvi in Pogodba o medsebojnem izvrševanju sodnih odločb v kazenskih zadevah ter z Makedonijo Pogodba o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, Pogodba o izročitvi in Pogodba o medsebojnem izvrševanju sodnih odločb v kazenskih zadevah), za ostale pogodbe pa je Slovenija z Ustavnim zakonom za izvedbo temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije (Uradni list RS/I, št. 1/91 in 45/94) ohranila pravno kontinuiteto ter s tako imenovano klavzulo o generalni sukcesiji pogodb deklarirala nasledstvo mednarodnih pogodb, ki jih je sklenila Jugoslavija in ki so bile v veljavi za Slovenijo na dan sukcesije (do drugačnega dogovora s posameznimi državami). Z večino držav so bile tudi že izmenjane note, na podlagi katerih so akti o nasledstvu posamično začeli veljati.

Mednarodna pravna pomoč v kazenskih zadevah vsebinsko zajema zadeve male pravne pomoči v civilnih in kazenskih zadevah (vročanje pisanj in posredovanje zaprosil), priznanje in izvrševanje tujih sodnih odločb, odstopa oziroma prevzema kazenskih pregonov, izročitve, tranzite in prenose izvršitev kazni. V letu 2002 je bilo vseh novosprejetih zadev (civilnih in kazenskih) 4530. V tem obdobju je bilo rešenih 4295 zadev. V letu 2002 je pristojno ministrstvo vodilo 69 postopkov izročitve, od tega jih je bilo 22 končanih z izroči-

tvijo. Razlogi, da izročitve niso bile izvršene, so bili različni. V sedmih primerih je bila izročitev le začasno odložena, v več primerih pa je bila zavrnjena, in sicer zaradi preklica tiralice, zastaranja kazenskega pregona, ustavitve postopka, ker je bila prijeta napačna oseba, zaradi pomanjkljivih dokazov, zakasnitve predvidenega roka, neobstoja dvostranske pogodbe oziroma drugih razlogov. V letu 2002 je Ministrstvo za pravosodje RS prejelo 18 prošenj za prenos izvršitve kazni. V letu 2002 so se pristojni organi ukvarjali z 282 postopki za odstop in prevzem kazenskih pregonov, in sicer so prejeli 241 zaprosil slovenskih sodišč in 40 zaprosil tujih sodišč.

5.2 ODVETNIŠTVO IN PRAVNA POMOČ

Odvetništvo in pravna pomoč sta v preteklem desetletnem obdobju prav tako doživela dinamične spremembe. Po letu 1991 se je število odvetnikov v Sloveniji v nekaj letih povečalo s približno 400 na 1.000. Večje število bi lahko pomenilo, da so se s tem povečale tudi možnosti za kakovostno pravno pomoč v kazenskih zadevah, vendar temu ni mogoče povsem pritrditi. V tem obdobju je sodišče prenehalo z izvajanjem brezplačne pravne pomoči, prav tako so s to prakso praktično prenehale odvetniške pisarne, ki so do takrat takšno pomoč izvajale na podlagi posebnega dogovora s (tedanjimi) sindikati.

Brezplačna pravna pomoč se lahko odobri za pravno svetovanje, pravno zastopanje in za druge pravne storitve, določene z zakonom, za vse oblike sodnega varstva pred vsemi sodišči splošne pristojnosti in specializiranimi sodišči v Republiki Sloveniji, pred Ustavnim sodiščem Republike Slovenije in pred vsemi organi, institucijami ali osebami v Republiki Sloveniji, ki so pristojne za izvensodno poravnavanje sporov, ter kot oprostitev plačila stroškov sodnega postopka.

Tabela 22: Pregled brezplačne pravne pomoči v obdobju 2001/04

Leto	Nove (NO)	V delu (VD)	Rešene (RE)	Nerešene 31.12. (NE)	Prošnje za BPP	Odobrena BPP
2001	557	557	291	266	520	195
2002	3595	3861	3300	544	2973	1862
2003	9052	9596	9909	687	6060	3124
2004	11086	11773	10741	1021	8355	6156

vir: Poročilo o delu Vrhovnega sodišča RS za leto 2004

Statistični podatki v zgornji tabeli se nanašajo na delo sodišč in ne vključujejo dela koncesionarjev, ki nudijo pravno svetovanje v obliki prvega pravnega nasveta.

5.3 ORGANI ZA ODLOČANJE O PREKRŠKIH

V nasprotju s sodišči splošne pristojnosti se je število kaznovanih oseb pri občinskih sodnikih za prekrške vseskozi povečevalo. Od leta 1985 se je število obsojenih polnoletnih oseb povečalo za več kot enkrat, medtem ko je število obsojenih mladoletnih oseb naraslo kar za trikrat (s 7.855 na 26.224).

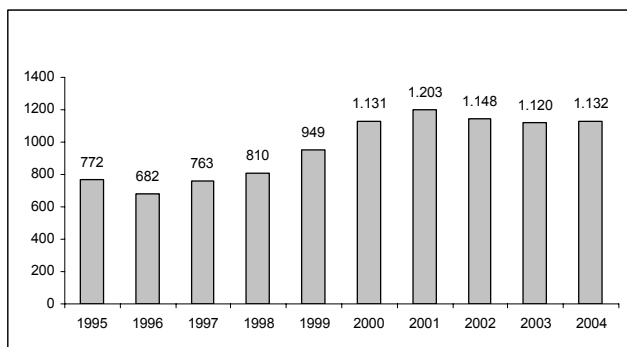
Po vsebinski plati se je na delovnem področju sodišč za prekrške zelo povečalo število zadev, kar je bila posledica odprave kategorije gospodarskih prestopkov kot oblike kaznivih ravnanj, prestopki pa so dobili pravno naravo prekrškov. Sodniki za prekrške so se že vrsto let soočali s problemom velike neučinkovitosti. Tako so se npr. v letu 2000 sodišča ukvarjala z 212.030 prekrški; v dobri petini primerov je postopek zastaral, v nezastaranih zadevah pa je bila kazen dejansko izterjana v manj kot 10% zadev.

Zakon o prekrških (ZP-1, uporablja se je začel 1. 1. 2005) je uvedel nekaj pomembnih novosti, tako pri izrekanju kazni za prekrške kot tudi pri organizaciji sodnikov za prekrške oziroma prekrškovnih organov. Zakon ukinja zaporno kazen, kaznovanje z globo vzpostavlja kot pravilo. Zakon v organizacijskem smislu vzpostavlja prekrškovne organe (policija, inšpekcije) in določa za odločanje o prekrških pristojnost okrajnih sodišč kot sodišč prve stopnje ter višjih sodišč kot sodišč druge stopnje. Novost je tudi t. i. uklonilni pripor, ki bo lahko uveden v primeru, če kršitelj kazni ne bo plačal in bo lahko trajal do 30 dni.

5.4 IZVRŠEVANJE KAZENSKIH SANKCIJ

Leta 2000 sprejeti zakon o izvrševanju kazenskih sankcij je celovito uredil področje izvrševanja kazenskih sankcij, in sicer tako tistih, izrečenih v kazenskem postopku (tako za fizične polnoletne in mladoletne osebe kot za pravne osebe), kot glede kazni, izrečenih v postopku o prekršku. V letu 2000 in 2001 so bili sprejeti tudi podzakonski akti, ki regulatorno zaokrožajo to področje. Republika Slovenija bi morala kot ena izmed držav z najmanjšim številom zapornikov na 100.000 prebivalcev, ohraniti dosedanje usmeritev minimalne uporabe zaporne kazni. Deloma bo k temu pripomogel tudi novi Zakon o prekrških (ZP-1), ki se uporablja od 1. januarja 2005 in ki ne predpisuje več zaporne kazni. V čim večji meri bi bilo treba v praksi uveljavljati uspešne alternative kazni odvzema prostosti in drugih sankcij.

Tabela 23: Povprečno število zaprtih v obdobju od 1995 do 2004

vir: Uprava RS za izvrševanje kazenskih sankcij: 1995–2005, publikacija 2005

Od leta 1996, ko je bilo število zaprtih oseb najnižje po osamosvojitvi, pa vse do leta 2001 je število zaprtih oseb stalno naraščalo in se je do leta 2001 skoraj podvojilo. V zadnjih letih se je število ustalilo oziroma celo nekoliko zmanjšalo.

V letu 2004 je bilo v povprečju zaprtih 1132 oseb (783 obsojencev, 279 pripornikov, 42 kaznovanih pri sodniku za prekrške in 28 mladoletnikov v prevzgojnem domu).

1839. Razpis za prijavo možnih kandidatov za predsednika Državne revizijske komisije

Na podlagi prvega odstavka 5. člena Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja (Uradni list RS, št. 95/05-UPB3 in 61/05) in sklepa 18. seje Mandatno-volilne komisije Državnega zbora Republike Slovenije z dne 19. aprila 2006 ponovno objavljam

RAZPIS

za prijavo možnih kandidatov za predsednika Državne revizijske komisije

1.

Zakon o reviziji postopkov javnega naročanja v 5. členu določa, da predsednika in člane Državne revizijske komisije imenuje in razrešuje Državni zbor na predlog komisije, pristojne za volitve in imenovanja. Pristojna komisija objavi razpis za možne kandidate najkasneje v 15 dneh po predčasni razrešitvi. Predsednik in člani Državne revizijske komisije imajo status državnega funkcionarja, katerih mandat traja pet let in so lahko ponovno imenovani; v primeru predčasne razrešitve, se novi predsednik in član imenuje za preostanek petletnega mandata.

Kandidat mora izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

- da je državljan Republike Slovenije in aktivno obvlada slovenski jezik,
- da je poslovno sposoben in ima splošno zdravstveno zmožnost,
- da je dopolnil 30 let starosti,
- da ni obsojen zaradi naklepne kaznivega dejanja na zaporno kazen, ki je daljša od šestih mesecev,
- da ima vsaj dve leti delovnih izkušenj na področju javnih naročil.

Predsednik mora imeti univerzitetno izobrazbo pravne smeri in opravljen pravniški državni izpit.

2.

Razpis je objavljen zaradi predčasne razrešitve predsednika Državne revizijske komisije, zato bo izbrani kandidat imenovan za preostanek petletnega mandata Državne revizijske komisije oziroma za čas od 1. 7. 2006 do 23. 12. 2009.

Mandatno-volilna komisija vabi k sodelovanju možne kandidate za predsednika Državne revizijske komisije, da se prijavijo na razpis.

3.

Možni kandidati morajo prijavi predložiti naslednja dokazila:

- dokazilo o državljanstvu Republike Slovenije in, da aktivno obvlada slovenski jezik,
- potrdilo o univerzitetni izobrazbi pravne smeri in opravljenem pravniškem državnem izpitu,
- potrdilo, da ni bil obsojen zaradi naklepne kaznivega dejanja na zaporno kazen, ki je daljša od šestih mesecev,
- dokazilo, da ima vsaj dve leti delovnih izkušenj na področju javnih naročil,
- življenjepis z opisom dosedanjih delovnih izkušenj.

4.

Prijave z dokazili, navedenimi v točki 3. tega razpisa, naj možni kandidati posredujejo v roku 8 dni od dneva objave razpisa v Uradnem listu Republike Slovenije na naslov: Mandatno-volilna komisija Državnega zbora Republike Slovenije, Šubičeva 4, 1001 Ljubljana, poštni predal P.P. 636 z oznako: »PRIJAVA NA RAZPIS«. Prijave brez zahtevanih dokazil ne bodo upoštevane.

Št. 450-02/99-10/35

Ljubljana, dne 19. aprila 2006

Predsednik
Mandatno-volilne komisije
Državnega zbora Republike Slovenije
Franč Sušnik l.r.

PREDSEDNIK REPUBLIKE**1840. Ukaz o imenovanju izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Republiki Azerbajdžan**

Na podlagi prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/00, 24/03 in 69/04) in prvega odstavka 17. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo) izdajam

U K A Z**o imenovanju izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Republiki Azerbajdžan**

Za izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Republiki Azerbajdžan s sedežem v Ankari imenujem Mitjo Štruklja.

Št. 001-09-6/06
Ljubljana, dne 18. aprila 2006

dr. Janez Drnovšek l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

1841. Ukaz o odpoklicu izredne in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Francoski republiki

Na podlagi prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, št. 42/97, 66/00, 24/03 in 69/04) in prvega odstavka 17. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list Republike Slovenije, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo) izdajam

U K A Z**o odpoklicu izredne in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Francoski republiki**

Odpoklicujem Magdaleno Tovornik, izredno in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Francoski republiki.

Št. 001-19-3/06
Ljubljana, dne 11. aprila 2006

dr. Janez Drnovšek l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

VLADA**1842. Uredba o oblikovanju cen proizvodnje in distribucije pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja za tarifne odjemalce**

Na podlagi prvega odstavka 8. člena in 1., 5. ter 6. točke 9. člena Zakona o kontroli cen (Uradni list RS, št. 63/99 in 20/06) in v zvezi z dvanajsto alinejo 2. člena Uredbe o listi blaga in storitev, za katere se uporabljajo ukrepi kontrole cen (Uradni list RS, št. 80/00 in 17/04), izdaja Vlada Republike Slovenije

U R E D B O**o oblikovanju cen proizvodnje in distribucije pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja za tarifne odjemalce****I. SPLOŠNE DOLOČBE****1. člen**

Ta uredba določa najvišjo izhodiščno ceno, pridobitev predhodnega soglasja k prvič oblikovani izhodiščni ceni in spremembi izhodiščne cene ter mehanizem za oblikovanje cen proizvodov in storitev (v nadaljnjem besedilu: storitve), ki so po Uredbi o uvedbi in uporabi standardne klasifikacije dejavnosti (Uradni list RS, št. 2/02) razvrščeni v podrazredu 40.3 – Oskrba s paro in toplo vodo in so namenjeni daljinskemu ogrevanju za tarifne odjemalce.

2. člen

Tarifni odjemalci so odjemalci, za katere veljajo enake tarifne postavke, in ki ne morejo prosto izbirati dobavitelja storitev iz prvega člena te uredbe.

Izhodiščna cena storitev je cena brez DDV, ki je veljala na dan uveljavitve te uredbe oziroma prvič oblikovana cena v skladu s 4. členom te uredbe. Izhodiščno ceno je mogoče spremeniti le izjemoma po postopku in na način kot to določa tretji odstavek 4. člena te uredbe.

3. člen

Pravna oseba, ki opravlja storitve v dejavnosti proizvodnje in distribucije toplote v skladu z določbami Energetskega zakona (v nadaljnjem besedilu: zavezanec), oblikuje ceno storitev tako, da glede na spremembe cen in spremembe strukture vhodnih energentov uveljavlja zvišanje oziroma znižanje cene po postopku, določenem v 6. členu te uredbe in v skladu z mehanizmom za oblikovanje cen storitev, določenem v Prilogi 1, ki je sestavni del te uredbe.

II. PRVO OBLIKOVANJE IZHODIŠČNE CENE IN SPREMEMBA IZHODIŠČNE CENE**4. člen**

Zavezanec, ki začneja opravljati storitev, mora prvič izračunati in oblikovati izhodiščno ceno v skladu z mehanizmom za oblikovanje cen storitev, določenem v Prilogi 1 te uredbe, nato pa zanj v skladu z določili 97. člena Energetskega zakona pridobiti soglasje pristojnega organa lokalne skupnosti oziroma organa iz 35. člena Energetskega zakona (v nadaljnjem besedilu: pristojni organ lokalne skupnosti).

Po pridobitvi soglasja pristojnega organa lokalne skupnosti zavezanec zaprosi Ministrstvo za gospodarstvo (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo) za soglasje k prvič oblikovani izhodiščni ceni. Zahtevek za izdajo soglasja mora vsebovati podatke iz 5. člena te uredbe.

Zavezanec, ki že opravlja storitev, lahko v izjemnih primerih (večje tehnološke spremembe, uveljavitev novih tarifnih ali obračunskih sistemov), potem ko pridobi predhodno soglasje pristojnega organa lokalne skupnosti, zaprosi ministrstvo za soglasje k spremembi izhodiščne cene. Zahtevke za izdajo soglasja mora vsebovati podatke iz 5. člena te uredbe. Po pridobitvi soglasja ministrstva lahko zavezanec na osnovi spremenjene izhodiščne cene oblikuje novo ceno v skladu z mehanizmom za oblikovanje cen storitev, določenem v Prilogi 1 te uredbe.

5. člen

Zahtevek za pridobitev soglasja k prvič oblikovani izhodiščni ceni in k spremembi izhodiščne cene mora vsebovati naslednje podatke:

- a) ime in sedež zavezanca z navedbo dejavnosti, za katero je zavezanec registriran, in matično številko iz poslovnega registra,
 - b) ustrezen predpis o določitvi opravljanja storitev javne službe,
 - c) pogodbo o izdaji koncesije v primeru, da je zavezanec koncesionar,
 - d) navedbo občin, na območju katerih se opravljajo storitve navedenih dejavnosti,
 - e) predvideno letno strukturo energentov, potrebnih za proizvodnjo in distribucijo toplote,
 - f) izračun prvič oblikovane cene oziroma izračun spremembe izhodiščne cene po metodologiji, določeni v Prilogi 1 te uredbe na obrazcu, določenem v Prilogi 2 te uredbe,
 - g) izračun povprečne cene daljinskega ogrevanja (brez DDV) v skladu z 9. točko Priloge 1 te uredbe na obrazcu, določenem v Prilogi 2 te uredbe,
 - h) predlagani cenik po vrstah storitev in vrstah odjemalcev brez DDV in z DDV ter datum predvidene uveljavitve izhodiščne cene,
 - i) predlagani komercialni pogoji, ki veljajo za posamezne skupine tarifnih odjemalcev (npr. posebni komercialni popusti),
 - j) trenutno priključno in obračunsko moč odjemalcev po vrsti uporabe in dolžino omrežja,
 - k) kopijo licence za opravljanje energetske dejavnosti,
 - l) znesek prejetih subvencij, dotacij ali drugih oblik državne ali druge podpore v zadnjem poslovnem letu,
 - m) soglasje pristojnega organa lokalne skupnosti oziroma organa iz 35. člena Energetskega zakona.
- Ministrstvo lahko od zavezanca zahteva tudi dodatne podatke, če oceni, da so ti potrebni za rešitev zahtevka.

III. SPREMEMBA CENE V SKLADU Z MEHANIZMOM ZA OBLIKOVANJE CEN STORITEV

6. člen

Zavezanec lahko uveljavi zvišanje cene v primeru zvišanja cene ali spremembe strukture vhodnih energentov in mora uveljaviti znižanje cene v primeru znižanja cen ali spremembe strukture vhodnih energentov na način, ki je določen v 5. do 7. točki Priloge 1 te uredbe. Za zvišanje oziroma znižanje cene mora zavezanec pridobiti soglasje pristojnega organa lokalne skupnosti. Najkasneje tri dni pred uveljavitvijo spremembe cene mora zavezanec o spremembi cene obvestiti ministrstvo.

Obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati:

- a) ime in sedež zavezanca z navedbo dejavnosti, za katero je zavezanec registriran, in matično številko iz poslovnega registra,
 - b) ustrezen predpis o določitvi opravljanja storitev javne službe,
 - c) pogodbo o izdaji koncesije v primeru, da je zavezanec koncesionar,
 - d) navedbo občin, na območju katerih se opravljajo storitve navedenih dejavnosti,
 - e) letno strukturo energentov, potrebnih za proizvodnjo in distribucijo toplote,
 - f) izračun nove cene po metodologiji, določeni v Prilogi 1 te uredbe na obrazcu, določenem v Prilogi 2 te uredbe,
 - g) izračun nove povprečne cene daljinskega ogrevanja (brez DDV) v skladu z 9. točko Priloge 1 te uredbe na obrazcu, določenem v Prilogi 2 te uredbe,
 - h) dokumentacijo, s katero se utemeljuje spremembe cen vhodnih energentov,
 - i) cenik po vrstah storitev in vrstah odjemalcev (brez DDV in z DDV), ki se uporablja na dan vložitve zahtevka, in odstotek povečanja teh cen za zadnje in predzadnje zaključeno poslovno leto oziroma do datuma vložitve zahtevka,
 - j) predlagani cenik po vrstah storitev in vrstah odjemalcev brez DDV in z DDV ter datum predvidene uveljavitve novih cen,
 - k) prikaz sprememb komercialnih pogojev, ki veljajo za posamezne skupine tarifnih odjemalcev (npr. uvedba ali ukinitve komercialnih popustov),
 - l) izkaz poslovnega izida in bilanco stanja ter izkaz finančnega izida po neposredni metodi za celotno podjetje za zadnje in predzadnje zaključeno poslovno leto,
 - m) prikaz poslovanja po PIM (Poslovno izidnih mestih) za posamezne dejavnosti, ki jih podjetje opravlja, za zadnje in predzadnje zaključeno poslovno leto, vključno s priloženimi ključi (razdelilniki) stroškov, prihodkov, sredstev in obveznosti do virov sredstev,
 - n) povprečno bruto plačo za mesec december 1999 in zadnjo povprečno izplačano bruto plačo,
 - o) trenutno priključno in obračunsko moč odjemalcev po vrsti uporabe in dolžino omrežja,
 - p) kopijo licence za opravljanje energetske dejavnosti,
 - q) znesek prejetih subvencij, dotacij ali drugih oblik državne ali druge podpore v zadnjem poslovnem letu,
 - r) soglasje pristojnega organa lokalne skupnosti oziroma organa iz 35. člena Energetskega zakona.
- Podatke iz točk a), b), c), d), e), l), m), n), o), p) in q) zavezanec vključi v obvestilo le ob prvi prijavi spremembe cen v letu in ob spremembi podatkov med letom.
- Ministrstvo lahko od zavezanca zahteva tudi dodatne podatke, če oceni, da so ti potrebni za oceno skladnosti spremembe cene s to uredbo.

IV. KONČNA DOLOČBA

7. člen

Ta uredba začne veljati 23. aprila 2006 in velja 12 mesecev.

Šifra: 00713-9/2006-7
Ljubljana, dne 13. aprila 2006
EVA 2006-2111-0003

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

P R I L O G A 1

1. Cena za proizvodnjo in distribucijo pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja je sestavljena iz naslednjih elementov:
 - variabilnega dela, ki pokriva variabilne stroške proizvodnje in distribucije daljinske toplote ter se odjemalcem obračunava kot cena za dobavljeno toplotno energijo v SIT/MWh, in
 - fiksnega dela, ki pokriva fiksne stroške, to je upravičene stroške za obratovanje sistema, ter se odjemalcem obračunava kot cena za priključno oziroma obračunsko moč v SIT/MW/leto.
2. Variabilni del cene zajema:
 - 1) pri samostojnih proizvajalcih in proizvajalcih, ki so istočasno tudi distributerji toplotne energije:
 - stroške energentov (plin, kurilno olje EL, mazut, premog, les in drugo),
 - stroške energije za obratovanje naprav,
 - stroške električne energije za pogon črpalk na primarnem vročevodnem omrežju oziroma druge variabilne stroške, ki so opredeljeni v tarifnem sistemu in ceniku posameznega podjetja,
 - stroške vode in kemične priprave vode (KPV);
 - 2) pri distributerjih toplotne energije:
 - stroške nabavljene toplotne energije,
 - stroške električne energije za pogon črpalk na primarnem vročevodnem omrežju oziroma druge variabilne stroške, ki so opredeljeni v tarifnem sistemu in ceniku posameznega podjetja,
 - stroške vode in kemične priprave vode (KPV).
3. Fiksni del cene zajema vse ostale upravičene stroške obratovanja sistema (tako pri proizvajalcih kot pri distributerjih daljinske toplote) in sicer:
 - stroške materiala (brez stroškov energentov, navedenih v 2. točki te priloge),
 - stroške storitev,
 - stroške dela,
 - nujne stroške investicijskega in tekočega vzdrževanja,
 - amortizacijo,
 - druge odpise vrednosti,
 - druge odhodke (stroške) poslovanja,
 - odhodke financiranja.

Stroški materiala vključujejo pomožni material, odpis drobnega inventarja, pisarniški material in strokovno literaturo, popisne razlike pri materialu ter druge stroške materiala.

Stroški storitev vključujejo storitve pri pridobivanju energije, stroške transportnih storitev, najemnine, povračila stroškov v zvezi z delom, stroške storitev plačilnega prometa in bančnih storitev, stroške intelektualnih storitev, zavarovalne premije in stroške drugih storitev.

Stroški dela vključujejo izplačane plače po ustrezni kolektivni pogodbi in sklenjenih individualnih pogodbah, vse pripadajoče prispevke in davke ter z zakonom določene osebne prejemke (regres, prehrana, stroški za prevoz na delo in drugo).

Tekoče in investicijsko vzdrževanje mora omogočati normalno obratovanje sistema in njegovo uporabo do konca predvidene življenjske dobe. Stroški vzdrževanja vključujejo stroške nabave vgradnih delov za stroje in naprave, nadomestne dele za opremo ter sredstva in material za vzdrževanje osnovnih sredstev ter storitve v zvezi z vzdrževanjem delovnih sredstev.

Amortizacija se praviloma obračunava po amortizacijskih stopnjah, ki jih priporoča Odbor za komunalno energetiko Združenja za energetiko pri Gospodarski zbornici Slovenije. Knjigovodska vrednost amortizirljivih sredstev ne sme biti precenjena.

Drugi odhodki (stroški) poslovanja zajemajo dajatve za varstvo človekovega okolja, štipendije in dajatve, ki niso odvisne od poslovnega izida.

Odhodki financiranja zajemajo vse odhodke, povezane s financiranjem osnovne dejavnosti podjetja, če je dejavnost distribucije pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja osnovna dejavnost podjetja. Če dejavnost distribucije pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja predstavlja samo del dejavnosti posameznega podjetja, so v odhodkih financiranja lahko vključeni samo odhodki financiranja, ki izhajajo iz dejavnosti distribucije pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja

4. Poleg pokrivanja stroškov poslovanja, navedenih v 2. in 3. točki te priloge, cena za distribucijo pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja lahko omogoča tudi doseganje dobička, namenjenega za nadaljnji razvoj podjetja.
5. Sprememba variabilnega dela cene za samostojne proizvajalce in proizvajalce, ki so istočasno tudi distributerji toplotne energije, se preračuna po naslednji formuli:

$$VC_p = VC_{0p} \times \sum_{i=1}^n \left(\frac{a_i E_i}{E_{0i}} \right)$$

$$a_1 + a_2 + \dots + a_n = 1$$

Pri tem posamezne kategorije pomenijo naslednje:

VC_p	Nova cena za dobavljeno toplotno energijo v SIT/MWh (brez davka na dodano vrednost)
VC_{0p}	Izhodiščna cena za dobavljeno toplotno energijo v SIT/MWh (brez davka na dodano vrednost)
a_i	Ponder posamezne vrste energenta v strukturi energentov za proizvodnjo toplote
E_i	Nova cena energenta v strukturi porabljenih energentov za proizvodnjo toplote
E_{0i}	Izhodiščna cena energenta v strukturi porabljenih energentov za proizvodnjo toplote.

Izhodiščna cena za dobavljeno toplotno energijo (VC_{0p}) je cena toplotne energije, ki je bila opredeljena za vsakega proizvajalca daljinske toplote kot izhodiščna cena na dan uveljavitve te uredbe.

Nova cena za dobavljeno toplotno energijo (VC_p) je cena, ki je izračunana na osnovi te metodologije in se spreminja s spremembami vhodnih parametrov.

Izhodiščna cena energenta (E_{0i}) v strukturi energentov za proizvodnjo toplote je cena posameznega energenta, ki jo je proizvajalec toplotne energije plačal na dan uveljavitve te uredbe. V ceni energenta morajo biti vključeni vsi stroški na pariteti Fco proizvajalec daljinske toplote in vse dajatve (trošarine, CO₂ takse). DDV ni vključen.

Nova cena energenta (E_i) v strukturi energentov za proizvodnjo toplote je povprečna cena posameznega energenta, ki jo proizvajalec toplotne energije plača v spremljanem mesecu. V ceni energenta morajo biti vključeni vsi stroški na pariteti Fco proizvajalec daljinske toplote in vse dajatve (trošarine, CO₂ takse). DDV ni vključen.

Ponderji (a_i) predstavljajo delež posameznega energenta v strukturi energentov za proizvodnjo toplote. Vsota vseh ponderjev oziroma deležev mora biti enaka 100 odstotkov oziroma 1.

V odvisnosti od sistema se pri proizvodnji daljinske toplote lahko uporabljajo naslednji energenti:

- plin,
- EL kurilno olje,
- mazut,
- premog,
- les,
- odpadki,
- električna energija za proizvodne potrebe in za pogon črpalk.

Poleg zgoraj navedenih energentov je v tej kategoriji zgolj zaradi lažjega obračunavanja vključena tudi kemično pripravljena voda (njena poraba oziroma izgube).

V zgornji formuli se upošteva poraba tistih energentov, ki imajo več kot 2–odstotni delež v celotni porabi vseh energentov.

6. Sprememba variabilnega dela cene za distributerje toplotne energije se preračuna po naslednji formuli:

$$VC_d = VC_{0d} \times \sum_{i=1}^n \left(\frac{b_i E_i}{E_{0i}} \right)$$

$$b_1 + b_2 + \dots + b_n = 1$$

Pri tem posamezne kategorije pomenijo naslednje:

VC_d	Nova cena za dobavljeno toplotno energijo v SIT/MWh (brez davka na dodano vrednost)
VC_{0d}	Izhodiščna cena za dobavljeno toplotno energijo v SIT/MWh (brez davka na dodano vrednost)
b_i	Ponder toplote ter energije in medija za prenos toplote
E_i	Nova cena za prevzeto toploto ter energijo in medij za prenos toplote
E_{0i}	Izhodiščna cena za prevzeto toploto ter energijo in medij za prenos toplote

Izhodiščna cena za dobavljeno toplotno energijo (VC_{0d}) je cena toplotne energije, ki je bila opredeljena za vsakega samostojnega distributerja toplotne energije kot izhodiščna cena na dan uveljavitve te uredbe.

Nova cena za dobavljeno toplotno energijo (VC_d) je cena, ki je izračunana na osnovi te metodologije in se spreminja s spremembami vhodnih parametrov.

Izhodiščna cena za prevzeto toploto ter energijo in medij za prenos toplote (E_{oi}) je cena teh postavk, ki jo je distributer toplotne energije plačal na dan uveljavitve te uredbe. V ceni posamezne postavke morajo biti vključeni vsi stroški in vse dajatve (trošarine, CO₂ takse). DDV ni vključen.

Nova cena za prevzeto toploto ter energijo in medij za prenos toplote (E_i) je povprečna cena posamezne postavke, ki jo distributer toplotne energije plača v spremljanem mesecu. V ceni posamezne postavke morajo biti vključeni vsi stroški in vse dajatve (trošarine, CO₂ takse). DDV ni vključen.

Ponderji (b_i) predstavljajo delež posamezne postavke v strukturi vseh postavk. Vsota vseh ponderjev oziroma deležev mora biti enaka 100 odstotkov oziroma 1.

Kot toplota ter energija in medij za prenos toplote so predvidene naslednje postavke:

- nabavljena toplota,
- električna energija za pogon črpalk.

Poleg zgoraj navedenih postavk je v tej kategoriji zgolj zaradi lažjega obračunavanja vključena tudi kemično pripravljena voda (njena poraba oziroma izgube).

V zgornji formuli se upošteva poraba tistih postavk, ki imajo več kot 2–odstotni delež v porabi vseh postavk.

7. Nove cene za dobavljeno toplotno energijo (variabilni del cene) se izračunavajo in usklajujejo vsak mesec oziroma v primeru redkejših sprememb glede na spremembe cen posameznih energentov iz 2. točke te priloge.
8. Fiksni del cene se ne spreminja.
9. Način izračuna nove povprečne cene se opravi po naslednji formuli:

$$PC = \frac{\sum_{i=1}^n C_i K_i}{Q}$$

Pri tem posamezne kategorije pomenijo naslednje:

PC Nova povprečna cena v SIT/MWh

Q Zbir celotne planirane prodane toplotne energije v MWh v enoletnem planskem obdobju od predvidenega datuma uveljavitve spremembe variabilnega ali fiksnega dela cene

$C_{i=1,...,n}$ Cene po posameznih kategorijah novega prodajnega cenika (toplotna energija za ogrevanje, toplotna energija za ogrevanje oz. pripravo sanitarne tople vode in priključna moč)

$K_{i=1,...,n}$ Planske prodajne količine toplote za ogrevanje, toplote za pripravo sanitarne tople vode in priključne moči po posameznih kategorijah prodajnega cenika v obdobju 1 leta od predvidenega datuma uveljavitve spremembe variabilnega ali fiksnega dela cene.

V izračunu povprečne cene ni vključen DDV.

PRILOGA 2

OBRAZEC ZA IZRAČUN NOVE CENE DALJINSKEGA OGREVANJA ZA TARIFNE ODJEMALCE

Zavezanec:**Občina ogrevanja:****I. Izračun nove variabilne cene (brez DDV)****1. Letna struktura energentov potrebnih za proizvodnjo toplote**

Energent	Enota	Letna planska količina	Planska cena na enoto	Letna vrednost	Struktura v %	Ponder
1	2	3	4	5	6	7
						a_1
						a_2
						a_3
						a_4
						a_5
Skupaj					100%	1

2. Spremembe nabavnih cen energentov

Energent	Veljavna nabavna cena z vsemi pripadajočimi trošarinami in taksami (brez DDV) v SIT/enoto	Datum uveljavitve veljavne nabavne cene	Nova nabavna cena z vsemi pripadajočimi trošarinami in taksami (brez DDV) v SIT/enoto	Datum uveljavitve nove nabavne cene
1	2	3	4	5

3. Izračun nove variabilne cene po določitih točke 5. oziroma 6. v Prilogi 1 v SIT/MWh

$$VCp = VC0p * \sum_{i=1}^n \left(\frac{aiEi}{E0i} \right) =$$

II. Izračun nove povprečne cene (brez DDV)**1. Letna struktura prihodkov iz dejavnosti daljinskega ogrevanja**

	$K_{i=1,\dots,n}$		$C_{i=1,\dots,n}$		
I. Variabilni del =	MWh	*	SIT/MWh	=	(A) SIT
II. Fiksni del =	kW	*	SIT/kW/mes. * 12 mes.	=	(B) SIT
III. Ostali prihodki (npr. števnina)				=	(C) SIT
SKUPAJ					(A+B+C)SIT

2. Izračun nove povprečne cene po določilih točke 9 v Prilogi 1 v SIT/MWh

$$PC = \frac{\sum_{i=1}^n C_i K_i}{Q} \text{ ali } \frac{(A + B + C)SIT}{MWh} =$$

III. Povzetek spremenjenih cen daljinskega ogrevanja brez DDV

	Enota	Obstoječa cena (velja od)	Nova cena (začne veljati dne)	% spremembe
1	2	3	4	5 = 4/3
Variabilni del cene	SIT/MWh			
Povprečna cena	SIT/MWh			
Povprečna cena	€/MWh			

Datum:

OBRAZEC IZPOLNIL:

Ime in priimek:

Telefon:

1843. Uredba o spremembah Uredbe o programih kmetijske strukturne politike in kmetijske politike razvoja podeželja za leti 2005 in 2006

Na podlagi 5. in 7. člena v zvezi s 126. členom Zakona o kmetijstvu (Uradni list RS, št. 54/00, 52/02 – ZDU-1, 58/02 – ZMR-1, 45/04 – ZdZPKG in 20/06 – ZKme-A) izdaja Vlada Republike Slovenije

U R E D B O

o spremembah Uredbe o programih kmetijske strukturne politike in kmetijske politike razvoja podeželja za leti 2005 in 2006

1. člen

V Uredbi o programih kmetijske strukturne politike in kmetijske politike razvoja podeželja za leti 2005 in 2006 (Uradni list RS, št. 45/04, 10/05, 72/05 in 34/06) se v četrtem odstavku 6. člena 7. točka spremeni tako, da se glasi:

»7. predložitev projektantskega predračuna izvedbe komasacije,«.

Črtata se 8. in 9. točka.

Dosedanje 10., 11. in 12. točka postanejo 8., 9. in 10. točka.

2. člen

Ta uredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Šifra: 00715-11/2006/8

Ljubljana, dne 13. aprila 2006

EVA 2006-2311-0098

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

1844. Sklep o spremembah in dopolnitvah Sklepa o ustanovitvi, sestavi, organizaciji in nalogah Sveta za strukturno politiko

Na podlagi četrtega odstavka 19. člena Zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja (Uradni list RS, št. 93/05) je Vlada Republike Slovenije sprejela

S K L E P

o spremembah in dopolnitvah Sklepa o ustanovitvi, sestavi, organizaciji in nalogah Sveta za strukturno politiko

1. člen

V Sklepu o ustanovitvi, sestavi, organizaciji in nalogah Sveta za strukturno politiko (Uradni list RS, št. 59/00, 17/01, 13/03 in 93/05 – ZSRR-1) se 3. člen spremeni tako, da se glasi:

»3. člen

Svet opravlja naslednje naloge:

a) obravnava ter z vidika skladnega regionalnega razvoja in vključevanja Republike Slovenije v kohezijsko politiko Evropske unije medresorsko usklajuje Državni razvojni program Republike Slovenije;

b) na podlagi predhodnega mnenja Službe Vlade Republike Slovenije za lokalno samoupravo in regionalno politiko (v nadaljnjem besedilu: služba) obravnava regionalne razvojne programe in jih medresorsko usklajuje;

c) spremlja izvajanje Državnega razvojnega programa Republike Slovenije z obravnavanjem rednih poročil službe in izrednih poročil, če tako narekujejo utemeljeni razlogi;

d) spremlja izvajanje Načrta razvojnih programov proračuna v delu, ki se nanaša na izvajanje Državnega razvojnega programa Republike Slovenije;

e) medresorsko usklajuje spodbude ter druge oblike pomoči in dejavnosti, pomembne za skladni regionalni razvoj;

f) daje pobude in predlaga vladi spremembe in dopolnitve drugih dokumentov razvojnega načrtovanja;

g) opravlja druge naloge, povezane s kohezijsko politiko Evropske unije in regionalno politiko.«

2. člen

4. člen se spremeni tako, da se glasi:

»4. člen

Svet sestavljajo stalni člani sveta:

– minister, pristojen za regionalni razvoj;

– minister, pristojen za razvoj;

– minister, pristojen za gospodarstvo;

– minister, pristojen za okolje in prostor;

– minister, pristojen za delo, družino in socialne zadeve;

– minister, pristojen za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano;

– minister, pristojen za promet;

– minister, pristojen za finance;

– minister, pristojen za šolstvo in šport;

– minister, pristojen za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo;

– minister, pristojen za kulturo;

– minister, pristojen za zdravje;

– minister, pristojen za pravosodje.«

3. člen

8. člen se spremeni tako, da se glasi:

»8. člen

Administrativno in strokovno podporo svetu zagotavlja služba.«

4. člen

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00402-2/2006/7

Ljubljana, dne 22. marca 2006

EVA 2005-1536-0026

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

1845. Sklep o spremembah in dopolnitvah Sklepa o preoblikovanju Kmetijskega inštituta Slovenije v javni raziskovalni zavod

Na podlagi 8. člena Zakona o zavodih (Uradni list RS – stari, št. 12/91, Uradni list RS/I, št. 17/91 – ZUDE in Uradni list RS, št. 55/92 – ZVDK, 13/93, 66/93, 45/94, 8/96, 31/00 – ZP-L in 36/00 – ZPDZC), 32. člena Zakona o raziskovalni in razvojni dejavnosti (Uradni list RS, št. 22/06 – uradno prečiščeno besedilo), 66., 83., 91., 92., 93. in 132. člena Zakona o kmetijstvu (Uradni list RS, št. 54/00, 52/02 – ZDU-1, 58/02 – ZMR-1, 45/04 – ZdZPKG in 20/06), 60. in 68. člena Zakona o zdravstvenem varstvu rastlin (Uradni

list RS, št. 23/05 – uradno prečiščeno besedilo), 24., 29., 33., 87., 96. in 98. člena Zakona o živilih (Uradni list RS, št. 18/02, 110/02 – ZureP-1, 110/02 – ZGO-1 in 45/04), 43. in 44. člena Zakona o fitofarmacevtskih sredstvih (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo), 70., 75. in 76. člena Zakona o semenskem materialu kmetijskih rastlin (Uradni list RS, št. 25/05 – uradno prečiščeno besedilo), 5. člena Zakona o vinu in drugih proizvodih iz grozdja in vina (Uradni list RS, št. 70/97 in 16/01), 20. člena Zakona o krmi (Uradni list RS, št. 97/04 – uradno prečiščeno besedilo in 93/05 – ZVMS), 12. člena Zakona o mineralnih gnojilih (Uradni list RS, št. 29/06), za izvajanje 17. člena, drugega in četrtega odstavka 35. člena in 36. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 41/04, 17/06 – avtentična razlaga in 20/06) in za izvajanje prvega odstavka 76. člena Zakona o vodah (Uradni list RS, št. 67/02, 110/02 – ZGO-1, 2/04 – ZZdl-A, 10/04 – odl. US in 41/04 – ZVO-1) izdaja Vlada Republike Slovenije

S K L E P

o spremembah in dopolnitvah Sklepa o preoblikovanju Kmetijskega inštituta Slovenije v javni raziskovalni zavod

1. člen

V prvem odstavku 3. člena Sklepa o preoblikovanju Kmetijskega inštituta Slovenije v javni raziskovalni zavod (Uradni list RS, št. 66/96, 65/99, 84/02 in 11/06) se za besedilo "DL/33.2 Proizvodnja merilnih, kontrolnih, preizkuševalnih, navigacijskih in drugih inštrumentov in naprav, razen opreme za industrijsko procesno krmiljenje," doda besedilo:

"G/51.21 Trgovina na debelo z žiti, semeni in krmo,
G/51.31 Trgovina na debelo s sadjem in vrtninami,
G/52.63 Druga trgovina na drobno zunaj prodajaln."

Dodajo se novi peti, šesti in sedmi odstavek, ki se glasijo:

"Inštitut v okviru svoje dejavnosti s področja kmetijstva izvaja sledečo javno službo:

- javno službo strokovnih nalog v proizvodnji kmetijskih rastlin,
- javno službo strokovnih nalog v živilih in ostalih nalog, ki se izvajajo kot javna služba v živilih,
- javno službo zdravstvenega varstva rastlin,
- javno službo na področju fitofarmacevtskih sredstev in naprav,

- javno službo na področju semenarstva (posebno preiskovanje sort kmetijskih rastlin),
- javno službo s področja nalog genske banke.

Inštitut opravlja naslednje naloge s področja kmetijstva:

- opravlja naloge za obvladovanje škodljivih organizmov na področju zdravstvenega varstva rastlin,
- opravlja strokovne naloge preizkušanja in ocenjevanja fitofarmacevtskih sredstev,
- opravlja preizkušanja sort,
- hranjenje varstvenih oziroma standardnih vzorcev semenskega materiala zavarovanih sort in sort, vpisanih v sortno listo,
- uradno potrditev semenskega materiala kmetijskih rastlin,
- naknadna kontrola semenskega materiala kmetijskih rastlin,
- vodi predpisane evidence, registre in druge zbirke podatkov, ki so povezane v informacijski sistem in mednarodne informacijske sisteme na področju živil,
- opravlja strokovne naloge in monitoring na področju kontrole ustreznosti krme, dodatkov in premikov,
- opravlja analize medu,
- opravlja analize mineralnih gnojil,

- opravlja oceno vina in drugih proizvodov iz grozdja in vina,

- opravlja analize žganih pijač,
- opravlja kemijske analize fitofarmacevtskih sredstev in analize ostankov fitofarmacevtskih sredstev v kmetijskih pridelkih.

Inštitut opravlja tudi naslednje naloge s področja okolja:

- opravlja strokovne naloge s področja kmetijstva v zvezi z analizo kmetijskih gospodarstev in njim pripadajočih zemljišč na vodovarstvenih območjih ter strokovne naloge v zvezi s prepovedmi, omejitvami in zaščitnimi ukrepi na vodovarstvenih območjih s poudarkom na omejevanju rabe živilskih in/ali mineralnih gnojil in pesticidov na kmetijskih in drugih zemljiščih,

- opravlja strokovne naloge s področja kmetijstva v zvezi z oceno izpustov toplogrednih plinov in amonijaka s projekcijami in možnostmi za zmanjševanje teh izpustov ter strokovne naloge za pripravo programov in poročil v zvezi z zmanjševanjem izpustov toplogrednih plinov in amonijaka,

- opravlja strokovne naloge za pripravo poročila o izvajanju okoljskih ukrepov programa razvoja podeželja in o izvajanju ukrepov varstva voda pred onesnaženjem z nitrati iz kmetijskih virov,

- opravlja strokovne naloge za pripravo poročila o izvajanju ukrepov o varovanju okolja, zlasti tal, pri uporabi blata iz čistilnih naprav v kmetijstvu."

2. člen

V 4. členu se dodata nova tretji in četrti odstavek, ki se glasita:

"Inštitut opravlja naloge javne službe s področja kmetijstva iz petega odstavka prejšnjega člena in naloge s področja kmetijstva iz šestega odstavka prejšnjega člena v skladu z letnimi programi, sprejetimi na predpisan način, in na podlagi predpisov, ki urejajo javno naročanje. Medsebojna razmerja med inštitutom in ministrstvom, pristojnim za kmetijstvo, se podrobneje uredijo s pogodbo."

Inštitut opravlja naloge s področja okolja iz sedmega odstavka prejšnjega člena v skladu z letnim programom, ki ga po predhodnem soglasju ministrstva, pristojnega za okolje, sprejme upravni odbor inštituta. Medsebojna razmerja med inštitutom in ministrstvom, pristojnim za okolje, se podrobneje uredijo s pogodbo."

3. člen

Besedilo 14. člena se spremeni tako, da glasi:

"Sredstva, potrebna za izvajanje svojih dejavnosti, inštitut pridobiva:

- iz državnega proračuna za izvajanje javne službe na področju raziskovalne dejavnosti,

- iz državnega proračuna za opravljanje nalog javne službe s področja kmetijstva iz petega odstavka 3. člena tega sklepa in nalog s področja kmetijstva iz šestega odstavka 3. člena tega sklepa,

- iz sredstev donacij in iz nepovratnih sredstev tujih virov za opravljanje nalog s področja kmetijstva iz šestega odstavka 3. člena tega sklepa,

- iz državnega proračuna in nepovratnih sredstev tujih virov za opravljanje nalog s področja okolja iz sedmega odstavka 3. člena tega sklepa in

- s plačili naročnikov z opravljanjem dejavnosti za trg."

4. člen

Prvi odstavek 15. člena se spremeni tako, da se glasi:

"V državnem proračunu se določi višina sredstev za:

- raziskovalne programe,
- infrastrukturne programe,
- ustanoviteljske obveznosti,

– opravljanje nalog javne službe s področja kmetijstva iz petega odstavka 3. člena tega sklepa in nalog s področja kmetijstva iz šestega odstavka 3. člena tega sklepa,
– opravljanje nalog s področja okolja iz sedmega odstavka 3. člena tega sklepa."

V drugem odstavku 15. člena se besedilo "iz prejšnjega odstavka" nadomesti z besedilom "iz prve, druge in tretje alineje prejšnjega odstavka".

Dodata se nova četrta in peti odstavek, ki se glasita:

"Inštitut pridobiva sredstva iz četrte alineje prvega odstavka tega člena v obsegu izvajanja nalog javne službe s področja kmetijstva iz petega odstavka 3. člena tega sklepa in nalog s področja kmetijstva iz šestega odstavka 3. člena tega sklepa na podlagi letnih programov, sprejetih na predpisan način, in na podlagi predpisov, ki urejajo javno naročanje.

Inštitut pridobiva sredstva iz pete alineje prvega odstavka tega člena v obsegu izvajanja nalog s področja okolja iz sedmega odstavka 3. člena tega sklepa na podlagi letnega programa, ki ga po predhodnem soglasju ministrstva, pristojnega za okolje, sprejme upravni odbor inštituta."

5. člen

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Šifra: 01403-72/2006/5
Ljubljana, dne 13. aprila 2006
EVA 2006-3211-0050

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

MINISTRSTVA

1846. Pravilnik o vsebnosti nevarnih snovi v materialih in sestavnih delih motornih vozil

Na podlagi 49. člena Zakona o kemikalijah (Uradni list RS, št. 110/03 – prečiščeno besedilo in 47/04 – ZdZPZ) izdaja minister za zdravje

PRAVILNIK o vsebnosti nevarnih snovi v materialih in sestavnih delih motornih vozil

1. člen

Ta pravilnik v skladu z drugim odstavkom 4. člena Direktive 2000/53/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 18. septembra 2000 o izrabljenih vozilih (UL L št. 269 z dne 21. 10. 2000, str. 34), Odločbo Komisije 2005/438/ES z dne 10. junija 2005 o spremembi Priloge II k Direktivi 2000/53/ES Evropskega Parlamenta in Sveta o izrabljenih vozilih (UL št. 152 z dne 15. 6. 2005, str. 19) in Odločbo Komisije 2005/673/ES z dne 20. septembra 2005 o spremembi Priloge II k Direktivi 2000/53/ES Evropskega Parlamenta in Sveta o izrabljenih vozilih (UL L št. 254 z dne 30. 9. 2005, str. 69) določa prepovedi in omejitve glede vsebnosti določenih nevarnih snovi v materialih in sestavnih delih motornih vozil.

2. člen

Izrazi, uporabljeni v tem pravilniku, imajo naslednji pomen:

1. Motorna vozila so vozila kategorije M₁ in N₁, pri čemer predstavlja:

– kategorija M₁ vozila za prevoz potnikov z največ osmi sedeži poleg sedeža voznika;

– kategorija N₁ vozila za prevoz blaga z največjo dovoljeno maso do vključno 3,5 tone.

2. Materiali in sestavni deli motornih vozil so tako materiali in sestavni deli, ki so vgrajeni v samo motorno vozilo, kot tudi materiali in sestavni deli, ki se uporabljajo za vzdrževanje in servisiranje motornih vozil.

3. Dajanje v promet je uvoz ali prva prodaja oziroma prvi prenos pravice uporabe ali razpolaganja z materialom ali sestavnim delom motornega vozila od proizvajalca ali njegovega pooblaščenega zastopnika v Skupnosti na uvoznika ali distributerja na trgu Evropske skupnosti oziroma na končnega potrošnika-uporabnika v Skupnosti.

4. Namenoma dodana snov je snov, ki je namenoma uporabljena v sestavi materiala ali sestavnega dela motornega vozila in katere prisotnost je v končnem produktu zaželen zaradi zagotavljanja posebnih značilnosti, videza ali kakovosti. Uporaba recikliranih materialov za proizvodnjo novih izdelkov, kjer posamezni deli recikliranih materialov lahko vsebujejo snovi, ki jih ureja ta pravilnik, se ne obravnava kot namerno dodajanje snovi.

3. člen

(1) Materiali in sestavni deli motornih vozil, dani v promet po 1. juliju 2003, lahko vsebujejo največ 0,1 masnih % svinca, šestvalentnega kroma ali živega srebra in največ 0,01 masnih % kadmija v homogenem materialu pod pogojem, da te snovi niso namenoma dodane.

(2) Najvišje dovoljene koncentracije, navedene v prejšnjem odstavku, ne veljajo za sestavne dele motornih vozil, ki se dajejo v promet po 1. juliju 2003, kadar se uporabljajo kot sestavni deli za vzdrževanje in servisiranje motornih vozil, ki so bila dana v promet pred 1. julijem 2003. Ta izjema ne velja za uteži za centriranje koles, ogljikove krtačke za elektromotorje in zavorne obloge.

4. člen

(1) Ne glede na določbo prvega odstavka prejšnjega člena lahko materiali in sestavni deli motornih vozil, navedeni v Prilogi, ki je sestavni del tega pravilnika, vsebujejo svinec, živo srebro, kadmij in šestvalentni krom v koncentracijah, ki presegajo koncentracije, navedene v prvem odstavku prejšnjega člena, če so pri tem izpolnjeni tudi drugi pogoji, navedeni v Prilogi.

(2) V primerih, posebej določenih v Prilogi, morajo biti sestavni deli iz prejšnjega odstavka opremljeni z jasnimi, čitljivimi in neizbrisnimi oznakami, iz katerih je razvidno, da koncentracije snovi iz prejšnjega odstavka presegajo dovoljene koncentracije iz prvega odstavka prejšnjega člena.

(3) Sestavni deli motornih vozil, ki so že bili v prometu ob izteku rokov, določenih v Prilogi, se lahko brez omejitev ponovno uporabljajo tudi po izteku teh rokov.

5. člen

Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o vsebnosti nevarnih snovi v materialih in sestavnih delih motornih vozil (Uradni list RS, št. 8/05).

6. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 0220-9/2005-UK
Ljubljana, dne 10. aprila 2006
EVA 2006-2711-0007

Andrej Bručan l.r.
Minister
za zdravje

PRILOGA

Materiali in sestavni deli	Področje uporabe in datum prenehanja izjeme	Potrebna označitev
<i>Svinec kot legirni element</i>		
1. Jeklo za strojno uporabo in galvanizirano jeklo z vsebnostjo do 0,35 masnih % svineca.		
2. a) Aluminij za strojno uporabo, ki vsebuje do 1,5 masnih % svineca.	1. julij 2008	
2. b) Aluminij za strojno uporabo, ki vsebuje do 0,4 masnih % svineca.		
3. Bakrena zlitina, ki vsebuje do 4 masne % svineca.		
4. Svinčeno-bronaste ležajne skodelice in puše	1. julij 2008	
<i>Svinec in svinčeve spojine v sestavnih delih</i>		
5. Akumulatorji		X
6. Dušilniki nihanj		X
7. a) Vulkanizacijska sredstva in stabilizatorji v elastomerih za ravnanje s tekočinami in uporabo pri prenosnih pogonskih mehanizmih z do 0,5 masnih % svineca.	1. julij 2006	
7. b) Vezivna sredstva za elastomere v prenosnih pogonskih mehanizmih z do 0,5 masnih % svineca.		
8. Spajke v elektronskih tiskanih vezjih in drugih električnih delih		X ⁽¹⁾
9. Baker v tornih materialih v zavornih oblogah z več kot 0,4 masnih % svineca	1. julij 2007	X
10. Ležišča ventilov	Tipi motorjev, razviti pred 1. julijem 2003: 1. julij 2007	
11. Električni sestavni deli s svincem v steklu ali keramični matrični spojini, razen v steklu za žarnice in glazure vžigalnih svečk		X (za sestavne dele, razen piezo elementov v motorjih) ⁽²⁾
12. Pirotehnična sprožila	Tipi vozil, odobreni pred 1. julijem 2006, in nadomestna sprožila za ta vozila	
<i>Šestvalentni krom</i>		
13. a) Protikorozijski premazi	1. julij 2007	
13. b) Protikorozijski premazi za sornike in matice za sestavne dele vozila	1. julij 2008	
14. Absorpcijski hladilniki v avtodomih		X

Živo srebro		
15. Žarnice za razelektrenje in prikazovalniki instrumentov		X
Kadmij		
16. Debeloslojna lepila	1. julij 2006	
17. Akumulatorji za vozila na električni pogon	Po 31. decembru 2008 bo NiCd akumulatorje dovoljeno dajati v promet samo kot nadomestne dele za vozila, ki so bila dana v promet pred tem datumom.	X
18. Optične sestavine v steklenih matricah, ki se uporabljajo za sisteme za pomoč voznikom	1. julij 2007	X

(1), (2) Razstavljanje, če skupna presežena vsebnost svinca v delih iz 8. in 11. točke preseže 60 gramov na vozilo. To ne velja za elektronske naprave, ki jih ni namestil proizvajalec na tekočem traku.

1847. Pravilnik o veterinarskih pregledih proizvodov pri vnosu na teritorij EU iz tretjih držav

Na podlagi šestega odstavka 49. člena, tretjega odstavka 50. člena, šestega odstavka 51. člena, 52. člena, tretjega odstavka 65. člena, tretjega odstavka 67. člena, petega odstavka 68. člena in drugega odstavka 69. člena Zakona o veterinarskih merilih skladnosti (Uradni list RS, št. 93/05) izdaja ministrica za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano

PRAVILNIK o veterinarskih pregledih proizvodov pri vnosu na teritorij EU iz tretjih držav

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(vsebina)

(1) Ta pravilnik ureja način veterinarskega pregleda proizvodov pri vnosu na teritorij Evropske Unije (v nadaljnjem besedilu: EU), pogoje, ki jih morajo izpolnjevati mejne veterinarske postaje (v nadaljnjem besedilu: MVP), veterinarske pogoje za proste cone oziroma skladišča ter carinska skladišča (v nadaljnjem besedilu: PC), samozaščitne ukrepe ter sodelovanje z Evropsko komisijo in drugimi državami članicami EU v skladu z Direktivo Sveta 97/78/ES z dne 18. decembra 1997 o določitvi načel, ki urejajo organizacijo veterinarskih pregledov proizvodov, ki vstopajo v Skupnost iz tretjih držav (UL L št. 24 z dne 30. 1. 1998, str. 9, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 97/78/ES).

(2) Določbe tega pravilnika ne vplivajo na obveznosti pravnih in fizičnih oseb, ki izhajajo iz carinskih predpisov.

2. člen

(pomen izrazov)

Izrazi, uporabljeni v tem pravilniku, imajo naslednji pomen:

1. proizvodi so tisti proizvodi, ki morajo biti v skladu z veterinarskimi predpisi pod veterinarskim nadzorom in so

navedeni v Odločbi Komisije 2002/349/ES z dne 26. aprila 2002 o določitvi seznama proizvodov, ki morajo biti v skladu z Direktivo Sveta 97/78/ES pregledani na mejnih kontrolnih točkah (UL L št. 121 z dne 8. 5. 2002, str. 6, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Odločba 2002/349/ES) in v Prilogi IV Uredbe Komisije (ES) št. 136/2004 z dne 22. januarja 2004 o postopkih za veterinarske preglede proizvodov, uvoženih iz tretjih držav, na mejnih kontrolnih točkah Skupnosti (UL L št. 21 z dne 28. 1. 2004, str. 11, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Uredba 136/2004/ES);

2. neharmonizirani proizvodi so proizvodi, za katere ni popolnoma enotnih predpisov Skupnosti, temveč pogoje ali nekatere pogoje zanje določi namembna država članica EU;

3. neskladni proizvodi so harmonizirani ali neharmonizirani proizvodi, ki ne izpolnjujejo pogojev za trgovanje na teritoriju EU oziroma pogojev, ki so predpisani v posameznih nacionalnih zakonodajah držav članic EU;

4. popolni veterinarski pregled je izvedba dokumentacijskega, identifikacijskega in fizičnega pregleda pošiljke;

5. obrat so zgradbe ali prostori, kjer se proizvaja, skladišči ali predeluje proizvode po tem pravilniku;

6. dokumenti so veterinarski certifikati, drugi veterinarski dokumenti oziroma drugi dokumenti v skladu z veterinarskimi predpisi, ki spremljajo pošiljko;

7. skupni vstopni veterinarski dokument (v nadaljnjem besedilu: SVVD) je potrdilo na obrazcu iz Priloge III Uredbe 136/2004/ES.

II. ORGANIZACIJA IN OPRAVLJANJE PREGLEDOV

3. člen

(postopek za vnos pošiljke na teritorij EU)

(1) Nobena pošiljka iz tretje države ne sme biti vnesena na teritorij EU brez predhodno opravljenih veterinarskih pregledov po tem pravilniku.

(2) Osebe, odgovorne za tovor, so dolžne vnaprej posredovati podatke o pošiljki v skladu z roki iz Uredbe 136/2004/ES, tako, da točno izpolnijo I. del SVVD in ga z računalniškim programom in po omrežju TRACES (v nadalj-

njem besedilu: sistem TRACES) pošljejo na vstopno MVP. Uradni veterinar MVP lahko zahteva ladijske in letalske tovarne liste, da preveri, ali se ujemajo s predloženimi izjavami in dokumenti.

(3) Carinski organ na mejnem prehodu, na katerem je MVP, sprostí pošiljko v nameravano carinsko dovoljeno obdelavo ali uporabo v skladu s pogoji, določenimi v SVVD.

(4) Lista proizvodov, za katero mora carinski organ zahtevati SVVD, je določena z Odločbo 2002/349/ES in Uredbo 136/2004/ES.

4. člen

(veterinarski pregled)

(1) Veterinarske preglede na MVP izvajajo uradni veterinarji mejnih veterinarskih postaj (v nadaljnjem besedilu: uradni veterinarji MVP), ki morajo vsako pošiljko veterinarsko pregledati.

(2) Uradni veterinar MVP mora za vsako pošiljko na podlagi podatkov iz drugega odstavka prejšnjega člena in s pomočjo razpoložljive podatkovne baze preveriti, ali je bila pošiljka pri poskusu vnosa na teritorij EU že kdaj zavržena. Uradni veterinar MVP mora zagotoviti, da so izvedeni vsi postopki, potrebni za vzdrževanje te podatkovne baze, predvsem vpis podatkov v skladu z Odločbo Komisije 97/394/ES z dne 6. junija 1997 o določitvi najmanjšega obsega podatkov, potrebnih za podatkovne baze o živalih in živalskih proizvodih, uvoženih v Skupnost (UL L št. 164 z dne 21. 6. 1997, str. 42, z vsemi spremembami).

(3) Vsaka pošiljka mora biti, ne glede na carinsko dovoljeno obdelavo ali uporabo, podvržena dokumentacijskemu pregledu, da se ugotovi ujemanje podatkov na dokumentih iz prvega odstavka 7. člena tega pravilnika s podatki, predloženimi v skladu z drugim odstavkom prejšnjega člena, pri uvozu pa, da iz podatkov v dokumentih izhaja, da so izpolnjena predpisana ali zahtevana jamstva. Za vsako pošiljko mora uradni veterinar MVP ugotoviti namen vnosa pošiljke in pristojni carinski organ. Dokumentacijski pregled se izvaja v skladu z Uredbo 136/2004/ES.

(4) Če ta pravilnik ne določa drugače, mora uradni veterinar MVP poleg dokumentacijskega pregleda izvesti tudi:

a) identifikacijski pregled vsake pošiljke:

– kadar živalski proizvodi prispejo v zabojnikih, se preveri ali so zalivke, ki jih je namestil uradni veterinar ali pristojni organ v skladu z veterinarskimi predpisi, nedotaknjene in ali se podatki na njih ujemajo s podatki, navedenimi v spremnem dokumentu;

– za ostale proizvode pod veterinarskim nadzorom identifikacijski pregled obsega preverjanje ali so žigi, uradne oznake oziroma zdravstvene oznake, iz katerih je razvidna država in obrat izvora, v skladu s podatki, navedenimi v spremnem dokumentu, pri zaviti in pakiranih proizvodih pa tudi preverjanje specifičnih etiket, predpisanih z veterinarskimi predpisi;

– ne glede na prejšnji dve alineji identifikacijski pregled ni obvezen za pošiljke v cisternah, kot so določene v pravilniku, ki ureja trgovanje in uvoz določenih proizvodov živalskega izvora, namenjenih za prehrano ljudi oziroma v Direktivi Sveta 92/118/EGS z dne 17. decembra 1992 o zahtevah zdravstvenega varstva živali in javnozdravstvenega varstva, ki urejajo trgovino in uvoz v Skupnost za izdelke, ki niso predmet navedenih zahtev, določenih v posebnih pravilih Skupnosti iz priloge A (I) Direktive 89/662/EGS, glede povzročiteljev bolezni pa v Direktivi 90/425/EGS (UL L št. 62 z dne 15. 3. 1993, str. 49, z vsemi spremembami);

b) fizični pregled pošiljke. Ta pregled mora biti izveden v skladu s Prilogo 1, ki je sestavni del tega pravilnika. Pri izvedbi fizičnega pregleda pošiljke se izvedejo laboratorijski testi na samem mejnem prehodu oziroma uradno vzorčenje pošiljk za zagotovitev najhitrejših možnih analiz. Laboratorijski testi se izvedejo v skladu z Uredbo 136/2004/ES.

(5) Pogostost fizičnih pregledov je urejena z Odločbo Komisije 94/360/ES z dne 20. maja 1994 o zmanjšanju pogostosti fizičnih pregledov pošiljk nekaterih proizvodov ob uvozu iz tretjih držav v skladu z Direktivo Sveta 90/675/EGS

(UL L št. 158 z dne 25. 6. 1994, str. 41, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Odločba 94/360/ES).

5. člen

(SVVD)

(1) Po opravljenih veterinarskih pregledih uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU izpolni II. del SVVD, kjer se glede na rezultate veterinarskih pregledov odloči, ali pošiljka izpolnjuje veterinarske pogoje za predlagani namen.

(2) O ugotovitvah in odločitvi iz prejšnjega odstavka uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU seznani osebo, odgovorno za tovor. Če pošiljka ne izpolnjuje veterinarskih pogojev za predlagani namen, jo seznani tudi z razlogi za svojo odločitev, o možnosti pritožbe in roku za vložitev pritožbe.

(3) Uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU originalni SVVD posreduje carinskemu organu, pri katerem je bila pošiljka najavljena, eno kopijo izroči osebi, odgovorni za tovor, drugo kopijo pa skupaj z originalnimi veterinarskimi dokumenti arhivira za najmanj tri leta.

(4) SVVD mora spremljati pošiljko:

a) dokler je pošiljka pod carinskim nadzorom; v takem primeru se SVVD sklicuje na carinski dokument;

b) v primeru uvoza do namembnega obrata.

(5) Če se pošiljka razdeli, veljajo določbe prvega in četrtega odstavka tega člena za vsak posamezen del pošiljke.

6. člen

(MVP)

(1) MVP mora biti locirana na območju carinskega organa, čim bližje geografski meji teritorija EU in mora izpolnjevati pogoje iz Priloge 2, ki je sestavni del tega pravilnika, ter pogoje iz Odločbe Evropske Komisije 2001/812/ES z dne 21. novembra 2001 o zahtevah za odobritev mejnih kontrolnih točk, odgovornih za veterinarske preglede proizvodov, ki so vneseni v Skupnost iz tretjih držav (UL L št. 306 z dne 23. 11. 2001, str. 28, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Odločba 2001/812/ES).

(2) Izpolnjevanje pogojev iz prejšnjega odstavka ugotovi komisija treh članov, ki jo imenuje generalni direktor VURS. Na podlagi pozitivnega mnenja komisije izda generalni direktor VURS odločbo o izpolnjevanju pogojev.

(3) Na podlagi odločbe iz prejšnjega odstavka VURS vloží vlogo pri Evropski komisiji za uvrstitev MVP na listo evropsko odobrenih MVP iz Odločbe Komisije 2001/881/ES z dne 7. decembra 2001 o sestavi seznama mejnih kontrolnih točk, dogovorjenih za veterinarske preglede živali in živalskih proizvodov iz tretjih držav, in o posodabljanju podrobnih pravil v zvezi s pregledi, ki jih bodo izvajali strokovnjaki Komisije (UL L št. 326 z dne 11. 12. 2001, str. 44, z vsemi spremembami). Pred uvrstitvijo na listo mora VURS omogočiti izvedbo inšpekcijskega pregleda strokovnjakov Evropske komisije.

(4) VURS v posebnih primerih, predvsem kadar je ogroženo zdravje ljudi oziroma živali, MVP začasno odvzame odobritev do odprave vzrokov za odvzem. O začasnem odvzemu in vzrokih za to obvesti Evropsko komisijo in ostale države članice EU.

(5) Če MVP ne izpolnjuje več predpisanih pogojev, VURS pošlje Evropski komisiji predlog za izbris MVP z liste evropsko odobrenih MVP. Če se MVP zbriše z liste evropsko odobrenih MVP, poteka postopek ponovne uvrstitve na listo v skladu s tem členom.

7. člen

(uvoz na teritorij EU)

(1) Vsako pošiljko, namenjeno uvozu na teritorij EU, morajo spremljati originalni veterinarski dokumenti, ki so v skladu z veterinarskimi predpisi in ostanejo na MVP.

(2) Vsaka pošiljka proizvodov iz tretje države, ki je namenjena uvozu na teritorij EU, mora prestatí identifikacijski in fizični pregled v skladu s četrtrim odstavkom 4. člena tega pravilnika.

(3) Carinski organ ne sme dovoliti uvoza pošiljke na teritorij EU, dokler ne dobi predloženega SVVD, iz katerega je razvidno, da pošiljka izpolnjuje uvozne pogoje, da so bili izvršeni predpisani veterinarski pregledi z ustreznimi rezultati in da je pristojbina za veterinarski pregled plačana oziroma da je plačilo zagotovljeno.

(4) Če se uvoz pošiljke v EU dovoli, uradni veterinar MVP izda osebi, odgovorni za tovor, kopije originalnih dokumentov in jih overi s podpisom, žigom in datumom.

(5) Po uvozu v EU se pošiljka obravnava v skladu s predpisi, ki urejajo notranji evropski trg.

8. člen

(posebni postopek pregleda pri uvozu)

(1) Uradni veterinar MVP mora preko sistema TRACES od pristojnega veterinarskega organa na namembnem kraju pošiljke dobiti ali pa mu posredovati dodatne informacije, če:

a) so proizvodi namenjeni v državo članico EU ali regijo, ki je pridobila pravico do dodatnih jamstev v okviru veterinarskih predpisov Skupnosti;

b) so bili vzeti vzorci, vendar rezultati pred odhodom prevoznega sredstva z MVP niso znani;

c) gre za izredni uvoz pošiljke za posebne namene (predelava ali odstranjevanje živalskih stranskih proizvodov, ipd.), ki ga dovoljujejo veterinarski predpisi Skupnosti;

d) gre za uvoz dlakaste divjadi v koži.

(2) V primeru uvoza iz točk a) in c) prejšnjega odstavka, ko je pošiljka namenjena v drugo državo članico EU, mora uradni veterinar MVP opraviti dokumentacijski, identifikacijski in fizični pregled v skladu s tretjim in četrtim odstavkom 4. člena tega pravilnika. S pregledom mora ugotoviti, če pošiljka izpolnjuje morebitne dodatne zahtevane pogoje, ki veljajo za namembno državo ali območje namembne države.

(3) Če se na teritoriju Republike Slovenije odkrijejo pošiljke iz točk a) in c) prvega odstavka tega člena, ki so prišle na teritorij EU v nasprotju z določbami tega pravilnika, morata VURS in pristojni organ namembne države članice EU zagotoviti, da se pošiljka dostavi na namembni kraj.

(4) V primeru uvoza iz točke d) prvega odstavka tega člena se na MVP opravi samo dokumentacijski pregled in izda SVVD. Identifikacijski in fizični pregled pošiljke se glede zdravstvenih pogojev opravi v skladu z Uredbo (ES) št. 854/2004 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o higieni živil (UL L št. 139 z dne 30. 4. 2004, str. 1, z vsemi spremembami) in pravilnikom, ki ureja monitoring za rezidua. Pregleda se opravi v namembnem obratu, odobrenem v skladu z Uredbo (ES) št. 853/2004 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o posebnih higienskih pravilih za živila živalskega izvora (UL L št. 139 z dne 30. 4. 2004, str. 55, z vsemi spremembami). Uradni veterinar na namembnem kraju, ki opravi dokončni pregled pošiljke, mora o rezultatih pregleda obvestiti uradnega veterinarja na MVP, ki je izdal SVVD. Do rezultata pregleda mora biti pošiljka pod carinskim nadzorom, uvozi pa se na podlagi odločitve uradnega veterinarja MVP. Če je glede na izid pregleda potrebno, se izvedejo ukrepi iz 29. člena tega pravilnika.

(5) Proizvodi iz prvega odstavka tega člena se pod carinskim nadzorom po postopku T5 iz Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L št. 253 z dne 11. 10. 1993, str. 1, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Uredba 2913/92/EGS) ter v skladu z veterinarskimi predpisi Skupnosti nadzorujejo od vstopnega MVP do namembnega kraja in se z vstopnega MVP odpošljejo pod naslednjimi pogoji:

a) zabojniki oziroma cisterne morajo biti zapečateni z zalivko uradnega veterinarja MVP, poleg tega pa morajo biti za proizvode iz točke c) prvega odstavka tega člena izdelani tako, da je onemogočeno iztekanje ali izcejanje;

b) uradni veterinar MVP mora uradnega veterinarja v namembnem kraju preko sistema TRACES obvestiti o namembnosti in statusu pošiljke;

c) uradni veterinar MVP mora preveriti, ali je namembni obrat registriran za nameravano obdelavo proizvodov iz točke c) prvega odstavka tega člena.

(6) Vodstvo namembnega obrata mora uradnega veterinarja v namembnem kraju obvestiti o prihodu pošiljke na cilj. Uradni veterinar v namembnem kraju mora v roku 15 dni od dneva izdaje SVVD obvestiti uradnega veterinarja MVP, ki je dovolil odpošiljanje pošiljke, o prihodu pošiljke in načinu obdelave. Če uradni veterinar MVP ne prejme obvestila iz prejšnjega stavka, mora to prijaviti carinskemu organu, ki v skladu s carinskimi predpisi sproži ustrezen postopek.

(7) VURS mora Evropski komisiji posredovati listo odobrenih obratov v Republiki Sloveniji, ki opravljajo dejavnosti obdelave oziroma predelave proizvodov iz prvega odstavka tega člena.

(8) Če obrat iz prejšnjega odstavka v obdobju 12 mesecev več kot dvakrat ne obvesti uradnega veterinarja o prihodu pošiljke iz prvega odstavka tega člena, VURS obratu odvzame odobritev.

9. člen

(pretovarjanje v pristaniščih in letališčih)

(1) Če se pošiljka proizvodov nahaja na carinskem območju v pristanišču ali na letališču, kjer je MVP, uvoz pa se bo izvedel preko druge MVP ter se pošiljka samo preklada z ladje na ladjo ali z letala na letalo, je oseba, odgovorna za tovor, dolžna obvestiti uradnega veterinarja MVP o prihodu takšne pošiljke. S pošiljko proizvodov se ravna v skladu z Odločbo 2000/25/ES z dne 16. decembra 1999 o podrobnih pravilih za uporabo člena 9 Direktive Sveta 97/78/ES v zvezi s pretovarjanjem izdelkov na mejni kontrolni točki, če so pošiljke namenjene morebitnemu uvozu v Evropsko skupnost in o spremembi Odločbe Komisije 93/14/EGS (UL L št. 9 z dne 13. 1. 2000, str. 27, z vsemi spremembami).

(2) V primeru suma ogrožanja zdravja ljudi oziroma živali lahko uradni veterinar MVP kadarkoli opravi popolni veterinarski pregled. Sum mora utemeljiti v zapisniku o opravljenem veterinarskem pregledu.

10. člen

(manjša pogostost fizičnih pregledov)

(1) Manjša pogostost fizičnih pregledov je urejena z Odločbo 94/360/ES.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko uradni veterinar MVP opravi večje število fizičnih pregledov, če obstaja utemeljen sum, da bo fizični pregled pošiljke pokazal njeno neskladnost. Sum mora utemeljiti v zapisniku o opravljenem veterinarskem pregledu.

11. člen

(tranzit preko teritorija EU)

(1) Vsak tranzit pošiljke proizvodov mora odobriti uradni veterinar vstopne MVP. Oseba, odgovorna za tovor, se z varščino v višini polovice vrednosti pošiljke zaveže, da bo v primeru neizpolnjevanja pogojev za tranzit pošiljko prevzela nazaj.

(2) Pošiljka proizvodov v tranzitu preko teritorija EU se ne sme razdeliti na več delov ter po prihodu na vstopno MVP ne sme biti razložena. Pošiljka v tranzitu mora biti na kamionu ali v kontejnerju, ki ga zapečati carinski organ. Med tranzitom je prepovedano kakršnokoli ravnanje z pošiljko.

(3) Uradni veterinar MVP ne sme odobriti tranzita pošiljke preko teritorija EU iz ene tretje države v drugo tretjo državo, če je prepovedan vstop proizvodov iz te tretje države na teritorij EU. Tranzit veterinarskih pošiljk preko teritorija EU poteka pod carinskim nadzorom po postopku T1 iz Uredbe 2913/92/EGS.

(4) Za odobritev tranzita mora biti pošiljka opremljena z originalnimi dokumenti v skladu s 7. členom tega pravilnika, ki so prevedeni tudi v slovenski jezik. Za pošiljke, za katere je prijavljen tranzit, sta obvezna dokumentacijski in identifikacijski pregled, na podlagi katerih se izda SVVD. V primerih tranzita z ladjo ali letalom, ko pošiljka ni razložena s prevoznega

sredstva, se dokumentacijski in identifikacijski pregled opravi samo na podlagi tovarnih listov. V primeru utemeljenega suma ogrožanja zdravja ljudi ali živali lahko uradni veterinar MVP kadarkoli opravi popolni veterinarski pregled pošiljke. O utemeljitvi tega suma mora sestaviti zapisnik.

(5) V primeru odobrenega tranzita pošiljke preko teritorija EU po cesti ali železnici uradni veterinar MVP, ki odobri prevoz, o tem obvesti uradnega veterinarja namembne izstopne MVP s pomočjo sistema TRACES. Pošiljka mora izstopiti preko izstopne MVP v 30 dneh. Uradni veterinar namembne izstopne MVP mora opraviti dokumentacijski in identifikacijski pregled pošiljke, da ugotovi istovetnost pošiljke. Po opravljenih pregledih potrdi istovetnost na SVVD v skladu z Odločbo Komisije 2000/208/ES z dne 24. februarja 2000 o uvedbi podrobnih pravil za uporabo Direktive Sveta 97/78/ES v zvezi s tranzitom proizvodov živalskega izvora iz ene tretje države v drugo tretjo državo po cesti samo prek Evropske skupnosti (UL L št. 64 z dne 11. 3. 2000, str. 20, z vsemi spremembami). Uradni veterinar namembne izstopne MVP potrdi na SVVD, da je pošiljka zapustila teritorij EU in po faksu ali kako drugače pošlje kopijo SVVD uradnemu veterinarju vstopne MVP. Če uradni veterinar vstopne MVP ne dobi obvestila o izstopu pošiljke v roku 30 dni, mora o tem obvestiti carinski organ.

(6) Veterinarske pristojbine za odobritev tranzita in stroške, povezane s tranzitom, mora poravnati oseba, odgovorna za tovor, ali njen zastopnik pred sprostitvijo pošiljke z vstopne oziroma izstopne MVP.

12. člen

(PC)

(1) Veterinarske preglede pošiljk v PC izvajajo uradni veterinarji območnih uradov VURS (v nadaljnjem besedilu: uradni veterinar OU), razen tam, kjer so MVP.

(2) Uradni veterinar vstopne MVP mora opraviti popoln veterinarski pregled pošiljk iz tretjih držav, namenjenih v PC, ki so pod nadzorom uradnega veterinarja na teritoriju EU. V najavi pošiljke mora oseba, odgovorna za tovor, podati izjavo, da je končni cilj pošiljke prost pretok blaga na teritoriju EU ali pa mora biti navedena kakšna druga končna uporaba v PC ter izjava o izpolnjevanju ali neizpolnjevanju uvoznih pogojev. Šteje se, da je pošiljka namenjena uvozu, če končna uporaba proizvodov ni jasno navedena. V tem primeru mora pošiljka izpolnjevati uvozne pogoje. Fizični pregled pošiljke se ne izvede, če je že pri dokumentacijskem pregledu iz izjave osebe, odgovorne za tovor, razvidno, da pošiljka ne izpolnjuje uvoznih pogojev, razen če obstaja sum, da je ogroženo zdravje ljudi oziroma živali. Takšne pošiljke morajo biti opremljene z dokumenti iz prvega odstavka 7. člena tega pravilnika.

(3) Uradni veterinar vstopne MVP odobri vnos oziroma uvoz pošiljke v PC, če se pri popolnem veterinarskem pregledu ugotovi, da pošiljka izpolnjuje uvozne pogoje, in izda SVVD, na katerem to označi.

(4) Če oseba, odgovorna za tovor, poda lažno izjavo iz prvega odstavka tega člena, se s proizvodi ravna v skladu z 20. členom tega pravilnika.

13. člen

(vnos pošiljke v PC)

(1) Če pošiljka iz drugega odstavka prejšnjega člena ne izpolnjuje uvoznih pogojev, se lahko odobri vnos pošiljke z MVP le v PC, ki je na listi EU odobrenih PC.

(2) Pri odobritvi vnosa pošiljke iz prejšnjega odstavka z MVP na teritorij EU se smiselno uporabljajo določbe tega pravilnika, ki urejajo odobritev tranzita preko teritorija EU. Uradni veterinar MVP mora preveriti, če je namembni kraj ustrezen za sprejem takšne pošiljke. Če so izpolnjeni zahtevani veterinarski pogoji EU, uradni veterinar izda SVVD.

(3) Uradni veterinar, ki nadzoruje obrat v PC, preverja:

a) ali so v skladiščih izpolnjeni predpisani veterinarski pogoji EU in ali se izvajajo predpisani veterinarski postopki EU;

b) da se ne skladišči skladnih in neskladnih proizvodov v istih prostorih;

c) učinkovitost notranjega nadzora dobave in odpreme proizvodov v obrat v PC. Uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU mora biti dosegljiv v delovnem času obrata v PC. Uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU mora odobriti vsako posamezno odpremo neskladnih proizvodov. Prostori s takimi pošiljkami oziroma proizvodi morajo biti zapečateni z zalivko VURS;

d) izvajanje vseh kontrol za preprečevanje kakršnihkoli sprememb oziroma zamenjav proizvodov, shranjenih v skladišču, sprememb na embalaži in sprememb priprave za trg ali predelave.

(4) Če PC ne izpolnjuje predpisanih veterinarskih pogojev EU, lahko uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU pošiljkam proizvodov prepove vstop v obrat v PC.

(5) Pošiljke ne smejo v PC, če niso zapečateni s carinskimi zalivkami.

(6) Vse predpisane veterinarske pristojbine in stroške mora poravnati oseba, odgovorna za tovor, ali njen zastopnik pred sprostitvijo pošiljke z MVP.

14. člen

(odobritev PC)

(1) PC mora poleg ostalih predpisanih pogojev izpolnjevati tudi veterinarske pogoje iz Odločbe Komisije 2000/571/ES z dne 8. septembra 2000 o določitvi metod veterinarskih pregledov za proizvode iz tretjih držav, namenjene za vnos v prostocarinske cone, prosta skladišča, carinska skladišča ali podjetja, ki opravljajo prevoze s sredstvi v mednarodnem pomorskem prometu (UL L št. 240 z dne 23. 9. 2000, str. 14, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Odločba 2000/571/ES) in Priloge 3, ki je sestavni del tega pravilnika. Če je v PC obrat, se za ugotavljanje izpolnjevanja pogojev uporabljajo določbe veterinarskih predpisov, ki urejajo odobritev tovrstnih obratov. Če v PC ni obrata, ugotavlja izpolnjevanje pogojev uradni veterinar, ki ga za to pooblasti direktor OU ali MVP. Na podlagi pozitivnega mnenja uradnega veterinarja direktor OU ali MVP izda odločbo o odobritvi PC, s katero ugotovi, da ta izpolnjuje pogoje iz Odločbe 2000/571/ES. O izdanih odločbah vodijo OU in MVP evidenco.

(2) VURS posreduje Evropski komisiji seznam PC na območju Republike Slovenije zaradi uvrstitve na listo EU odobrenih PC.

(3) Uradni veterinar OU ali uradni veterinar MVP v primeru neizpolnjevanja pogojev oziroma postopkov iz Odločbe 2000/571/ES oziroma Priloge 3 tega pravilnika izda PC odločbo, s katero lahko PC tudi začasno prepove opravljanje dejavnosti, povezane s proizvodi iz tega pravilnika, in odredi odpravo nepravilnosti.

(4) Če uradni veterinar OU ali MVP v obdobju 12 mesecev PC trikrat izreče ukrep iz prejšnjega odstavka, direktor OU ali MVP odvzame PC odobritev za obdobje enega meseca.

(5) Če je bila PC odobritev odvzeta v skladu s prejšnjim odstavkom trikrat v obdobju 24 mesecev, direktor OU ali MVP odobritev trajno odvzame.

(6) O začasnem in trajnem odvzemu odobritve direktor OU ali MVP obvesti glavni urad VURS, ki PC začasno umakne oziroma izbriše s seznama odobrenih PC v Republiki Sloveniji in o tem obvesti Evropsko komisijo.

(7) V primeru iz petega odstavka tega člena lahko PC ponovno vloži vlogo za odobritev po preteku treh mesecev od dokončnosti odločbe o odvzemu odobritve.

15. člen

(nadzor neskladnih proizvodov v PC)

(1) Uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU mora pri vseh pošiljkah neskladnih proizvodov, prispelih v odobrene PC:

a) opraviti dokumentacijski pregled pri vstopu pošiljke v PC;

b) opraviti občasne kontrolne dokumentacijske in identifikacijske preglede neskladnih proizvodov med skladiščenjem ter opraviti obvezni dokumentacijski in identifikacijski pregled pošiljke pred izhodom iz skladišča zaradi preverjanja izvora in namembnosti;

c) odobriti vsako odpremo pošiljk proizvodov;

d) preveriti, ali je osnovna embalaža neskladnih proizvodov nespremenjena, če se vstopna pošiljka razdeli na več delov.

(2) V primeru utemeljenega suma ogrožanja zdravja ljudi oziroma živali lahko uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU izvede tudi fizične preglede vseh neskladnih proizvodov. O utemeljitvi tega suma mora pred pregledom sestaviti zapisnik.

16. člen

(pošiljanje neskladnih proizvodov)

(1) Pošiljke neskladnih proizvodov lahko zapustijo PC tako, da se pošljejo v tretjo državo, skladišča registriranih oskrbovalcev ladij ali v uničenje.

(2) Pošiljke neskladnih proizvodov se pošljejo v tretjo državo pod pogoji, da:

a) oseba, odgovorna za tovor, vnaprej prevzame odgovornost za uničenje pošiljke v primeru, da jo tretja država zavrne;

b) je pošiljka opremljena z enako dokumentacijo kot tranzitne pošiljke iz 11. člena tega pravilnika;

c) se jo glede izstopa s teritorija EU obravnava kot tranzitno pošiljko iz 11. člena tega pravilnika.

(3) Pošiljke neskladnih proizvodov se lahko pošljejo v skladišča odobrenih oskrbovalcev ladij pod pogoji iz 17. člena tega pravilnika.

(4) Pošiljke neskladnih proizvodov, ki se pošiljajo v uničenje, morajo biti pred odpremo denaturirane.

(5) Pošiljke neskladnih proizvodov iz tega člena se lahko odpošljejo pod pogoji, ki zagotavljajo, da bo prevoz izvršen brez razkladanja blaga in pod nadzorom pristojnih organov, v vozilih, ki ne puščajo, ali v zabojnikih, ki so jih zapečatili pristojni organi.

(6) Promet neskladnih proizvodov med PC na teritoriju EU ni dovoljen.

(7) Če se pošiljka neskladnih proizvodov razdeli na dva ali več delov v PC, mora uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU izdati nov SVVD za vsak del pošiljke. Zaradi omogočanja sledljivosti se morajo vsi novo izdani SVVD sklicevati na originalni SVVD, ki je spremljal pošiljko proizvodov ob prispetju v PC. Originalni SVVD mora shraniti uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU.

(8) Za odpremo pošiljk neskladnih proizvodov iz odobrenih PC veljajo naslednji pogoji:

a) uradni veterinar, ki nadzoruje PC, mora obvestiti pristojni organ v skladišču iz 17. člena tega pravilnika po postopku iz četrtega in petega odstavka 17. člena tega pravilnika;

b) zalivke, ki se uporabijo, morajo biti izdelane tako, da se ob vsakem odpiranju vozila ali kontejnerja prelomijo;

c) kopenska prevozna sredstva, ki se uporabijo za prevoz neskladnih proizvodov, je treba po uporabi očistiti in dezinficirati;

d) pošiljke, namenjene v tretje države, oziroma pošiljke iz 17. člena tega pravilnika morajo prispeti na izstopno MVP oziroma v namembno skladišče iz 17. člena tega pravilnika najpozneje v 30 dneh od datuma odpošiljanja, sicer mora uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU o tem obvestiti carinski organ, ki sproži ustrezne postopke v skladu s carinskimi predpisi.

(9) Nosilec dejavnosti obrata v PC mora voditi evidenco vhodnih in izhodnih pošiljk neskladnih proizvodov. Evidenca mora zagotavljati sledljivost pošiljk ter omogočiti nadzor usklajenosti med vhodnimi in izhodnimi količinami proizvodov v skladišču. Poleg navedenega mora evidenca vsebovati tudi naslednje podatke:

a) državo izvora ter vstopno MVP za vstopne pošiljke;

b) za vsako odposlano pošiljko neponovljivo referenčno številko veterinarskega spričevala v skladu z Odločbo 2000/571/ES;

c) namembno tretjo državo ter izhodno MVP ali referenčno številko in naslov namembnega skladišča iz 17. člena tega pravilnika oziroma namembno plovilo.

(10) Vse predpisane veterinarske pristojbine in stroške mora poravnati oseba, odgovorna za tovor, ali njen zastopnik pred sprostitvijo pošiljke iz PC.

17. člen

(odobreni oskrbovalci ladij)

(1) Glede neskladnih proizvodov, s katerimi oskrbovalci ladij, odobreni v Republiki Sloveniji, ki neposredno oskrbujejo morska prevozna sredstva, ki potujejo čez mejo teritorija EU, oskrbujejo posadke in potnike, se uporabljajo določbe prvega in drugega odstavka 12. člena, 13. člena tega pravilnika ter določbe Odločbe 2000/571/ES o skladiščenju neskladnih proizvodov. Poleg tega:

a) morajo biti oskrbovalci ladij odobreni po postopku iz prvega odstavka 14. člena tega pravilnika, ki velja za PC, v katerem ni obrata;

b) lahko oskrbovalci ladij skladiščijo zaloge neskladnih proizvodov, ki ne smejo biti predelani, razen če surovina izpolnjuje veterinarske pogoje Skupnosti;

c) morajo imeti oskrbovalci ladij zaprte skladiščne prostore, katerih vhod in izhod stalno nadzira odgovorna oseba; če je skladišče v PC, mora biti celotno območje zaprto in pod stalnim carinskim nadzorom;

d) morajo oskrbovalci ladij jamčiti, da neskladnih proizvodov ne bodo dali v promet na teritoriju EU;

e) morajo oskrbovalci ladij takoj, ko je mogoče, obvestiti uradnega veterinarja o dospetju neskladnih proizvodov v skladišče.

(2) Odobreni oskrbovalci ladij:

a) smejo pošiljke neskladnih proizvodov odpremiti samo na namembno ladjo ali v skladišče v pomorskem pristanišču, odobreno za oskrbovanje ladij z neskladnimi proizvodi, od koder smejo pošiljke samo na plovila. Za odpremo pošiljke neskladnih proizvodov iz PC se izda veterinarsko spričevalo iz Odločbe 2000/571/ES. Če se takšna pošiljka odpremlja preko MVP, morata pošiljko spremljati SVVD in veterinarsko spričevalo iz Odločbe 2000/571/ES. Če gre pošiljka v skladišče v pomorskem pristanišču, se mora uradni veterinar MVP prepričati, ali je skladišče odobreno;

b) morajo o odpremi neskladne pošiljke vnaprej obvestiti pristojni organ pomorskega pristanišča, od koder se pošiljka pošilja, in pristanišča, kamor je plovilo namenjeno, z navedbo datuma odpošiljanja in imenom namembnega plovila;

c) morajo VURS oziroma uradnemu veterinarju, ki je izdal veterinarsko spričevalo iz Odločbe 2000/571/ES, dostaviti podpisan original veterinarskega spričevala kot dokaz, da je pošiljka neskladnih proizvodov prispela v skladišče iz tega člena oziroma na plovilo;

d) morajo hraniti evidenco prispelih in odpremljenih pošiljk vsaj tri leta; evidenca mora omogočiti opravljanje pregledov tistih delov pošiljk, ki so ostali v skladišču;

e) morajo zagotoviti, da se kopenska prevozna sredstva, ki se uporabijo za prevoz neskladnih proizvodov, po uporabi očistijo in dezinficirajo.

(3) Odobreni oskrbovalec ladij sme z neskladnimi proizvodi oskrbovati le ladijske potnike in posadke izven teritorialnih voda teritorija EU.

(4) Uradni veterinar MVP ali OU, ki odpremi pošiljko iz tega člena, mora pred odpremo obvestiti pristojni organ v namembnem pristanišču po sistemu TRACES. Zalivke, ki se uporabijo za pečatenje pošiljk, morajo biti izdelane tako, da se prelomijo ob vsakem odpiranju vozila ali kontejnerja. Pošiljke morajo prispeti v navedeno namembno skladišče v največ 30 dneh od datuma pošiljanja, v nasprotnem primeru mora uradni veterinar MVP ali uradni veterinar OU obvestiti carinski organ.

(5) Če je pošiljka namenjena na ladjo v pristanišče druge države članice EU, mora odobreni oskrbovalec ladij pristojnemu organu v pristanišču vnaprej najaviti pošiljko s kopijo veterinarskega spričevala iz Odločbe 2000/571/ES. Po zaključeni dobavi proizvodov na plovilo mora veterinarsko

spričevalo s podpisom potrditi pristojni organ ali pooblaščen oseba lastnika oziroma upravljavca plovila, odobreni oskrbovalec ladij pa mora podpisan original vrniti uradnemu veterinarju, ki ga je izdal. Takšno veterinarsko spričevalo je uradna potrditev dostave pošiljke.

(6) Če odobreni oskrbovalec ladij ne izpolnjuje več pogojev iz tega člena, VURS odobritev odvzame in o tem obvesti Evropsko komisijo ter države članice EU. Ko so pogoji ponovno izpolnjeni, se oskrbovalec ladij lahko ponovno odobri po postopku iz prvega odstavka 14. člena tega pravilnika.

(7) VURS pošlje seznam oskrbovalcev ladij Evropski komisiji.

18. člen

(sprememba namembnega kraja)

(1) Če oseba, odgovorna za tovor, želi za pošiljko iz tretje države, ki je bila vnesena v PC na teritoriju EU z namenom uvoza, pred uvozom spremeniti namembni kraj ali carinsko dovoljeno rabo pošiljke, ki ju je odobril carinski organ, se na pošiljki v PC ponovno opravi popolni veterinarski pregled, na podlagi katerega uradni veterinar MVP ali uradni veterinar OU dovoli spremembo namembnega kraja ali carinsko dovoljene rabe pošiljke oziroma zavrne uvoz pošiljke.

(2) Oseba, odgovorna za tovor, lahko glede pošiljke, ki je bila vnesena v PC na teritoriju EU z namenom uvoza, pred uvozom sporoči uradnemu veterinarju MVP ali uradnemu veterinarju OU, naj se pošiljka uniči ali zavrne. Uradni veterinar v sistemu TRACES na SVVD označi ustrezno spremembo namembnosti pošiljke in na račun stranke izvede izbrani postopek v zvezi s pošiljko. V tem primeru se veterinarski pregled ne opravi.

19. člen

(ponovni vnos pošiljke na teritorij EU)

(1) Uradni veterinar MVP odobri ponovni vnos pošiljke proizvodov, proizvedenih na teritoriju EU in izvoženih v tretjo državo, ki jo je tretja država zavnila, pod naslednjimi pogoji:

a) pošiljko mora spremljati originalni veterinarski dokument ali kopija, ki jo je overil uradni veterinar, skupaj s podrobnimi opisom razlogov za zavrnitev, potrdilo, da so bili upoštevani pogoji, ki veljajo za skladiščenje in prevoz proizvodov, ter potrdilo, da proizvodi niso bili podvrženi nikakršni manipulaciji. V primeru uradno zapečatenih kontejnerjev zadostuje pisna izjava prevoznika, da se z vsebino pošiljke ni manipuliralo in da pošiljka ni bila raztovorjena;

b) pri pošiljkah iz prejšnje točke mora uradni veterinar MVP opraviti dokumentacijski in identifikacijski pregled, v primerih iz 24. člena tega pravilnika pa tudi fizični pregled;

c) da se pošiljka pod pogoji iz 8. člena tega pravilnika vrne direktno v obrat v državi članici EU, kjer je bil izdan veterinarski dokument.

(2) Ponovni vnos pošiljke proizvodov, katerih poreklo je v EU, ki jo je tretja država zavnila, je dovoljen, če pristojni organ, ki je izdal originalni veterinarski dokument, izjavi, da sprejme pošiljko nazaj, in so izpolnjeni pogoji iz prejšnjega odstavka.

(3) Ponovni vnos pošiljke iz tega člena na teritorij EU je dovoljen samo s prevoznimi sredstvi, ki so izdelana tako, da je preprečeno iztekanje ali izcejanje ter so uradno zapečateni.

(4) Uradni veterinar MVP, ki odobri vstop zavrnjene pošiljke na teritorij EU, o tem obvesti pristojni organ oziroma uradnega veterinarja v namembnem kraju preko sistema TRACES.

(5) Vse predpisane veterinarske pristojbine za odobritev vrnitve zavrnjene pošiljke in stroške, povezane s postopkom vrnitve, mora pred sprostitvijo pošiljke z MVP poravnati oseba, odgovorna za tovor, ali njen zastopnik.

20. člen

(nedovoljen vnos pošiljk na območje Republike Slovenije)

(1) Pošiljke, ki so bile vnesene na teritorij Republike Slovenije, ne da bi bil opravljen veterinarski pregled na MVP

v skladu s tem pravilnikom, se zasežejo in uradni veterinar OU odloči, ali se uničijo ali na novo odpošljejo v skladu z 21. členom tega pravilnika.

(2) Določbe prejšnjega odstavka se ne uporabljajo za pošiljke živalskih stranskih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: ŽSP), za katere je uradni veterinar odobril predelavo proizvodov v obratu za predelavo ŽSP v skladu s predpisi, ki urejajo ravnanje z ŽSP, pod pogojem, da ni ogroženo zdravje ljudi oziroma živali.

21. člen

(ravljanje z neskladnimi proizvodi)

(1) Če uradni veterinar MVP ali uradni veterinar OU pri veterinarskem pregledu proizvodov ugotovi, da ti ne izpolnjujejo veterinarskih uvoznih pogojev ali se ugotovijo nepravilnosti, se mora uradni veterinar MVP nemudoma, po posvetu z osebo, odgovorno za tovor, odločiti, da se pošiljka:

a) odpošlje izven teritorija EU najpozneje v 60 dneh, razen če ni treba pošiljke zaradi nujnih veterinarskih razlogov takoj zavrniti, ali

b) takoj uniči v najbližjem objektu, odobrenem za odstranjevanje ŽSP.

(2) Pošiljka se uniči, če se je iztekel rok iz točke a) prejšnjega odstavka.

(3) Do odločitve uradnega veterinarja o usodi pošiljke mora biti pošiljka skladiščena pod nadzorom uradnega veterinarja MVP ali uradnega veterinarja OU na stroške osebe, odgovorne za tovor.

(4) V primeru ponavljajočih se kršitev oziroma posamične hude kršitve veterinarskih predpisov Skupnosti se uporabijo določbe 29. ali 30. člena tega pravilnika.

(5) Uradni veterinar MVP mora podatke o zavrnjenih pošiljkah proizvodov iz tega člena vpisati v podatkovne baze, s katerimi se zagotavlja, da zavrnjena pošiljka ne more biti vnesena na teritorij EU na drugem MVP. Hkrati pa mora na originalnem veterinarskem dokumentu s pečatom »ZAVR-NJENO« označiti, da je bila pošiljka zavrnjena.

(6) Stroške, ki nastanejo zaradi zavrnitve ali uničenja oziroma spremembe namembnosti proizvodov iz tega člena, mora poravnati oseba, odgovorna za tovor.

22. člen

(uvoz slame in sena)

Predmet veterinarskega pregleda na MVP sta tudi slama in seno. Seznam tretjih držav in delov tretjih držav, iz katerih je dovoljeno uvažati slamo in seno na teritorij EU, je v Prilogi V Uredbe 136/2004/ES.

23. člen

(mejni prehodi za ribiške proizvode)

(1) Sveži ribiški proizvodi, ki se iztovarjajo neposredno z ribiške ladje, ki pluje pod zastavo tretje države morajo biti v skladu z Uredbo Sveta (ES) 1093/94 z dne 6. maja 1994 o določitvi pogojev, pod katerimi lahko ribiška plovila tretje države neposredno iztovarjajo in prodajajo svoj ulov v pristaniščih Skupnosti (UL L št. 144 z dne 16. 6. 1993, str. 25, z vsemi spremembami) pred uvozom na teritorij EU pregledani v skladu z določbami pravilnika, ki ureja veterinarski pregled ribiških proizvodov ob uvozu iz tretjih držav na teritorij EU. Takšen pregled opravi uradni veterinar OU.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka se lahko pošiljke zamrznjene in globoko zamrznjene tune, ki se iztovarja neposredno z ribiške ladje, ki je v lasti združenega podjetja, registriranega v skladu s predpisi Skupnosti, iztovorijo in prepeljejo v registriran obrat za ribiške proizvode, če:

– obrat ni oddaljen več kot 75 km od MVP;

– pregled v obratu opravi uradni veterinar najbližje MVP;

– so ribiški proizvodi pod carinskim nadzorom v skladu z četrnim odstavkom 8. člena tega pravilnika.

24. člen

(kršitev veterinarskih predpisov)

(1) Uradni veterinar MVP mora v primeru suma, da so bili kršeni veterinarski predpisi oziroma da veterinarski predpisi niso bili upoštevani, ali če obstaja dvom glede istovetnosti ali dejanskega namembnega kraja proizvodov, glede izpolnjevanja jamstev, predpisanih s predpisi Skupnosti za to vrsto proizvodov, ali glede izpolnjevanja jamstev za zdravje ljudi oziroma živali, določenih s predpisi Skupnosti, izvesti vse potrebne veterinarske preglede, da se sum potrdi ali ovzre.

(2) Proizvodi iz prejšnjega odstavka morajo ostati pod nadzorom uradnega veterinarja dokler niso znani izidi preverjanja.

(3) Če je sum iz prvega odstavka tega člena potrjen, je treba poostri pregledovanje proizvodov istega porekla v skladu z 29. členom tega pravilnika.

25. člen

(izjeme)

(1) Določbe 3. do 19. člena tega pravilnika se ne uporabljajo za:

a) proizvode, ki so del osebne prtljage potnikov in ne presegajo količin, določenih s carinskimi predpisi, pod pogojem, da izvirajo iz EU ali tretje države, iz katere uvoz na teritorij EU sicer ni prepovedan;

b) manjše pošiljke proizvodov, ki izpolnjujejo naslednje pogoje:

- pošiljajo se zasebnikom brez namena trgovanja v EU,
- ne presegajo količin, določenih s carinskimi predpisi,
- izvirajo iz tretje države, iz katere uvoz v EU sicer ni prepovedan;

c) proizvode, ki se nahajajo na mednarodnem prevoznem sredstvu in so namenjeni oskrbi posadke in potnikov, pod pogojem, da ne pridejo na teritorij EU v nasprotju s tem pravilnikom. Odpadki takih proizvodov in kuhinjski odpadki, ki nastanejo v teh prevoznih sredstvih, se morajo uničiti na mestu razkladanja, razen če se na istem letališču oziroma pristanišču preloži na drugo prevozno sredstvo, ki zapuša teritorij EU;

d) vnos pošiljk, ki ne presegajo količin, določenih s carinskimi predpisi, če so pošiljke prešle termično obdelavo v konzervah z F_0 vrednosti 3,00 ali več in so del osebne prtljage oziroma se pošiljajo kot male pošiljke zasebnikom brez namena trgovanja na teritorij EU;

e) proizvode, ki so poslani kot tržni vzorci ali so namenjeni za razstavljanje, če niso namenjeni trgovanju na teritorij EU in imajo predhodno dovoljenje pristojnega organa namembne države članice za takšno rabo;

f) proizvode, ki so namenjeni raziskavam ali analizam, če je mogoče na podlagi uradnega pregleda ugotoviti, da takšni proizvodi niso namenjeni za prehrano ljudi in da bodo ti proizvodi, razen količin, ki so bile porabljene za raziskave ali analize, po končani raziskavi ali analizi uničeni ali na novo razposlani, pod pogoji, ki jih predpiše pristojni organ namembne države članice.

(2) Pošiljkam iz točk e) in f) prejšnjega odstavka je prepovedano spreminjati namembnost, zaradi katere so bile vnesene na teritorij EU.

(3) Ne glede na točko a) prvega odstavka tega člena je količina mesa oziroma mesnih izdelkov omejena na skupno težo enega kilograma na osebo.

(4) Ne glede na točki b) in d) prvega odstavka tega člena je količina takšnih proizvodov omejena na skupno težo enega kilograma.

III. VARNOSTNI UKREPI

26. člen

(ukrepi)

(1) Če se pri veterinarskih pregledih na MVP ugotovi nevarnost resnega tveganja za zdravje ljudi oziroma živali,

lahko VURS zahteva, da Evropska komisija nemudoma sprejme, odvisno od situacije, enega od naslednjih ukrepov:

a) začasna ustavitev uvoza iz zadevne tretje države ali iz posameznega obrata in, kadar je potrebno, iz tretje države, preko katere je potovala pošiljka;

b) določitev posebnih pogojev za proizvode, ki prihajajo iz zadevne tretje države;

c) sestava zahteve za ustrezne preglede na podlagi dejanskih ugotovitev, ki lahko vključujejo še posebej iskanje nevarnosti za zdravje ljudi in živali in glede na rezultate teh pregledov, pogostejše izvajanje fizičnih pregledov.

(2) V primerih iz prejšnjega odstavka mora VURS takoj sprejeti naslednje ukrepe:

a) zaseg in uničenje zadevne pošiljke; odločbo o zadržanju in uničenju izda uradni veterinar MVP oziroma uradni veterinar OU;

b) obvestitev ostalih odobrenih MVP in Evropske komisije o ugotovitvah in poreklu pošiljke, če kateri od pregledov iz tega pravilnika kaže na to, da lahko pošiljka pomeni nevarnost za zdravje ljudi ali živali.

(3) Če po uradnem zahtevku iz prvega odstavka tega člena Evropska komisija ne izvede uradnega postopka, lahko VURS izvede ukrepe iz prvega odstavka tega člena samostojno za dobo največ 10 delovnih dni. O tem, za katero državo oziroma obrat v tretji državi gre, mora obvestiti Evropsko komisijo in ostale države članice.

IV. SODELOVANJE Z EVROPSKO KOMISIJO IN DRŽAVAMI ČLANICAMI

27. člen

(nadzor Evropske komisije)

VURS mora omogočiti veterinarskim strokovnjakom Evropske komisije, da preverijo izvajanje tega pravilnika v praksi. Natančnejši postopek in način preverjanja sta določena v Odločbi Komisije 98/139/ES z dne 4. februarja 1998 o določitvi podrobnih pravil glede pregledov na kraju samem, ki se izvajajo na področju veterine s strani strokovnjakov Komisije v državah članicah (UL L št. 38 z dne 12. 2. 1998, str. 10, z vsemi spremembami).

28. člen

(program nadzora)

(1) VURS pripravi letni program nadzora nad uvoznimi pošiljkami (v nadaljnjem besedilu: program nadzora), katerih namembni kraj je v Republiki Sloveniji, in ga posreduje Evropski komisiji. Pri pripravi programa nadzora upošteva tveganje, povezano s posameznimi vrstami proizvodov. Vzorce, ki jih je treba jemati v skladu s programom nadzora, mora jemati uradni veterinar MVP.

(2) V program nadzora morajo biti vključene vse uvozne pošiljke iz prejšnjega odstavka, laboratorijsko pa se testira samo tiste, ki so za to predvidene v programu.

(3) MVP je dolžan pri svojem delu upoštevati v primeru pošiljk neharmoniziranih proizvodov programe nadzora drugih držav članic.

(4) Natančnejša vsebina programa nadzora, ki ga pripravi VURS, in ravnanje s pošiljkami, ki se laboratorijsko testirajo v okviru programov nadzora iz prvega in tretjega odstavka tega člena, sta določena v Uredbi 136/2004/ES.

(5) VURS mora obvestiti pristojni organ druge države članice in Evropsko komisijo o neustreznih izvidih laboratorijskih preiskav, ugotovljenih pri izvajanju programa nadzora v primeru resnih ali ponavljajočih kršitev veterinarske zakonodaje Skupnosti.

(6) Če VURS prejme obvestilo o neustreznih izvidih laboratorijskih preiskav, se program nadzora lahko spremeni.

(7) Če MVP prejme obvestilo Evropske komisije o neustreznih izvidih laboratorijskih preiskav iz petega in šestega odstavka tega člena, so uradni veterinarji MVP dolžni izvajati strožje preglede pošiljk istega porekla, zlasti pa so dolžni za-

držati sprostitev na trg naslednjih desetih pošiljk proizvodov istega porekla, ki predstavljajo enako tveganje, do pridobitve izvidov laboratorijskih preiskav za te pošiljke.

(8) Oseba, odgovorna za tovor, mora pred odvzemom vzorcev položiti varščino v višini stroškov veterinarskega pregleda, vključno s stroški za odvzem uradnih vzorcev, za laboratorijske teste iz tega člena in za morebitno skladiščenje.

29. člen

(ukrepi v primeru večjih nepravilnosti v EU)

(1) Če se pri veterinarskih pregledih pošiljk oziroma proizvodov ugotovijo večje nepravilnosti ali ponavljajoče kršitve veterinarskih predpisov, mora VURS o tem obvestiti Evropsko komisijo.

(2) Če MVP prejme obvestilo Evropske komisije o nepravilnostih oziroma kršitvah iz prejšnjega odstavka, morajo uradni veterinarji MVP izvajati strožje preglede pošiljk istega porekla, zlasti pa je treba na MVP zaustaviti naslednjih 10 pošiljk istega porekla in preveriti nepravilnosti oziroma kršitve iz prejšnjega odstavka.

(3) VURS mora obvestiti Evropsko komisijo o ugotovitvah iz prejšnjega odstavka, če je katera od pošiljk iz prejšnjega odstavka ustavljena na MVP na območju Republike Slovenije.

(4) Oseba, odgovorna za tovor, mora položiti varščino v višini stroškov veterinarskega pregleda, vključno z morebitnimi stroški za odvzem uradnih vzorcev in za laboratorijske teste iz tega člena ter za skladiščenje.

30. člen

(ukrepi v primeru pomanjkljivosti pri nadzoru na MVP ali v PC države članice EU)

(1) Če v Republiko Slovenijo pridejo neskladni proizvodi iz tretje države, pri čemer se ugotovi, da je to posledica pomanjkljivosti oziroma nepravilnosti pri izvajanju Direktive 97/78/ES na MVP ali v PC druge države članice, VURS o tem nemudoma obvesti pristojni veterinarski organ zadevne države.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka lahko VURS skupaj z zadevno državo članico prouči možnosti za odpravo pomanjkljivosti, če je potrebno tudi z obiskom zadevne države članice.

(3) Če se napake iz prvega odstavka tega člena ponavljajo, mora VURS o tem obvestiti Evropsko komisijo in zadevno državo članico. VURS lahko od Evropske komisije zahteva, da v zadevno državo članico, kjer so se napake zgodile, pošlje strokovnjake Evropske komisije.

(4) VURS lahko odredi povečano število pregledov pošiljk, ki pridejo z MVP ali PC iz prvega odstavka tega člena, o čemer mora obvestiti lastnika pošiljke oziroma njegovega zastopnika.

31. člen

(ukrepi v primeru pomanjkljivosti pri nadzoru na MVP ali v PC v Republiki Sloveniji)

(1) Če se na teritoriju EU znajde pošiljka iz tretje države, ki ne izpolnjuje pogojev veterinarskih predpisov Skupnosti, pošiljka pa je bila vnesena ali uvožena na teritorij EU preko MVP na območju Republike Slovenije, in druga država članica EU ugotovi, da je to posledica pomanjkljivosti oziroma nepravilnosti pri izvajanju Direktive 97/78/ES na MVP ali v PC v Republiki Sloveniji, mora VURS:

a) po obvestilu druge države članice EU ugotoviti vzroke za nastale pomanjkljivosti oziroma nepravilnosti,

b) ukreniti vse potrebno, da se nepravilnosti oziroma pomanjkljivosti odpravijo in

c) o ugotovitvah ter izvedenih ukrepih obvestiti državo članico iz točke a) tega odstavka.

(2) Če država članica iz prejšnjega odstavka meni, da izvedeni ukrepi niso zadovoljivi, mora VURS skupaj z zadevno državo članico proučiti možnosti za odpravo pomanjkljivosti in po potrebi omogočiti obisk njenih uradnih veterinarjev v Republiki Sloveniji.

32. člen

(program za izmenjavo uradnih veterinarjev)

(1) VURS mora z drugimi državami članicami pripraviti program za izmenjavo uradnih veterinarjev, ki opravljajo veterinarske preglede proizvodov, ki prihajajo iz tretjih držav. Program mora biti usklajen z Evropsko komisijo.

(2) VURS mora zagotoviti pogoje za izvajanje programa iz prejšnjega odstavka na območju Republike Slovenije.

(3) VURS mora pri načrtovanju programa upoštevati izkušnje, pridobljene iz izvedenih programov.

33. člen

(izobraževanje uradnih veterinarjev)

VURS mora zagotoviti sodelovanje in udeležbo uradnih veterinarjev, ki opravljajo preglede po tem pravilniku, v posebnih izobraževalnih programih, ki jih pripravi, organizira in financira Evropska komisija.

V. KONČNE DOLOČBE

34. člen

(prenehanje veljavnosti)

Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o veterinarskih pregledih proizvodov pri vnosu na teritorij EU iz tretjih držav (Uradni list RS, št. 74/03 in 93/05-ZVMS).

35. člen

(uveljavitev)

Ta pravilnik začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 323-02-795/2005

Ljubljana, dne 11. aprila 2006

EVA 2005-2311-0272

Marija Lukačič l.r.
Ministrica za kmetijstvo,
gozdarstvo in prehrano

PRILOGA 1

FIZIČNI PREGLEDI PROIZVODOV

(1) Namen fizičnih pregledov proizvodov po tem pravilniku je zagotoviti, da proizvodi še vedno izpolnjujejo namen, naveden na veterinarskem potrdilu ali spričevalu: zagotovila o poreklu, ki jih je potrdila tretja država, morajo biti ustrezno preverjena, pri čemer je treba zagotoviti, da kasnejši prevoz proizvoda ni vplival na prvotno zagotovljeno stanje.

(2) Fizični pregledi se morajo izvajati v pogojih, ki omogočajo ustrezno izvedbo posamezne preiskave. Izvajajo se:

a) z organoleptičnim pregledom: vonj, barva, trdnost, okus;

b) s preprostimi fizičnimi ali kemičnimi testi: rezanje, odtajanje, kuhanje;

c) z laboratorijskimi testi za odkrivanje:

– usedlin,

– patogenih organizmov,

– kužnih klic,

– dokazov spreminjanja.

(3) Ne glede na vrsto proizvoda:

a) je treba preveriti okoliščine prevoza in prevoznega sredstva, da se ugotovi zlasti vsaka kršitev ali prekinitev hladilne verige in da se ugotovi, če je izpolnjen predpisan temperaturni režim;

b) je treba primerjati resnično težo pošiljke s težo, navedeno na CVVD ali veterinarskem dokumentu, in če je potrebno, stehitati celotno pošiljko oziroma na podlagi teže

posamezne enote proizvoda in števila enot potrditi težo, navedeno v veterinarskem dokumentu;

c) je treba preveriti ovojne materiale in vse oznake (žigi, etikete) na njih, da se zagotovi njihovo ujemanje z veterinarskimi predpisi Skupnosti;

d) je treba ugotoviti, če so pogoji prevoza ustrezni za zadevne proizvode;

e) je treba ovreči vsakršen sum, da so nastale kakršne koli pomanjkljivosti med prevozom;

f) je treba za zagotovitev pregleda celotne pošiljke odvzeti vzorce iz različnih šarž, ki sestavljajo pošiljko, da se preveri skladnost z veterinarskimi predpisi Skupnosti oziroma nacionalno veterinarsko zakonodajo. Pošiljka se lahko tudi delno raztovori, da je mogoče doseči vse njene dele. Posebno skrbno je treba izvesti vizualni pregled pošiljke, da se ugotovi, če proizvodi še ustrezajo nameravani rabi ali uporabi, ki je navedena na veterinarskem dokumentu. Pregled mora zajeti 1% embalažnih enot ali paketov v pošiljki, vendar ne manj kot dva in ne več kot deset embalažnih enot ali paketov. Pred organoleptično preiskavo ter fizičnim, kemičnim in laboratorijskim testiranjem je treba pregledati celotno serijo vzorcev pri razsutem tovoru. Pri razsutem blagu je treba vzeti vzorce na vsaj petih različnih delih pošiljke. Poleg navedenih fizičnih pregledov pa je pri živilih treba obvezno izmeriti temperaturo proizvoda in izvesti pregled zaradi ugotovitve sprememb konsistence, barve, vonja in, kjer je potrebno, tudi okusa. Zamrznjena živila je treba prej odmrzniti. Vendar pa lahko uradni veterinar MVP, odvisno od proizvodov in okoliščin, izvede obsežnejše preglede. O takšnem pregledu mora uradni veterinar MVP napisati zapisnik;

g) se pri naključnih laboratorijskih testih, ki ne dajo takojšnjega rezultata in če ni neposredne nevarnosti za zdravje ljudi oziroma živali, pošiljka lahko sprost; vendar pa se pošiljka, če so bili laboratorijski testi izvedeni zaradi suma nepravilnosti ali pozitivnih rezultatov predhodnih testov, ne sme sprostiti, dokler rezultati niso negativni;

h) je treba prevozno sredstvo povsem raztovoriti, če:

- je bilo natovorjeno tako, da vseh delov pošiljke ni mogoče doseči samo z delnim razkladanjem,
- je testiranje vzorcev odkrilo nepravilnosti,
- so bile ugotovljene nepravilnosti pri predhodni pošiljki,

– uradni veterinar sumi na nepravilnosti;

i) je treba po končanem fizičnem pregledu potrditi pregled tako, da uradni veterinar MVP zapre in uradno ožigosa vse odprte zavoje in na novo zapečati zabojnike ter vpiše številko zalivke na SVVD.

PRILOGA 2

SPLOŠNI POGOJI ZA MVP

MVP morajo imeti:

a) osebe, potrebno za pregledovanje dokumentov, ki spremljajo pošiljko,

b) glede na količino proizvodov, ki jih pregleduje MVP, dovolj veterinarskega in pomožnega osebja, posebej usposobljenega za pregledovanje, ali se proizvodi ujemajo s spremljajočimi dokumenti in za sistematične fizične preglede vsake pošiljke proizvodov,

c) dovolj osebja za jemanje in obdelovanje naključnih vzorcev pošiljk proizvodov, ki prispejo na MVP,

d) dovolj velike prostore za osebe, odgovorno za opravljanje veterinarskih pregledov,

e) ustrezne higienske prostore in opremo za opravljanje rutinskih analiz in jemanje vzorcev v skladu s tem pravilnikom,

f) ustrezne higienske prostore in opremo za jemanje in obdelovanje vzorcev za rutinsko preverjanje, predpisano v veterinarskih predpisih EU (mikrobiološki standardi),

g) zagotovljene storitve specializiranega laboratorija, usposobljenega za specialno analizo vzorcev, vzeti na tej MVP,

h) prostore in hladilnice za skladiščenje delnih pošiljk, vzeti za analizo, in proizvodov, katerih sprostitve za prost pretok ni odobril uradni veterinar MVP,

i) ustrezno opremo za hitro izmenjavo podatkov, zlasti z drugimi MVP, v skladu z veterinarskimi predpisi EU,

j) zagotovljene storitve obratov, registriranih za uničevanje proizvodov po tem pravilniku.

PRILOGA 3

POGOJI ZA PC

(1) Skladišča v PC morajo imeti dovoljenje VURS za skladiščenje proizvodov, ki so pod veterinarskim nadzorom. Za pridobitev tega dovoljenja morajo poleg splošnih zahtev iz tega pravilnika izpolnjevati še naslednje pogoje:

a) zgrajena morajo biti kot zaprti prostori z vstopnimi in izhodnimi točkami, ki so pod stalnim nadzorom pristojne osebe skladišča. Če je skladišče v prostem območju, mora biti celotno območje zaprto in pod stalnim carinskim nadzorom;

b) izpolnjevati morajo veterinarske pogoje, ki veljajo za grosistična skladišča;

c) imeti morajo postopke za dnevno knjiženje vseh pošiljk, ki vstopajo v skladišče ali ga zapuščajo, s podatki o vrsti in količini proizvodov za vsako pošiljko ter osebnim imenom oziroma firmo in naslovom prejemnika; te evidence morajo hraniti vsaj tri leta;

d) imeti morajo prostore, ki omogočajo ločeno skladiščenje proizvodov, ki niso v skladu z veterinarskimi predpisi Skupnosti; ločeno skladiščenje v istem prostoru je dovoljeno, če so proizvodi, ki ne izpolnjujejo veterinarskih predpisov Skupnosti, shranjeni v ogradah, ki jih je mogoče zakleniti;

e) na voljo morajo imeti prostore, rezervirane za osebe, ki opravljajo veterinarske preglede.

(2) Pošiljke proizvodov, ki ne izpolnjujejo veterinarskih predpisov Skupnosti, uskladiščene v PC, morajo biti označene na vsaki enoti z neponovljivo številko ustreznega SVVD.

1848. Odredba o pošiljanju obvestil o spremembi cen

Na podlagi 9. točke 9. člena Zakona o kontroli cen (Uradni list RS, št. 63/99 in 20/06) izdaja minister za gospodarstvo

O D R E D B O

o pošiljanju obvestil o spremembi cen

1. člen

Ta odredba določa obveznosti pravnih oseb in podjetnikov posameznikov, ki proizvajajo proizvode in opravljajo storitve navedene v 3. členu te odredbe (v nadaljnjem besedilu: podjetja), da ministrstvu, pristojnemu za gospodarstvo (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo), pošiljajo obvestila o spremembi cen.

2. člen

Podjetja morajo poslati na ministrstvo obvestilo o spremembi cen pred uvedbo spremembe oziroma najkasneje istega dne, ko se cene spremenijo.

Proizvodna podjetja morajo posredovati proizvodne cene. Če se proizvodna podjetja ukvarjajo tudi s prodajo na drobno oziroma na debelo, morajo posredovati tudi cene v prodaji na drobno oziroma cene v prodaji na debelo. Storitvena podjetja morajo posredovati cene na drobno. Če se

storitvena podjetja ukvarjajo s prodajo posameznih izdelkov izključno na debelo, morajo posredovati cene v prodaji na debelo.

Podjetjem ni potrebno pošiljati obvestil o spremembi cen zaradi akcijskih in drugih promocijskih znižanj.

3. člen

Podjetja morajo poslati obvestilo o spremembi cen za naslednje proizvode in storitve:

1. PROIZVODNJA HRANE

- 1.a. Kruh iz moke tipa 500
- 1.b. Pšenična moka tip 500
- 1.c. Jajčne testenine iz moke tipa 500
- 1.d. Otroška hrana in hrana za dojenčke (kosmiči iz žitaric, sadne kašice)

- 1.e. Piščanec, cel, svež
- 1.f. Goveje meso, brez kosti, stegno
- 1.g. Svinjsko meso, brez kosti, stegno
- 1.h. Kokošja jajca, sveža, zavitek 10 kosov
- 1.i. Mleko, sterilizirano, 1,6% maščobe, v tetrapaku
- 1.j. Mleko, navadno, 3,5% maščobe, v tetrapaku
- 1.k. Sončnično olje, rafinirano, v plastenki
- 1.l. Jabolka, namizna
- 1.m. Sladkor, kristalni, rafiniran

2. ZALOŽNIŠTVO

- 2.a. Učbeniki
- 2.b. Delovni zvezki
- 2.c. Zbirke nalog oziroma vaj
- 2.d. Atlasi in karte
- 2.e. Priročniki
- 2.f. Učna sredstva
- 2.g. Splošno-informativni tiskani dnevniki

3. OSKRBA Z ELEKTRIČNO ENERGIJO, PLINOM IN VODO

- 3.a. Električna energija za tarifne uporabnike
- 3.b. Zemeljski plin za tarifne uporabnike iz prenosnega omrežja

- 3.c. Cena omrežnine za zemeljski plin iz prenosnega omrežja

- 3.d. Zemeljski plin in uparjeni utekočinjeni naftni plin (odvzem preko števca) iz distribucijskega omrežja za tarifne uporabnike

- 3.e. Para in topla voda za namene daljinskega ogrevanja

4. KOMUNALNE STORITVE

- 4.a. Storitve zbiranja in odvoza komunalnih odpadkov
- 4.b. Storitve predelave, odlaganja, sežiganja in drugih načinov odstranjevanja komunalnih odpadkov
- 4.c. Storitve odvajanja in čiščenja komunalnih odpadnih in padavinskih voda

- 4.d. Storitve zbiranja, čiščenja in distribucije pitne vode

5. NAPRAVE IN APARATI ZA GOSPODINJSTVO

- 5.a. Hladilnik (kombiniran, dvoje vrat, okrog 220-litrski)
- 5.b. Vgradna steklokeramična plošča s štirimi kuhališči

6. PRODAJA GORIV

- 6.a. Motorni bencini (NMB-91, NMB-95, NMB-98)
- 6.b. Plinsko olje (D-2)
- 6.c. Utekočinjen naftni plin v jeklenkah, za pogon in za ogrevanje

- 6.d. Kurilno olje – ekstra lahko (KOEL)

- 6.e. Kurilno olje – srednje (mazut)

- 6.f. Letalsko gorivo

7. KOPENSKI PROMET

- 7.a. Prevoz potnikov v notranjem železniškem prometu

- 7.b. Prevoz potnikov v mestnem in primestnem cestnem prometu na rednih linijah

- 7.c. Prevoz potnikov medkrajevnem cestnem prometu na rednih linijah

- 7.d. Prevoz potnikov v zračnem prometu na rednih linijah

8. POŠTA IN TELEKOMUNIKACIJE

- 8.a. Prenos standardiziranih pisem v notranjem poštnem prometu

- 8.b. Prenos nestandardiziranih pisem stopnje mase do 20 g v notranjem poštnem prometu

- 8.c. Prenos nestandardiziranih pisem stopnje mase nad 20 g do 50 g v notranjem poštnem prometu

- 8.d. Prenos standardizirane dopisnice v notranjem poštnem prometu

- 8.e. Prenos nestandardizirane dopisnice v notranjem poštnem prometu

- 8.f. Telefonska naročnina za fiksni telefon

- 8.g. Telefonski impulz za naročniški telefon za notranji telefonski promet

- 8.h. Osnovne storitve kabelskih operaterjev

9. ZAVAROVALNIŠTVO

- 9.a. Zavarovanje avtomobilске odgovornosti

10. BANČNIŠTVO

- 10.a. Nadomestilo za vodenje osebnega bančnega računa, mesečno

- 10.b. Nakazilo na račune na bančnem okencu

- 10.c. Nakazilo na račune prek trajnega pooblastila

- 10.d. Nakazilo na račune prek spletne poslovalnice

- 10.e. Plačilo direktne obremenitve

11. POSLOVANJE Z NEPREMIČNINAMI

- 11.a. Višina mesečne najemnine za m² neprofitnega stanovanja

12. GOSTINSTVO

- 10.a. Mesečna oskrba v dijaških domovih

- 10.b. Mesečna oskrba v študentskih domovih

- 10.c. Mesečna oskrba v internatih

13. IZOBRAŽEVANJE

- 13.a. Mesečna oskrba v vrtcih

14. SOCIALNO VARSTVO

- 12.a. Dnevna oskrba v domovih starejših občanov

15. DRUGE STORITVENE DEJAVNOSTI

- 15.a. Parkirna za osebna vozila (na prostem parkirišču, v garažni hiši)

- 13.b. Dimnikarske storitve

- 13.c. Pogrebne storitve (klasični in žarni pokop)

- 13.d. Dajanje grobov v najem

4. člen

Pošiljanje obvestil o spremembi cen ni potrebno za tista podjetja, katerih proizvodi in storitve, ki so navedeni v prejšnjem členu, so zajeti z drugim ukrepom kontrole cen na podlagi 8. in 9. člena zakona o kontroli cen.

5. člen

Obvestilo o spremembi cen mora vsebovati:

- 1. Firmo in sedež podjetja,
- 2. Ime proizvoda oziroma storitve in mersko enoto,
- 3. Ceno, ki je veljala zadnji dan predhodnega leta,
- 4. Ceno, ki je veljala do dneva predložitve obvestila,
- 5. Novo ceno, za katero se pošilja obvestilo, ki mora biti navedena v tolaškem in evrskem znesku. Pri preračunavanju tolarjev v evre se uporabljajo določila Zakona o dvojnem označevanju cen v tolarjih in evrih (Uradni list RS, št. 101/05).

- 6. Stopnjo skupne rasti cen proizvodov oziroma storitev v celotnem predhodnem letu,

- 7. Stopnjo skupne rasti cen proizvodov oziroma storitev v tekočem letu,

- 8. Stopnjo povečanja oziroma znižanja zadnje spremembe cen,

- 9. Prodajne pogoje, ki vplivajo na ceno,

- 10. Glavne razloge za spremembo cen,

- 11. Datum uporabe nove cene.

6. člen

Obvestila o spremembi cen morajo podjetja poslati v obliki obrazca v prilogi te odredbe, ki je njen sestavni del.

7. člen

Če obvestilo ne vsebuje vseh podatkov, zahteva ministrstvo njegovo dopolnitev.

8. člen

Z dnem uveljavitve te odredbe preneha veljati odredba o pošiljanju obvestil o spremembi cen (Uradni list RS, št. 93/05).

9. člen

Ta odredba začne veljati 1. maja 2006 in velja šest mesecev.

Št. 017-102/2002-50
Ljubljana, dne 13. aprila 2006
EVA 2006-2111-0006

mag. Andrej Vizjak l.r.
Minister
za gospodarstvo

PRILOGA**OBVESTILO O SPREMEMBI CEN**

Ime in sedež podjetja: _____

						Stopnja rasti cen v %		
Proizvod oz. storitev	Merska enota	Cena na dan 31.12. predhodnega leta	Trenutno veljavna cena v SIT	Nova cena v SIT	Nova cena v EUR	V predhodnem letu	V tekočem letu	Zadnja sprememba cene

Prodajni pogoji:

Glavni razlogi za spremembo cen:

Datum začetka uporabe nove cene: _____

Kraj, datum

USTAVNO SODIŠČE

1849. Odločba o delni razveljavitvi 366. člena Zakona o pravnem postopku in o razveljavitvi sklepa Višjega sodišča v Mariboru

Številka: U-I-55/04-10

Up-90/04-15

Datum: 6. 4. 2006

O D L O Č B A

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti in v postopku odločanja o ustavni pritožbi družbe A. A. A., d. o. o., Ž., ki jo zastopa B. B., odvetnik v Z., na seji dne 6. aprila 2006

o d l o č i l o:

1. Člen 366 Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 26/99, 96/02, 12/03 – ur. p. b., 2/04 in 36/04 – ur. p. b.) se v delu, v katerem določa, da se v postopku s pritožbo zoper sklep ne uporabljajo določbe o odgovoru na pritožbo, razveljavi.

2. Sklep Višjega sodišča v Mariboru št. II Cpg 256/2003 z dne 24. 11. 2003 se razveljavi in se zadeva vrne Višjemu sodišču v Mariboru v novo odločanje.

3. Pritožnica sama nosi stroške postopka pred Ustavnim sodiščem.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. V izvršilnem postopku je sodišče prve stopnje ugodilo ugovoru dolžnice (sedaj pritožnice) in sklep o izvršbi, izdan na podlagi verodostojne listine, razveljavilo v delu, v katerem je bila izvršba dovoljena, ter sklenilo, da bo o naložitvenem delu sklepa o izvršbi odločalo pristojno sodišče v pravnem postopku. Zoper ta sklep se je pritožila upnica. Višje sodišče je ugodilo njeni pritožbi in prvostopenjski sklep spremenilo tako, da je ugovor dolžnice zavrnilo in potrdilo sklep o izvršbi.

2. Pritožnica v ustavni pritožbi nasprotuje navedeni odločitvi Višjega sodišča. Zatrjuje kršitev načela enakosti pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave) in pravice do enakega varstva pravic (22. člen Ustave). Svoj očitke utemeljuje s trditvijo, da ji na podlagi določbe 366. člena Zakona o pravnem postopku (v nadaljevanju ZPP) sodišče ni poslalo upničine pritožbe v odgovor. Pritožnica zato zatrjuje, da ji ni znano, na podlagi katerih dokazov je Višje sodišče sprejelo svojo odločitev, ter da se o njih in o drugih pritožbenih trditvah upnice ni imela možnosti izjaviti. Pritožnica je prepričana, da je bila zaradi tega v primerjavi z upnico v neenakopravnem položaju.

3. Glede na navedeno je pritožnica vložila tudi pobudo za oceno ustavnosti 366. člena ZPP, po kateri se v postopku s pritožbo zoper sklep smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za pritožbo zoper sodbo, razen določb o odgovoru na pritožbo in o obravnavi pred sodiščem druge stopnje. Pritožnica meni, da navedena zakonska določba dolžniku onemogoča, da bi lahko odgovoril na navedbe upnika v pritožbi. Takšen način postopanja po mnenju pritožnice nasprotuje načelu obojestranskega zaslišanja, saj drugostopenjsko sodišče odloča zgolj na osnovi argumentov ene stranke (v konkretnem primeru upnice). Pritožnica meni, da bi se morale v postopku s pritožbo zoper sklep smiselno uporabljati vse določbe ZPP,

ki veljajo za pritožbo zoper sodbo. Pritožnica tudi priglaša stroške v zvezi z ustavno pritožbo.

4. Ustavno sodišče je s sklepom št. Up-90/04 z dne 3. 11. 2005 ustavno pritožbo sprejelo v obravnavo. V skladu s 56. členom Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94 – v nadaljevanju ZUstS) jo je poslalo Višjemu sodišču v Mariboru ter v skladu z 22. členom Ustave nasprotni stranki iz gospodarskega spora in jima omogočilo, da na ustavno pritožbo odgovorita. Na poziv Ustavnega sodišča se je odzvalo Višje sodišče, ki v svojem odgovoru zavrača očitke pritožnice. Navaja, da v upničini pritožbi niso bila navedena nikakršna nova dejstva ali novi dokazi. Po zatrjevanju Višjega sodišča je upnica v pritožbi zgolj pojasnila svoje stališče glede neobrazloženosti ugovora in izrazila svoje nestrinjanje z odločitvijo prvostopenjskega sodišča. Višje sodišče pri tem opozarja na razliko med obrazloženim in neobrazloženim ugovorom dolžnika zoper sklep o izvršbi. Po stališču Višjega sodišča izvršilni postopek zaradi svoje specifične ureditve že po naravi stvari strankam ne more jamčiti polne kontraktornosti, kot je urejena v ZPP glede pritožbe zoper sodbo. Radikalen poseg v določbo 366. člena ZPP bi po oceni Višjega sodišča pripeljal do še večjih zastojev v postopkih, na katere se ta določba nanaša. Odgovor Višjega sodišča je bil poslan pritožnici, ki je v vlogi z dne 30. 3. 2006 izrazila svoje nestrinjanje z argumenti Višjega sodišča.

5. Pobuda je bila poslana v odgovor Državnemu zboru. Državni zbor v odgovoru zavrača očitke o protiustavnosti izpodbijane zakonske določbe. Zatrjuje, da za pritožbo zoper sklep ne morejo veljati povsem enaka pravila kot za pritožbo zoper sodbo. Poudarja, da se s sklepi rešujejo drugačna pravna vprašanja kot s sodbo, in sicer predvsem procesna vprašanja ter obstoj procesnih predpostavk, le izjemoma pa se s sklepom odloči meritorno. Omejitve po oceni Državnega zbora lahko izhajajo iz same narave spora (npr. pri motenjskih sporih in v postopku za izdajo plačilnega naloga). Tudi kar zadeva uporabo izpodbijane določbe v izvršilnem postopku, po stališču Državnega zbora ne gre za pomanjkanje kontraktornosti postopka. Pri oceni izpodbijane ureditve je treba po oceni Državnega zbora upoštevati tudi vsebino ugovora in s tem povezano vsebino pritožbe v predmetnih postopkih. Državni zbor še poudarja, da je z zadnjo novelo ZIZ zakonodajalec upošteval posebnost položaja strank pri izvršbi na podlagi verodostojne listine in dolžniku določil lažje dokazno breme kot pri izvršbi na podlagi izvršilnega naslova.

6. Tudi Vlada je izrazila svoje stališče do pobude. V svojem mnenju navaja, da se odločanje s sodbo in s sklepom po svoji naravi bistveno razlikuje, zaradi česar enaka ureditev postopka s pritožbo zoper navedeni vrsti odločb ne bi bila primerna. Vlada poudarja, da je pri sklepu v večji meri izraženo načelo ekonomičnosti in pospešitve postopka. Posebna narava sklepa v primerjavi s sodbo se po mnenju Vlade odraža tudi v ureditvi pritožbe zoper sklep. Tudi v primerih, ko sodišče s sklepom odloči o tožbenem zahtevku (tj. v postopku zaradi motenja posesti in v postopku za izdajo plačilnega naloga), je po mnenju Vlade treba upoštevati določene posebnosti obeh navedenih postopkov (predvsem načelo ekonomičnosti in pospešitve postopka). V postopku zaradi motenja posesti se poudarjena hitrost postopka odraža v kratkih rokih, v omejitvi glede možnosti vlaganja izrednih pravnih sredstev ter v možnosti, da sodišče v primeru obstoja tehtnih razlogov odloči, da pritožba ne zadrži izvršitve sklepa. Vlada poudarja, da je treba pri ureditvi pritožbe zoper sklep upoštevati tudi pravico do učinkovitega sodnega varstva iz 23. člena Ustave. Po mnenju Vlade je enostranskost pritožbe zoper sklep ter izključitev možnosti glavne obravnave v postopku s pritožbo zoper sklep v navedenih postopkih v interesu strank in omogoča, da sodišče brez nepotrebnega odlašanja dokončno odloči v sporu.

B. – I.

7. Ustavno sodišče je pobudo sprejelo. Ker so bili izpolnjeni pogoji iz četrtega odstavka 26. člena ZUstS, je nadaljevalo z odločanjem o stvari sami.

B. – II.

Presoja 366. člena ZPP

8. Člen 366 ZPP določa, da se v postopku s pritožbo zoper sklep smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za pritožbo zoper sodbo, razen določb o odgovoru na pritožbo in o obravnavi pred sodiščem druge stopnje. Pritožnica nasprotuje predvsem tistemu delu citirane zakonske določbe, ki v zvezi s pritožbo zoper sklep izključuje uporabo določb o odgovoru na pritožbo. Zato se je tudi Ustavno sodišče pri presoji omejilo le na ta del izpodbijane določbe. Pobudnica meni, da takšna zakonska ureditev pomeni kršitev pravice iz 22. člena Ustave.

9. Pravica do izjave v postopku je eden od bistvenih elementov pravice do enakega varstva pravic (22. člen Ustave). Bistven predpogoj za uresničevanje pravice do izjave v postopku pa je pravica do informacije; stranka pravice do izjave v postopku ne more uresničiti, če ni zagotovljeno, da bo predhodno zvedela za procesna dejanja, glede katerih se ima pravico izjaviti.¹ ZPP vsebuje vrsto določb, ki strankam postopka v skladu z ustavnimi jamstvi zagotavljajo, da se v postopku izjavijo. V skladu s prvim odstavkom 5. člena ZPP mora sodišče dati vsaki stranki možnost, da se izjavi o zahtevkih in navedbah nasprotne stranke. Na podlagi drugega odstavka 5. člena ZPP izjeme od načela kontradiktornosti postopka lahko določi le zakon.

10. Kontradiktornost postopka mora biti zagotovljena tudi v postopku s pravnimi sredstvi. Pravica do izjave v postopku torej narekuje dvostranskost pravnih sredstev (tj. ureditev, da se pravno sredstvo pred odločitvijo instančnega sodišča vroči nasprotni stranki, ki lahko nanj odgovori).² Zakonska določba, ki izključuje uporabo določb glede odgovora na pritožbo zoper sklep, torej pomeni poseg v pravico do izjave, ki je sestavni del pravice iz 22. člena Ustave.

11. Ustavno sodišče mora zato odgovoriti na vprašanje, ali obstaja ustavno dopusten razlog, da je zakonodajalec v postopku s pritožbo zoper sklep izključil uporabo določb glede vročitve pritožbe nasprotni stranki in možnost odgovora na pritožbo. Po ustaljeni ustavnosodni presoji se glede na tretji odstavek 15. člena Ustave človekove pravice in temeljne svoboščine lahko omejijo zaradi pravic drugih oziroma zaradi javne koristi. To pomeni, da mora imeti zakonodajalec za omejevanje ustavnih pravic ustavno dopustne razloge. Razlogi, ki bi utemeljevali dopustnost opisanega posega, iz zakonodajnega gradiva niso razvidni. Iz odgovora Državnega zbora in pojasnil Vlade je mogoče razbrati, da izpodbijana zakonska ureditev zasleduje predvsem cilj ekonomičnosti in pospešitve postopka. Po stališču Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP) je sicer razumljivo, da države pri postranskih vprašanjih (kot je npr. odločitev o sodnih stroških), upoštevajo razlog učinkovitosti in pospešitve postopka, vendar to ne upravičuje neupoštevanja temeljnega načela kontradiktornosti postopka ("it does not, however, justify disregarding the fundamental principle of adversarial proceedings").³ Načelo enakosti orožij namreč zahteva, da je vsaki stranki dana možnost ("a reasonable opportunity"), da predstavi svoja stališča pod pogoji, ki je ne postavljajo v bistveno neugodnejši položaj kot nasprotno

stranko. Četudi so razlogi (tako dejanski kot pravni), ki jih je mogoče uveljavljati in pritožbenem postopku, omejeni, mora stranka imeti možnost, da se sama odloči, ali navedbe v pritožbi terjajo njen odgovor ali ne. V nasprotnem primeru je po oceni ESČP ogroženo zaupanje strank v pravično sojenje, ki temelji predvsem na zavedanju strank, da so imele možnost izraziti svoja stališča glede vseh vlog, ki se nahajajo v spis. Spoštovanje načela kontradiktornosti je torej poudarjeno tudi v postopku s pravnimi sredstvi.⁴

12. Glede na jasno stališče ESČP je mogoče ugotoviti, da načelo ekonomičnosti in pospešitve postopka ne more biti ustavno dopusten razlog za to, da se v postopku s pritožbo zoper sklep popolnoma izključi uporaba določb, ki stranki omogočajo odgovor na pritožbo. Takšna izključitev je še zlasti nesprejemljiva pri sklepih, s katerimi sodišče meritorno odloči o zadevi, pa tudi pri pomembnejših procesnih odločitvah.⁵

13. Ker za izpodbijano ureditev ni mogoče ugotoviti, da je zakonodajalec zasledoval ustavno dopusten cilj, ki bi upravičeval poseg v pravico do izjave, ni izpolnjen že prvi pogoj, ki ga za omejevanje človekovih pravic zahteva Ustava (tretji odstavek 15. člena), in je izpodbijana ureditev v neskladju z 22. členom Ustave. Zato je Ustavno sodišče določbo 366. člena ZPP v delu, v katerem določa, da se v postopku s pritožbo zoper sklep ne uporabljajo določbe o odgovoru na pritožbo, razveljavilo (1. točka izreka).

B. – III.

14. Ker z ustavno pritožbo izpodbijani sklep Višjega sodišča temelji na neustavni zakonski določbi, ga je Ustavno sodišče razveljavilo in zadevo vrnilo Višjemu sodišču v novo odločanje (2. točka izreka). Pri novem odločanju bo sodišče moralo upoštevati 1. točko izreka te odločbe, s katero je določba, da se v postopku s pritožbo zoper sklep ne uporabljajo določbe glede odgovora na pritožbo, razveljavljena. To pomeni, da bo moralo sodišče pritožbo zoper prvostopenjski sklep najprej vročiti pritožnici in ji tako omogočiti, da se izjavi o pritožbenih navedbah. Šele nato bo lahko ponovno odločilo o pritožbi.

15. V postopku pred Ustavnim sodiščem nosi vsak udeleženec svoje stroške, če Ustavno sodišče ne odloči drugače (prvi odstavek 34. člena v zvezi z 49. členom ZUstS). Za drugačno odločitev bi morali obstajati posebni razlogi, ki jih pritožnica ne navaja. Ustavno sodišče je zato odločilo, kot izhaja iz 3. točke izreka.

C.

16. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 43. člena, prvega odstavka 59. člena in prvega odstavka 34. člena v zvezi z 49. členom ZUstS v sestavi: predsednik dr. Janez Čebulj ter sodnice in sodniki dr. Zvonko Fišer, Lojze Janko, Milojka Modričan, dr. Mirjam Škrk, Jože Tratnik in dr. Dragica Wedam Lukić. Odločbo je sprejelo soglasno.

Predsednik
dr. Janez Čebulj i.r.

¹ A. Galič, Ustavno civilno procesno pravo, GV Založba, Ljubljana 2004, str. 274.

² A. Galič, cit. delo, str. 280.

³ Zadeva Beer proti Avstriji, sodba z dne 6. 2. 2001, št. 30428/96.

⁴ Po stališču ESČP velja navedeno tudi za postopek z ustavno pritožbo. Glej sodbo Milatova in drugi proti Češki z dne 21. 9. 2005, v kateri je ESČP ugotovilo kršitev pravice do poštenega sojenja, ker ustavno sodišče pritožnika ni seznanilo s tem, da je nasprotna stranka vložila v spis vlogo, in mu ni omogočilo, da bi na to vlogo odgovoril.

⁵ Tako A. Galič, cit. delo, str. 280 in 281.

1850. Odločba o ugotovitvi, da 20. točka 20. člena in osmi odstavek 121. člena Zakona o dohodnini nista v neskladju z Ustavo ter o zavrnitvi pobude za začetek postopka za oceno ustavnosti četrtega odstavka 106. člena Zakona o dohodnini

Številka U-I-172/05-21

Datum: 23. 3. 2006

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus pobude in v postopku za oceno ustavnosti, začetem na pobudo Sindikata pridobivanja energetskih surovin Slovenije, ki ga zastopa predsednik Jože Janežič, in Zveze delovnih invalidov Slovenije, ki jo zastopa predsednik Miran Krajnc, na seji dne 23. marca 2006

o d l o č i l o:

1. Točka 20 člena 20 in osmi odstavek 121. člena Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 54/04, 56/04 – popr., 62/04 – popr., 63/04 – popr., 80/04, 139/04 in 17/05 – ur. p. b., 53/05, 70/05 – ur. p. b., 115/05 in 21/06 – ur. p. b.) nista v neskladju z Ustavo.

2. Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti četrtega odstavka 106. člena Zakona o dohodnini se zavrne.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. Sindikat pridobivanja energetskih surovin Slovenije izkazuje upravičenost za vložitev zahteve z odločbo, da je določen kot reprezentativni sindikat v dejavnosti pridobivanja premoga, Zveza delovnih invalidov Slovenije pa z odločbo o priznanju reprezentativnosti za invalide s statusom delovnega invalida. Vlagatelja izpodbijata 19. točko 20. člena Zakona o dohodnini (v nadaljevanju ZDoh-1), ki je bila z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 115/05 – ZDoh-1D) preštevljena v 20. točko 20. člena ZDoh-1, ter četrty odstavek 106. člena in osmi odstavek 121. člena ZDoh-1. Določbe naj bi neutemeljeno razlikovale med različnimi prejemki invalidov. Zato naj bi bili invalidi v neenakopravnem položaju, neenako obravnavani ter deležni neenakega varstva, ki jim ga zagotavlja prvi odstavek 52. člena Ustave. Pri tem prilagata vlagatelja še odločbo Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, s katero je bilo nekemu zavarovancu kot delovnemu invalidu III. kategorije invalidnosti zaradi posledic poškodbe pri delu priznano nadomestilo zaradi manjše plače na drugem ustreznem delu.

2. Točka 20 člena 20 ZDoh-1 naj bi bila neustavna, ker med prejemke iz naslova invalidnosti, ki so oproščeni plačila dohodnine, ne uvršča prejemkov delovnih invalidov iz naslova nadomestila za invalidnost ter delnih invalidskih pokojnin. Zato morajo invalidi II. in III. kategorije invalidnosti te prejemke prijaviti v davčni napovedi in plačati dohodnino. Posledično naj bi tako dobili manj, kot jim je bilo z odločbo Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje odmerjeno na podlagi Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (Uradni list RS, št. 106/99 in nasl. – v nadaljevanju ZPIZ-1), čeprav naj ne bi šlo za prejemke iz dela, temveč za prejemke iz naslova invalidnosti, ki bi jih morali prejeti v celotnem neto znesku.

3. Neustavnost četrtega odstavka 106. člena ZDoh-1 naj bi bila v prenizki olajšavi, neustavnost osmega odstavka 121. člena ZDoh-1 pa v tem, da možnost znižanja stopnje akontacije ne velja za prejemke delovnih invalidov, ki nimajo stalnega prebivališča v Sloveniji.

4. Državni zbor na pobudo ni odgovoril.

5. Svoje mnenje je poslalo Ministrstvo za finance. Poudarilo je, da je v ZDoh-1 uveljavljeno načelo, da so obdavčeni vsi dohodki fizičnih oseb, razen izrecno izvetih, ter da so med oprostitvami predvsem dohodki socialnovarstvene narave. Tako sta obdavčena tudi delna invalidska pokojnina ter nadomestilo za invalidnost, in sicer enako kot pokojnine, s tem da je zavezanec upravičen do osebne olajšave v obliki zmanjšanja dohodnine. Hkrati je še opozorilo, da izvirajo nekateri prejemki iz naslova invalidnosti iz sistema socialnega zavarovanja, drugi pa iz sistema socialnega varstva. Poleg tega se navedeni prejemki razlikujejo še po namenu. Namen prejemkov, ki izvirajo iz zmanjšane zmožnosti invalida za pridobivanje dohodka, je v nadomestitvi izgube dohodka, do katere je prišlo zaradi nastanka invalidnosti. Namen prejemkov, ki temeljijo na povečanih potrebah oseb s telesno okvaro, pa je v zagotovitvi sredstev za pokritje stroškov, ki izvirajo iz teh povečanih potreb. Navedeno upošteva tudi ZDoh-1. Tako so dohodki za pokritje povečanih potreb invalida, ki imajo praviloma naravo socialnovarstvenih pomoči, oproščeni plačila dohodnine. Dohodki, ki nadomeščajo dohodek, izgubljen zaradi nastale invalidnosti, in ki izvirajo iz sistema socialnega zavarovanja, pa so obdavčeni z dohodnino enako kot drugi dohodki iz socialnega zavarovanja (npr. pokojnine), s tem da je obdavčitev znatno zmanjšana oziroma odpravljena z osebno olajšavo (tretji in četrty odstavek 106. člena ZDoh-1). Ministrstvo za finance je tudi pojasnilo, da se na podlagi osmega odstavka 121. člena ZDoh-1, ki omogoča znižano stopnjo akontacije, zavezanec, ki oceni, da bi bila akontacija dohodnine previsoka glede na letno dohodnino, izogne preplačilu in s tem vračilu preveč plačane dohodnine ob letni odmeri davčne obveznosti. Prav tako je pojasnilo, da priznanje osebne olajšave za rezidente (četrty odstavek 106. člena ZDoh-1) ne pomeni neutemeljenega razlikovanja nerezidentov, saj so rezidenti zavezani plačati dohodnino od vseh svojih dohodkov, ne glede na vir, nerezidenti pa samo od dohodkov z virom v Sloveniji. Zato Ministrstvo za finance meni, da izpodbijane določbe niso v neskladju z Ustavo.

B.

6. Ustavno sodišče je vlogo Sindikata pridobivanja energetskih surovin Slovenije in Zveze delovnih invalidov Slovenije obravnavalo kot pobudo, čeprav je bila naslovljena kot zahteva. Po osmi alineji prvega odstavka 23. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94 – v nadaljevanju ZUstS) lahko vloži zahtevo za uvedbo postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti tudi reprezentativni sindikat za območje države, kadar so ogrožene pravice delavcev. Takšno kvalificirano reprezentativnost določa Zakon o reprezentativnosti sindikatov (Uradni list RS, št. 13/93 – ZRSin), kadar gre za zveze ali konfederacije sindikatov za območje države, v katere se povezujejo sindikati iz različnih panog, dejavnosti ali poklicev (8. člen), kar vlagatelja, kot je razvidno iz priloženih odločb, nista. Iz odločb Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve št. 104-04-0001/96 z dne 22. 4. 1996 in št. 116-02-014/03 z dne 16. 9. 2004 namreč izhaja, da je Sindikat pridobivanja energetskih surovin Slovenije reprezentativni sindikat v dejavnosti pridobivanja premoga, Zveza delovnih invalidov Slovenije pa je reprezentativna invalidska organizacija. Kot takšna vlagatelj nista upravičena vložiti zahteve v smislu navedene določbe ZUstS (glej tudi odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-91/97 z dne 2. 2. 2001, Uradni list RS, št. 19/01 in OdlUS X, 16). Po ustaljeni ustavnosodni presoji Ustavnega sodišča pa izkazuje sindikat pravni interes za vložitev pobude, čeprav izpodbijani predpis ne posega neposredno v njegove lastne pravice, pravne interese oziroma pravni položaj, če bi lahko vplival na pravice, pravne interese oziroma pravni položaj delavcev, katerih interese sindikat predstavlja in zastopa (glej tudi sklep Ustavnega sodišča št. U-I-285/97 z dne 12. 2. 1998, OdlUS VII, 29). Ker torej pravni interes Sindikata pridobivanja energetskih surovin Slo-

venije ni sporen, se Ustavno sodišče ni spuščalo v vprašanje pravnega interesa Zveze delovnih invalidov Slovenije.

7. Ustavno sodišče je pobudo sprejelo in nadaljevalo z odločanjem o stvari sami, ker so bili izpolnjeni pogoji iz četrtega odstavka 26. člena ZUstS.

8. Pobudnika zatrjujeta neskladje 20. točke 20. člena ZDoh-1 z drugim odstavkom 14. člena Ustave, ker med prejemke, od katerih se dohodnina ne plačuje, ne uvršča tudi delne invalidske pokojnine in nadomestila za invalidnost, izplačana po ZPIZ-1.

9. Po ZPIZ-1 je invalidnost podana, če se zaradi sprememb v zdravstvenem stanju, ki jih ni mogoče odpraviti z zdravljenjem ali ukrepi medicinske rehabilitacije in so ugotovljene skladno z ZPIZ-1, zavarovancu zmanjša zmožnost za zagotovitev oziroma ohranitev delovnega mesta oziroma za poklicno napredovanje (prvi odstavek 60. člena). Invalidnost je po drugem odstavku 60. člena ZPIZ-1 razvrščena v tri kategorije: (1) I. kategorija – če zavarovanec ni več zmožen opravljati organiziranega pridobitnega dela ali če je pri njem podana poklicna invalidnost, nima pa več preostale delovne zmožnosti, (2) II. kategorija – če je zavarovančeva delovna zmožnost za njegov poklic zmanjšana za 50% ali več in (3) III. kategorija – če zavarovanec s predhodno poklicno rehabilitacijo ali brez nje ni več zmožen za delo s polnim delovnim časom, lahko pa opravlja določeno delo vsaj s polovico polnega delovnega časa, oziroma če je zavarovančeva delovna zmožnost za njegov poklic zmanjšana za manj kot 50% ali če zavarovanec še lahko dela v svojem poklicu s polnim delovnim časom, vendar pa ni zmožen za delo na delovnem mestu, na katerega je razporejen. Pri tem ima zavarovanec, pri katerem je podana III. kategorija invalidnosti, če ni več zmožen za delo s polnim delovnim časom s predhodno poklicno rehabilitacijo ali brez nje, in zavarovanec, pri katerem je nastala II. kategorija invalidnosti po dopolnjenem 50. letu starosti in ima preostalo delovno zmožnost za opravljanje določenega dela vsaj s polovico polnega delovnega časa, pravico do dela s krajšim delovnim časom in pravico do delne invalidske pokojnine (prvi odstavek 93. člena ZPIZ-1). Delna invalidska pokojnina se odmeri v odstotku, ki ustreza skrajšanju polnega delovnega časa, od invalidske pokojnine, ki bi zavarovancu pripadala na dan nastanka invalidnosti (drugi odstavek 93. člena ZPIZ-1). Zavarovanec, pri katerem je nastala invalidnost II. kategorije po dopolnjenem 50. letu starosti ali invalidnost III. kategorije, če je zavarovančeva delovna zmožnost za njegov poklic zmanjšana za manj kot 50% ali če zavarovanec še lahko dela v svojem poklicu s polnim delovnim časom, vendar pa ni zmožen za delo na delovnem mestu, na katero je razporejen, pa ima pravico do nadomestila za invalidnost, če ob nastanku invalidnosti ni bil zaposlen oziroma ni bil obvezno zavarovan ali mu je delovno razmerje prenehalo neodvisno od njegove volje oziroma krivde ali je delovno razmerje prekinil po lastni volji ali krivdi ali se je zaposlil na drugem delovnem mestu (prvi odstavek 94. člena ZPIZ-1).

10. Iz zgoraj podane definicije invalidnosti izhaja, da gre za obravnavo zavarovančevih sprememb v zdravstvenem stanju z vidika njegovih splošnih in poklicnih delovnih zmožnosti. Za primere, ko so te zmožnosti zavarovanca omejene oziroma zmanjšane, predvideva ZPIZ-1 denarna nadomestila. Namen teh prejemkov je nadomestiti oziroma omiliti prizadetost pridobitne zmožnosti, ki se odraža v nižani višini dohodka, ki ga invalidni zavarovanec še lahko ustvari glede na svojo delovno zmožnost. Ker se s temi prejemki nadomešča tisto, kar bi zavarovanec sicer sam zaslužil, je zakonodajalec določil, da se ti prejemki z davčnega vidika obravnavajo enako kot druga plačila za opravljeno delo – so obdavčeni. Ker sodi navedena odločitev v polje proste presoje zakonodajalca, je ustavnosodna presoja takšne zakonske ureditve zadržana. Ustavno sodišče bi lahko vanjo poseglo samo v primeru, če bi šlo za očitno nerazumno ureditev. Ustavno sodišče je tako pri presoji izpodbijane odločitve upo-

števalo, da posledica spremenjenega zdravstvenega stanja, zaradi katerega je samo po sebi oteženo normalno delovanje organizma, ni nujno spremenjena delovna zmožnost. Tako npr. amputacija noge praviloma ne vpliva na sposobnost opravljanja pisarniškega dela oziroma "sedečega poklica", saj se delovna zmožnost ugotavlja glede na sposobnost opravljanja dotedanega dela. Nedvomno pa se v navedenem primeru v znatni meri spremeni dotedanja kakovost življenja, saj gre za objektivno oviro pri opravljanju drugih življenjskih potreb. Zato so prav za takšne primere predvidena posebna nadomestila – prejemki za odškodovanje prizadetosti in problemov, ki kot posledica okvare organizma otežujejo aktivnosti organizma in zahtevajo večje napore pri zadovoljevanju življenjskih potreb – ki glede na svojo naravo niso predmet obdavčitve z dohodnino.

11. Tako se na podlagi 20. točke 20. člena ZDoh-1 dohodnine ne plača od "invalidnine, invalidskega dodatka in dodatka za posebno invalidnost po zakonu o vojnih invalidih in zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju ter nadomestila za invalidnost po zakonu o družbenem varstvu duševno in telesno prizadetih oseb". Nadomestilo za invalidnost po Zakonu o družbenem varstvu duševno in telesno prizadetih oseb (Uradni list SRS, št. 41/83 – ZDVTDP) je namreč oblika družbenega varstva (3. člen) zmerno, težje in težko duševno ter najtežje telesno prizadetih oseb, ki se ne morejo usposobiti za samostojno življenje in delo in pri katerih je ugotovljeno, da je prizadetost nastala v otroški oziroma mladostni dobi do dopolnjenega 18. leta starosti oziroma v času rednega šolanja, vendar najdlje do dopolnjenega 26. leta starosti (1. člen). Invalidnina, invalidski dodatek in dodatek za posebno invalidnost po Zakonu o vojnih invalidih (Uradni list RS, št. 63/95 in nasl. – v nadaljevanju ZVojl) pa so pravice vojnega invalida (11. člen), tj. osebe, ki je v okoliščinah po ZVojl kot neposredno posledico teh okoliščin brez svoje krivde dobila najmanj 20% okvaro zdravja zaradi poškodbe ali bolezni ali poslabšanja bolezni, ki jo je imela že prej, ali za katero sicer ni mogoče zanesljivo ugotoviti, da so jo povzročile te okoliščine, vendar je mogoče sklepati, da so vojne razmere znatno vplivale, da se je pojavila (1. člen). Po ZPIZ-1 pa je npr. invalidnina nadomestilo za izgubo, bistvenejšo poškodovanost ali znatnejšo onesposobljenost posameznih organov ali delov telesa, kar otežuje aktivnost organizma in zahteva večje napore pri zadovoljevanju življenjskih potreb, ne glede na to, ali ta okvara povzroča invalidnost ali ne (prvi odstavek 143. člena). Pri tem so do invalidnine upravičeni tudi delovni invalidi, saj ima na podlagi drugega odstavka 144. člena ZPIZ-1 zavarovanec pravico do invalidnine ne glede na to, ali uživa tudi kakšno drugo pravico po ZPIZ-1.

12. Glede na navedeno je Ustavno sodišče presodilo, da izpodbijani ureditvi ni mogoče očitati nerazumnosti, saj se posamezni prejemki telesno oziroma duševno prizadetih oseb razlikujejo glede na namembnost; medtem ko so nekateri namenjeni odškodovanju pridobitne zmožnosti, so drugi namenjeni odškodovanju zaradi spremenjene kakovosti življenja. Glede na to namembnost morebitna upravičenost do nadomestila zaradi spremenjene pridobitne zmožnosti ne izključuje upravičenosti do nadomestila zaradi spremenjene kakovosti življenja. To pomeni, da je posamezni zavarovanec lahko upravičen do prejemkov iz obeh naslovov, pri čemer od prejemka iz naslova spremenjene delovne zmožnosti plača davek, od prejemka iz naslova spremenjene kakovosti življenja pa ne. Ker načela enakosti pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave) ni mogoče pojmovati kot enostavno splošno enakost vseh, pač pa kot enako obravnavanje enakih stanj in različno obravnavanje različnih stanj, je po namembnosti mogoče različne prejemke obravnavati različno. Zato neenaka davčna obravnava prispevkov, namenjenih odškodovanju različnih telesnih oziroma duševnih prizadetosti oseb, ni v neskladju z načelom enakosti iz drugega odstavka 14. člena Ustave. V presojo, ali je taka davčna obravnava primerna, pa se Ustavno sodišče ne more spuščati.

13. Pobudnika nadalje menita, da je v neskladju z Ustavo tudi ureditev, po kateri delovni invalidi brez stalnega prebivališča v Sloveniji nimajo možnosti plačevanja znižane stopnje akontacije dohodnine. Zato zatrjujeta neskladje z načelom enakosti še za osmi odstavek 121. člena ZDoh-1.

14. Dohodnina se odmerja na letni ravni; med letom plačana dohodnina se šteje za akontacijo dohodnine. Če je znesek odmerjene dohodnine na letni ravni večji od zneska med letom plačane akontacije dohodnine, zavezanec doplača razliko dohodnine. Če je znesek odmerjene dohodnine na letni ravni manjši od zneska med letom plačane akontacije dohodnine, se zavezancu razlika dohodnine vrne (117. člen ZDoh-1). Vendar velja navedeno le za davčnega zavezanca, ki je rezident (ima uradno prijavljeno stalno prebivališče v Sloveniji, 1. točka 6. člena ZDoh-1), saj se le njemu akontacija dohodnine odšteje od dohodnine, ki se mu odmeri za posamezno davčno leto (tretji odstavek 118. člena ZDoh-1). Nerezidentu (ki je po drugem odstavku 5. člena ZDoh-1 zavezan za plačilo dohodnine od vseh dohodkov, ki imajo vir v Sloveniji) pa se akontacija dohodnine šteje kot dokončen davek (četrti odstavek 118. člena ZDoh-1), saj se mu dohodnina ne odmerja na letni ravni. Način odmerjanja dohodnine za rezidenta in nerezidenta je torej različen. Zato ureditev, po kateri se ima na podlagi ocene, da bo akontacija dohodnine previsoka glede na pričakovano dohodnino na letni ravni, le rezident možnost odločiti za znižano stopnjo akontacije dohodnine, ni v neskladju z načelom enakosti iz drugega odstavka 14. člena Ustave. Gre namreč za različno obravnavanje različnih stanj.

15. Pobudnika zatrjujeta tudi neustavnost četrtega odstavka 106. člena ZDoh-1, in sicer zgolj zaradi višine olajšave, ki naj bi bila prenizka. Vprašanje višine olajšave je vprašanje primernosti zakonske ureditve. Ta sama po sebi ne more biti predmet ustavnosodne presoje. Zato je Ustavno sodišče pobudo v tem delu kot očitno neutemeljeno zavrnilo.

C.

16. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 21. člena in drugega odstavka 26. člena ZUstS ter tretje alineje tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 93/03 in 98/03 – popr.) v sestavi: predsednik dr. Janez Čebulj ter sodnice in sodniki dr. Zvonko Fišer, Lojze Janko, Milojka Modrija, dr. Ciril Ribičič, dr. Mirjam Škrk, Jože Tratnik in dr. Dragica Wedam Lukič. Odločbo je sprejelo s sedmimi glasovi proti enemu. Proti je glasoval sodnik Čebulj.

Predsednik
dr. Janez Čebulj l.r.

1851. Odločba o razveljavitvi sklepa Vrhovnega Sodišča

Številka: Up-324/05-23
Datum: 6. 4. 2006

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi A. A. iz Ž. in B. B. iz Z., ki ju zastopa C. C., odvetnica v V., na seji dne 6. aprila 2006

o d l o č i l o:

Sklep Vrhovnega sodišča št. II Ips 658/2003 z dne 12. 1. 2005 se razveljavi in se zadeva vrne Vrhovnemu sodišču v novo sojenje.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. Pritožnici sta z dvema prodajnima pogodbama kupili dva poslovna prostora v izmeri 75 m² in dva hodnika v izmeri 15 m². Po sklenitvi pogodbe se je izkazalo, da prodajalca nista bila lastnika obeh hodnikov, saj sta hodnika kot skupna prostora solastnina vseh lastnikov poslovne stavbe. Pritožnici sta v pravnem postopku zahtevali razveljavitev prodajnih pogodb v delu, ki se nanaša na prodajo 15 m² hodnika, in v delu, ki se nanaša na kupnino, višjo od vrednosti samih poslovnih prostorov. Sodišče prve stopnje je zahtevku v celoti ugodilo, Višje sodišče pa je po pritožbi tožencev (prodajalcev) sodbo sodišča prve stopnje delno spremenilo tako, da je tožbeni zahtevek na razveljavitev pogodbe v delu, ki se nanaša na prodajo 15 m² hodnika, zavrnilo, v delu, ki se nanaša na kupnino, pa sodbo razveljavilo in vrnilo sodišču prve stopnje v novo odločanje.

2. Zoper sodbo Višjega sodišča sta pritožnici vložili revizijo, ki jo je Vrhovno sodišče zavrglo. Odločilo je, da si pritožnici z navedbo skupne vrednosti spornega predmeta (tj. s seštevkem zahtevkov za delno razveljavitev glede kupnine po obeh pogodbah) nista zagotovili pravice do revizije. Navedba zgolj ene, skupne vrednosti po presoji Vrhovnega sodišča ni v skladu z določbo drugega odstavka 41. člena Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 26/99 in nasl. – v nadaljevanju ZPP), po kateri mora biti vrednost spornega predmeta posebej navedena za vsakega od tožencev, in ima zato enake posledice kot popoln izostanek navedbe vrednosti spornega predmeta.

3. Pritožnici vlagata ustavno pritožbo zoper sklep Vrhovnega sodišča o zavrženju revizije. Ne strinjata se s stališčem, ki je po njunem mnenju posledica napačne razlage določb ZPP, da ima v njunem primeru navedba skupne vrednosti spornega predmeta enake posledice kot popoln izostanek navedbe vrednosti spornega predmeta. Vrednost zahtevkov proti vsakemu izmed tožencev naj bi bila jasno razvidna iz tožbenih navedb, vsak izmed zahtevkov pa naj bi presegal 1.000.000 SIT. Opozarjata tudi na dolžnost prvostopenjskega sodišča, da se prepriča o pravilnosti navedene vrednosti spornega predmeta oziroma da jo določi, in na dejstvo, da je sodišče v obravnavanem primeru skupno navedbo vrednosti spornega predmeta sprejelo in od nje obračunavalo tudi sodne takse. Vrhovnemu sodišču očitata, da je pri ugotavljanju vrednosti spornega predmeta odstopilo od enotne sodne prakse. Sodba Višjega sodišča naj bi kršila pravico do zasebne lastnine drugih lastnikov poslovnih prostorov in stanovanj v stavbi. Zatrjujeta kršitve drugega odstavka 14. člena, 22., 25. in 33. člena Ustave.

4. Ustavno sodišče je s sklepom št. Up-324/05 z dne 28. 6. 2005 ustavno pritožbo sprejelo v obravnavo. Ustavna pritožba je bila v skladu s 56. členom Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94 – v nadaljevanju ZUstS) poslana Vrhovnemu sodišču. Vrhovno sodišče v odgovoru na navedbe v ustavni pritožbi pojasnjuje, da je v položajih, zajetih z drugim odstavkom 41. člena ZPP, v nekaterih primerih kljub skupni, nediferencirani navedbi vrednosti spornega predmeta ugotovljivo, koliko znaša vrednost spornega predmeta za vsak posamezen zahtevek oziroma zoper vsakega posameznega toženca (kombinacije denarnih zahtevkov oziroma zahtevkov z določeno vrednostjo in nedenarnih zahtevkov brez navedbe vrednosti spornega predmeta), v vseh drugih primerih kumulacij pa mora biti vrednost spornega predmeta navedena ločeno za vsakega od nedenarnih zahtevkov. V slednjih primerih naj se namreč ne bi vedelo, na katerega od več zahtevkov (oziroma tožencev) se navedena vrednost nanaša, oziroma v katerem delu se nanaša na posamezen zahtevek (oziroma toženca). V takšnih primerih je po stališču Vrhovnega sodišča položaj enak, kot če vrednost spornega predmeta sploh ni navedena. Poleg tega

pa naj v obravnavani zadevi tudi ob razlagi, ki jo ponujata pritožnici, vrednost spornega predmeta tistega dela zahtevka, ki ga izpodbijata z revizijo, ne bi presegla revizijskega praga, določenega v drugem odstavku 367. člena ZPP. Vrednost spornega predmeta, kot jo navajata pritožnici, naj bi bila izpeljana izključno iz zahtevkov za znižanje kupnine, Višje sodišče pa je sodbo v tem delu razveljavilo. V zvezi z očitkom, da je prav v zadevah, na katere se v obrazložitvi izpodbijanega sklepa samo sklicuje, ob enotno navedeni vrednosti spornega predmeta samo ugotavljalo vrednost posameznih zahtevkov, Vrhovno sodišče pojasnjuje, da so zadeve navedene le kot argument za stališče, da se pri formalnem sosporništvu vrednost spornega predmeta določi po vrednosti vsakega posameznega zahtevka. Odgovor Vrhovnega sodišča je bil poslan pritožnicama in nasprotnima udeležencema, ki nanj niso odgovorili.

5. V skladu s določbo 22. člena Ustave je bila ustavna pritožba poslana nasprotnima strankama v pravnem postopku Č. Č.-Č. in D. D.-D. V odgovoru na navedbo v ustavni pritožbi navajata, da je izpodbijani sklep Vrhovnega sodišča pravilen in zakonit in da pritožnici v ustavni pritožbi kršitve človekovih pravic zatrjujeta le pavšalno. Odgovor nasprotnih udeležencev je bil poslan pritožnicama, ki nanj nista odgovorili.

B.

6. Odločitev Vrhovnega sodišča o zavrženju revizije temelji na drugem odstavku 41. člena ZPP,¹ po katerem mora biti vrednost spornega predmeta posebej navedena za vsakega od tožencev. Po stališču Vrhovnega sodišča ima navedba zgolj ene, skupne vrednosti, enake posledice kot popoln izostanek navedbe vrednosti spornega predmeta, zato si pritožnici s takšno navedbo vrednosti spornega predmeta nista zagotovili pravice do revizije.

7. Pritožnici v ustavni pritožbi opozarjata na dolžnost prvostopenjskega sodišča, da se v primerih, ki je od navedbe vrednosti spornega predmeta odvisna pravica do revizije, prepriča o pravilnosti navedene vrednosti spornega predmeta.

8. Člen 45 ZPP določa: "Če se tožbeni zahtevek ne nanaša na denarni zahtevek in je pristojnost ali pravica do revizije odvisna od vrednosti spornega predmeta, tožeča stranka pa v tožbi navede vrednosti spornega predmeta, ravna sodišče po določbah 108. člena, ki veljajo za nepopolne vloge."

9. Sodnik mora torej ob predhodnem preizkusu tožbe paziti tudi na navedbo vrednosti spornega predmeta. Če ugotovi, da vrednost spornega predmeta ni navedena, ali da je navedena nepopolno (npr. v taksnih ali odvetniških točkah) ali nediferencirano (v primeru sosporništva ali objektivne kumulacije nedenarnih zahtevkov z različno podlago), pa je stvarna pristojnost ali pravica do revizije odvisna od vrednosti spornega predmeta, mora ukrepati po določbah 108. člena ZPP.² Tožbo mora sodišče vrniti v dopolnitev tudi v primeru, ko je od vrednosti spornega predmeta odvisna zgolj pravica do revizije.

10. V obravnavani zadevi je bila tožba vložena še v času veljavnosti starega Zakona o pravnem postopku (Uradni list SFRJ, št. 4/77 in nasl. – v nadaljevanju ZPP/77), ki vsebinsko enake določbe, kot jo ima veljavni ZPP v 45. členu, ni vseboval. Vendar tudi že prej ni bilo dvoma, da je vrednost spornega predmeta obvezna sestavina tožbe (drugi odstavek 186. člena ZPP/77, sedaj drugi odstavek 180. člena ZPP), kadar predmet tožbenega zahtevka ni denarni znesek in je

pravica do revizije odvisna od vrednosti spornega predmeta.³ Zato je Ustavno sodišče že v primerih, ko je bila tožba vložena še v času veljavnosti ZPP/77, odločilo, da mora sodišče postopati po pravilih o ravnanju z nepopolnimi vlogami.⁴

11. Vprašanje pravočasnosti poziva sodišča na dopolnitev tožbe (do začetka obravnavanja glavne stvari ali kasneje) v zvezi s pravico do revizije je Ustavno sodišče že obravnavalo. Sprejelo je stališče, da mora biti za tožnika položaj enak, ne glede na to, kako in kdaj je sodišče zahtevalo dopolnitev: če mu je dalo rok za dopolnitev in je tožbo v danem roku dopolnil, je treba šteti, kot da je bila tožba popolna že od vsega začetka (odločba št. Up-82/98).

12. V obravnavanem primeru sodišče pritožnic ni pozvalo na dopolnitev tožbe v delu, ki se nanaša na navedbo vrednosti spornega predmeta, Vrhovno sodišče pa je njuno revizijo zavrlo na podlagi stališča, da ima navedba zgolj ene, skupne vrednosti, enake posledice kot popoln izostanek navedbe vrednosti spornega predmeta. Takšno stališče pa po presoji Ustavnega sodišča posega v pravico pritožnic do enakega varstva pravic (22. člen Ustave). Tudi zanj mora biti položaj enak ne glede na to, ali ju je sodišče pozvalo na dopolnitev tožbe ali ne. Ali povedano drugače: pritožnici se smeta trpeti škodljivih posledic zaradi pasivnosti sodišča.

13. Ker je bila z izpodbijanim sklepom pritožnicama kršena pravica do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave, ga je Ustavno sodišče razveljavilo in zadevo vrnilo Vrhovnemu sodišču v novo sojenje. Vrhovno sodišče bo moralo upoštevati, da pritožnici nista bili pozvani na dopolnitev tožbe in skladno z zahtevo iz 22. člena Ustave poskrbeti za enako obravnavanje pritožnic.

14. Ker je Ustavno sodišče izpodbijani sklep razveljavilo že zaradi kršitve 22. člena Ustave, se ni spuščalo še v presojo tega, ali so bile z izpodbijanim sklepom kršene še druge človekove pravice in temeljne svoboščine, kot sta to zatrjevali pritožnici.

C.

15. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Janez Čebulj ter sodnice in sodniki dr. Zvonko Fišer, Lojze Janko, Milojka Modrija, dr. Mirjam Škrk, Jože Tratnik in dr. Dragica Wedam Lukič. Odločbo je sprejelo soglasno.

Predsednik
dr. Janez Čebulj l.r.

¹ Če imajo zahtevki v tožbi različno podlago ali če se uveljavljajo zoper več tožencev, se določi pristojnost po vrednosti vsakega posameznega zahtevka (drugi odstavek 41. člena ZPP).

² J. Zobec v L. Ude in drugi: Pravdni postopek, zakon s komentarjem, 1. knjiga, GV Založba, 2005, str. 239.

³ Glej odločbo št. Up-82/98 z dne 10. 5. 2000 (OdiUS IX, 137).

⁴ Ustavno sodišče je na dolžnost sodišča, da tožnika opozori na navedbo vrednosti spornega predmeta in da mu da možnost vloge ustrezno dopolniti, opozorilo že v sklepu št. Up-112/94 z dne 6. 3. 1996.

REPUBLIŠKA VOLILNA KOMISIJA

1852. Poročilo o izidu glasovanja na referendumu za ustanovitev občin ter za določitev oziroma spremembo njihovih območij, ki je bil 9. aprila 2006

P O R O Č I L O

o izidu glasovanja na referendumu za ustanovitev občin ter za določitev oziroma spremembo njihovih območij, ki je bil 9. aprila 2006

Skladno z določbami 14.b člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 100/05 – ZLS-UPB1) ter 49. člena Zakona o referendumu in o ljudski iniciativi (Uradni list RS, št. 24/05 – ZRLI-UPB1) je Republiška volilna komisija na 17. seji dne 19. aprila 2006, na podlagi zapisnikov volilnih komisij referendumskih območij o izidu glasovanja na referendumskih območjih na referendumu za ustanovitev občin ter za določitev oziroma spremembo njihovih območij, ki je bil 9. aprila 2006, ugotovila naslednji izid glasovanja:

I/1. Na referendumskem območju, ki naj bi se izločil iz občine **Gorenja vas - Poljane** v novo občino **Poljane** in je obsegal območja naslednjih naselij:

BUKOV VRH, ČETENA RAVAN, DELNICE, DOBJE, DOLENČICE, DOLENJA RAVAN, DOLENJA ŽETINA, DOLENJE BRDO, GORENJA RAVAN, GORENJA ŽETINA, GORENJE BRDO, HOTOVLJA, JARČJE BRDO, JAVORJE, JAZBINE, KREMENIK, KRIVO BRDO, LOM NAD VOLČO, LOVSKO BRDO, MALENSKI VRH, MLAKA NAD LUŠO, MURAVE, PODOBENO, PODVRH, POLJANE NAD ŠKOFJO LOKO, PREDMOST, ŠMOLDNO, SREDNJA VAS - POLJANE, VINHARJE, VOLČA, ZAKOBILJEK, ZAPREVAL, ŽABJA VAS.

je bilo:

– v volilni imenik za referendumsko območje vpisanih 1923 volivcev

– s potrdilom upravne enote ni glasoval nihče

SKUPAJ VOLIVCEV ZA REFERENDUMSKO OBMOČJE: 1923

Na voliščih je glasovalo:

– po volilnem imeniku 1386 volivcev

– s potrdilom upravne enote 0 volivcev

SKUPAJ GLASOVALO: 1386 volivcev

VSEH ODDANIH GLASOVNIC: 1386

Ker so bile oddane prazne, oziroma ker so bile neveljavne iz drugih razlogov, je bilo:

NEVELJAVNIH GLASOVNIC: 9

Na vprašanje:

"Ali ste za to, da se naše referendumsko območje izloči iz občine Gorenja vas - Poljane v novo občino z imenom Poljane in sedežem v Poljanah nad Škofjo Loko?"

je z besedo **"ZA"** odgovorilo **578 volivcev ali 41,70%** od števila oddanih glasovnic

oziroma

z besedo **"PROTI"** **799 volivcev ali 57,65%** od števila oddanih glasovnic.

Glede na Odlok o razpisu referenduma in določitvi referendumskih območij za ustanovitev občin ter za določitev oziroma spremembo njihovih območij, po katerem se znotraj tega referendumskega območja ugotavlja posebej tudi izid glasovanja za naselja na območju krajevne skupnosti **Javorje**, je Republiška volilna komisija ugotovila, da je bilo na navedenem območju:

– v volilni imenik vpisanih 450 volivcev

– s potrdilom upravne enote ni glasoval nihče

SKUPAJ VOLIVCEV ZA OBMOČJE: 450

Na voliščih je glasovalo:

– po volilnem imeniku 319 volivcev

– s potrdilom upravne enote 0 volivcev

SKUPAJ GLASOVALO: 319 volivcev

VSEH ODDANIH GLASOVNIC: 319

Ker so bile oddane prazne, oziroma ker so bile neveljavne iz drugih razlogov, je bilo:

NEVELJAVNIH GLASOVNIC: 0

Na referendumsko vprašanje je z besedo **"ZA"** odgovorilo **49 volivcev ali 15,36%** od števila oddanih glasovnic oziroma

z besedo **"PROTI"** **270 volivcev ali 84,64%** od števila oddanih glasovnic.

I/2. Na referendumskem območju, ki naj bi se izločil iz občine **Cerknica** v novo občino **Rakek** in je obsegal območja naslednjih naselij:

IVANJE SELO, RAKEK, RAKOV ŠKOCJAN, SLIVICE, UNEC.

je bilo:

– v volilni imenik za referendumsko območje vpisanih 2431 volivcev

– s potrdilom upravne enote ni glasoval nihče

SKUPAJ VOLIVCEV ZA REFERENDUMSKO OBMOČJE: 2431

Na voliščih je glasovalo:

– po volilnem imeniku 1842 volivcev

– s potrdilom upravne enote 0 volivcev

SKUPAJ GLASOVALO: 1842 volivcev

VSEH ODDANIH GLASOVNIC: 1842

Ker so bile oddane prazne, oziroma ker so bile neveljavne iz drugih razlogov, je bilo:

NEVELJAVNIH GLASOVNIC: 7

Na vprašanje:

"Ali ste za to, da se naše referendumsko območje izloči iz občine Cerknica v novo občino z imenom Rakek in sedežem v Rakeku?"

je z besedo **"ZA"** odgovorilo **815 volivcev ali 44,25%** od števila oddanih glasovnic

oziroma

z besedo **"PROTI"** **1020 volivcev ali 55,37%** od števila oddanih glasovnic.

I/3. Na referendumskem območju, ki naj bi se izločil iz občine **Mozirje** v novo občino **Rečica ob Savinji** in je obsegal območja naslednjih naselij:

DOL-SUHA, GRUŠOVLJE, HOMEČ, NIZKA, POLJANE, REČICA OB SAVINJI, SPODNJA REČICA, SPODNJE POBREŽJE, ŠENTJANŽ, TRNOVEC, VARPOLJE, ZGORNJE POBREŽJE.

je bilo:

– v volilni imenik za referendumsko območje vpisanih 1889 volivcev

– s potrdilom upravne enote ni glasoval nihče

SKUPAJ VOLIVCEV ZA REFERENDUMSKO OBMOČJE: 1889

Na voliščih je glasovalo:

– po volilnem imeniku 1331 volivcev

– s potrdilom upravne enote 0 volivcev

SKUPAJ GLASOVALO: 1331 volivcev

VSEH ODDANIH GLASOVNIC: 1331

Ker so bile oddane prazne, oziroma ker so bile neveljavne iz drugih razlogov, je bilo:

NEVELJAVNIH GLASOVNIC: 18

Na vprašanje:

"Ali ste za to, da se naše referendumsko območje izloči iz občine Mozirje v novo občino z imenom Rečica ob Savinji in sedežem na Rečici ob Savinji?"

je z besedo **"ZA"** odgovorilo **870 volivcev ali 65,36%** od števila oddanih glasovnic
 oziroma
 z besedo **"PROTI"** **443 volivcev ali 33,28%** od števila oddanih glasovnic.

I/4. Na referendumskem območju, ki naj bi se izločil iz občine **Idrija** v novo občino **Spodnja Idrija** in je obsegal območja naslednjih naselij:

GORENJA KANOMLJA, GORENJI VRSNIK, GOVEJK, IDRISKE KRNIC, KORITA, LEDINE, LEDINSKE KRNIC, MASORE, MRZLI VRH, PEČNIK, SPODNJA IDRJA, SPODNJA KANOMLJA, SPODNJI VRSNIK, SREDNJA KANOMLJA, ŽIROVNICA.

je bilo:

– v volilni imenik za referendumsko območje vpisanih 2403 volivcev

– s potrdilom upravne enote ni glasoval nihče

SKUPAJ VOLIVCEV ZA REFERENDUMSKO OBMO-

ČJE: 2403

Na voliščih je glasovalo:

– po volilnem imeniku 1727 volivcev

– s potrdilom upravne enote 0 volivcev

SKUPAJ GLASOVALO: 1727 volivcev

VSEH ODDANIH GLASOVNIC: 1727

Ker so bile oddane prazne, oziroma ker so bile neveljavne iz drugih razlogov, je bilo:

NEVELJAVNIH GLASOVNIC: 18

Na vprašanje:

"Ali ste za to, da se naše referendumsko območje izloči iz občine Idrija v novo občino z imenom Spodnja Idrija in sedežem v Spodnji Idriji?"

je z besedo **"ZA"** odgovorilo **763 volivcev ali 44,18%** od števila oddanih glasovnic

oziroma

z besedo **"PROTI"** **946 volivcev ali 54,78%** od števila oddanih glasovnic.

I/5. Na referendumskem območju, ki naj bi se izločil iz občine **Trebnje** v novo občino **Šentrupert** in je obsegal območja naslednjih naselij:

BISTRICA, BRINJE, DOLENJE JESENICE, DRAGA PRI ŠENTRUPERTU, GORENJE JESENICE, HOM, HRASTNO, KAMNJE, MALI CIRNIK PRI ŠENTJANŽU, OKROG, PRELESJE, RAKOVNIK PRI ŠENTRUPERTU, RAVNIK, ROŽENBERK, SLOVENSKA VAS, STRAŽA, ŠENTRUPERT, ŠKRLJEVO, TRSTENIK, VESELA GORA, VRH, ZABUKOVJE, ZALOKA, RAVNE NAD ŠENTRUPERTOM, KOSTANJEVICA.

je bilo:

– v volilni imenik za referendumsko območje vpisanih 1909 volivcev

– s potrdilom upravne enote ni glasoval nihče

SKUPAJ VOLIVCEV ZA REFERENDUMSKO OBMO-

ČJE: 1909

Na voliščih je glasovalo:

– po volilnem imeniku 1344 volivcev

– s potrdilom upravne enote 0 volivcev

SKUPAJ GLASOVALO: 1344 volivcev

VSEH ODDANIH GLASOVNIC: 1344

Ker so bile oddane prazne, oziroma ker so bile neveljavne iz drugih razlogov, je bilo:

NEVELJAVNIH GLASOVNIC: 12

Na vprašanje:

"Ali ste za to, da se naše referendumsko območje izloči iz občine Trebnje v novo občino z imenom Šentrupert in sedežem v Šentrupertu?"

je z besedo **"ZA"** odgovorilo **1111 volivcev ali 82,66%** od števila oddanih glasovnic

oziroma

z besedo **"PROTI"** **221 volivcev ali 16,44%** od števila oddanih glasovnic.

I/6. Na referendumskem območju, ki naj bi se izločil iz občine **Bled** v novo občino **Gorje** in je obsegal območja naslednjih naselij:

GRABČE, KRNIC, MEVKUŽ, PERNIKI, PODHOM, POLJŠICA PRI GORJAH, RADOVNA, SPODNJE GORJE, SPODNJE LAZE, VIŠELNICA, ZGORNJE GORJE, ZGORNJE LAZE.

je bilo:

– v volilni imenik za referendumsko območje vpisanih 2386 volivcev

– s potrdilom upravne enote ni glasoval nihče

SKUPAJ VOLIVCEV ZA REFERENDUMSKO OBMO-
ČJE: 2386

Na voliščih je glasovalo:

– po volilnem imeniku 1571 volivcev

– s potrdilom upravne enote 0 volivcev

SKUPAJ GLASOVALO: 1571 volivcev

VSEH ODDANIH GLASOVNIC: 1571

Ker so bile oddane prazne, oziroma ker so bile neveljavne iz drugih razlogov, je bilo:

NEVELJAVNIH GLASOVNIC: 20

Na vprašanje:

"Ali ste za to, da se naše referendumsko območje izloči iz občine Bled v novo občino z imenom Gorje in sedežem v Zgornjih Gorjah?"

je z besedo **"ZA"** odgovorilo **834 volivcev ali 53,09%** od števila oddanih glasovnic

oziroma

z besedo **"PROTI"** **717 volivcev ali 45,64%** od števila oddanih glasovnic.

I/7. Na referendumskem območju, ki naj bi se izločil iz občine **Vrhnika** v novo občino **Log - Dragomer** in je obsegal območja naslednjih naselij:

DRAGOMER, LOG PRI BREZOVICI, LUKOVICA PRI BREZOVICI.

je bilo:

– v volilni imenik za referendumsko območje vpisanih 2844 volivcev

– s potrdilom upravne enote ni glasoval nihče

SKUPAJ VOLIVCEV ZA REFERENDUMSKO OBMO-
ČJE: 2844

Na voliščih je glasovalo:

– po volilnem imeniku 1943 volivcev

– s potrdilom upravne enote 0 volivcev

SKUPAJ GLASOVALO: 1943 volivcev

VSEH ODDANIH GLASOVNIC: 1943

Ker so bile oddane prazne, oziroma ker so bile neveljavne iz drugih razlogov, je bilo:

NEVELJAVNIH GLASOVNIC: 7

Na vprašanje:

"Ali ste za to, da se naše referendumsko območje izloči iz občine Vrhnika v novo občino z imenom Log - Dragomer in sedežem v Dragomeru?"

je z besedo **"ZA"** odgovorilo **1644 volivcev ali 84,61%** od števila oddanih glasovnic

oziroma

z besedo **"PROTI"** **292 volivcev ali 15,03%** od števila oddanih glasovnic.

I/8. Na referendumskem območju, ki naj bi se izločil iz občine **Lenart** v novo občino **Sveti Jurij v Slovenskih goricah** in je obsegal območja naslednjih naselij:

JUROVSKI DOL, MALNA, SPODNJI GASTERAJ, SREDNJI GASTERAJ, VARDA, ZGORNJE PARTINJE, ZGORNJI GASTERAJ, ŽITENCE.

je bilo:

– v volilni imenik za referendumsko območje vpisanih 1704 volivcev

– s potrdilom upravne enote ni glasoval nihče

SKUPAJ VOLIVCEV ZA REFERENDUMSKO OBMOČJE: 1704

Na voliščih je glasovalo:

- po volilnem imeniku 1125 volivcev
 - s potrdilom upravne enote 0 volivcev
- SKUPAJ GLASOVALO: 1125 volivcev
VSEH ODDANIH GLASOVNIC: 1125

Ker so bile oddane prazne, oziroma ker so bile neveljavne iz drugih razlogov, je bilo:

NEVELJAVNIH GLASOVNIC: 4

Na vprašanje:

"Ali ste za to, da se naše referendumsko območje izloči iz občine Lenart v novo občino z imenom Sveti Jurij v Slovenskih goricah in sedežem v Jurovskem dolu?"

je z besedo **"ZA"** odgovorilo **889 volivcev ali 79,02%** od števila oddanih glasovnic

oziroma
z besedo **"PROTI"** **232 volivcev ali 20,62%** od števila oddanih glasovnic.

Št. 10-6/00-30/06

Ljubljana, dne 19. aprila 2006

Predsednik
Anton Gašper Frantar l.r.

Člani:

dr. Bojan Bugarič l.r.

Ana Bilbija l.r.

mag. Jurij Toplak l.r.

mag. Saša Zagorc l.r.

Janez Srebot l.r.

DRUGI DRŽAVNI ORGANI IN ORGANIZACIJE

1853. Dopolnitev Splošnega navodila o pogojih in okoliščinah za odstopanje ovadb v postopek poravnavanja

Na podlagi sedmega odstavka 161.a člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, uradno prečiščeno besedilo, ZKP-UPB-3, Uradni list RS, št. 8/06) in prvega odstavka 64. člena Zakona o državnem tožilstvu (ZDT, uradno prečiščeno besedilo, ZDT-UPB1 in ZDT-C, Uradni list RS, št. 17/06) generalna državna tožilka Republike Slovenije izdajam

D O P O L N I T E V

Splošnega navodila o pogojih in okoliščinah za odstopanje ovadb v postopek poravnavanja

1. člen

V Splošnem navodilu o pogojih in okoliščinah za odstopanje ovadb v postopek poravnavanja (Uradni list RS, št. 128/04 in 136/04 – popravek) se za 7. členom doda nov 7.a člen, ki se glasi:

»7.a člen

Vodja tožilstva oziroma pooblaščen tožilec določi poravnalca načeloma po vrstnem redu iz seznama.

Pri določitvi upošteva tudi organizacijo dela, stalno prebivališče poravnalca in strank, specializacijo in posebne veščine ter enakomerno obremenjenost poravnalcev.«.

2. člen

Ta dopolnitev splošnega navodila začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu RS.

Št. Tu 33/06

Ljubljana, dne 11. aprila 2006

Barbara Brezigar l.r.
generalna državna tožilka RS

OBČINE

CANKOVA

1854. Odlok o proračunu Občine Cankova za leto 2006

Na podlagi 29. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99, 124/00, 79/01 in 30/02), 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 100/05 – uradno prečiščeno besedilo) in 16. člena Statuta Občine Cankova (Uradni list RS, št. 21/99, 12/01 in 69/02) je Občinski svet Občine Cankova na 25. redni seji dne 10. 4. 2006 sprejel

O D L O K

o proračunu Občine Cankova za leto 2006

I. SLOŠNI DOLOČBI

1. člen

S tem odlokom se določajo višina proračuna, postopki izvrševanja proračuna Občine Cankova za leto 2006 (v nadaljnjem besedilu: proračun) in upravljanje s prihodki in odhodki proračuna, občinskim premoženjem ter obseg zadolževanja na ravni občine.

2. člen

S proračunom se zagotavljajo sredstva za financiranje nalog, ki jih v skladu z ustavo, zakonom in odloki opravlja Občina Cankova.

II. VIŠINA PRORAČUNA

3. člen

Prihodki in odhodki ter drugi prejemki in izdatki proračuna Občine Cankova so izkazani v bilanci prihodkov in odhodkov, v računu finančnih terjatev in naložb ter v računu financiranja.

Stanje denarnih sredstev na računu proračuna na koncu preteklega leta je sestavni del proračuna za tekoče leto.

Proračun Občine Cankova za leto 2006 se določa v naslednjih zneskih:

Splošni del proračuna na ravni podskupin kontov se določa v naslednjih zneskih:

A)	BILANCA PRIHODKOV IN ODHODKOV	
Konto	Naziv	Znesek v tisoč SIT
I.	SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74)	345.509
	TEKOČI PRIHODKI (70+71)	98.349
70	DAVČNI PRIHODKI	82.423
	700 Davki na dohodek in dobiček	65.509
	703 Davki na premoženje	12.646
	704 Domači davki na blago in storitve	4.268
	706 Drugi davki	0
71	NEDAVČNI PRIHODKI	15.926
	710 Udeležba na dobičku in dohodki od premoženja	1.403
	711 Takse in pristojbine	853
	712 Denarne kazni	1.072
	713 Prihodki od prodaje blaga in storitev	202
	714 Drugi nedavčni prihodki	12.396
72	KAPITALSKI PRIHODKI	2.250
	720 Prihodki od prodaje osnovnih sredstev	0
	721 Prihodki od prodaje zalog	0

	722 Prihodki od prodaje zemljišč in nematerialnega premoženja	2.250
73	PREJETE DONACIJE	1.310
	730 Prejete donacije iz domačih virov	1.310
	731 Prejete donacije iz tujine	0
74	TRANSFERNI PRIHODKI	243.600
	740 Transferni prihodki iz drugih javnofinančnih institucij	243.600
II.	SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	341.364
40	TEKOČI ODHODKI	88.322
	400 Plače in drugi izdatki zaposlenim	27.429
	401 Prispevki delodajalcev za socialno varnost	3.012
	402 Izdatki za blago in storitve	50.739
	403 Plačila domačih obresti	4.142
	409 Rezerve	3.000
41	TEKOČI TRANSFERI	93.347
	410 Subvencije	4.165
	411 Transferi posameznikom in gospodinjstvom	58.405
	412 Transferi neprofitnim organizacijam in ustanovam	7.451
	413 Drugi tekoči domači transferi	23.326
	414 Tekoči transferi v tujino	0
42	INVESTICIJSKI ODHODKI	155.695
	420 Nakup in gradnja osnovnih sredstev	155.695
43	INVESTICIJSKI TRANSFERI	4.000
	430 Investicijski transferi	0
	432 Investicijski transferi proračunskim uporabnikom	4.000
III.	PRORAČUNSKI PRESEŽEK (I.-II.) (PRORAČUNSKI PRIMANJKLJAJ)	4.145
B.	RAČUN FINANČNIH TERJATEV IN NALOŽB	
IV.	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL IN PRODAJA KAPITALSKIH DELEŽEV	
75	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL	662
	750 Prejeta vračila danih posojil	662
	751 Prodaja kapitalskih deležev	
	752 Kupnine iz naslova privatizacije (750+751+752)	662
V.	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV (440+441+442)	0
44	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV	0
	440 DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV	
	441 Povečanje kapitalskih deležev in naložb	0
	442 Poraba sredstev kupnin iz naslova privatizacije	
VI.	PREJETA MINUS DANA POSOJILA IN SPREMEMBE KAPITALSKIH DELEŽEV (IV.-V.)	662
C)	RAČUN FINANCIRANJA	
VII.	ZADOLŽEVANJE (500)	23.300
50	ZADOLŽEVANJE	23.300
	500 Domače zadolževanje	23.300
VIII.	ODPLAČILO DOLGA (550)	26.650
55	ODPLAČILO DOLGA	26.650
	550 Odplačilo domačega dolga	26.650

IX.	SPREMEMBA STANJA SREDSTEV NA RAČUNU (I.+IV.+VII.-II.-V.-VIII.)	1.457
X.	NETO ZADOLŽEVANJE (VII.-VIII.)	-3.350
XI.	NETO FINANCIRANJE (VI.+VII.-VIII.-IX.-III.)	-4.145

Splošni del občinskega proračuna – odhodki, sestavljen po funkcionalni klasifikaciji po področjih proračunske porabe, in posebni del, sestavljen po ekonomski klasifikaciji javnofinancijskih prejemkov in izdatkov na ravni podskupin kontov, ter načrt razvojnih programov so priloga k temu odloku.

III. POSTOPKI IZVRŠEVANJA PRORAČUNA

4. člen

Prihodki proračuna se pobirajo in vplačujejo v proračun v skladu s predpisi. Prihodki, ki jih občinska uprava ustvari s svojo dejavnostjo, so prihodek proračuna.

5. člen

Namenski prejemki proračuna so: donacije, prihodki iz naslova najemnin, prodaje premoženja, pristojbina za vzdrževanje gozdnih cest, požarne takse, prispevki investitorjev, prihodki za izvajanje komunalne dejavnosti ter drugi namensko vplačani prejemki.

Če se po sprejemu proračuna vplača namenski prejemek, ki zahteva sorazmeren namenski izdatek, ki v proračunu ni izkazan v zadostni višini, se v višini dejanskih prejemkov poveča obseg izdatkov uporabnika (postavke) v proračunu. Namenska sredstva, ki niso bila porabljena v preteklem letu, se prenesejo v proračun tekočega leta.

6. člen

Uporabnikom se za delovanje zagotavljajo sredstva za plače in prispevke, za druge osebne prejemke, za plačila blaga in storitev in za investicijske izdatke.

7. člen

Uporabniki proračuna morajo izvrševati svoje naloge in skrbeti za financiranje dejavnosti do višine sredstev, ki so jim za te namene odobrena v proračunu. Na račun proračuna ne smejo prevzemati nobenih obveznosti, ki bi presegala za ta namen določena proračunska sredstva.

8. člen

Nadzor nad porabo sredstev proračuna ter smotrnostjo in namenbnostjo porabe teh sredstev opravlja nadzorni odbor.

9. člen

Od prihodkov proračuna za leto 2006, izkazanih v bilanci prihodkov in odhodkov, se izloči 1.500.000,00 SIT v rezervo Občine Cankova.

10. člen

Uporabniki proračuna so dolžni nabavo opreme, investicijska dela, vzdrževalna dela in storitve oddajati v skladu s predpisi (Pravilnik za oddajo naročil majhne vrednosti) oziroma Zakonom o javnih naročilih (Uradni list RS, št. 39/00).

11. člen

Rezerva se uporablja:

- za pokrivanje stroškov ukrepov ter pomoč prizadetim pri odpravljanju posledic naravnih in drugih nesreč, kot so suša, potres, požar, poplave in druge naravne oziroma ekološke nesreče v skladu z zakonom, epidemije, živalske kužne bolezni in rastlinski škodljivci,
- za zagotovitev sredstev proračuna, kadar prihodki pritekajo neenakomerno,
- za kritje proračunskega primanjkljaja.

Sredstva za namene iz prve in tretje alineje prejšnjega odstavka se dajejo praviloma brez obveznosti vračanja, sredstva iz druge alineje morajo biti vrnjena v rezerve do konca leta.

O uporabi sredstev iz prve in druge alineje prvega odstavka tega člena odloča župan.

12. člen

V proračunu se del predvidenih proračunskih prejemkov vnaprej ne razporedi, ampak zadrži kot splošna proračunska rezervacija, ki se v proračunu posebej izkazuje.

Sredstva splošne proračunske rezervacije se uporabljajo za nepredvidene namene, za katere v proračunu niso zagotovljena sredstva, ali za namene, za katere se med letom izkaže, da niso zagotovljena sredstva v zadostnem obsegu, ker jih pri pripravi proračuna ni bilo mogoče načrtovati. Sredstva proračunske rezervacije ne smejo presegati 1.500.000,00 SIT prihodkov iz bilance prihodkov in odhodkov.

O uporabi sredstev proračunske rezervacije odloča župan.

Dodeljena sredstva splošne proračunske rezervacije se razporedijo v finančni načrt neposrednega uporabnika.

13. člen

Za izvrševanje proračuna je odgovoren župan. Župan je odredbodajalec za sredstva proračuna. Za izvrševanje proračuna občine lahko župan pooblasti posamezne delavce občinske uprave ali podžupana. Župan za prvo polletje in konec leta poroča občinskemu svetu o veljavnem proračunu za leto 2006 in njegovi realizaciji.

14. člen

Župan lahko dolžniku do višine 100.000,00 SIT odpiše oziroma delno odpiše plačilo dolga, če bi bili stroški postopka izterjave v nesorazmerju z višino terjatve.

15. člen

Če se med proračunskim letom zaradi nastanka novih obveznosti za proračun ali zmanjšanja prihodkov proračuna ugotovi, da proračuna ne bo mogoče realizirati, lahko župan zadrži izvrševanje posameznih odhodkov proračuna, če s tem ne ogrozi plačevanja zapadlih zakonskih in pogodbenih obveznosti, ki dospejo v plačilo ali prerazporedi proračunska sredstva.

O odločitvi iz prejšnjega odstavka župan obvesti občinski svet.

Če proračuna ni možno uravnovesiti, mora župan predlagati rebalans proračuna.

16. člen

Župan poleg z zakonom dovoljenih prerazporeditev proračunskih sredstev lahko prerazporedi sredstva proračuna na posameznem področju oziroma pri neposrednem uporabniku med postavkami znotraj kontov skupin 40, 41, 42, 43 s sklepom:

1. če nastanejo za to utemeljeni razlogi, ker planiranih sredstev na določenih postavkah zaradi objektivnih razlogov ne bo mogoče porabiti v proračunskem letu, na drugih postavkah pa so izkazane potrebe po povečanju sredstev,
2. če se na določenih postavkah izkažejo prihranki, na drugih pa nastane potreba po dodatnih sredstvih,
3. če to narekuje dinamika izvajanja investicij in njihova realizacija.

O prerazporeditvah poroča župan občinskemu svetu ob polletnem poročilu izvrševanja proračuna oziroma zaključnem računu.

17. člen

Župan lahko prevzema obveznosti s pogodbami, ki bodo zahtevale plačilo v prihodnjih letih, če je za ta namen

že odprta proračunska postavka in so za ta namen planirana sredstva v proračunu tekočega leta, in sicer v naslednjem največjem obsegu za posamezne namene:

1. Pri tekočih odhodkih konta 40 in tekočih transferih konta 41 obveznosti za posamezne namene ne smejo presežati 25% teh pravic porabe v proračunu za leto 2006.

2. Pri investicijskih odhodkih konta 42 in investicijskih transferih konta 43 obveznosti za posamezne namene ne smejo presežati 75% teh pravic porabe v proračunu za leto 2006.

Omejitve iz prvega in drugega odstavka tega člena ne veljajo za prevzemanje obveznosti z najemnimi pogodbami.

18. člen

Pristojni občinski organ lahko opravlja nadzor nad materialnim finančnim in računovodskim poslovanjem porabnikov proračuna po namenu, obsegu in dinamiki porabe. Uporabniki proračuna pa so dolžni predložiti vse zahtevane podatke potrebe za analizo porabe sredstev.

Uporabnikom proračunskih sredstev, ki ne ravnavo v skladu s 7. členom, lahko župan delno ali v celoti začasno ustavi proračunsko financiranje, dokončno pa občinski svet na predlog župana. Župan o tem poroča občinskemu svetu na prvi naslednji seji.

IV. OBSEG ZADOLŽEVANJA IN POROŠTEV OBČINE IN JAVNEGA SEKTORJA

19. člen

Za kritje presežkov odhodkov nad prihodki v bilanci prihodkov in odhodkov, presežkov izdatkov nad prejemki v računu finančnih terjatev in naložb ter odplačilo dolgov v računu financiranja se občina za proračun leta 2006 lahko zadolži do višine 23.300.000,00 tolarjev.

Javna podjetja in javni zavodi, katerih ustanoviteljica je občina, se smejo zadolževati le s soglasjem občine.

O soglasju odloča župan. Župan odloča tudi o dajanju poroštev za izpolnitev obveznosti javnih podjetij in javnih zavodov, katerih ustanoviteljica je občina, pod pogoji, ki jih določa zakon.

V. PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

20. člen

V obdobju začasnega financiranja Občine Cankova v letu 2007 se uporabljata ta odlok in sklep župana.

21. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 410-10/2006

Cankova, dne 10. aprila 2006

Župan
Občine Cankova
Drago Vogrinčič l. r.

1855. Sklep o ukinitvi statusa družbena lastnina v splošni rabi javno dobro v Občini Cankova

Na podlagi 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 57/94, 14/95, 26/97, 70/97, 10/98, 74/98, 70/00 in 51/02) in 16. člena Statuta Občine Cankova (Uradni list RS, št. 21/99, 12/01 in 69/02) je Občinski svet Občine Cankova na 25. redni seji dne 10. 4. 2006 sprejel

S K L E P

o ukinitvi statusa družbena lastnina v splošni rabi javno dobro v Občini Cankova

1. člen

S tem sklepom se ukine status družbena lastnina v splošni rabi javno dobro (ceste, pota, vode), parc. št. 906, 1415/2 in 1499, vse vpisane v zkv št. 79, k.o. Domajinci; parc. št. 225, 290 in 303 vse k.o. Topolovci vpisane v zkv št. 45, 46 in parc. št. 2229, 2431, 2454, 1831, 2370, 2228/3, 1254, 1229, 1868, 2234, 2392, 2417, 2418, 2419, 2371/2, 2371/1, 2351, 2352, 2222/1, 1337, 13, 657, 2230, 684, 2223, 633, 2219, 618/2, 507, 2224, 2221, 134 in 114, vse k.o. Gerlinci, vpisane v zkv št. 144, 194, 195.

2. člen

Nepremičnine iz 1. člena tega sklepa prenehajo imeti značaj družbene lastnine v splošni rabi javno dobro in postane last Občine Cankova ter se vključijo kot lastnina Občine Cankova.

3. člen

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 3506-02/2006

Cankova, dne 10. aprila 2006

Župan
Občine Cankova
Drago Vogrinčič l. r.

CERKNO

1856. Sklep o začasnem financiranju javne porabe do sprejetja proračuna Občine Cerkno za leto 2006

Na podlagi 57. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 100/05 – uradno prečiščeno besedilo), 32. in 33. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99, 124/00, 79/01 in 30/02) in 25. člena Statuta Občine Cerkno (Uradni list RS, št. 48/95) je Občinski svet Občine Cerkno na 21. redni seji dne 13. 4. 2006 sprejel

S K L E P

o začasnem financiranju javne porabe do sprejetja proračuna Občine Cerkno za leto 2006

1. člen

Do sprejetja proračuna Občine Cerkno za leto 2006, vendar največ do 30. 6. 2006, se financiranje funkcij občine ter njenih nalog in drugih s predpisi določenih namenov (v nadaljnjem besedilu: začasno financiranje) začasno nadaljuje na podlagi proračuna za leto 2005 in za iste programe kot v letu 2005.

2. člen

V obdobju začasnega financiranja se uporabljajo sredstva v višini porabljenih sredstev v enakem obdobju kot v proračunu za leto 2005, razen sredstev za naloge, opredeljene z zakonskimi predpisi. V obdobju začasnega financiranja se ne sme povečati število zaposlenih glede na stanje 31. 12. 2005.

3. člen

Prihodki in odhodki ter njihova razporeditev v času začasnega financiranja so sestavni del proračuna Občine Cerkno za leto 2006.

4. člen

Župan Občine Cerkno skrbi za tekoče usklajevanje aktivnosti v zvezi z realizacijo določil 1. in 2. člena tega sklepa za dosego normalnega poslovanja uporabnikov proračunskih sredstev.

5. člen

Ta sklep začne veljati z dnem objave v Uradnem listu RS, uporablja pa se od 1. 4. 2006.

Št. 410-0024/2006-10

Cerkno, dne 13. aprila 2006

Župan
Občine Cerkno
Jurij Kavčič l.r.

GROSUPLJE

1857. Sklep o pridobitvi statusa grajenega javnega dobra na zemljiščih parc. št. 569/14, 569/21, 569/22, 569/27, 569/31, 569/34 in 569/37, vse k.o. Mali Vrh

Na podlagi 21. člena Zakona o graditvi objektov (Uradni list RS, št. 102/04 – uradno prečiščeno besedilo (14/05 – popr.) ter odločba US RS) in 18. člena Statuta Občine Grosuplje (Uradni list RS, št. 42/99 in 36/02) je Občinski svet Občine Grosuplje na 39. seji dne 5. 4. 2006 sprejel

S K L E P

o pridobitvi statusa grajenega javnega dobra na zemljiščih parc. št. 569/14, 569/21, 569/22, 569/27, 569/31, 569/34 in 569/37, vse k.o. Mali Vrh

1.

Status grajenega javnega dobra lokalnega pomena pridobijo zemljišča parc. št. 569/14 dvorišče v izmeri 52 m², parc. št. 569/21 njiva 5. r. v izmeri 4 m², parc. št. 569/22 njiva 5. r. v izmeri 44 m², parc. št. 569/27 travnik 6. r. v izmeri 230 m², parc. št. 569/31 travnik 6. r. v izmeri 164 m², parc. št. 569/34 travnik 6. r. v izmeri 34 m² in parc. št. 569/37 travnik 7. r. v izmeri 5 m², vse pripisane pri vl. št. 266, k.o. Mali vrh.

2.

Sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 46500-0029/2003

Grosuplje, dne 5. aprila 2006

Župan
Občine Grosuplje
Janez Lesjak l.r.

KUZMA**1858. Sklep o oblikovanju cene vzdrževanja vodomerov**

Na podlagi 15. člena Statuta Občine Kuzma (Uradni list RS, št. 21/99, 12/01, 72/02 in 113/03), 27. člena Odloka o oskrbi s pitno vodo na območju Občine Kuzma (Uradni list RS, št. 53/02), pogodbe o izvajanju gospodarske javne službe oskrba s pitno vodo v Občini Kuzma št. 07-123/2002-HE z dne 15. 10. 2002 in aneksa št. 1 k pogodbi o izvajanju gospodarske javne službe oskrba s pitno vodo v Občini Kuzma št. 07-123/2002-HE z dne 25. 11. 2005 je Občinski svet Občine Kuzma na 18. redni seji dne 25. novembra 2005 sprejel

S K L E P**o oblikovanju cene vzdrževanja vodomerov**

1. člen

Oblikujejo se cene vzdrževanja vodomerov, ki jih zaračunava izvajalec gospodarske javne službe.

2. člen

Cene storitev vzdrževanja vodomerov se obračunavajo po naslednjih postavkah:

Dimenzija vodomera (DN) v mm	Enota mere	Cene
15 (1/2")	SIT/kom/mesec	150,00
20 (3/4")	SIT/kom/mesec	150,00
25	SIT/kom/mesec	150,00
30	SIT/kom/mesec	250,00
40	SIT/kom/mesec	350,00
50	SIT/kom/mesec	600,00
80	SIT/kom/mesec	1.000,00
100	SIT/kom/mesec	4.000,00

3. člen

V cenah ni vključen davek na dodano vrednost.

4. člen

Sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se z uveljavitvijo cene storitev oskrbe s pitno vodo.

Št. 352-05/03-2/378-MM

Kuzma, dne 25. novembra 2005

Župan
Občine Kuzma
Jožef Škalič l.r.

1859. Sklep o oblikovanju cene storitev distribucije vode za gospodarstvo v Občini Kuzma

Na podlagi 15. člena Statuta Občine Kuzma (Uradni list RS, št. 21/99, 12/01, 72/02 in 113/03), 27. člena Odloka o oskrbi s pitno vodo na območju Občine Kuzma (Uradni list RS, št. 53/02), pogodbe o izvajanju gospodarske javne službe oskrba s pitno vodo v Občini Kuzma št. 07-123/2002-HE z dne 15. 10. 2002 in aneksa št. 1 k pogodbi o izvajanju gospodarske javne službe oskrba s pitno vodo v Občini Kuzma

št. 07-123/2002-HE z dne 25. 11. 2005 je Občinski svet Občine Kuzma na 18. redni seji dne 25. novembra 2005 sprejel

SKLEP

o oblikovanju cene storitev distribucije vode za gospodarstvo v Občini Kuzma

1. člen

S tem sklepom se oblikuje cena storitev distribucije vode za gospodarstvo, ki jo zaračunava izvajalec gospodarske javne službe v Občini Kuzma.

2. člen

Cena storitev distribucije vode se obračunava po naslednji postavki:

Vrsta storitve	Enota mere	Cene
Distribucija vode		
– gospodarstvo	SIT/m ³	177,27

3. člen

V cenah ni vključen davek na dodano vrednost.

4. člen

Sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se z uveljavitvijo cene storitev oskrbe s pitno vodo.

Št. 352-05/03-2/380-MM

Kuzma, dne 25. novembra 2005

Župan
Občine Kuzma
Jožef Škalič l.r.

ODRANCI

1860. Pravilnik za vrednotenje letnih programov športa v Občini Odranci

Na podlagi 3., 7. in 9. člena Zakona o športu (Uradni list RS, št. 22/98) in 14. člena Statuta Občine Odranci (Uradni list RS, št. 20/01 in 133/03) je Občinski svet Občine Odranci na 18. redni seji dne 12. 4. 2006 sprejel

PRAVILNIK za vrednotenje letnih programov športa v Občini Odranci

1. člen

S tem pravilnikom se določajo pogoji, kriteriji in postopki za vrednotenje in razdelitev sredstev, namenjenih za sofinanciranje letnih programov športa v Občini Odranci.

2. člen

Predmet tega pravilnika je delitev sredstev, ki jih po sprejetih programskih nalogah zagotavlja država, in sredstev, ki jih na podlagi sprejetih letnih programov športa zagotavlja proračun Občine Odranci.

3. člen

Pravico do sofinanciranja športnih programov imajo nosilci in izvajalci športnih dejavnosti (športna društva in klubi, šole, vrtci, podjetja oziroma gospodarske družbe, zasebniki), ki izpolnjujejo naslednje pogoje:

- da imajo sedež v Občini Odranci,
- da so registrirani za opravljanje dejavnosti v športu,
- da imajo organizirano redno dejavnost najmanj 6 mesecev v letu in so že registrirani najmanj eno leto od prijave na razpis,
- da imajo zagotovljene materialne, prostorske, kadrovske in organizacijske pogoje za uresničitev načrtovanih športnih aktivnosti,
- da občini vsako leto dostavijo poročilo o realizaciji programov, ki so bili sofinancirani iz proračunskih sredstev, podatke o članstvu in ostalo dokumentacijo, kot jo določa zakon o društvih.

4. člen

Pravico do sofinanciranja športnih programov imajo izvajalci športnih programov, ki so izbrani na podlagi vsakoletnega javnega razpisa, ki ga objavi Občina Odranci.

Komisijo za pripravo in vodenja postopka javnega razpisa imenuje župan izmed strokovnih delavcev občinske uprave in predstavnikov društev. Izbor programov in predlog razdelitve razpoložljivih sredstev, ki jih za sofinanciranje programov športa zagotavlja občinski proračun, pripravi imenovana komisija na osnovi meril tega, dokončno pa predlog vrednotenja programov sprejme v okviru odloka o proračunu občinski svet.

Župan ali pristojni odbor občinskega sveta lahko občinskemu svetu na podlagi strokovne ocene predlagajo v program sofinanciranja tudi druge športne programe in prireditve, ki so za občino v javnem interesu in za njeno promocijo sprejemljivi in zanimivi, a ne smejo presežati 10% deleža za šport namenjenih proračunskih sredstev skladno z merili za sofinanciranje športnih programov v Občini Odranci.

5. člen

Javni razpis za izbiro izvajalcev športnih programov se objavi z javnim pozivom ali na drug krajevno običajen način v tridesetih dneh po sprejetju proračuna.

6. člen

Pogoji in kriteriji sofinanciranja, določeni s tem pravilnikom, upoštevajo proračunske možnosti in načelo, da so proračunska sredstva dostopna vsem izvajalcem športnih programov, in sicer za naslednje vsebine:

1. Športna vzgoja otrok, mladine in študentov;
 - 1.1. Športna vzgoja predšolskih otrok;
 - 1.1.1. Interesna vzgoja predšolskih otrok;
 - 1.2. Športna vzgoja šoloobveznih otrok, ki ni del redne športne vzgoje;
 - 1.2.1. Interesna športna vzgoja šoloobveznih otrok;
 - 1.2.2. Športna vzgoja otrok, usmerjenih v kakovostni in vrhunski šport;
 - 1.2.3. Športna vzgoja otrok s posebnimi potrebami;
 - 1.3. Športna vzgoja mladine;
 - 1.3.1. Interesna športna vzgoja mladine;
 - 1.3.2. Športna vzgoja mladine, usmerjene v kakovostni in vrhunski šport;
 - 1.3.3. Športna vzgoja mladine s posebnimi potrebami;
 - 1.4. Športna dejavnost študentov;
 - 1.4.1. Interesna športna dejavnost študentov;
 2. Športna rekreacija;
 3. Kakovostni šport;
 4. Vrhunski šport;
 5. Šport invalidov;
 6. Izobraževanje, usposabljanje in izpopolnjevanje strokovnih kadrov v športu;
 7. Športni objekti;
 8. Delovanje društev;
 9. Informacijski sistem na področju športa, promocijska dejavnost, priznanja in pokali.

Višina sredstev za sofinanciranje programov športa v posameznem letu je tolikšna, kot jo določi odlok o proračunu za tekoče leto; izvajalci športnih programov pa prejmejo sorazmerni delež sredstev dotacij na izbranem področju športa.

7. člen

Občina Odranci sklene z izvajalci športnih programov letne pogodbe o sofinanciranju izbranih programov. V pogodbi se opredelijo izbrani program, višina in namen sofinanciranja, kot sledi iz tega pravilnika, roki za zagotovitev finančnih sredstev, način nadzora nad namensko porabo proračunskih sredstev in druge medsebojne pravice in obveznosti.

Izvajalci morajo po opravljenih nalogah predložiti dokazila o izpolnitvi prevzetih obveznostih in pisno poročilo o delu za preteklo leto na pristojni občinski organ, najkasneje do 28. 2. za preteklo leto.

8. člen

Sestavni del tega pravilnika so merila za vrednotenje programov športa v Občini Odranci.

9. člen

Spremembe in dopolnitve tega pravilnika se sprejemajo na enak način, kot velja za njegov sprejem.

10. člen

Ta pravilnik se objavi v Uradnem listu RS in začne veljati petnajsti dan po objavi, merila za vrednotenje letnih programov športa pa se začno uporabljati pri določanju višine sofinanciranja letnih programov športa od 1. 1. 2006 dalje.

Št. 148-18/2006

Odranci, dne 12. aprila 2006

Župan
Občine Odranci
Ivan Markoja l.r.

1861. Sklep o določitvi vrednosti točke za izračun nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča za leto 2006

Na podlagi 218. člena Zakona o graditvi objektov (Uradni list RS, št. 102/04 – uradno prečiščeno besedilo), 20. člena Odloka o nadomestilu za uporabo stavbnega zemljišča (Uradni list RS, 2/04) in 14. člena Statuta Občine Odranci (Uradni list RS, št. 20/01, 133/03) je Občinski svet Občine Odranci na 18. seji dne 12. 4. 2006 sprejel

S K L E P

o določitvi vrednosti točke za izračun nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča za leto 2006

1. člen

Vrednost točke za izračun nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča za leto 2006 znaša:

- zazidana stavbnega zemljišča 0,050 SIT
- nezazidana stavbna zemljišča 0,010 SIT
- nezazidana stavbna zemljišča v obrtni coni 0,010 SIT.

2. člen

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu RS, uporablja pa se od 1. 1. 2006 dalje.

Št. 150-18/2006

Odranci, dne 12. aprila 2006

Župan
Občine Odranci
Ivan Markoja l.r.

POLZELA

1862. Program priprave sprememb in dopolnitev zazidalnega načrta industrijskega območja Garant Polzela (skrajšani postopek)

Na podlagi 27. člena Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02, 8/03, v nadaljevanju: ZUreP-1) in 16. člena Statuta Občine Polzela (Uradni list RS, št. 34/99) je župan Občine Polzela dne 12. aprila 2006 sprejel

**PROGRAM PRIPRAVE
sprememb in dopolnitev zazidalnega načrta
industrijskega območja Garant Polzela
(skrajšani postopek)**

1. člen

(predmet programa priprave)

S tem programom se podrobneje določijo:

- ocena stanja in razlogi za pripravo lokacijskega načrta,
- predmet in programska izhodišča prostorskega akta,
- okvirno ureditveno območje,
- nosilci urejanja prostora, ki sodelujejo pri pripravi lokacijskega načrta, in drugi udeleženci,
- seznam potrebnih strokovnih podlag in njihov način pridobitve,
- roki za posamezne faze priprave lokacijskega načrta,
- obveznosti v zvezi s financiranjem.

2. člen

(ocena stanja, razlogi in pravna podlaga)

Zazidalni načrt industrijskega območja Garant Polzela je bil sprejeti z odlokom v letu 1985 (Odlok o sprejetju je bil objavljen v Uradnem listu SRS, št. 26/85, 20/00).

Zaradi novih potreb ureditve skladiščne hale na že opredeljenem območju in izboljšave pogojev dela le-tega, ki ne ovirajo dejavnosti osnovne namenske rabe ter ne ogrožajo naravnih vrednot, zavarovanih območij in biotske raznovrstnosti ter kulturne dediščine, je potrebno pripraviti spremembe in dopolnitve obstoječega prostorskega akta. Na podlagi 34. člena ZureP-1 se bo postopek sprememb in dopolnitev izvedel po skrajšanem postopku.

Pravna podlaga za izdelavo spremembe prostorskega akta je Zakon o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02 in popravek 8/03 – v nadaljnjem besedilu: ZUreP-1) in Odlok o spremembah in dopolnitvah prostorskih sestavin dolgoročnega plana Občine Žalec za obdobje 1986–2000 in prostorskih sestavin srednjeročnega družbenega plana Občine Žalec za obdobje 1986–1990, za območje Občine Polzela, dopolnitve v letu 2002 (Uradni list RS, št. 71/03).

3. člen

(predmet in programska izhodišča prostorskega akta)

Predmet sprememb in dopolnitev je območje v zazidalnem načrtu industrijskega območja Garant Polzela (Uradni list SRS, št. 26/85, 20/00), ki ga ta prostorski akt opredeljuje kot ureditveno območje in tam predvideva gradnjo odprtega skladišča.

Pobudnik sprememb prostorskega akta je pohištevna industrija Garant Polzela, d.d., ki namerava namesto odprtega skladišča na istem mestu zgraditi zaprto skladišče sodobnejše zasnove.

4. člen

(okvirno območje)

Okvirno ureditveno območje sprememb in dopolnitev obsega območje nepozidanih površin in obsega parcele št. 1125/155 vse k.o. Polzela in druge.

5. člen

(nosilci urejanja prostora in drugi udeleženci)

Pripravljač sprememb in dopolnitev ZN Garant je Občina Polzela.

Pristojni nosilci urejanja prostora za izdajo smernic in mnenj za izdelavo IPA so:

- Ministrstvo za obrambo, Inšpektorat RS za varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, Izpostava Celje;
- Ministrstvo za zdravje, Zdravstveni inšpektorat RS, Izpostava Celje;
- Ministrstvo za okolje in prostor, Agencija RS za okolje, Urad za upravljanje z vodami, Celje;
- Elektro Celje, Javno podjetje za distribucijo električne energije, d.d.;
- Telekom Slovenije, PE Celje, Celje;
- Zavod za varstvo naravne dediščine Slovenije, Območna enota Celje;
- Javno komunalno podjetje Žalec;
- Občina Polzela.

V postopku izdelave IPA morajo nosilci urejanja v skladu s 34. členom ZUreP-1 podati smernice za načrtovanje predvidene prostorske ureditve v roku 15 dni (skrajšan postopek).

Organi in organizacije (nosilci urejanja) podajo mnenja na usklajeni predlog sprememb in dopolnitev PUP (osnutek IPA, ki je že usklajen s stališčem župana do pripomb in predlogov iz javne razgrnitve) v roku 15 dni. Če v predpisanem roku ne podajo smernic in mnenj, se šteje, da jih nimajo oziroma da se strinjajo s predlogom.

Če se v postopku priprave IPA ugotovi, da je potrebno pridobiti predhodne smernice ter mnenja tudi drugih organov, ki zgoraj niso naštet, se le-te pridobe v postopku.

6. člen

(seznam potrebnih strokovnih podlag)

Pri izdelavi sprememb in dopolnitev ZN je potrebno upoštevati vse predhodno izdelane strokovne podlage in druga gradiva s področja prostorskega razvoja, varstva okolja in ohranjanja narave, relevantna za izdelavo naloge:

- Odlok o spremembah in dopolnitvah prostorskih sestavin dolgoročnega plana občine Žalec za obdobje 1986–2000 in prostorskih sestavin srednjeročnega družbenega plana Občine Žalec za obdobje 1986–1990, za območje Občine Polzela, dopolnitve v letu 2002 (Uradni list RS, št. 71/03),
- Zazidalni načrt Garant Polzela (Uradni list RS, št. 26/85, 20/00).

7. člen

(način pridobitve strokovnih rešitev)

Strokovne rešitve prostorske ureditve za obravnavano zemljišče skladno z določbami 158. člena Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02 – v nadaljevanju: ZUreP-1) izdela načrtovalec, ki izpolnjuje pogoje za pooblaščenega prostorskega načrtovalca na podlagi določb 130. člena Zakona o graditvi objektov (ZGO-1, Uradni list RS, št. 110/02) Investitor zagotovi idejne zasnove vseh tistih rešitev, ureditev in ukrepov, ki so odvisni od načrtovane prostorske ureditve in morebitne druge strokovne podlage, ki bodo izhajale iz smernic nosilcev urejanja prostora.

Spremembe in dopolnitve ZN se pripravijo v skladu s 73. členom Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02 – v nadaljevanju: ZUreP-1) ter Pravilnikom o podrobnejši vsebini, obliki in načinu priprave lokacijskih načrtov ter vrstah njihovih strokovnih podlag (Uradni list RS, št. 86/04).

8. člen

(navedba in način pridobitve geodetskih podlag)

Za območje predvidene prostorske ureditve je pobudnik dolžan pridobiti geodetske podlage, izdelane v skladu z veljavno zakonodajo.

9. člen

(roki za pripravo prostorskega akta)

Roki za pripravo posameznih faz za izdelavo IPA so:

1. Župan Občine Polzela sprejme Program priprave. Objava Programa priprave v Uradnem listu RS.
2. Obvestilo o nameri izdelave sprememb in dopolnitev zazidalnega načrta; Ministrstvo za okolje in prostor.
3. Priprava gradiva za pridobitev smernic (10) dni.
4. Program priprave z gradivom pošlje pripravljavec pristojnim organom in nosilcem javnih pooblastil, ki v roku petnajst dni od prejema Programa podajo smernice za načrtovanje (15) dni.
5. Izdelovalec pripravi predlog (30 dni).
6. Župan sprejme sklep o javni razgrnitvi, ki se objavi v Uradnem listu RS.
7. Javna razgrnitev in javna obravnava (15 dni po objavi).
8. Pripravljač sprejme stališča do pripomb iz javne razgrnitve.
9. Izdelovalec na podlagi sprejetih stališč pripravi dopolnjen predlog.
10. Pridobivanje mnenj (15 dni po prejemu poziva).
11. Izdelava usklajenega predloga (20 dni).
12. Občinski svet Občine Polzela na predlog župana obravnava in sprejme usklajen predlog.
13. Objava odloka v Uradnem listu RS.

10. člen

(obveznosti v zvezi s financiranjem prostorskega akta)

Finančna sredstva za pripravo zagotovi pobudnik – Pohišvena industrija Garant Polzela.

11. člen

(veljavnost programa priprave)

Ta program priprave se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in začne veljati naslednji dan po objavi.

Št. 350-3/2006

Polzela, dne 12. aprila 2006

Župan
Občine Polzela
Ljubo Žnidar l.r.

PREBOLD**1863. Sklep o ukinitvi javnega dobra**

Na podlagi 15. člena Statuta Občine Prebold (Uradni list RS, št. 21/99 in 27/04) je Občinski svet Občine Prebold na 37. redni seji dne 30. 3. 2006 sprejel

S K L E P**o ukinitvi javnega dobra**

1. člen

S tem sklepom se ukine javno dobro na parceli št. 1044/72 – pot v izmeri 781 m² in parceli št. 1044/73 – pot v izmeri 403 m², obe vpisani v ZKV št. 1266 k.o. Latkova vas kot javno dobro.

2. člen

Nepremičnini iz 1. člena tega sklepa prenehata imeti značaj javnega dobra in se odpišeta od ZKV št. 1266 k.o. Latkova vas, ter se vpišeta v nov ZKV istega k.o., in v tem novem ZKV se vknjiži lastninska pravica na ime Občina Prebold, Hmeljarska 3, p. Prebold.

3. člen

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Prebold, dne 30. marca 2006

Župan
Občine Prebold
Vinko Debelak l.r.

RADEČE**1864. Program priprave sprememb in dopolnitev
»Ureditvenega načrta za mestno središče v
Radečah« (skrajšani postopek)**

Na podlagi 27. člena, v povezavi s 34. členom Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02 in 8/03 – popr. 58/03 – ZZK-1) in 49. člena Statuta Občine Radeče (Uradni list RS, št. 37/99, 48/02 in 52/02 in 108/05) je župan Občine Radeče dne 14. 4. 2006 sprejel

**PROGRAM PRIPRAVE
sprememb in dopolnitev »Ureditvenega načrta
za mestno središče v Radečah«
(skrajšani postopek)****I. Ocena stanja, razlogi in pravna podlaga za pripravo sprememb in dopolnitev »Ureditvenega načrta za mestno središče v Radečah«**

Ureditveni načrt za mestno središče v Radečah (v nadaljnjem besedilu: UN) je bil sprejet z odlokom leta 1993 (Uradni list RS, št. 66/93). UN obravnava osrednje območje mesta Radeče ob reki Sopot, do izliva v reko Savo. V območju UN je predvidena naslednja izgradnja poslovnih, stanovanjskih in družbenih objektov, visoke gradnje in večje gostote.

Občina ugotavlja, da je v UN predvidena gradnja slabo realizirana, ne odraža potreb mesta in občine, kot tudi spremenjenih razmer na trgu, in omejuje gradnjo potencialnim investitorjem predvsem z oblikovanjem, ki želijo v prostoru izvajati določene aktivnosti. Zaradi možnosti izvedbe enakega programa, kot je predviden je potrebno prilagoditi urbanistične, oblikovalske, gradbeno tehnične in po potrebi druge pogoje, glede na znanega investitorja oziroma program. S predvidenimi spremembami bo pridobljena možnost realizirati gradnjo občinskega oskrbnega centra na lokaciji SC 2 in P (v delu za gradnjo trgovine s spremljajočimi dejavnostmi). Z ozirom da se na zemljišču izvajajo določene aktivnosti, je potrebno izvesti spremembe in dopolnitve Ureditvenega načrta za mestno središče v Radečah (v nadaljnjem besedilu: SDUN), ki bodo usklajene s preostalim ne/izvedenim delom UN.

Ker se predlagane spremembe in dopolnitve UN nanašajo na prostorsko načrtovanje posamičnih objektov, za katere ni predpisana obveznost presoje vplivov na okolje in ker predlagane spremembe bistveno ne vplivajo na kulturno dediščino in na rabo sosednjih zemljišč ali objektov, se predlagane spremembe in dopolnitve UN skladno s 34. členom Zakona o urejanju prostora pripravlja in sprejema po skrajšanem postopku.

Pravna podlaga za pripravo SDUN je opredeljena v Zakonu o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02 in 8/03).

II. Predmet in programska izhodišča za pripravo SDUN

Predmet obravnave SDUN je določitev urbanistično arhitekturnih, oblikovalskih, gradbeno tehničnih in drugih pogojev za gradnjo večnamenskega objekta (v katerem bodo

večinoma trgovine in oskrbni lokali...) in pripadajočih zunanjih ureditev (zelenih površin s pripadajočimi križišči, dovozi in parkirišči), za območje, kjer so izdelane idejne zasnove za objekt TC Spar (izdelal Arhe d.o.o. Krško, december 2005).

III. Okvirno ureditveno območje

Spremembe in dopolnitve ureditvenega načrta se nanašajo na osrednje območje v središču mesta Radeče, južno od reke Sopot do izliva v reko Savo, na desnem bregu zahodno od državne ceste do obstoječe mestne pozidave (stanovanjski bloki)

Zemljišče obsega parc. št. 173/14, 174/26, 174/46, 174/4, 174/28, 174/3, 174/27, 174/2, 173/16, 174/24, 174/22, 173/17, vse k.o. Radeče in parc. št. 555/6, 174/101, 174/102, 174/99, 555/23, k.o. Radeče. Skupna velikost zemljišča je 16.480,00 m².

IV. Nosilci urejanja prostora

Pri pripravi SDUN s svojimi smernicami za načrtovanje in mnenji k dopolnjenemu predlogu SDUN sodelujejo nosilci urejanja prostora ter udeleženci:

1. Ministrstvo za obrambo, Inšpektorat RS za varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, Izpostava Celje, Dečkova 36, 3000 Celje,
2. Ministrstvo za zdravje, Zdravstveni inšpektorat, Območna enota Celje, Trg Celjskih knezov 9, 3000 Celje,
3. Ministrstvo za promet, Direkcija RS za ceste, Sektor za upravljanje, vzdrževanje in varstvo cest, Območje Celje, Lava 42, 3000 Celje,
4. ARSO Urad za upravljanje z vodami, Sektor za vodno območje Donave, Oddelek območja spodnje Save, Novi trg 9, 8000 Novo mesto (za vode),
5. JP Komunala Radeče, Titova 107, 1433 Radeče (za vodovod, kanalizacijo, komunalne odpadke, javno razsvetljavo),
6. Elektro Ljubljana d.d., Distribucijska enota Trbovlje, Gimnazijska cesta 25, 1420 Trbovlje (za električno omrežje),
7. Telekom Slovenije, Center skrbništva TK kabelskega omrežja VZHOD, Titova cesta 38, 2000 Maribor (za telefonsko omrežje),
8. Geoplin Plinovodi d.o.o., Cesta Ljubljanske brigade 11, Ljubljana (za magistralni plinovod),
9. IBJ d.o.o. (Adriaplin d.o.o.), Ulica XIV. Divizije 14, 3000 Celje (mestni plinovod),
10. Savske elektrarne Ljubljana d.o.o., Gorenjska cesta 46, 1215 Medvode (za območje HE Vrhovo)
11. KKS Radeče, Cesta za gradom 4, 1433 Radeče (za kabelsko)
12. Krajevna skupnost Radeče, Titova 107, 1433 Radeče.

Drugi nosilci urejanja prostora in udeleženci, v kolikor se v postopku priprave SDUN ugotovi, da je potrebno pridobiti smernice ter mnenja tudi drugih nosilcev urejanja prostora.

Pred pričetkom izdelave strokovnih podlag za SDUN morajo nosilci urejanja prostora na zahtevo pripravljavca podati v zvezi s predvidenimi prostorskimi ureditvami smernice za načrtovanje, ki jih izdelovalec upošteva pri pripravi predloga SDUN za javno razgrnitev. K dopolnjenemu predlogu SDUN pa morajo na zahtevo pripravljavca dokumenta podati mnenje o upoštevanju predhodno podanih smernic. Nosilci urejanja prostora morajo v skladu z 29. in 34. člena Zakona o urejanju prostora podati smernice in mnenja v 15 dneh od podane vloge. Kolikor se smernic in mnenj v zakonsko določenem roku ne pridobi, se šteje, kot da so smernice podane.

V. Seznam strokovnih podlag za načrtovane prostorske ureditve

Pri pripravi SDUN je potrebno upoštevati veljavne prostorske akte občine, podatke o prostoru ter že izdelane strokovne podlage, in sicer:

– Odlok o spremembah in dopolnitvah prostorskih sestavin dolgoročnega plana Občine Laško za obdobje od leta 1986 do leta 2000 in srednjeročnega plana Občine Laško za obdobje od leta 1986 do leta 1990 za Občino Radeče (Uradni list RS, št. 80/01) – analogni kartografski del

– Odlok o UN za mestno središče v Radečah (Uradni list RS, št. 66/93)

– Odlok o lokacijskem načrtu za območje hidroelektrarne Vrhovo (Uradni list RS, št. 35/87)

– Odlok o nadomestilu za uporabo stavbnih zemljišč v Občini Radeče (Uradni list RS, št. 5/04)

– Odlok o ravnanju s komunalnimi odpadki na območju Občine Radeče (Uradni list RS, št. 35/01)

– Odloke o razglasitvi kulturnih spomenikov v Občini Radeče (Uradni list RS, št. 65/97, 24/98 in 82/98)

– Odlok o odvajanju odpadne in padavinske vode (Uradni list RS, št. 86/01)

– Odlok o oskrbi s pitno vodo na območju Občine Radeče (Uradni list RS, št. 35/01)

– Odlok o kategorizaciji občinskih cest v Občini Radeče (Uradni list RS, št. 4/99 in 57/01)

– Odlok o občinskih cestah (Uradni list RS, št. 4/99)

– Idejne zasnove za objekt TC Spar (izdelal Arhe d.o.o. Krško, december 2005),

Za načrtovanje predvidene prostorske ureditve je potrebno izdelati oziroma pridobiti še naslednje strokovne podlage:

– strokovne podlage in podatke nosilcev urejanja prostora,

– podatke iz zemljiškega katastra ter zemljiške knjige,

– podatke o obstoječih infrastrukturnih vodih in napravah,

– geodetski načrt celotnega območja z obstoječo infrastrukturo,

– podrobnejšo idejno zasnovo poslovnih objektov in podatke iz programa investitorja,

– geomehanske raziskave (mnenje),

– podrobno idejno zasnovo prostorske ureditve in infrastrukturnih ureditev,

– prometno študijo – preveritev,

– morebitne dodatne strokovne podlage se lahko določijo tudi med postopkom.

Nosilci urejanja prostora so dolžni posredovati pripravljavcu prostorskega akta strokovne podlage, s katerimi razpolagajo in se nanašajo na območje oziroma so predmet načrtovanja.

VI. Način pridobitve strokovnih rešitev

Strokovne podlage in podatke nosilcev urejanja prostora pridobi pripravljavec.

Podatke iz programa obravnavanih investitorjev pridobi naročnik.

Podrobnejšo idejno zasnovo poslovnih objektov in geomehansko mnenje ter potrebne rešitve, za katere se v postopku izkaže, da so potrebne, dostavi pripravljavcu naročnik.

Podrobno idejno zasnovo prostorske ureditve, idejno zasnovo infrastrukturnih ureditev in prometno študijo pripravi oziroma pridobi načrtovalec.

Strokovne rešitve prostorskih ureditev in infrastrukture ter preveritve ureditve prometa v SDUN izdela načrtovalec.

Prometna študija zajame območje, ki meji na predmet SDUN zajame morebitne vplive na prometno ureditev UN (avtobusno postajo, most preko Save, ureditev zadostnega števila parkirišč in zunanja ureditev prostih površin). S predvidenimi spremembami se želi izboljšati infrastrukturno potrebo prireditev in aktivnosti ob Savi.

VII. Način pridobitve geodetskih podlag

Geodetski načrt za obravnavano območja z obstoječo infrastrukturo za potrebe izdelave strokovnih podlag in SDUN, zagotovi naročnik pred pričetkom priprave SDUN. Naročnik SDUN zagotovi geodetske podlage v sodelovanju z načrtovalcem.

VIII. Roki za pripravo in postopek izdelave ter sprejemanja SDUN

Okvirni terminski plan za pripravo ter izdelavo SDUN je podan v tabeli, natančneje pa bo določen v pogodbi med naročnikom in načrtovalcem.

TERMINSKI PLAN		ROKI	NOSILEC
I.	Pobuda, priprava osnutka programa SDUN	3. april 2006	pripravljavec
	Potrditev seznama nosilcev smernic/pogojev		pripravljavec
	Sprejem programa priprave SDUN		župan
	Objava Programa priprave v Uradnem listu RS		pripravljavec
II.	Izdelava gradiva za pridobitev smernic in pogojev nosilcev urejanja prostora	26. april 2006 15 dni po dostavi geod. podloge	načrtovalec
	Vloga za pridobitev smernic za načrtovanje in pridobivanje smernic in pogojev		pripravljavec načrtovalec
	Analiza smernic in izdelava usmeritev		načrtovalec
	Potrditev pridobljenih smernic in pogojev za pripravo osnutka strokovnih podlag		investitor
III.	Izdelava posebnih strokovnih podlag	26. maj 2006	načrtovalec
	Izdelava in dostava idejne zasnove objekta		investitor
	Izdelava idejnih zasnov pozidave		načrtovalec
IV.	Izdelava osnutka SP tekstualni in kartografski del	30. junij 2006 8 dni po prejemu vseh smernic	načrtovalec
	Potrditev osnutka s strani investitorja in naročnika		pripravljavec
V.	Izdelava predloga SDUN za javno razgrnitev	15. julij 2006	načrtovalec

VI.	Objava javne razgrnitve in vloga	20. julij 2006	pripravljaivec
	Javna razgrnitev in javna obravnavna		pripravljaivec
	Priprava in stališč do pripomb		pripravljaivec
	Potrditev stališč do pripomb		investitor
VII.	Izdelava dopolnjenega predloga	avgust 2006 v 5 dneh po potrditvi stališč	načrtovalec
	Priprava gradiva za pridobitev mnenj nosilcev urejanja prostora		načrtovalec
	Vloge za pridobitev in pridobivanje mnenj k predlogu		pripravljaivec
VIII.	Uskladitev predloga z mnenji nosilcev	september 2006, v 7 dneh po pridobitvi vseh mnenj	načrtovalec
	Izdelava usklajenega predloga		pripravljaivec
IX.	Obravnavna in sprejem Odloka na občinskem svetu	oktober 2006	pripravljaivec
X.	Objava sprejetih sprememb – odloka v uradnem listu		pripravljaivec
XI.	Izdelava končnega elaborata Odlok s prilogami		načrtovalec

IX. Priprava in financiranje obveznosti v zvezi s financiranjem

Pripravljaivec SDUN je Občina Radeče, Ulica Milana Majcna 1, Radeče s strokovnimi službami oziroma pooblaščenec občine.

Pobudnik in naročnik SDUN in navedenih strokovnih podlag je podjetje Pluton gradnje d.o.o., Rimska cesta 98a, Šempeter v Savinjski dolini, ki zagotavlja sredstva za izdelavo SDUN in potrebnih strokovnih podlag ter objav.

Za načrtovalca je izbran Savaprojekt družba za razvoj, projektiranje, konzalting, inženiring d.d., Cesta krških žrtev 59, Krško.

X. Obveznosti načrtovalca

Načrtovalec je dolžan izdelati predmetno dokumentacijo v skladu z veljavno prostorsko zakonodajo, v skladu s programom priprave ter drugimi predpisi oziroma zakonodajo s posameznih področij.

XI. Objava programa priprave SDUN

Ta program priprave SDUN začne veljati z dnem objave v Uradnem listu RS.

Št. 350-5/2006
Radeče, dne 14. aprila 2006

Župan
Občine Radeče
Franc Lipoglavšek l.r.

ROGAŠKA SLATINA

1865. Sklep o imenovanju nadomestnega člana v Občinsko volilno komisijo Občine Rogaška Slatina

Na podlagi 35. in 38. člena Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 22/06 – UPB2) in 16. člena Statuta Občine Rogaška Slatina (Uradni list RS, št. 109/03 – UPB1) je Občinski svet Občine Rogaška Slatina na 31. redni seji dne 29. 3. 2006 sprejel naslednji

SKLEP

1.

V Občinsko volilno komisijo Občine Rogaška Slatina se za preostanek mandatne dobe 2002–2006 kot namestnik člana imenuje Branko Frančišek Pucelj, roj. 15. 12. 1935, stanujoč Mladinska ulica 4, Rogaška Slatina.

2.

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 0320-0001-07/2006
Rogaška Slatina, dne 29. marca 2006

Župan
Občine Rogaška Slatina
mag. Branko Kidrič l.r.

SEŽANA

1866. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o zazidalnem načrtu za območje Suhozemni terminal Sežana v Sežani

Na podlagi 34. Zakona o urejanju prostora (Uradni list SRS, št. 110/02, 8/03 – popr.) in na podlagi 7. ter 30. člena Statuta Občine Sežana (Uradni list RS, št. 40/99, 68/99, 3/01 in 40/03) je Občinski svet Občine Sežana na seji dne 13. aprila 2006 sprejel

ODLOK

o spremembah in dopolnitvah Odloka o zazidalnem načrtu za območje Suhozemni terminal Sežana v Sežani

1. člen

S tem odlokom se sprejmejo spremembe in dopolnitve zazidalnega načrta za območje Suhozemni terminal Sežana v Sežani (Uradne objave, št. 20/91) in Odloka o spremembah in dopolnitvah odloka o zazidalnem načrtu Suhozemni terminal Sežana v Sežani (Uradne objave, št. 18/93, Uradni list RS, št. 1/97, 63/97, 39/00, Uradne objave št. 32/02 in Uradni list RS, št. 43/04), ki jih je pod št. U-159/2005 izdelal CEP Danilo Jež s.p., Sežana, februar 2006.

V nadaljevanju teksta se za Spremembe in dopolnitve zazidalnega načrta za območje Suhozemni terminal Sežana uporablja skrajšano ime »ZN STS«.

2. člen

ZN STS iz prejšnjega člena vsebuje tekstualni in grafični del.

A. Obrazložitev sprememb in dopolnitev zazidalnega načrta

B. Odlok – tekstualni del

C. Grafične priloge:

0.1.1. Izvleček iz dolgoročnega plana Občine Sežana za obdobje od leta 1986–2000 – namenska raba	M 1: 5000
0.2.1. Urbanistična zasnova mesta Sežana – namenska raba	M 1:10000
0.2.2. Pregledni katastrski načrti	M 1:2000
1.0.i. Pregledna situacija območij sprememb in dopolnitev zazidalnega načrta	M 1: 2000
1.0.ii. Arhitektonska ureditvena situacija	M 1: 1000
1.0.iii. Geodetska zazidalna situacija	M 1: 1000
1.0.iv. Predvidena komunalna situacija	M 1: 1000
1.0.v. Prometna situacija	M 1: 1000
1.0.vi. Zelene površine	M 1: 1000
1.0.vii. Predvidena parcelacija	M 1: 1000

3. člen

Doda se novi 8.b člen, ki se glasi:

»Na jugovzhodnem delu območja kareja B, na delu parcele št. 6382/5 k.o. Sežana se predvidi postavitve črpalke goriv za tovorna motorna vozila brez osebja.«

4. člen

Doda se novi odstavek 12.a členu, ki se glasi:

»Na severovzhodnem delu parcele št. 3883/9 k.o. Sežana se ob obstoječem skladiščnem objektu podjetja Unifrut predvidi novi prizidek horizontalnih dimenzij 2 x 21 m x 48 m in višine 6,4 m – višina venca. Namembnost objekta je skladiščenje blaga.«

5. člen

Spremeni se prvi odstavek 18. člena, ki se po novem glasi:

»Območje kareja D je območje za razširitev novih, bodočih carinskih, storitvenih in servisnih dejavnosti. Na severni strani kareja, med Partizansko cesto in kamionsko cesto vzhodno od predvidenega rezervata – koridorja za cesto, se postavi motel z dopolnilnim programom igralnice in bencinska črpalka.

Za prvim odstavkom se doda novi odstavek, ki se glasi:

»Objekt motela in igralnice je okvirnih horizontalnih dimenzij 57,5 x 57 m in višinskega gabarita sestavljenega iz treh traktov višinskih gabaritov: severnega in južnega max. 2K + P + 1 ter sredinskega max 2K + P + 3 – detaljne horizontalne in vertikalne dimenzije so prikazane v grafičnih prilogah.

Obstoječa trafo-postaja se premesti v vzhodni del območja sprememb.«

Spremeni se peti odstavek 18. člena, ki se po novem glasi:

»Na območju parcel št. 3745/399, 3745/361, 3745/400, 3745/362 in 3745/107 vse k.o. Sežana se predvidi nova ureditev dela območja. Predvideni objekt je v horizontalnem gabaritu maksimalne velikosti 100.00 x 50.00 m in višinskega gabarita K + P + 1 s možnostjo delne ali celotne podkletitve objekta za parkirne površine in spremljajoče funkcije objekta. Dejavnost objekta je lahko: turizem, gostinstvo, zabava, trgovina in druge storitvene dejavnosti.«

6. člen

Doda se za prvim se doda novi odstavek 35. člena, ki se glasi:

»Na Partizanski cesti se zaradi ustrezne prometne ureditve predvidi na obstoječem križišču Partizanske ceste in odcepu prek nadvoza avtoceste novo urejeno krožno križišče ki je zasnovano kot štirikrako s tem, da prometno vključuje izvozni krak iz smeri mejnega prehoda proti Sežani in nasproti priključno cesto iz Sežane, en krak se prometno navezuje na obstoječi nadvoz preko avtoceste, nasproti pa krak kateri navezuje bencinski servis (Petrol) novi objekt na parceli 3773/1 k.o. Sežana in bodoče nadaljevanje ceste pro-

ti terminalu. Križišče se dimenzionira tako, da kot merodajno vozilo upošteva vlačilec, čeprav se bo pretežni del prometa odvijal z osebnimi vozili.

Pripravljalet oziroma investitor mora za izvedbo novega krožnega križišča in celovito prometno ureditev na državni cesti pripraviti celovito prometno študijo in dimenzioniranje krožnega križišča ter prometno uskladištev predvidenega krožnega križišča s sosednjimi vplivnimi križišči in cestnimi priključki na AC, ter si v nadaljevanju postopka zanje pridobiti projektne pogoje, soglasje, dovoljenje in pogodbo o pravici graditi Direkcije RS za ceste. Vsa predvidena prometna ureditev s krožnim križiščem mora biti izvedena pred izdajo uporabnih dovoljenj za objekte, ki se bodo navezovali na krožno križišče in na ostale prometne ureditve. Pred izdajo gradbenega dovoljenja si mora vsak posamezni investitor na podlagi Zakona o javnih cestah (ZJC-UPB1, Uradni list RS, št. 33/06) za vse objekte, posege in izvedbe del v vplivnem območju, varovalnem pasu, cestnem svetu, cestnem telesu in zračnem prostoru državne ceste ter za vse objekte, ki se bodo navezovali na državno cesto ali se bodo zanje ob oziroma v državni cesti vodili komunalni vodi, pridobiti projektne pogoje ter v nadaljevanju postopka soglasje, dovoljenje, služnostno pogodbo o pravici graditi Direkcije RS za ceste, Območja Koper.

7. člen

Dopolni se grafični del zazidalnega načrta tako da se prilagodi višinski gabarit predvidenega objekta na parceli št. 3745/490 k.o. Sežana novi zasnovi objekta na območju in sicer:

– vertikalni gabarit objekta P, delno P + 1 in delno P + 2 (v aneksu),

– kota pritličja se spremeni, glede na dejansko stanje nivelete napajalne ceste na 357,00 m nad morjem s toleranco +/- 0,5 m,

– glede na tehnologijo se kota venca predvidi +8,5 m od kote pritličja s toleranco +/- 0,5 m.

Pri tej novi zasnovi objekta se horizontalni gabariti objekta ne spreminjajo.

8. člen

Za drugim odstavkom 7.a člena se doda novi odstavek, ki se glasi:

»V območju A4 (parcele št. 6389/5 in 3745/96 k.o. Sežana – objekt avtosalone in servisnih delavnic Peugeot) obstoječi objekt razširi na severozahodni strani v smeri zahod za 20 m širine 7,45 m, na severni strani se predvidi širitev za skladišče objekta ter širitev v južni smeri obstoječega objekta za 12 m.

Komunalna opremljenost se prilagodi novemu stanju zazidave.«

9. člen

Vsi pogoji komunalnega urejanja na območjih sprememb in dopolnitev ZN STS se v grafičnem delu prilagodijo novim zasnovam objektov.

10. člen

Z dnem, ko začne veljati ta odlok, se dopolni odlok o zazidalnem načrtu Suhozemni terminal Sežana z novimi členi na katere se nanašajo zgoraj navedene spremembe in dopolnitve.

11. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Sežana, dne 13. aprila 2006

Župan
Občine Sežana
Miroslav Klun l.r.

1867. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o ureditvenem načrtu UP 20 in UC 6 – Sežana zahod v Sežani

Na podlagi 34. člena Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02, 8/03 – popr.) in na podlagi 7. in 30. člena Statuta Občine Sežana (Uradni list RS, št. 40/99, 68/99, 68/99, 3/01 in 40/03) je Občinski svet Občine Sežana na seji dne 13. aprila 2006 sprejel

O D L O K**o spremembah in dopolnitvah Odloka o ureditvenem načrtu UP 20 in UC 6 – Sežana zahod v Sežani****1. člen**

S tem odlokom se sprejmejo spremembe in dopolnitve ureditvenega načrta UP 20 in UC 6 – Sežana zahod v Sežani (Uradni list RS, št. 38/98) in Odloka o spremembah in dopolnitvah odloka o ureditvenem načrtu UP 20 in UC 6 – Sežana zahod v Sežani (Uradne objave, št. 35/99, 43/00, 11/02 in 131/04), ki jih je pod št. U-160/2005 izdelal CEP Danilo Jež s.p., Sežana, februar 2006.

2. člen

Spremembe in dopolnitve iz prejšnjega člena vsebujejo tekstualni in grafični del.

1. Odlok
2. Obrazložitev sprememb in dopolnitev ureditvenega načrta
3. Grafične priloge:
 - 3.0. Obstoječa katastrska situacija – načrt parcele – listi od 1-9 M 1:1000
 - 3.1. Arhitektonska ureditvena situacija M 1:1000
 - 3.2. Geodetska zazidalna situacija M 1:1000
 - 3.3. Predvidena parcelacija M 1:1000
 - 3.4. Predvidena komunalna situacija M 1:1000
 - 3.5. Prometna situacija M 1:1000
 - 3.6. Zelene površine M 1:1000

3. člen

Spremeni in dopolni se 4. člen v opisu za funkcionalno enoto A tako, da se glasi:

Funkcionalna enota A

(območje med Partizansko cesto, Kraško ulico, vzhodno mejo UN, železnico in ulico Nova 3)

– graditev notranje nove napajalne ulice in pripadajoče infrastrukture,

– graditev dva objekta ob ulici Nova 2. Na parceli št. 3914/6 se lahko uredi parkirišče za osebna vozila z začasnim objektom za kontrolo vhoda-izhoda,

– dopolnitev dejavnosti obstoječega servisnega objekta v nadstropju v dejavnost bivanja na parceli št. 3914/1 k.o. Sežana,

– prilagoditev gabaritov objektov obstoječi parcelaciji na parcelah št. 3914/2, 3914/3 in 3914/6 k.o. Sežana,

– predvidi se nova parcelacija parcele št. 3905 k.o. Sežana,

– predvidi se graditev obrtno, proizvodno, trgovskih ali skladiščnih objektov in koridor trase bodočega tramvaja.

4. člen

V 4. členu se opis za funkcionalno enoto B spremeni, tako da se glasi:

Funkcionalna enota B

(območje podjetja "Preskrba")

– graditev obkrobovalnih in skladiščnih objektov,

– rušenje obstoječega nižjega dela podolgovatega objekta ob Partizanski cesti in graditev novega objekta – bencinske črpalke na parceli št. 6425,

– graditev prizidka k obstoječemu trgovskemu objektu,

– prilagoditev prometne in komunalne infrastrukture novi rešitvi območja.

5. člen

V 4. členu se spremeni in dopolni opis za funkcionalno enoto D1, ki se po novem glasi:

Funkcionalna enota D1

(območje Inkubatorja, ki se nahaja znotraj območja funkcionalne enote D)

– graditev večjega števila objektov (proizvodno – obrtne – trgovske dejavnosti),

– rekonstrukcija in dograditev obstoječega kompleksa

– graditev novega prizidka k obstoječemu objektu Inkubator in ureditev parkirišča za osebna vozila,

– Parcela št. 4320/4 se razdeli na dva dela.

6. člen

Dopolni se 4. člen za funkcionalno celoto E, ki se po novem glasi:

Funkcionalna enota E

(območje med avtocesto, cesto za Vrhovlje in območjem podjetja »Bori«)

– graditev večjega števila objektov (proizvodno-obrtno-trgovske dejavnosti),

– ureditev odprtih servisnih, manipulativnih in skladiščnih površin,

– graditev ulice – povezave območja z cesto za Vrhovlje,

– V severnem vogalu parcele št. 12 se zgradi nova transformatorska postaja za potrebe objektov v enoti E,

– uskladi se izvedena parcelacija,

– uskladi se komunalna infrastruktura,

– spremeni se prometna rešitev obračališča,

– na parceli št.: 4212/151 v parkirišče za tovornjake z montažno napravo za hrambo in točenje goriva,

– na parcelah 4212/467, 4212/468 in 4294 k.o. Sežana se predvidi parkirišče za tovornjake,

– na parcelah št. 4212/583, 4344/1, 4344/2, 4212/596, 4346/1, 4212/460, 4212/461, 4212/595, 4212/240 in 4342/4 vse k.o. Sežana se prilagodijo horizontalni gabariti objektov novim potrebam investitorjev tega območja ter se prilagodi komunalna infrastruktura in parcelacija.

7. člen

Dopolni se 18. člen z novo alineo, ki se glasi:

Na območju Ureditvenega načrta so objekti lahko delno ali v celoti pokriveni.

8. člen

Dopolni se 4. člen za funkcionalno celoto F z novima alineama, ki se glasita:

– višinski gabarit II faze objekta podjetja IMAS parcela št. 4317/2 k.o. Sežana se prilagodi tehnološkimi potrebami proizvodnje,

– razdeli se na dva dela parcela št. 4282/1 k.o. podjetja Plinekspert d.o.o. Sežana.

9. člen

Dopolni se 14. člen VII. poglavja (Pogoji glede prometnega urejanja) z novo alinejo, ki se glasi:

»Pripravljenec oziroma investitor mora za izvedbo novih oziroma za preureditev obstoječih cestnih priključkov in celovito prometno ureditev na državni cesti pripraviti celovito prometno študijo in dimenzioniranje križišč ter prometno usklajevanje predvidenih križišč s sosednjimi vplivnimi križišči, ter si v nadaljevanju postopka zanje pridobiti projektne pogoje, soglasje, dovoljenje in pogodbo o pravici graditi Direk-

cije RS za ceste. Vsa predvidena prometna ureditev mora biti izvedena pred izdajo uporabnih dovoljenj za objekte, ki se bodo navezovali na predmetna križišča in na ostale prometne ureditve. Pred izdajo gradbenega dovoljenja si mora vsak posamezni investitor na podlagi Zakona o javnih cestah (ZJC-UPB1, Uradni list RS, št. 33/06) za vse objekte, posege in izvedbe del v vplivnem območju, varovalnem pasu, cestnem svetu, cestnem telesu in zračnem prostoru državne ceste ter za vse objekte, ki se bodo navezovali na državno cesto ali se bodo zanje ob oziroma v državni cesti vodili komunalni vodi, pridobiti projektne pogoje ter v nadaljevanju postopka soglasje, dovoljenje, služnostno pogodbo o pravici graditi Direkcije RS za ceste, Območja Koper.«

Vsi pogoji prometnega urejanja, komunalnega urejanja, urejanja zelenih površin in predlagane parcelacije na območjih sprememb in dopolnitev UN UP20 in UC6 – Sežana zahod se v grafičnem delu prilagodijo novim zasnovam objektov.

10. člen

Z dnem, ko začne veljati ta odlok, se dopolni odlok o ureditvenem načrtu za območje UP20 in UC6 – Sežana zahod z novimi členi na katere se nanašajo zgoraj navedene spremembe in dopolnitve.

11. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu RS.

Sežana, dne 13. aprila 2006

Župan
Občine Sežana
Miroslav Klun l.r.

ŠKOCJAN

1868. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o krajevnih in vaških skupnostih Občine Škocjan

Na podlagi 15. člena Statuta Občine Škocjan (Uradni list RS, št. 37/99, 51/01 in 44/03), je Občinski svet Občine Škocjan na 27. redni seji dne 28. marca 2006 sprejel

ODLOK

o spremembah in dopolnitvah Odloka o krajevnih in vaških skupnostih Občine Škocjan

1. člen

V Odloku o krajevnih in vaških skupnostih Občine Škocjan (Uradni list RS, št. 65/04) se v 7. členu spremeni besedilo 2. točke tako, da se glasi:

»Vaška skupnost Dobrava pri Škocjanu in Tomažja vas, ki vključuje naslednja naselja: Čučja Mlaka, Dobrava pri Škocjanu, Ruhna vas, Stranje pri Škocjanu in Tomažja vas.«

V celoti se v istem členu briše 7. točka.

2. člen

Ta odlok prične veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu RS.

Št. 031-0002/2006

Škocjan, dne 28. marca 2006

Župan
Občine Škocjan
Anton Zupet l.r.

ŠMARJE PRI JELŠAH

1869. Ugotovitveni sklep Občinske volilne komisije Občine Šmarje pri Jelšah

Na podlagi 30. člena in 5. odstavka 41. člena Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 100/05-UPB1), ugotovitvenega sklepa Občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah, št. 0401-0003/2006, z dne 23. 3. 2006, ter na podlagi rezultatov glasovanja na rednih volitvah za člane Občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah, ki je bilo dne 10. 11. 2002, je Občinska volilna komisija Občine Šmarje pri Jelšah na korespondenčni seji dne 14. 4. 2006 sprejela

UGOTOVITVENI SKLEP

Občinska volilna komisija Občine Šmarje pri Jelšah ugotavlja:

– da je Občinski svet Občine Šmarje pri Jelšah na 24. redni seji, dne 23. 3. 2006, sprejel sklep, da so nastali zakonski razlogi za prenehanje mandata članu Občinskega sveta Erihu Strašku. Sklep je postal pravnomočen dne 29. 3. 2006;

– da mandat člana občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah preide na naslednjega kandidata z liste stranke LDS, Liberalna demokracija Slovenije, v 3. volilni enoti;

– da je naslednji kandidat na listi kandidatov stranke LDS, Liberalna demokracija Slovenije, v 3. volilni enoti za člane Občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah, Francišek Drobne, roj. 25. 3. 1936, stan. Kristan vrh 46, 3241 Podplat;

– da je kandidat podal pisno izjavo, da sprejema mandat člana Občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah.

Šifra: 0401-0003/2006

Šmarje pri Jelšah, dne 14. aprila 2006

Predsednica
Občinske volilne komisije
Zinka Strašek l.r.

TABOR

1870. Odlok o enkratnem denarnem prispevku za novorojence in prvošolce POŠ Tabor v Občini Tabor

Na podlagi 21. in 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 57/94, 14/95, 26/97, 70/97, 10/98, 74/98, 59/99, 70/00, 26/01, 51/02) in 7. in 16. člena Statuta Občine Tabor (Uradni list, RS, št. 43/95, 33/96, 35/00, 85/02) je Občinski svet Občine Tabor na 27. redni seji dne 27. 3. 2006 sprejel

ODLOK

o enkratnem denarnem prispevku za novorojence in prvošolce POŠ Tabor v Občini Tabor

1. člen

Ta odlok ureja dodeljevanje enkratnega denarnega prispevka za novorojence in prvošolce POŠ Tabor v Občini Tabor in določa upravičence, pogoje, postopek, način dodelitve in višino enkratnega denarnega prispevka.

2. člen

Enkratni denarni prispevek je enkratna denarna pomoč upravičencu, ki se zagotavlja iz sredstev občinskega pro-

računa s katero se družini zagotovi dopolnilni prejemek za kritje stroškov, ki nastanejo z rojstvom otroka oziroma vpisom otroka v podružnično osnovno šolo (POŠ) Tabor.

3. člen

Upravičenec do enkratnega denarnega prispevka je eden od staršev novorojenca/prvošolca, če starša novorojenca/prvošolca živita skupaj.

Če starša novorojenca/prvošolca ne živita skupaj je upravičenec do enkratnega denarnega prispevka tisti od staršev, pri katerem otrok živi.

V primeru smrti staršev je upravičenec do enkratnega denarnega prispevka oseba, ki je otrokov skrbnik po odločbi centra za socialno delo.

Pogoj za dodelitev enkratnega denarnega prispevka upravičencu, je prijavljeno stalno prebivališče v Občini Tabor za upravičenca do enkratnega denarnega prispevka novorojenca oziroma vpis v POŠ Tabor za prvošolca.

4. člen

Pravico do enkratnega denarnega prispevka uveljavlja upravičenec s pisno vlogo na predpisanem obrazcu, ki ga upravičenec dvigne v sprejemni pisarni Občine Tabor in ga izpolnjenega pošlje po pošti ali vloži v sprejemni pisarni Občine Tabor.

Obrazec se pošlje do 15. aprila tekočega leta za novorojenčke, ki so se rodili po 1. aprilu preteklega leta oziroma do 15. aprila tekočega leta za prvošolce, ki bodo vstopili v prvi razred septembra tekočega leta.

Po preteku tega roka pravice do enkratnega denarnega prispevka ni več mogoče uveljavljati in se vloga zavrže kot prepoznana.

5. člen

Pisni vlogi iz prejšnjega člena morata biti priložena:

Za novorojenčke:

– ime, priimek, naslov (stalnega in začasnega bivališča) za starše in otroka,

– izpisek iz rojstne matične knjige novorojenca,

– potrdilo o stalnem prebivališču novorojenca in tistega od staršev oziroma skrbnikov, ki upravičeno uveljavlja pravico do denarne pomoči,

– fotokopija transakcijskega računa starša oziroma skrbnika, ki uveljavlja pravico do prispevka,

– skrbnik otroka priloži Odločbo centra za socialno delo, v kateri izkazuje skrbništvo.

Za prvošolčke:

– ime, priimek, naslov (stalnega in začasnega bivališča) za starše in otroka,

– potrdilo o vpisu prvošolca v POŠ Tabor,

– fotokopija transakcijskega računa starša oziroma skrbnika, ki uveljavlja pravico do prispevka,

– skrbnik otroka priloži Odločbo centra za socialno delo, v kateri izkazuje skrbništvo.

6. člen

Postopek ugotavljanja upravičenosti do dodelitve enkratnega denarnega prispevka vodi in o njej odloča z odločbo občinski organ, pristojen za socialno varstvo.

Zoper izdano odločbo je dovoljena pritožba na župana Občine Tabor. Pritožba se lahko vloži v roku 15 dni od dneva vročitve odločbe, pisno ali ustno na zapisnik.

7. člen

Občinska uprava nakaže z odločbo dodeljeni znesek enkratnega denarnega prispevka najkasneje v roku 30 dni po njeni pravnomočnosti.

8. člen

Enkratni denarni prispevek po tem odloku ni prenosljiv na drugo pravno ali fizično osebo, niti ga ni mogoče nameniti v humanitarne ali druge namene. Izjemoma se sredstva lahko nakažejo na transakcijski račun novorojenca ali prvošolca, če to starši ali skrbnik izrecno zahteva v vlogi.

9. člen

Višina enkratnega denarnega prispevka po tem odloku se začne izplačevati za otroke rojene od 1. 4. 2006 dalje za novorojence in za prvošolce, ki stopajo v prvi razred POŠ Tabor septembra 2006 in znaša za novorojenega otroka 30.000 SIT za prvošolčka 25.000,00 SIT.

V okviru dneva družine Občina Tabor organizira sprejem novorojenčkov preteklega leta in prvošolčkov tekočega leta v spremstvu staršev ali skrbnikov, ki so v tem času prejeli odločbe.

10. člen

Občinska uprava lahko na podlagi pismenega mnenja patronažne službe ali centra za socialno delo določi, da se v protivrednosti enkratnega denarnega prispevka dodeli pomoč novorojencu/prvošolcu v materialni obliki, če tako zahtevajo koristi otroka.

11. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 062-02/2006-2/27

Tabor, dne 27. marca 2006

Župan
Občine Tabor
Vilko Jazbinšek l.r.

1871. Sklep o zvišanju cen programov predšolske vzgoje v Vzgojno-izobraževalnem zavodu osnovna šola Vransko – Tabor, vrtec Tabor

Občinski svet Občine Tabor je na podlagi 30. in 31. člena Zakona o vrtcih (Uradni list RS, št. 100/05) na 27. redni seji dne 27. 3. 2006 sprejel

S K L E P

o zvišanju cen programov predšolske vzgoje v Vzgojno-izobraževalnem zavodu osnovna šola Vransko – Tabor, vrtec Tabor

1. člen

Cene programov v Vzgojno-izobraževalnem zavodu osnovna šola Vransko – Tabor, vrtec Tabor se od 1. 3. 2006 dalje zvišajo za 8% v primerjavi s cenami v decembru 2005. Tako znašajo cene programov na predšolskega otroka v Občini Tabor za

Ekonomska cena v SIT

Program	Povišanje za 8% (od 1. 3. 2006 dalje)
Dnevni program (6 – 9 ur in vsi obroki prehrane)	
– za otroke v oddelkih prvega starostnega obdobja	89.114,04
– za otroke v oddelkih drugega starostnega obdobja	77.737,32
Poldnevni program (4 – 6 ur)	
– za otroke v oddelkih prvega starostnega obdobja	73.953,00
– za otroke v oddelkih drugega starostnega obdobja	64.531,08

2. člen

Cene programov iz 1. člena se uporabljajo za izračun plačila staršev za otroka, vključenega v izbran program predšolske vzgoje, kot časovno določa 1. člen tega sklepa. Od 1. 3. 2006 na območju občine Tabor preneha veljati Sklep o zvišanju cen programov predšolske vzgoje v Vzgojno-varstvenem zavodu Vransko-Tabor vrtec Tabor (Uradni list RS, št. 71/05).

3. člen

Ta sklep se objavi v Uradnem listu RS.

Št. 062-02/2006-2/27

Tabor, dne 27. marca 2006

Župan
Občine Tabor
Vilko Jazbinšek l.r.

TIŠINA**1872. Odlok o predkupni pravici Občine Tišina**

Na podlagi 85. člena Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02 in 8/03), 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 100/05 ZLS – UPB1) in 16. člena Statuta Občine Tišina (Uradni list RS, št. 23/99, 47/01 in 77/02) je Občinski svet Občine Tišina na svoji 6. izredni seji dne 11. 4. 2006 sprejel

O D L O K**o predkupni pravici Občine Tišina****1. člen**

Ta odlok določa območja predkupne pravice Občine Tišina in način uveljavljanja predkupne pravice na teh območjih.

2. člen

Predkupna pravica občine Tišina na nepremičninah velja na celotnem območju poselitve v občini ter na območju obstoječih in predvidenih infrastrukturnih omrežij in objektov izven poselitvenih območij ali delu teh območij v občini.

3. člen

Območja poselitve po tem odloku so območja naselij in območja predvidena za njihovo širitev, ki so kot takšna določena v občinskih prostorskih aktih.

4. člen

Območja obstoječih in predvidenih infrastrukturnih omrežij in objektov so območja zgrajenih infrastrukturnih omrežij in objektov ter območja, predvidena za njihovo izgradnjo ali širitev, ki so kot taka določena v občinskih prostorskih aktih.

5. člen

Do sprejetja prostorske strategije občine in prostorskega reda Občine Tišina, veljajo za poselitvena območja ter za območja infrastrukturnih omrežij in objektov po tem odloku tišta območja, ki so opredeljena v veljavnih prostorskih aktih.

6. člen

Javni interes občine, na katerem občina uveljavlja predkupno pravico, se po tem odloku štejejo nepremičnine:

– za izgradnjo objektov gospodarske javne infrastrukture in objektov, ki služijo varstvu pred naravnimi in drugimi

nesrečami,

– za potrebe javne uprave, zdravstva, socialnega varstva, šolstva, kulture, znanosti in športa,

– za potrebe gradnje in nakupa socialnih in neprofitnih stanovanj,

– rekonstrukcije in rušitve po predpisih o graditvi objektov iz zgornjih točk tega odstavka,

– za druge potrebe predvidene v načrtu razvojnih programov občine ali načrtu nabav in gradenj.

7. člen

Območja predkupne pravice po tem odloku so prikazana v prostorskih izvedbenih aktih občine.

8. člen

Predkupno pravico v imenu in za račun občine uveljavlja občinska uprava.

9. člen

Kartografsko gradivo za območje predkupne pravice je na vpogled na Občini Tišina.

10. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu RS.

Št. 032-12/06

Tišina, dne 13. aprila 2006

Župan
Občine Tišina
Jožef Poredoš l.r.

VRHNIKA**1873. Program priprave za občinski lokacijski načrt za trgovino Lidl v Sinji Gorici**

Na podlagi 12. in 27. člena Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02, 8/03 – popr. in 85/03 – ZZK-1) ter 33. člena Statuta Občine Vrhnika (Uradni list RS, št. 99/99, 39/00, 36/01) sprejme župan Občine Vrhnika

**PROGRAM PRIPRAVE
za občinski lokacijski načrt za trgovino Lidl
v Sinji Gorici****I. UVOD**

Ta program priprave se nanaša na pripravo in sprejem OLN za trgovino Lidl v Sinji Gorici (v nadaljnjem besedilu: OLN).

II. OCENA STANJA, RAZLOGI IN PRAVNA PODLAGA ZA PRIPRAVO OLN

Obravnavana površina leži na območju industrijske cone Sinja Gorica. Predlagana ureditev zajema del površin obstoječega industrijskega kompleksa Kovinarska Vrhnika d.o.o., Sinja Gorica 106, Vrhnika. Na območju se nahajata tudi podjetji Kovinski izdelki, Mladen Sumina s.p. in LMK, prodaja in servis tovornih vozil, d.o.o.

Zemljišče je v naravi del obstoječih objektov, del pripadajočih prometnih površin, asfaltnega in makadamskega parkirišča ter del zelenih površin.

Območje omejujejo:

- na JV strani regionalna cesta RII-409,
- na JZ strani dovozna cesta,
- na SZ strani opuščena trasa železniške proge,
- na SV strani potok Perilo oziroma napajalna cesta za industrijsko cono.

Območje se trenutno prometno napaja iz regionalne ceste RII-409 preko dovozne ceste, ki omejuje območje na JZ strani. V Odloku o občinskem lokacijskem načrtu za javno prometno, energetska, vodovodno, komunalno, vodno in drugo gospodarsko infrastrukturo v industrijski coni Sinja Gorica na Vrhniki (Uradni list RS, št. 75/05) je predviden dovoz iz ceste na SV robu območja ter krožno križišče v južnem kotu območja.

Območje je kanalizacijsko opremljeno, ob JZ robu poteka energetska omrežje.

Del območja sodi v območje kulturne dediščine: tretji varstveni režim arheološkega najdišča Trško jedro (oznaka A 844₃).

Po SZ in SV robu območja teče potok Perilo (oznaka 84), za katerega velja hidrološka, zoološka in botanična naravna dediščina. Na območju urejanja ni območij Nature 2000.

V Prostorskih sestavinah dolgoročnega plana Občine Vrhnika za obdobje 1986–2000 in srednjeročnega družbenega plana Občine Vrhnika za obdobje 1986–1990 s spremembami in dopolnitvami (Uradne objave Naš časopis, št. 4/87, 13/88, Uradni list RS, št. 21/90, 41/94, 50/94, 63/96, 70/96, 73/97, 76/98, 69/99, Naš časopis, št. 272/01, 277/01, 304/04) je območje, na katerem se načrtuje gradnja trgovine Lidl, opredeljeno kot območje P, namenjeno proizvodni, obrtni in servisni dejavnosti. Ureja se z izvedbenim prostorskim aktom – OLN.

Po Odloku o prostorskih ureditvenih pogojih za plansko celoto V3: Vrhnika-Sinja Gorica (Uradni list RS, št. 2/95) sodi to območje v območje urejanja V3P/3 in morfološko enoto 6E/5, ki sta namenjena:

- P: površine za proizvodnjo, skladišča,
- 6: območja za proizvodno dejavnost,
- E: proizvodni objekti, drugi objekti (skladišča, nadstrešnice).

Za morfološko enoto 6E/5 sta že bila sprejeta Odlok o sprejemu zazidalnega načrta Avtomontaže v Sinji Gorici (Uradni list SRS, št. 40/85) ter Odlok o spremembi zazidalnega načrta Avtomontaže v Sinji Gorici (Uradni list RS, št. 28/99).

OLN se pripravlja na pobudo Primis Vrhnika d.d., Tržaška cesta 23, 1360 Vrhnika, v imenu investitorja Lidl d.o.o.k.d., Pot k sejmišču 26a, 1000 Ljubljana. Pobudo je sprejel Odbor za urejanje prostora ter varstvo naravne in kulturne dediščine Občinskega sveta Občine Vrhnika, na 24. seji, dne 31. 1. 2006.

Pravna podlaga za pripravo OLN so:

- Prostorske sestavine dolgoročnega plana Občine Vrhnika za obdobje 1986–2000 in srednjeročnega družbenega plana Občine Vrhnika za obdobje 1986–1990 s spremembami in dopolnitvami (Uradne objave Naš časopis, št. 4/87, 13/88, Uradni list RS, št. 21/90, 41/94, 50/94, 63/96, 70/96, 73/97, 76/98, 69/99, Naš časopis, št. 272/01, 277/01, 304/04),
- Odlok o splošnih merilih in pogojih prostorskih ureditvenih pogojev za Občino Vrhnika (Uradni list RS, št. 6/99, Naš časopis, št. 292/03),
- Odlok o prostorskih ureditvenih pogojih za plansko celoto V3: Vrhnika-Sinja Gorica (Uradni list RS, št. 2/95),
- Strokovne podlage s področja varstva kulturne dediščine za spremembe in dopolnitve prostorskih sestavin dolgoročnega plana Občine Vrhnika (LRZVNKD, marec 2000),
- Strokovne podlage s področja varstva naravne dediščine za spremembe in dopolnitve prostorskih sestavin dol-

goročnega plana Občine Vrhnika (LRZVNKD, marec 2000, dopolnitev 2001).

III. PREDMET IN PROGRAMSKA IZHODIŠČA OLN

Predmet OLN je gradnja oziroma ureditev:

- objekta za trgovino živilske stroke za samopostrežni način prodaje prehrabnenih in drugih izdelkov,
- parkirnih površin za kupce in zaposlene,
- zelenih površin,
- prometnih, energetskih in komunalnih infrastrukturnih vodov in naprav.

Programska izhodišča, ki se upoštevajo pri pripravi OLN, so oblikovana na podlagi:

- usmeritev veljavnih planskih aktov in strokovnih podlag za širše območje, v katerem se nahaja okvirno ureditveno območje,
- Odloka o občinskem lokacijskem načrtu za javno prometno, energetska, vodovodno, komunalno, vodno in drugo gospodarsko infrastrukturo v industrijski coni Sinja Gorica na Vrhniki (Uradni list RS, št. 75/05),
- mnenja Direkcije RS za ceste na dopolnilni predlog sprememb in dopolnitev za PUP – V3 Sinja Gorica, št. 347-09-4058/2002/28, z dne 21. 9. 2005,
- zahteve za ureditev pločnika skozi Sinjo Gorico ter ureditev priključevanja IC Sinja Gorica na R2-409/300 (zapisnik št. 347-09-1790/2004/4 in 347-09-4058/02/15, z dne 15. 4. 2004),
- idejne zasnove ureditvenega območja.

Pri pripravi OLN se upoštevajo sledeča programska izhodišča:

- zgradi se pritličen trgovski objekt z nadstreškom nad vhodom; prostor v njem bo namenjen prodaji, skladiščenju, dnevni oziroma nočni dostavi, arhivu, čajni kuhinji, garderobam in sanitarnim prostorom,
- tlorsna velikost objekta je cca 1.800 m²,
- okvirne dimenzije objekta bodo 65,00 m – 73,00 m × 27,00 m,
- zgradi se dostavno rampo s poglobitvijo,
- vzdolž rampe se predvidi z nadstreškom pokrit prostor za zbiranje odpadkov v ločenih kontejnerjih in stiskalni polž ter poseben kontejner za kartonasto embalažo,
- predvidi se cca 130 parkirnih mest,
- predvidi se ureditev vseh potrebnih infrastrukturnih vodov in naprav,
- uredi se uvoz iz napajalne ceste za industrijsko cono Sinja Gorica, ki poteka po SV robu območja,
- predvidi se zunanja ureditev prometnih, parkirnih in zelenih površin,
- priključevanje in zunanjo ureditev je potrebno uskladiti z dokumentacijo za ureditev cestne infrastrukture na obravnavanem območju R2-409/300, ki mora biti predhodno potrjena s strani Direkcije RS za ceste ter ustrezno upoštevati Interna navodila DRSC (oktober 2001).

Ministrstvo za okolje in prostor je dne 10. 3. 2006 izdalo odločbo, ki določa, da v postopku priprave OLN za trgovino Lidl v Sinji Gorici ni potrebno izvesti celovite presoje vplivov na okolje.

IV. OKVIRNO UREDITVENO OBMOČJE OLN

Ožje okvirno ureditveno območje zajema zemljišča s parcelnimi številkami 3075/1, 3075/2, 3075/3 in 3075/5 k.o. Blatna Brezovica, s skupno površino 7.600 m².

Širše okvirno ureditveno območje zajema območje med:

- regionalno cesto RII-409,
- dovozno cesto za obstoječe objekte,
- opuščeno traso železniške proge,
- napajalno cesto za industrijsko cono Sinja Gorica.

V. NOSILCI UREJANJA PROSTORA IN DRUGI UDELEŽENCI

Nosilci urejanja prostora, ki so po Zakonu o urejanju prostora pristojni dajati smernice za načrtovanje in mnenja, so:

1. Ministrstvo za zdravje, Zdravstveni inšpektorat RS, Območna enota Ljubljana, Vilharjeva 33, 1000 Ljubljana,
2. Ministrstvo za obrambo, Inšpektorat RS za varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, Izpostava Ljubljana, Prule 27, 1000 Ljubljana,
3. Ministrstvo za obrambo, Uprava za zaščito in reševanje, Vojkova 61, 1000 Ljubljana,
4. Ministrstvo za okolje in prostor, Agencija RS za okolje, Sektor za varstvo okolja, Vojkova 1b, 1000 Ljubljana,
5. Ministrstvo za okolje in prostor, Agencija RS za okolje, Urad za upravljanje z vodami, Einspillerjeva 6, p.p. 2608, 1109 Ljubljana,
6. Ministrstvo za promet, Direkcija RS za ceste, Sektor za upravljanje, vzdrževanje in varstvo cest, Tržaška 19, 1000 Ljubljana,
7. Zavod RS za varstvo narave, Območna enota Ljubljana, Kersnikova 3, 1001 Ljubljana,
8. Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenije, Območna enota Ljubljana, Tržaška cesta 4, 1000 Ljubljana,
9. Elektro Ljubljana d.d., Distribucijska enota Ljubljana okolica, Slovenska c. 58, 1516 Ljubljana,
10. ELES – Elektro Slovenije d.o.o., Hajdrihova ulica 2, 1000 Ljubljana,
11. Telekom Slovenije, Regionalna enota TK omrežje Zahod, Stegne 19, 1547 Ljubljana,
12. Geoplin-plinovodi d.o.o. Ljubljana, Cesta ljubljanske brigade 11, 1117 Ljubljana,
13. Komunalno podjetje Vrhnika d.d., Pot na Tojnice 40, 1360 Vrhnika,
14. Občina Vrhnika, Oddelek za okolje, prostor in komunalo, Tržaška cesta 1, 1360 Vrhnika,
15. drugi nosilci urejanja prostora in gospodarske javne službe ter drugi organi in organizacije, v kolikor bi se v postopku priprave OLN izkazalo, da so njihove smernice potrebne.

Postopek priprave in sprejema OLN vodi Občina Vrhnika, Tržaška cesta 1, 1360 Vrhnika (v nadaljnjem besedilu: pripravljavec).

Investitor OLN in vseh strokovnih podlag je Lidl d.o.o.k.d., Pot k sejmišču 26a, 1000 Ljubljana (v nadaljnjem besedilu: naročnik).

Izdelovalec OLN, ki izpolnjuje pogoje, določene v Zakonu o urejanju prostora je Primis Vrhnika d.d., Tržaška cesta 23, 1360 Vrhnika (v nadaljnjem besedilu: načrtovalec).

VI. SEZNAM POTREBNIH STROKOVNIH PODLAG

V postopku izdelave OLN se izdelajo naslednje strokovne podlage:

- analiza stanja glede fizičnih lastnosti prostora,
- analiza pričakovanih vplivov prostorske ureditve na posamezne sestavine prostora oziroma prikaz vplivnega območja pričakovanih posameznih vrst vplivov načrtovanih objektov na okolico,
- strokovna rešitev novih objektov,
- strokovne rešitve priključkov oziroma novih ali prenovljenih omrežij prometne, energetske, komunalne in druge gospodarske javne infrastrukture,
- strokovne rešitve objektov, ki se načrtujejo kot ukrep ohranjanja narave, varstva kulturne dediščine,
- strokovne rešitve objektov za obrambo ter varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami,
- strokovna rešitev zunanje ureditve in prometnih površin.

Pripravljavec lahko med postopkom priprave OLN določi izdelavo dodatnih strokovnih podlag, če to izhaja iz smernic, ki so jih podali nosilci urejanja prostora, po potrebi tudi strokovnih podlag v zvezi z ukrepi v času gradnje.

Pri izdelavi OLN je potrebno upoštevati vse predhodno izdelane strokovne podlage in vsa druga gradiva, relevantna za izdelavo naloge s področja prostorskega razvoja, varstva okolja, ohranjanja narave in varstva kulturne dediščine.

Pri izdelavi strokovnih podlag in lokacijskega načrta se uporabijo:

- strokovne podlage nosilcev urejanja prostora,
- podatki o gospodarski javni infrastrukturi iz zbirnega katastra gospodarske javne infrastrukture,
- podatki o pravnih režimih iz zbirke pravnih režimov in drugih uradnih evidenc,
- topografski in katastrski ter drugi geodetski podatki iz uradnih evidenc,
- drugi podatki nosilcev urejanja prostora.

VII. NAČIN PRIDOBITVE STROKOVNIH REŠITEV

Strokovna rešitev, ki je podlaga za izdelavo predloga OLN, se pridobi z izborom ene od najmanj dveh variantnih rešitev prostorske ureditve. Lahko jih izdela eden ali več različnih načrtovalcev in sicer v primerni natančnosti kot celovita urbanistična, krajinska in arhitekturna oziroma gradbeno tehnična strokovna rešitev.

Variantne rešitve morajo biti izdelane tako, da je možna njihova presoja in medsebojna primerjava s funkcionalnega, varstvenega in ekonomskega vidika ter z vidika sprejemljivosti v lokalnem okolju.

O izboru variantne rešitve odloči pripravljavec. Ob upoštevanju smernic nosilcev urejanja prostora ter izdelanih strokovnih podlag se predlagana načrtovana ureditev optimizira. Pri pripravi predloga OLN je treba v čim večji meri upoštevati pisna mnenja in pripombe javnosti, dana na predlagano načrtovano prostorsko ureditev.

VIII. NAČIN PRIDOBITVE GEODETSKIH PODLAG

Podlaga za izdelavo predloga OLN je geodetski načrt, izdelan v skladu s Pravilnikom o geodetskem načrtu (Uradni list RS, št. 40/04). Geodetski načrt pridobi naročnik.

Predlog OLN mora vsebovati tudi podatke o lastnikih in imetnikih drugih stvarnih pravic na zemljiščih in nepremičninah.

IX. ROKI ZA PRIPRAVO OLN OZIROMA NJEGOVIH POSAMEZNIH FAZ

Prva prostorska konferenca in program priprave

– Prvo prostorsko konferenco z namenom, da se pridobijo in uskladijo priporočila, usmeritve in legitimni interesi lokalne skupnosti, gospodarstva in interesnih združenj ter organizirane javnosti glede priprave OLN, je pripravljavec organiziral dne 9. 3. 2006.

– Vabilo na 1. prostorsko konferenco je bilo objavljeno v dveh sredstvih javnega obveščanja.

– Program priprave je lahko sprejet najmanj 8 dni po prvi prostorski konferenci in objavljen v Uradnem listu RS oziroma občinskem uradnem glasilu Naš časopis.

Pridobitev smernic za načrtovanje in strokovnih podlag

- Načrtovalec pripravi gradivo za pridobitev smernic za načrtovanje (situacijski prikaz prostorske ureditve).

– Pripravljavec po sprejemu programa priprave pozove pristojne nosilce urejanja prostora, navedene v točki V. tega programa priprave. Pozivu se priloži program priprave.

– Nosilci urejanja prostora podajo smernice v 30 dneh

po prejemu poziva. V skladu z zakonom, ki ureja področje ohranjanja narave, se v primeru, da priprava naravovarstvenih smernic ni možna, rok lahko podaljša, vendar največ do 60 dni, o čemer pristojni zavod obvesti pripravljavca.

– Nosilci urejanja prostora v tem roku posredujejo tudi strokovne podlage, s katerimi razpolagajo in se nanašajo na območje urejanja.

– Načrtovalec pregleda smernice in jih analizira.

– Naročnik zagotovi izdelavo strokovnih podlag iz VI. točke tega programa priprave.

Priprava predloga OLN in druga prostorska konferenca

– Naročnik pridobi najmanj dve variantni rešitvi.

– Pripravljavec skupaj z naročnikom izbere variantno rešitev, ki je podlaga za strokovno rešitev.

– Načrtovalec na podlagi smernic, strokovnih podlag in izbora variantne rešitve pripravi predlog OLN.

– Pripravljavec organizira drugo prostorsko konferenco najmanj 14 dni pred javno razgrnitvijo, z namenom, da se pridobijo in uskladijo priporočila, usmeritve in legitimni interesi lokalne skupnosti, gospodarstva in interesnih združenj ter organizirane javnosti glede priprave OLN.

– Vabilo na 2. prostorsko konferenco mora biti objavljeno v dveh sredstvih javnega obveščanja.

– Načrtovalec v skladu s priporočili 2. prostorske konference dopolni predlog OLN.

Javna razgrnitev in javna obravnava

– Župan s sklepom odredi javno razgrnitev in javno obravnavo predloga OLN.

– Pripravljavec objavi sklep v uradnem glasilu in na krajevno običajen način najmanj en teden pred začetkom javne razgrnitve.

– Pripravljavec pisno obvesti lastnike nepremičnin na območju OLN o javni razgrnitvi.

– Javna razgrnitev traja 30 dni na Občini Vrhnika in Krajevni skupnosti Sinja Gorica.

– V času javne razgrnitve se organizira javna obravnava predloga OLN.

– Na javni razgrnitvi se razgrnejo vse variantne rešitve.

– Pripravljavec v času javne razgrnitve evidentira vse pisne in ustne pripombe in predloge ter do njih zavzame stališča glede njihovega upoštevanja.

– Pripravljavec pisno seznani lastnike nepremičnin na območju OLN o stališčih na njihove pripombe in predloge.

– V primeru, da se zaradi upoštevanja pripomb in predlogov javnosti podanih na javni razgrnitvi in javni obravnavi predlog OLN bistveno spremeni, se spremenjen ponovno razgrne.

Dopolnitev predloga OLN in pridobitev mnenj

– Na podlagi sprejetih stališč do pripomb in predlogov načrtovalec dopolni predlog OLN.

– Načrtovalec pripravi gradivo za pridobitev mnenj nosilcev urejanja prostora.

– Pripravljavec pozove nosilce urejanja prostora, določene v točki V. tega programa priprave, da podajo mnenje k predlogu OLN.

– Nosilci urejanja prostora podajo mnenja v 30 dneh po prejemu poziva.

– Načrtovalec izdela dopolnjen predlog OLN glede na mnenja nosilcev urejanja prostora.

Sprejem OLN

– Pripravljavec pripravi gradivo za sprejem odloka o OLN, katerega sestavni del so tudi priporočila obeh prostorskih konferenc in obrazložena stališča do pripomb in predlogov z javne razgrnitve.

– Župan Občine Vrhnika predlaga odlok o OLN v sprejem najprej Odboru za urejanje prostora ter varstvo naravne in kulturne dediščine ter nato še Občinskemu svetu Občine Vrhnika.

– Občinski svet Občine Vrhnika sprejme OLN z odlokom, ki se objavi v Uradnem listu RS in občinskem uradnem glasilu Naš časopis.

X. PROGRAM OPREMLJANJA

Naročnik pridobi program opremljanja, ki se pripravi na podlagi predloga OLN in sprejme kot priloga k OLN. Postopek priprave programa opremljanja vodi Režijski obrat Občine Vrhnika.

XI. OBVEZNOSTI V ZVEZI S FINANCIRANJEM OLN

Finančna sredstva za izdelavo strokovnih podlag, geodetskega načrta, pripravo OLN ter za stroške smernic, mnenj in objav zagotavlja naročnik.

Pripravljavec zagotovi sredstva za morebitno revizijo OLN.

XII. OBJAVA IN ZAČETEK VELJAVNOSTI PROGRAMA PRIPRAVE

Ta program priprave se objavi v Uradnem listu RS in začne veljati dan po objavi. Objavi se tudi v občinskem glasilu Naš časopis.

Št. 5/08-350-05-18/2005

Vrhnika, dne 5. aprila 2006

Župan
Občine Vrhnika
dr. Marjan Rihar l.r.

ZREČE

1874. Cenik daljinskega ogrevanja

SPITT d.o.o., Cesta na Roglo 11/j, Zreče, skladno s 97. členom Energetskega zakona (Uradni list RS, št. 26/05) objavlja

CENIK daljinskega ogrevanja

1.

Zaradi spremembe cene zemeljskega plina pri distributerju Geoplin d.o.o., Ljubljana se v mestu Zreče s 1. 5. 2006 spremeni cena toplotne energije.

Povprečna cena za MWh toplotne energije se zviša za 0,784%, tako da znaša nova povprečna cena toplotne energije 14.860,19 SIT/MWh.

Pri fiksnem delu cene ni sprememb.

2.

Navedena cena daljinskega ogrevanja je oblikovana skladno z Uredbo o oblikovanju cen proizvodnje in distribucije pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja za tarifne uporabnike (Uradni list RS, št. 41/05).

Na navedeno ceno se skladno z zakonom o davku na dodano vrednost obračuna še 20% davek na dodano vrednost.

Št. 71/2006-02

Zreče, dne 14. aprila 2006

Direktor
SPITT d.o.o.
Djura Sabo l.r.

ŽALEC**1875. Sklep o ukinitvi javnega dobra parc. št. 1733/9, 1733/11, 1733/12 in 1733/13, vse k.o. Gotovlje**

Na podlagi 24. člena Statuta Občine Žalec (Uradni list RS, št. 37/99, 43/00, 37/01, 25/02, 5/03, 29/03, 134/04, 16/05, 94/05 in 23/06) je Občinski svet Občine Žalec na seji dne 3. aprila 2006 sprejel

S K L E P**o ukinitvi javnega dobra
parc. št. 1733/9, 1733/11, 1733/12 in 1733/13,
vse k.o. Gotovlje****I.**

Občina Žalec ukine status javnega dobra parc. št. 1733/9 pot v izmeri 280 m², parc. št. 1733/11 cesta v izmeri 404 m², parc. št. 1733/12 pot v izmeri 83 m² in 1733/13 pot v izmeri 69 m², vse k.o. Gotovlje.

II.

V zemljiški knjigi pri Okrajnem sodišču v Žalcu se na parc. št. 1733/9, 1733/11, 1733/12 in 1733/13, vse k.o. Gotovlje, vknjiži lastninska pravica na imetnika Občino Žalec.

III.

Sklep se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 465-02-31/2005

Žalec, dne 3. aprila 2006

Župan
Občine Žalec
Lojze Posedel l.r.

ŽIROVNICA**1876. Sklep o potrditvi mandata občinskega svetnika**

Na podlagi 10. člena Poslovnika občinskega sveta (Uradni list RS, št. 23/99, UVG, št. 13/02, 31/03, 10/05) je Občinski svet Občine Žirovnica na svoji 24. seji dne 30. 6. 2005 sprejel naslednji

S K L E P

Občinski svet Občine Žirovnica potrjuje mandat občinskega svetnika kandidatu z liste LDS, Janezu Rozmanu, roj. 27. 1. 1951, Smokuč 86, Žirovnica, za preostanek mandatne dobe.

Št. 00602-0001/2005

Žirovnica, dne 30. junija 2005

Župan
Občine Žirovnica
Franc Pfajfar l.r.

1877. Sklep o potrditvi mandata občinske svetnice

Na podlagi 10. člena Poslovnika občinskega sveta (Uradni list RS, št. 23/99, UVG, št. 13/02, 31/03, 10/05) je Občinski svet Občine Žirovnica na svoji 29. seji dne 30. 3. 2006 sprejel naslednji

S K L E P

Občinski svet Občine Žirovnica potrjuje mandat občinske svetnice kandidatki z liste SMS Stranka mladih Slovenije, Renati Hočevnar, roj. 11. 10. 1964, Smokuč 17 G, Žirovnica, za preostanek mandatne dobe.

Št. 00602-0002/2005

Žirovnica, dne 30. marca 2006

Župan
Občine Žirovnica
Franc Pfajfar l.r.

VSEBINA

DRŽAVNI ZBOR			GROSUPLJE		
1835.	Zakon o kolektivnih pogodbah (ZKolP)	4601	1857.	Sklep o pridobitvi statusa grajenega javnega dobra na zemljiščih parc. št. 569/14, 569/21, 569/22, 569/27, 569/31, 569/34 in 569/37, vse k.o. Mali Vrh	4687
1836.	Zakon o odnosih Republike Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja (ZORSSZNM)	4605	KUZMA		
1837.	Zakon o finančnih konglomeratih (ZFK)	4613	1858.	Sklep o oblikovanju cene vzdrževanja vodomero	4687
1838.	Resolucija o preprečevanju in zatiranju kriminalite (RePZK)	4625	1859.	Sklep o oblikovanju cene storitev distribucije vode za gospodarstvo v Občini Kuzma	4687
1839.	Razpis za prijavo možnih kandidatov za predsednika Državne revizijske komisije	4651	ODRANCI		
PREDSEDNIK REPUBLIKE			1860.	Pravilnik za vrednotenje letnih programov športa v Občini Odranci	4688
1840.	Ukaz o imenovanju izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Republiki Azerbajdžan	4652	1861.	Sklep o določitvi vrednosti točke za izračun nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča za leto 2006	4689
1841.	Ukaz o odpoklicu izredne in pooblaščenega veleposlanice Republike Slovenije v Francoski republiki	4652	POLZELA		
VLADA			1862.	Program priprave sprememb in dopolnitev zazidalnega načrta industrijskega območja Garant Polzela (skrajšani postopek)	4689
1842.	Uredba o oblikovanju cen proizvodnje in distribucije pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja za tarifne odjemalce	4652	PREBOLD		
1843.	Uredba o spremembah Uredbe o programih kmetijske strukturne politike in kmetijske politike razvoja podeželja za leti 2005 in 2006	4660	1863.	Sklep o ukinitvi javnega dobra	4690
1844.	Sklep o spremembah in dopolnitvah Sklepa o ustanovitvi, sestavi, organizaciji in nalogah Sveta za strukturno politiko	4660	RADEČE		
1845.	Sklep o spremembah in dopolnitvah Sklepa o preoblikovanju Kmetijskega inštituta Slovenije v javni raziskovalni zavod	4660	1864.	Program priprave sprememb in dopolnitev »Ureditvenega načrta za mestno središče v Radečah« (skrajšani postopek)	4691
MINISTRSTVA			ROGAŠKA SLATINA		
1846.	Pravilnik o vsebnosti nevarnih snovi v materialih in sestavnih delih motornih vozil	4662	1865.	Sklep o imenovanju nadomestnega člana v Občinsko volilno komisijo Občine Rogaška Slatina	4693
1847.	Pravilnik o veterinarskih pregledih proizvodov pri vnosu na teritorij EU iz tretjih držav	4664	SEŽANA		
1848.	Odredba o pošiljanju obvestil o spremembi cen	4672	1866.	Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o zazidalnem načrtu za območje Suhozemni terminal Sežana v Sežani	4693
USTAVNO SODIŠČE			1867.	Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o ureditvenem načrtu UP 20 in UC 6 – Sežana zahod v Sežani	4695
1849.	Odločba o delni razveljavitvi 366. člena Zakona o pravnem postopku in o razveljavitvi sklepa Višjega sodišča v Mariboru	4675	ŠKOCJAN		
1850.	Odločba o ugotovitvi, da 20. točka 20. člena in osmi odstavek 121. člena Zakona o dohodnini nista v neskladju z Ustavo ter o zavrnitvi pobude za začetek postopka za oceno ustavnosti četrtega odstavka 106. člena Zakona o dohodnini	4677	1868.	Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o krajevnih in vaških skupnostih Občine Škocjan	4696
1851.	Odločba o razveljavitvi sklepa Vrhovnega Sodišča	4679	ŠMARJE PRI JELŠAH		
REPUBLIŠKA VOLILNA KOMISIJA			1869.	Ugotovitveni sklep Občinske volilne komisije Občine Šmarje pri Jelšah	4696
1852.	Poročilo o izidu glasovanja na referendumu za ustanovitev občin ter za določitev oziroma spremembo njihovih območij, ki je bil 9. aprila 2006	4681	TABOR		
DRUGI DRŽAVNI ORGANI IN ORGANIZACIJE			1870.	Odlok o enkratnem denarnem prispevku za novorojence in prvošolce POŠ Tabor v Občini Tabor	4696
1853.	Dopolnitev Splošnega navodila o pogojih in okoliščinah za odstopanje ovadb v postopek poravnavanja	4683	1871.	Sklep o zvišanju cen programov predšolske vzgoje v Vzgojno-izobraževalnem zavodu osnovna šola Vransko – Tabor, vrtec Tabor	4697
OBČINE			TIŠINA		
CANKOVA			1872.	Odlok o predkupni pravici Občine Tišina	4698
1854.	Odlok o proračunu Občine Cankova za leto 2006	4684	VRHNIKA		
1855.	Sklep o ukinitvi statusa družbena lastnina v splošni rabi javno dobro v Občini Cankova	4686	1873.	Program priprave za občinski lokacijski načrt za trgovino Lidl v Sinji Gorici	4698
CERKNO			ZREČE		
1856.	Sklep o začasnem financiranju javne porabe do sprejetja proračuna Občine Cerkno za leto 2006	4686	1874.	Cenik daljinskega ogrevanja	4701
			ŽALEC		
			1875.	Sklep o ukinitvi javnega dobra parc. št. 1733/9, 1733/11, 1733/12 in 1733/13, vse k.o. Gotovlje	4702
			ŽIROVNICA		
			1876.	Sklep o potrditvi mandata občinskega svetnika	4702
			1877.	Sklep o potrditvi mandata občinske svetnice	4702

NOVA IZDAJA

Damjan Korošec · Dean Zagorac · Matjaž Ambrož

**MEDNARODNO KAZENSKO PRAVO
PRAKTIKUM**

»Pravijo, da je Pravna fakulteta v Ljubljani ena prvih uvedla predmet Mednarodno kazensko pravo,« je v predgovoru omenil prof. dr. Ljubo Bavcon, ki je pred desetimi leti prvi začel seznanjati študente podiplomskega in kasneje rednega študija z zakonitostmi uporabe domačih in mednarodnih kazenskopравnih norm.

To je bilo v času, ko so nastajala mednarodna sodišča in ko je bil razvoj konvencijskega mednarodnega prava prav tako silovit, kot so bile silovite vojne na več celinah sveta.

Izhodišče avtorjev pri pripravi praktikuma je bilo, da pokažejo neposredno rabo mednarodnega kazenskega prava, jo nadgradijo z razpoložljivo literaturo (od statuta mednarodnega kazenskega sodišča do Rimskega statuta, uveljavljenega leta 2001).

Praktikum so avtorji razdelili na dva velika vsebinska sklopa; v prvem so zbrane odločbe mednarodnih kazenskih tožilskih teles in sodišč, ki trenutno delujejo v svetu. Drugi del pa vsebuje učne konstrukte za ugotavljanje dejanskega stanja v mednarodnem kazenskem pravu.

ZALOŽBA
Uradni list
Republike Slovenije

– 261487 **8680** SIT (36,22 EUR)

Slovenska cesta 9, 1000 Ljubljana
Spletna trgovina: www.uradni-list.si
Naročite po faksu: 01/425 14 18

N A R O Č I L N I C A**S tem nepreklicno naročam****• Mednarodno kazensko pravo – praktikum**– 261487 broširana izdaja **8680** SIT (36,22 EUR)

Štev. izvodov

Podjetje

Oddelek

Davčna številka

Davčni zavezanec

DA

NE

Ulica in številka

Kraj

Datum

Podpis in žig

ISSN 1318-0576

Izdajatelj Služba Vlade RS za zakonodajo – za izdajatelja dr. Janez Pogorelec • Založnik Uradni list Republike Slovenije d.o.o. – za založnika Erika Trojer • Priprava Uradni list Republike Slovenije d.o.o. • Tisk Tiskarna SET, d.d., Vevče • Naročnina za leto 2006 je 26.400 SIT • 110,17 EUR (brez davka), v ceno posameznega Uradnega lista Republike Slovenije je vračunan 8,5% DDV – Naročnina za tujino je 72.600 SIT • 302,95 EUR • Reklamacije se upoštevajo le mesec dni po izidu vsake številke • Uredništvo in uprava Ljubljana, Slovenska 9 • Poštni predal 379 • Telefon tajništvo 425 14 19, računovodstvo 200 18 60, naročnine 425 23 57, telefaks 200 18 25, prodaja 200 18 38, preklici 425 02 94, telefaks 425 14 18, uredništvo 425 73 08, uredništvo (javni razpisi ...) 200 18 66, uredništvo – telefaks 425 01 99 • Internet: <http://www.uradni-list.si> – uredništvo e-pošta: objave@uradni-list.si • Transakcijski račun 02922-0011569767